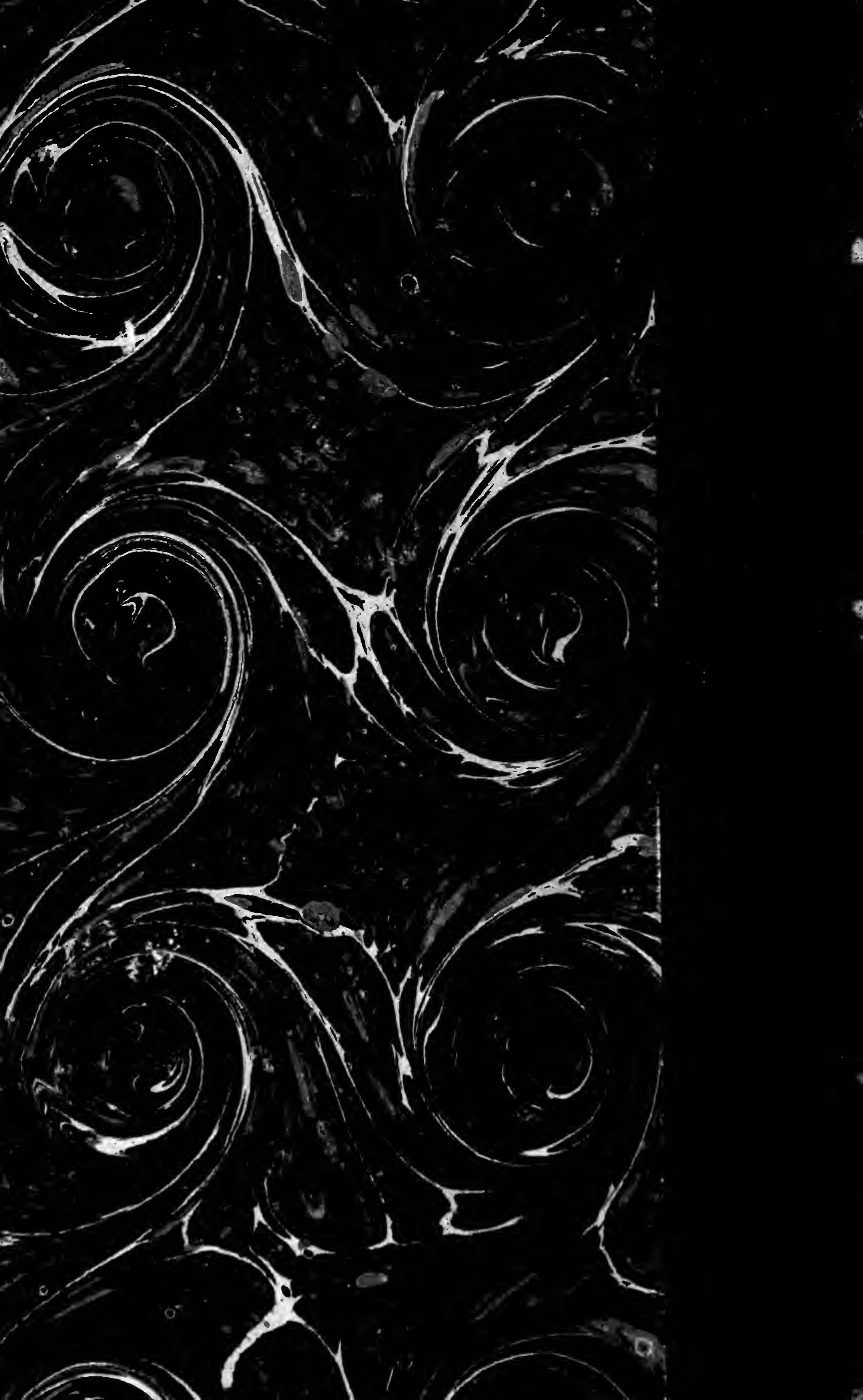

1. — W. A. I. iv, Pl 1. Colonne 1. Recto.

1. אין א-זא-אר שא שור-א-[ני] בא נינין-נא בא-אי
2. אודוך] חול א-רי-א
3. שורובו הארבאשו מונאשיר נאבהאר
4. שו אודובו שינו שא ריחות אן-אנום ריחו
5. נאם-תאר תור כי-אבא-מאל אן-אין-כית-לאל
6. או-תו-אוד-דא אן-נין-כי-גאל-לא כית
7. נאמתארו כארו נאראם אן-אין-כית-לאל
8. איליתי-אן-נין-כי-גאל
9. אן-נא גור-רו-אוש ני-אין-בו-רו-אוש
10. כי תא כאר-רא ני-אין-פא-גא
11. איליש איקצוצומא שאפליש כארא אידו
12. אי-ני-ני-ני כים-מא אי-כור-באת מיש
13. שונו בינות ארלי שונו
14. אן תא כא-די-די-א מיש כי תא כא-פאל-פאל-א מיש
15. איליש אישאגומו שאפליש איצאבורו שונו
16. כא-באת צי אן-רי-אי-ני מיש
17. אימאת מארתי שא אן-מיש שונו
18. אוד-גאל אן-תא שו-באר-רא מיש
19. אוד-מו ראבותום שא אולתו אן-אי אושורוני שונו
20. אן-נין-בול-בול-הו איר--א כא-רית גא-גא-א מיש
21. אישיבו שא אש איר אישאגומו שונו
22. א אן-נא א-רי-א מיש תור כי אין דו כו אור-דא-א מיש
23. שא ריחות אן-אנום ריחו תור מיש אלתי כי-תים שונו
24. גושור כאר-באת-דא גושור מאל-אן-לא א-מי כים ני-אול-אול-ני
25. גושרי אילותי גושרי ראפשותי כימא אגי אישורו
26. אי תא אי-א כו אין-פאל-פאל-אי-ני

27. אישתו ביתי דיש ביתי איתאנאבלאבאתו
28. אי־ני־ני איך־איק נו און־גא־א מיש
29. איך־שו־דייש נו און־גא־א מיש
30. שונו דאלתו אול איבאלו שונותי
31. מידילו אול אותאר שונותי
32. איך־איק־א ציר כים מו־און־שור־שור־אי־ני
33. איש דאלתי כימא צירי איתאלאלו
34. איך־צא־רא אים כים מו־און־זא־לא־[הא]־אי־ני
35. [איש] צירו כימא שארי אי[זי]קו
36. דאם] אור האר כית בא־רא־אן־[לאם]־מו־ני
37. אישאתא איש אודלי האר איתארו
38. תור חי אוב האר כית בא־רא־אן־זי־זי־אי־ני
39. מארו איש בירכי האר אושאתבו (1)
40. דון] אי אורו־א־ני תא בא־רא־תול־דו־ני
41. אידלא איש בית אימותישו אושיצו
42. אי־ני־ני אודי שא—מי־גאר איגיר־בי האר־רא אוש־מא
43. שונו קולו כורו שא ארכי (2) האר ראכסו שונו (3)
44. אן־האר־אורו־לו שיב או כין־כין־מאל האר־אורו־לו
45. אן־האר ריאום (4) צירתי או דאלתא דיש האר
46. אן־רא (5) נא כו פאת כו מו־און־דיב־בי־איש
47. שא אן־שו דיש כורומאתי איצבאתושו
48. אן־גאל־און גאן־מי גאן־מי־אין
49. אן־גאל־און גאן־מי־א גאן־מי־אין
50. אן־גאל־און גאן־מי־האב גאן־מי־אין
51. נו־גיג . . . גאן־מי־אין
52. אום־מי . . . גאן־מי־אין
53. א־שי . . . גאן־מי־אין
54. האר־או . . . גאן־מי־אין
55. אודוך שי[נו . . גאן־מי־אין

(1) אושאתבו — (2) איגיר — (3) דו־דו מיש — (4) רי־או — (5) אן־אן —

56. אוב־דא־[IV] . . גאן־מי־אין
57. דא . . . גאן־מי־אין
58. אוד שו־אוש . . . גאן־מי־אין
59. אוד־שו־אוש . . . גאן־מי־אין
60. אוד שו־אוש . . . גאן־מי־אין
61. אוד־שו־אוש . . . גאן־מי־אין
62. גא־אן־תו [גא . . . גאן־מי־אין
63. גא־אן־תו גא . . . גאן־מי־אין
64. גא־אן־תו גא . . . גאן־מי־אין
65. גא־אן־תו גא נו. . . גאן־מי־אין
66. ליב שא תוך א מו ני שא גא בא־דא־אן־נאך גאן־מי־אין
67. כא־צאב תא תוך א מו ני א גא בא־דא־אן־נאך גאן־מי־אין

Colonne II.

1. אח־תאג־גא־א מו ני ני גא בא־דא־אן סיך לאם גאן־מי־אין
2. א שאח ני־תוך (1) א מו ני אור־רא־נא כו גא בא־דא־אן־כו גאן־מי־אין
3. איד־פא שאק־בא אן א־נון־נא־כית־אי־ני שאק־תול־בי גאן־פא
4. אשאכו מאמית אן־אנונא־כי אושאמיכא
5. חאר חול־איק איד־פא שאק־בא אן־א־נון־נא־כית־אי־ני שאק־תול־בי גאן־פא
6. שינו אשאכו מאמית אן־אנונא־כי (2) אושאמיכא
7. איד־פא מו־און־נא־תי־מאל חאר תו־רא כו מו־און־נא־תי־נא
8. אשאכו שא דיח אידחו דיש מארצי תאדחי
9. איד־פא זי אן־נא גאן־פא זי כי־א גאן־פא
10. אשאכו ניש אן־אי לותאמאתא ניש כי־תים ||
11. זי אן־אן־כי־אי־ני גאן־פא
12. זי אן־נין־כי־אי־ני גאן־פא
13. זי אן־אן־אול־אי־ני גאן־פא
14. זי אן־נין־אול־אי־ני גאן־פא

(1) די־תאג־גא — (2) אן־|| —

15. זי אן־אין־קור־קור־אי־ני גאן־פא
16. זי אן־נין־קור־קור־אי־ני גאן־פא
17. זי אן־אין־דא־צאר־מא גאן־פא
18. זי אן־נין־דא־צאר־מא גאן־פא
19. זי אן־אין־תול כו־גא גאן־פא
20. זי אן־נין־תול כו־גא גאן־פא
21. זי אן־אין־אוד תי־לא גאן־פא
22. זי אן־נין־אוד תי־לא גאן־פא
23. זי אן־אין־מי־הי־רא גאן־פא
24. זי אן־נין־מי־הי־רא גאן־פא
25. זי אן־אין אן־מאל א־א אן־אין־כית־לאל כית גאן־פא
26. ניש ביל אבי אומי שא אן־אין־כית לותאמאתא
27. זי אן־נין מאל־אן א־א אן־אין־כית־לאל־כית גאן־פא
28. ניש בילתי אבי אומי שא אן־|| לותאמאתא
29. זי אן־סיס־כי איץ־מאך שאק־באדא־א־ני א־זיק־ני פאל־אי־מא גאן־פא
30. ניש אן־סין שא אילאף שאמשו נארושו איבירו לותאמאתא
31. זי אן־פאר גאל־און דיתאר אן־רי־אי־ני כית גאן־פא
32. ניש אן־פאר ביל דאאני שא אן־מיש לותאמאתא
33. זי איקיל כא־גא־נא אן־א־נון־נא־כית א־אן שאק נוראוך מאל־מאל גאן־פא
34. ניש אן־איש־תאר שא אנא (¹) כיביתישא אן־אנונא־כי
35. אישתאנו לא איסארו לותאמאתא
36. זי אן־זיק מאל־אן אן־אין־כי־גא כית גאן־פא
37. ניש אן־|| אומי (²) אן־אי־א לו ||
38. זי אן אב־הא תור־ראך אן־אין־כי־גא כית גאן־פא
39. ניש אן־|| מארתי אן־אי־א לותאמאתא
40. זי אן־נין־סי א ליד כו ליד לו־לוראו־א גאן־פא
41. ניש אן־|| ריאו תולאתי ||
42. זי אן־איץ־ביל שאק־[תול־]לא כור־רא כית גאן . .

(¹) דיש . — (²) אומי ||

43. ניש אן־|| שאכאנאך נאבי כי־תים || גאן . .
44. זי אן־נין איך־זי־דא גו־זא־לאל כור־רא כית
45. ניש אן־|| גוזאלו כי־תים ||
46. זי איך־איך כור־רא VII־בי גאן . .
47. ניש דא [לאתי כי־תים סיבא לותאמאתא]
48. זי איך־שו־דיש כור־רא VII-בי גאן . .
49. זי אן־ני־גאב ני־גאב גאל כור־רא כית גאן . .
50. ניש אן־|| || כי־תים לותאמאתאם
51. זי אן־רוש־בי־קורו דאם אן־נאם־תאר־רא כית גאן . .
52. ניש אן־|| אלתי נאמתארי ||
53. זי אן־גאן־דים כו תור־ראך זו־אפ כית גאן . .
54. ניש אן־|| מארתי אפסי לותאמאתאם
55. האר איר־לו תור אן־רא־נא
56. אין־נא בא־רא־אן־תא־רי־אין־נא אש אין־נא בא־רא־אן־זי־גא אין־נא
57. או בא־רא־אן־דא־אב־כא־גאר־אי א בא־רא־אן־דא־אב־נאך־אי
58. איך־כא־אורוד א א מות זו אן־אין־כית־לאל כית שו זו בא־רא־
ני־אין־דו
59. א א־אב־בא א־זון סים א א־זיק בארר־תיג־גאר א א־זיק פארך
כיף־נון־כי
60. א פור תא א א־זיק־דא בא־רא־אן־סיך־דא
61. אן כו בא־רי אין פא נא אן־תוך־תוך־אי
62. כי כו בא־דו־בא כו נאס־בי־מאל־מאל
63. האר איר־לו תור אן־רא־נא בא־רא־אן־תי־מאל־דא בא־רא־אן־
גא־גא־אי־ני
64. כא־כא־מא אודוך חול־א גאן

65. אין אוד־שו־אוש אים חול כים־מא א מיש
66. אוד־מו אובותום שארי שינותום שונו

Colonne III.

1. אוד חול אים חול שי גאב א מיש
2. אוד מו שא הולתים אים הולו אשיב שובתי שונו

3. אוד הול' אים הול שי גאב א מיש

4. אוד־מו שא הולתים אים הול אליך מאחרי שונו

5. תור אש א־מיש תור אוש אש א מיש

6. מארו גיתמאלותום אבלו גיתמאלותום שונו

7. האר כין־גא־א כית לאל דא רא א מיש

8. תור־מיש מירי שא נאמתארי שונו

9. גו־זא־לאל אן־נין־כי־גאל א מיש .

10. גוזאלו שא אן || (1) שונו

11. א־מאך־תו און־מא ניגין־נא מיש

12. אבובו שא אש מאת איצאראדו שונו

13. VII א־אן אן־אן מאל־אן־לא מיש

14. סיבית אן־מיש אן־אי ראפשותי

15. VII א־אן אן און־מא מאל־אן־לא מיש

16. סיבית אן־מיש מאתי ראפאשתי

17. VII א־אן אור־אור־רי־א מיש : סיבית אן־מיש מאשיאותי

18. VII א־אן אן VII א־אן מיש : סיבית אן־מיש כישאתי

19. VII א־אן אן הול־א' מיש

20. סיבית אן־מיש שינותום

21. VII א־אן אן גאל־און גאן־מי הול א מיש

22. סיבית לאמאסתום שינותום

23. VII א־אן אן גאל און גאן מו־א שאת ני הול א מיש

24. סיבית לאבאצי ליאבו שינותום

25. אן VII א־אן כי VII א־אן

26. אש אן־אי סיבית אש כי־תים סיבית

27. אודוך־הול א־לאל הול מאשבים הול תי־לאל הול אן הול רים הול

28. זי אן־נא גאן־פא זי כי־א גאן־פא

29. זי אן־און־כית־לאל גאל־און כור־כור־רא כית גאן־פא

30. ניש אן־בי ביל מאת־מיש לותאמאתאם

31. זי אן־נין־כית־לאל נין כור־כור־רא כית גאן־פא

32. ניש אן־|| בילית מאת־מיש לותאמאתאם

(1) נין־כי־גאל

33. זי אן־נין־איב תור־אוש אי־תי־רא כית גאן־פא

34. ניש אן־|| תור־אוש בית היקא ||

35. זי איקיל נין כור־כור־רא כית מי־שי־אין־פאר־רא כית גאן־פא

36. ניש אן-|| בילית מאת-מיש מונאמיראת (1) מושי לותאכמאתאם

37. אין-נא סו-דו [האר]-איר-לו תור אן-רא-נא

38. או בא-רא-אן-דא-אב-כא-גאר-אי א בא-רא-אן-דא-אב-נאך-אי

39. אין נאם-תאר איד-פא און מא נאם . .

40 נאמתארו אשאבו שא מאת אינאסאתו

41 איש שו רא שי . . . . זי-איר-זי-איר

42 מורצו דילולתי שא מאת איאשאשו

43. סו נו חי-גא באר-רא נו קורו-גא

44. שא אנא שירי לא טאבו דיש זומרי לא דאמקו

45. אודוך הול א-לאל הול מאשכים הול

46. האר הול שי הול כא הול כא-מי הול

47. האר איר-לו תור אן-רא-נא סו-ני תא גאן-ני-איב-תא-אוד-דו באר-רא-
ני תא גאן-רי-איב-אוד-דו-ני

48. שא האר תור אן-שו איש סו-שו ליסו איש סו-שו (2) ליצו

49. סו-מו נאם בא-תי-מאל-מאל (3)

50. דיש זומריא אא אידהוני

51. שי-מו נאם בא-הול-אי-ני

52. שי-יא אא אולאמינוני

53. איגיר-מו נאם בא-דו-דו-ני

54. דיש איגיר-יא אא איליכוני

55. אי-מו נאם בא-תו-תו-ני

56. דיש בית-יא אא אוריבוני

57. גושור-מו נאם בא-פאל-פאל-אי-ני

58. דיש גושריא אא איפאלכיתוני

59. אי כי כו-א-מו נאם בא-תו-תו-ני

60. דיש בית שובתיא אא תו-מיש-ני

(1) מונאמיראת. — (2) זומרי — (3) בא-תי-מאל-דא.

61. זי אן-נא גאן-פא זי כי-א גאן-פא

62. ניש אן-אי לותאמאתאם ניש כי-תים לותאמאתאם

63. זי אן-אין-כית-לאל גאל-און כור-כור-רא כית גאן-פא

64. זי אן-נין-כית-לאל נין-כור-כור-רא כית גאן-פא

65. זי אן-נין איב איר-שאק דאן-גא אן-אין-כית-לאל כית גאן-פא

66. זי אן-פא-כו לאח מאח אן-אין-כית-לאל כית גאן-פא

67. זי אן-אין-זו-נא תור שאק אן-אין-כית-לאל כית גאן-פא

68. זי איקיל נין-כי סו-לו-כו גאר (-רא) כית גאן-פא

69. ניש אן-איש-תאר בילית אומאני לותאמאתאם

W .A. I. IV, Pl. 2 — Verso — Colonne IV.

1. זי אן-אים גאל-און כא חי-גא כית גאן-פא

2. ניש אן-אים ביל שא ריגימשו טאבו ||

3. זי אן-פאר גאל-און די-דא כית גאן-פא

4. ניש אן-פאר ביל (1) דיני ||

5. זי אן-א-נון-נא אן-גאל-גאל-אי-ני גאן-פא

6. ניש אן־אנונא-כי אן-מיש גאל-מיש ||

7. כא-כא-מא אודוך הול-א גאן

8. אין אן-כי-בא האר-כי-בא אן-אלאד-כי-בא-אי

9. מונאשיר אן-אי או כי-תים שידו מונאשיר מאתי

10. אן-אלאד כי-בא שו אן-נא כית

11. שידו מונאשיר מאתי שא אימוקאשו שאקא

12 שו אן-נא כית ניר דו-נא אן-נא כית

13. שא אימוקאשו שאקא תאלאבתאשו שאקאת

14. תי-לאל גוד אול-אול גוד מאח-אי

15 גאלו אלבו נאבימו איכימו ראבו

16. גוד אי א א : איכימו שא בית-מיש איתאנאבלאבאתום : פאל-פאל-א-מיש

17. תי-לאל אור נו תוך VII-נא א מיש

(1) ביל

18. גאלו שא בולתא לא אישו סיביתי שונו

19. ראך־כא־גא : גונא אול אידו : נו־און־זו־מיש

20. און־מא : מאתום כימא כימי איכאמי : כו כים כא־סי כא־סי־מיש

21. כאר־רא : אידירו אול אידו : נו־און־זו־מיש

22. און־כו : אנא און־מיש נאטרו : שו זי־גא־מיש

23. סו-בי אין-כא-גאר-כא-גאר-מיש מית שור-שור-רא-מיש בי נאק-נאק-מיש

24. שא שירי מושאזנין דאמי שא דאו אושלאתי (?)

25. . . . צלאם בי אן-רי-אי-ני מיש

26. . בונא אני שא אן-מיש שונו

27. אי אן-תול כו-גא אוה אן-שי-תיר מו-און-סי-איש א-אן

28. איש ביתי אן-תול כו-גא שא כית (?) אן-|| דושו

29. תי-לאל שא ני-רו תיך סי-א [1] מיש

30. גאלו שא ראגו מאלו שונו

31. בי כא-גאר כא-גאר מיש סוח נו דו-מו מיש

32. אביל דאמי לא מופארכותי שונו

33. נאם-ני-רו מא או-מי-ני-תאר אוב-דא-בי כו נאם בא-גור-רו-דא

34. מאמית תומי שונותימא דיש דופ-כי פאתהאתי אא איתורוני

35. זי אן-נא גאן-פא-ני-איש זי כי-א גאן-פא-ני-איש

36. כא-כא-מא אודוך חול-א גאן

37. אין שא אוד-דו שא אור-דו שא נאם-מא אוש-בו

38. תאאטו תאאיטו מורתידו נין שומשו

39. . . . כים-מא בי-א אן-נא כית

40. . . . . כי-תים ריחות אן-אי

41. . . . . . כים-מא נו תי-מאל

42. . . . . . . בימא אן-אי

43. . . . . חו-או (?)

44. . . . . בי

8 lignes détruites.

53. אן-נין . . : . . . .

54. אן-|| בילית . . . . .

[1] דיר T.

55. חול דוף . . . .

56. כא-כא-מא . . . . . . גאן

57. אין אור-שאק . . . . . מיש

58. קארא[דו . . . . . . שונו

Colonne V.

1. א-רי-א אש א מיש א-רי-א בא אן-נא כית תו-אוד-דא-מיש
2. שא ריחוסונו אישתא [נו . .] ריחות אן אנום
3. איבאנו שונו
4. אי-ני-ני-ני כית לאל בי-בי (1) מיש
5. שונו זאכיקו מותאשראביטותי שונו
6. דאם נו תוך מיש תור נו תו-אוד-דא מיש
7. אשאתו אול אחזו מארו (2) אול אלדו שונו
8. תור-דא נו-און-זו-מיש
9. תאריכתאם (3) אול אידו
10. אוב כור-רא חאר-שאק תא אוד-דו-א מיש
11. סיסו שא אש שאד-י אירבו שונו
12. אן-אין-כי כית סים א מיש
13. שא אן-אי-א שינותום שונו
14. גו-זא-לאל אן-רי-אי-ני מיש
15. גוזאלו שא אן-מיש שונו
16. אי-בו-רא לו-לו-א תאר-א דו-בא מיש
17. סולאאתאם דאלאחי איש תאר איתאנאמזאזו שונו
18. שי אן-ניר-און-גאל אור-שאק דאן-גא אן-אין-כית-לאל כית מו-און-לאח-לאח-הי-איש
19. איש מאחאר אן-|| קארארו דאנו שא אן-בי איתאנאלאכו שונו
20. זי אן-נא גאן-פא זי כי-א גאן-פא
21. זי אן-אין-זו-נא אין אן-איש-רים פאר-רא כית גאן-פא
22. ניש (4) אן-סין ביל (5) נאמארצית לותאמאתאם
23. זי אן-באר (6) שאק-מאל אובארא תאר-א פא-גא כית גאן-פא

(1) בו-בו. — (2) מארא. — (3) תאריכתום. — (4) ניש — (5) אין-פא. — (6) פא.

24. ניש אן-אישום נאקיר סוכי שא קוּמי לותאמאתאם
25. סו חאר-איר-לו תור אן-רא-נא בא-רא-אן-תי-מאל-דא בא-רא-אן-גא-גא-ני
26. דיש סו חאר תור אן-שו לא תידיחי לא כור-כור
27. שי-נא בי-דא א-גא-נא בי-דא
28. דיש פאנישו איסי דיש ארכישו איסי
29. כא-כא-מא אודוך חול-א גאן

30 אין VII-נא מיש VII-נא מיש
31. סיביתי שונו סיביתי שונו
32. בי זו-אף תא VII-נא מיש
33. איש נאקאב (1) אפסי סיביתי שונו
34. שי-איר-כא אן-כא-גא-נא (2) VII-נא מיש
35. וואונותי (3) אן-אי סיביתי שונו
36. בי זו-אף תא אי נון תא אוד-דו-א מיש
37. איש נאקאב אפסי איש כומי
38. אירבו שונו
39. או ראך נו מיש או אוש נו מיש
40. אול זיכארו (4) שונו אול זיניש-אתי (5) שונו
41. אי-ני-ני-ני כית לאל בי-בי (6) מיש
42. שון זאביקו מותאשראביטותו שונו
43. דאם נו תוך-א מיש תור נו תו-אור-דא מיש
44. אשאתו אול אחזו מארו אול אלדו שונו
45. שא שו . . . נו זו מיש
46. אידירא גאמאלא אול אידו
47. . . . . רא איץ נו תוך מיש
48. איקריבא תאצליתא אול אישימו
49. אוב כור-רא] האר-שאק תא אוד-דו-א מיש
50. סיסו שא איש שאד-י אירבו (7) שונו
51. אן-אין-כי כית סיס-סי מיש

(1) נאקבי — (2) — ני — (3) וואונות — (4) זיכרו — (5) זיניש-אתום — (6) בו-בו — (7) אירבו

52 שא אן-אי-א שינותי שׁונו
53. גו-זא-לאל אן-רי-אי-ני מיש
54. גוזאלו שא אן-מיש שׁונו
55. אי-בו-רא לו-לו א תאר-א דו-בא מיש
56. סוסון (?) דאלאחי איש סובי איתאנאזאזו (¹) שׁונו
57. סים-סי מיש : שינותי שׁונו שינותי שׁונו : סים-סי מיש
58. VII-נא מיש VII-נא-מיש VII א-דו-||-נא מיש
59. סיביתי שׁונו סיביתי שׁונו סיבית אדי שינא שׁונו
60. זי-אן-נא גאן-פא-ני-איש זי כי-א גאן-פא-ני-איש

61. כא כא מא אודוך חול-א גאן

Colonne VI.

1. . . . . . . אודוך חול מו-און-דא-רו-אוש
2. . . . . . אודוכי שינו איתארוש
3. . . . . . סא-א אים-מא-אן-אוש
4. . . ; שי לא נאבו אירתידישו
5. . - . סו-בי נו אוד-דו-ני אים-מא-אן-אוש
6. שא איש זומור לא שובו אירתידישו
7. שו-ני אן-רא שו-א-ני כו אים-מי-אין גאר
8. קאסו אימהאצמא דיש קאתישו אישכון
9. ניר-ני אן-רא ניר-א-ני כו אים-מי-אן-גאר
10. שיפשו אימהאצמא דיש שיפישו אישכון
11. שאק-מאל-ני אן-רא שאק-מאל-א-ני כו אים-מי-אין-גאר
12. קאקאסו אימחאצמא דיש קאקאדישו אישכון
13. נאם-בי שו מי דאק כי כו-גי
14. דיש שים . . . . .

6 lignes détruites.

21. אודוך (²) . . . . .
22. אודוכו . . . . .

(¹) איתאנאזאסו T. — (²) גיגים T.

23. דיש ביתי אא אי . . .

24. גיגים (?) חול כו אן א ני באר כו גאן־איס־תא . :

25. אודוכו שינו אי . . מו־שו איש אחאתי ליז]יז

26. אודוך (1) שי־צאב־גא אן דאן כי גא גאן־אין־לאח־לאח־גי־איש

27. כא כא מא אודוך חול־א גאן .

28. אין אודוך (2) חול־איק אודוך בי כור־רא

35. דיף V־גאן־מא אודוך חול א מיש

W. A. I. IV. Pl. 3. Recto. Colonne 1.

1. אין שאק גיג אן־נא זין־נא ני־אול־אול אים כים מו־און־רי־רי
2. מורוץ קאקארי איש צירי איתאקיף כימא שארי איזאקא
3. נוס־גיר כים מו־און־גיר־גיר־רי שו־שו נום ני־אין־שו־שו
4. כימא בירכי איתאנאבריק איליש או שאפליש איתאנאשותו
5. אים נו תי־נא אן־רא־נא גי כים אין־אג־אג
6. לא פאליח אן־שו כימא קאני איחתאצימא
7. סא־בי גי־הא־אן כים אן־סיל־סיל־לא
8. בואנישו כימא גיהיני אוסאלית
9. מאל־אן איקיל־לי תאר נו תוך־א אס־בי־בי אין־פא־פא־נא
10. שא אן־איש־תאר פאכידא לא אישו אס־בי־מיש־שו אושאחאח
11. מול אן כים שור־שור־רא א כים מי־א אל־דו־דו
12. כימא כאבאב שאמאמי איזארור כימא א־מיש מושי אילאך
13. חאר אורו־לו כור־חאל־לא גאב־רי־א־ני בא־אן־גאר אור כים מו־און־דא־רו־אוש
14. דיש אמילי מותאליכי מיחרי אישאבינמא כימא אוד־מי איחציבשו
15. חאר־אורו־לו־בי בא־אן־גאז־איש
16. אמילי שואתו אידוכמא
17. חאר־אורו־לו־בי ליב דיב־בא כים שו אוס־תא־גור־גור־רא
18. אמילו שו כימא שא כיץ ליבי איתאנאבראר א
19. ליב זי־גא כים אין־פאל־פאל־אי

(1) גיגים T. — (2) גיגים T.

20. כימא שא ליבאשו נאסחו איתאנאפלאבית
21. ני־רו גיד־דא כים אן־תאב־תאב־אי
22. כימא שא אש אישאתי נאדו איחתאמאד
23. פאס זון־נא בי־בי־דא כים שי־נא אים דיר אן־סי
24. כימא בורימו שא חאמרא שי־||־מיש־שו אופי מאלא
25. זי־ני תא אור אן־דא־אן־כא־גאר־כא־גאר כי נאם־בי בא־אן־סאר
26. איתו נאפישתישו איתאבאל איתי מותי ראבים
27. שאק גיג אים־כאב־כאב־דא כים א דו בי האר־נא־מי נו און־זו
28. דיאו שא כימא אימבארי כאבתו אלאבתאשו מאנמא אול אידי
29. שי־אום בי־לא־בי כא־סאר בי האר־נא־מי נו און־זו
30. איתאשו גאמירתו מארכאסו מאנמא אול אידי
31. אן־שיליך־האר־הי שי : שא־מאל־אי : דו־נא תור־מו
32. או חול־תי כיל־לא אן־זון־נא איש־נא סאר־א
33. || אשאר אש צירי אידישישו אצו
34. אן־פאר אי־א־נא תו[־תו־ני] כים כו שאק זו או־מי־ני־תול
35. כימא אן־שא־מאש אנא ביתישו איריבי צובאתא קאקאדכא כותימא
36. או חול־תי כיל־לא או־מי־ני־תול כים או־מי־ני־חאר
37. ||־א כותימא כימא איצירמא
38. איד תיך זי־גא תא אן־פאר נאם תא־אוד־דו
39. איש שירי לאם אן־פאר לא אצי
40. כי דו־בא־א־ני תא : איש מאנזאזי כושומא : או־מי־ני־בו
41. 399 (אנא)־בי : סורו[סו ליכי] מא : שו או־מי־תי
42. סיך צו כאר אוש נו זו שו או־מי־תי
43. שאראת אוניכי לא פיתיתי (1) ליכימא
44. שאק האר תו־רא כית או־מי־ני־סאר
45. קאקאדי מארצי רובוסמא
46. תיך האר תו־רא כית : כישאד מארצי רוסומא : או־מי־ני־סאר
47. . . . האר אורו־לו כית ? א כים גאן־אים־מא־רא־אן־זי־זי
48. . . . שו קאקאדי שא איש סו ? לי באשו לינאטיח
49. . . . שו אים־רי־א כים ? כי בי כו נא אן־גא־גא
50. . . . ילתי שא שארי אובלושו דיש אשרישו אא איתור

(1) צאבתיתי T.

51. זי אין־נא גאן־פא זי כי־א גאן־פא

52. אין שאק ניג ביר (?) בול־דא נו און־זו־א
53. [מורוץ] קאקא[די] דיש מאת אידיש נושו לא נאטו
54. . . . . האר־רא מו־און־נא־תי
55. . . . . אן גאל פי שאת (?)

7 lignes détruites.

63. . . . . מון־תי
64. . . . . דא כו כו
65. . . . . גאן(?)־ני־לאל
66. . . . . און־דא־אן־נא־נא
67. . . . . שו אול אינאשי

4 lignes presque entièrement détruites.

Colonne II.

1. אות א א א : איש ||־|| אוד־מישאם אושתאבארי : או מי־ני־איב־ני־אי
2. אן־שיליך־האר־תי שי : שא־מאל אי : דו־נא תור־מו
3. סיך צו כאר אוש נו זו : שאראת אוניכי לא פיתיתי ([1]) ליכימא : שו-או-מי-תי
4. ראך הו או דא גא־א איד־זי־דא כו או־מי־ני־סאר. איד־כאב־בו כו או־
מי־ני־תאב
5. זינישתו פארישתו אימגא ליתציבמא שומילא ליזיב
6. כא־סאר VII א־דו־|| א־אן או־מי־ני־סאר
7. כיציר סיבית אדי שינא כוצורמא
8. נאס־שוב איר חי־גא : שיבאת איר־תי אידימא : או־מי־ני־סי
9. שאק תאר תו־רא כית : קאקאד מארצי רוסומא : או־מי־ני־סאר
10. תיך האר תו־רא כית : כישאר מארצי רוסומא : או־מי־ני־סאר
11. זי פא־ני (?)־נא כית : נאפישתאשו רוסומא : או־מי־ני־סאר
12. איד־שו־ניר־בי : מישריתישו רוכיסמא : או־מי־ני־סאר
13. איך־נא־דא־נא כית או־מי־ני־ניגין־אי
14. אירשאשו לישיבמא

([1]) צאבתיתי T.

15. א נאם־שוב מוה־נא או־מי־ני־סי

16. א־מיש שיבתי אילישו אידימא

17. שאק גיג אי ני אים דו־בא כים אן־נא הא־בא־תול־דו־ני

18. מורוץ קאקאדי כימא תארימאני (?) תיניחתי (?) דיש אן־אי ליזיזכא

19. א קיד פאל־אי־ני כי כו הא־בא־תול־דו־ני

20. כימא . . אירי . . . . כותי דיש בי־תים לילאך

21. כא אן־און־כי כית פא גאן־אוד־דו־א כית

22. אמאת אן־אי־א לישתימאת

23. אן־דאם־גאל־נון־נא פא גאן־און־סי־די־אי

24. אן־דאם־כי־נא לישתישיר

25. אן־שיליך־אלים־נון־נא תור שאק זו־אפ כית כורו־גא תאך־תאך־לי־בי זא־א־גאן

26. אן־אמאר־אוד תור רישתו שא אפסי בונו דומוקו [כ]ומא

27. אין שאק גיג האר־רא תא מו־און־מאל־מאל

28. מורוץ קאקאדי אנא אמילי אישאבינמא

29. שאק גיג תיך סא א גיג האר־רא תא מו־און־מאל־מאל

30. דיאו מורוץ דארא [דיש] אמילו אישאכינמא

31. שאק גיג א־מי־א כים אין־אול־אול־ני

32. מורוץ קאקאדי כימא אגי איתאקיף

33. שאק גיג אן־פאר אוד־דו תא כו אן־פאר שו־א כו

34. מורוץ קאקאדי אישתו צית אן־שאמשי דיש איריב אן־שאמשי

35. שאק גיג האר־דו כא מו־און־נא־אן־די־אי

36. מורוץ קאקאדי איראש . . . אישאסי

37. א אב־בא : איש תאמתים אירציתי מאל־אן־תי : כי שא מאל־אן־לא־א כו

38. א־מי־א תור־תור־לאל א־מי־א אין־דו

39. אגי ציחירותי אגי אילאך

40. א־מי־א גאל־גאל־לא : אגו ראבותי אגושו : א־מי־א־בי

41. אן־בור־נון־סי־א־בי : ראפשא אוזני תור איר־חי : תור־נון־כי־גא כית

42. שאק גיג גוד כים אין־אול־אול־אי־ני

43. מורוץ קאקאד כים אלפי איתאקיף

44. שאק גיג כיר־גא כים אין־אול־אול־ני

45. מורוץ קאקאדי כימא כיץ ליבי איתאקיף

46. א־א־ני־איר בא־אן־נא־תי לי תאר בא־ני־איב־גא־גא
47. אנא אבישו אידחימא . . . נאלשו
48. א־א־מו שאק גיג האר־רא ליב מו־און־מאל־מאל
49. אבי [מורוץ] קאקארי דיש אמילי אישאכינמא
50. אי מון . . . או בי און־בו איש מוח־נא בא־און־רו
51. כימא . . . . ביתאשו ראכבאת אלישו איתא[שיב]
52. איץ־ . . . . . . רו תו־רא־בי מון־און־פא
53. . . . . . מורוסו לו אוכים
54. . . . . . און־נא־ני־איב־גא־גא
55. . . . . . איפאלשו
56. . . . . . חי הו־לוח־הא־בי
57. . . . . . ל]ושאליטמא
58. . . . . . שי און־נו הא
59. . . . . . בי בי
60. . . . . . דאת
61. . . . . . האר האר
62. . . . . . תינמא
63. . . . . . ני רית
64. . . . . . ושמא
65. . . . . . מא : נא שי ני רי
66. . . . . . או־מי־ני־רו
67. שא . . . איר תו . . . כישו אושוקמא
68. שאק גיג תו־[חו . . . . אב־לאל כו
69. מורוץ קאקארי . . . כימא[ם]ומאתי דיש אפתי
70. נאם־צאב־חו כים . . . . פאל כו
71. כימא אריבי . . . . . און־אי

W .A. I. Pl. 4 — Verso. Colonne III.

1. חו כים כי מאל־און־לא כו הא־בא־ני־איב־רי־
2. כימא איצורי דיש אשרי ראפשי ליה אפראש
3. שו קורו־גא און־רא־נא כו גאן־און־שי־אין־גא־גא

4. אנא שו־ || שי־צאב־מיש שא אנ־שו ליפאקיד

5. אין שאק ניג אן תא נא מו־און־סאר כי־א פא גאן מו־און־ראר־אב־זי
6. דיאו איש אנ־אי ראבים איש כי־תים אינאסאת
7. דון־איד־תוך איד־נא מו־און־דא־בי
8. שא אידלי ביל איכובי אימוכישו איתאתי
9. כי־איל שי־צאב־גא איד־נא נו מו־און־שי־און־גא־גא
10. שא ארדאתי דאמיקתי איסא אול אורנארא
11. האר תו־רא סו־נא מי־ני־און־גאר־רי־איש
12. שא איש זומרי מארצי אישאבנו
13. אן־שור־דיש אי־הי־לי־א תא נאם ני א תא נאם . . נא האר נו בי־לא.
14. כור תא איס־תא־אוד־דו
15. אן־איש־תאר שא איש נוהי אולצי אולמאנושו
16. מאמאן לא איבאשו אישתו שאר אושירידא
17. איק־גי חו גי נא האר אורו־לו קור־האל־לא מו־און־נא־תי־איש
18. אנא בינאת אמילי מותאליכי אידהימא
19. שאק־מאל אוח זא : אמילו א אי תימיד : בא־ני־און־אוש
20. א־בא זי־זי : מאנו אינא[ג]יד מאנו אושאתבא: א־בא־זי־זי
21. אן־שור־דיש־נא : אן איש־תאר מאראת אן־XXX : תור אן־אין־זו־נא כית
22. אן־אין־קור־נין מי נון סאר־בי : אן־ || מאר אן־אין־כית : תור־אן־אין־כית־לאל
23. אן־שיליך־האר־חי : אן־אמאר־אוד מאר איר חי : תור נון־כי־גא [כית]
24. כו האר־אורו־לו קור־תאל־לא כית גאן־איב־תא . . .
25. זומרי אמילי מותא]ליכי . . . שאתבו
26. אן . . מי תי באר־רא או . . . נא־בא־אן־סאר
27. . . . . . אבי שא תאמצארי . . רו]כום
28. ני־נון[־נא . . תור כו־גא תא מו־און־צום־מא
29. דיש חימיתא שא אישתו תארבאצי אילו אובלוני
30. גא סובורא כו־גא תא מו־און־צום־מא
31. שיובו שא אישתו סובורי אילו אובלוני
32. ני־נון־נא כו־גא תור איל תא כא־כא־מא או־מי־ני־סי
33. דיש חימיתי כו־תים שא תארבאצי אילו שיבתא אידימא
34. האר אורו־לו תור אן־דא־נא מו־און־תאג־תאג

35. אמילו תור אן-שו לופקידמא
36. האר אורו-לו בי ני-נון-נא כים גאן-אין-כו-גא
37. אמילו שו בימא חימיתי ליליל
38. גא בי כים גאן-אין-אילא
39. בימא שיזבי שואתו ליתאביב (¹)
40. כו-פאר שי-צאב כים מו-בו בי הו-אום-תא-צאב
41. בימא צארפי צורותו רושושו ליתאנביט
42. פאר-כא-מאש כים אים סו-אוב תא גאן-אין-תא-סו-אוב
43. בימא בימאשי לימאסים
44. אן-פאר שאק-דאן אן-רי-אי-ני בית סו-נא או-מי-ני-סי
45. אנא אן-פאר אשאריד אן-מיש פיקדסומא
46. אן-פאר שאק-דאן אן-רי-אי-ני בית די-מא-נא שו קורו-גא אן-רא-נא-בו (²)
47. גאן-אין-שי-אין-גא-גא
48. אן-פאר אשאריד אן-מיש שאלמוסו דיש שו-|| [||] שא [אן-שו]
49. ליפקידסו אין

50. אין שאק בי לו-בא האר-שאק-מאל האר נו אוב-דא נו אוב-זו
51. איש גאר איש רו האר-אורו-לו כים בא-אן-תול-תול
52. האר אן נו תוך רא תאר א דו סי די-אי
53. צאלאם תאר א שו אול סאר-דא נו סאר-דא
54. ציר א כים ציר א כים ציר שאק סאר איש א-אן
55. או נו כו כו מי נו כו כו
56. אן-שיליך האר-חי שי אים-מא-אן-סי: שא מאל-אי זא א מו: דון גא תור-מ
57. או תאר ציר או שי שי או שי מאן או א בי.
58. או האר אורו-לו או האר האר או כור כור
59. זיר או כא-גו אוש שים אן-באר כא-א-ני
60. 404 אן-א-זיק האר-רו-תיך בי א-אן א-זיק האר רו-תיך
61. ליב גאר דאן-גא בי
62. ליך בי או ני חי חי ני איץ תא או-מי-ני-לו
63. שו איל-לא-זו תא או-מי-ני- . . לו

(¹) ליתאבילו T. — (²) לו T.

Colonne IV.

1. . . . . . כי איד כאב בו
2. . . . . . בי או-מי-ני-סאר
3. . . . . . מי דא או-מי-ני נו-נו
4. . . . . . שאק כי איד כאב בו
5. . . . . . פא כי בי או-מי-ני-סאר
6. . . . . . לא כי בי כו נא אן-גא-גא
7. . . . . . נא כו גאן-אין-שי-אין-גא-גא

8. . . . . . נאם-תא אוד-דו
9. . . . . . איד כית זא ני
10. . . . . . נאם תא אוד-דו

15 lignes dont il ne reste que quelques lettres à la fin.

26. אור בי אן-או שו כאל . . . מימא
27. כא-סאר VII-נא א-דו-|| איש או-מי-ני-סאר
28. כיציר סיבית ארי שובארנא כוצורמא
29. נאם-רו נון כי גא אומי-ני-סי
30. שיבאת איר-הי אידימא
31. שאק האר תו-רא או-מי-ני-סאר
32. קאקאדי מארצי נא . . . מא
33. אודוק באר הול א-לאל הול באר כו גאן-אים-תא-דו
34. אודוק שי-צאב-גא אן-דאן שי-צאב-גא גאן-אין-לאה-לאה-הי-איש
35. דיף IX-גאן מי שאק גיג-גא-מיש זאק בי-לא-בי כו

W. A. I. Pl. 5. Recto. Colonne 1.

1. אין אוד אול-אול-מיש אן-הול א מיש
2. אוד-מיש מותאקבותום אן-מיש שינותום שונו
3. אן-אלאד אוש נו כא-גאר אול גאן א סיג-גא מיש
4. שידו לא פארותום שא איש שומוך אן-אי
5. איבאנו שונו

6. אי-ני-ני-ני שא גיג אג א מיש
7. שונו איפיש מארושתי שונג
8. שאק הול חא א מיש אוד שו אוש אי . . .
9. שאק איך-רא-רא אי שא . . .
10. מוהאב שאק הולתים . . .
11. נירתו דיש נארי . . .
12. VII-בי תא פור א אן . . .
13. איש סיביתי שו[נו
14. II-גאן-מא גאל-פור כא . . .
15. שאנו אושומגאל . . .
16. מאמא
17. III-גאן-מא ניר תור רוש . . .
18. שאלשו (¹) נימרו . . .
19. IV-גאן-מא ציר . . .
20. ריבו . . . . .
21. V-גאן-מא ניר . . . גא א
22. האמאשא איצבו נאטרו שא דיש . . .
23. VI-גאן-מא . . זי-גא אן גאל-און-לא כו . . .
24. שי[שי] תיבו שא איש אן או גאל-און . . .
25. VII-גאן מא . . האר אים הול א . . .
26. סיבו מיריאו שארו שינו שא אישתאב (?)
27. VII-בי-אי-ני האר כין-גא א-אן גאל-און-לא א מיש
28. סיביתי שונו תור מירי שא אן-אנום סארי שונו
29. איר-איר א-אן אן גא-דא מאל-מאל מיש
30. אלי דיש אלי שאאומאתא אישאבאנו שונו
31. אים רי הא-מון אן-נא כית בוש בי ניגין-נא מיש
32. אאו שותום שא איש אן-אי איזיש איזאראדו שונו
33. אים דיר בו רא אן-נא כית אים א-אן הי שי-אין-מאל-מאל מיש
34. אירפיתום שאפיתום שא איש אן שאאומאתא אישאבאנו שונו
35. אים רי זי-גא אוד פי-גא חי שי מי-ני-אין-נאר-רי-איש

(¹) שאלשי

36. זיק שארי תיבותום שא איש אוד-מי נאמרי

37. איטותא אישאבאנו שונו

38. אים חול אים הול בי תא אול-אול מיש

39. איתי אים הולי שארי שיני אישורו שונו

40. אוד נירא רא 523-523 כא האר אג-דא מיש

41. ריחיצתי אן-אים תישו קארדותי שונו

42. איד זי-דא אן-אים לאח תאב מיש

43. איש אימיתי אן-אים איל . . [ישו]נו

44. אן-אור-רא נוט-גיר כים . . .

45. איש אישית אן-אי כימא בירבי איתא . . .

46. דאר זיק כית רא אי-ני שאק כאיש תא . . .

47. נירתו דיש נארו איש מאחרי אילאבו . . .

48. אן-מאל-אן-לא כי-מא אן-גאל-און-לא כית חול-לו-בי לאח גא.

49. גאב-רי נו תוך-א מיש

50. איש אן-אי ראפשותי שובאת אן-אגום סארי

51. שיניש איזאוומא מאחירא אול אישו

52. אוד-בי א אן-אין-בית-לאל כא-חי בי איין ני-אין-תוך-א

53. כא ליב בי כו בא-אן-בו-אי

54. אינושו אן-אין-כית טימא שואתום אישמימא

55. אמאתא דיש ליבישו אישדוד

56. אן-אין-כי דא מאס-סו מאה אן-רי-אי-ני כית

57. אד בא-ני-איב-גא-גא

58. איתי אן-אי-א מאסי צירי שא אן-מיש אימתאליכמא

59. אן-סים-כי אן-פאר איקיל-כית אול גאן א סי-די-אי-ני אים-מא-ני-אין-גאר

60. אן-סין אן-פאר או אן-איש-תאר שומוך אן-אי דיש שותישורי אוכתינו

61. אן דא נאם-אין-נא כיש אן-נא כית מו-און-ני-שי-אין-האל-האל-לא

62. איתי אן-אנום בילות כישאת אן-אי איזוסונותי

63. III א-אן ני-ני אן-תור-ני-ני-איר

64. דיש שילאלתי שונו אן-מיש תור-מיש-שו

65. מי אן-ביל מאל-אי בא-דו-בא שוח נו דו-מא

66. אי-ני-ני מו-און-ני-שי-אין-אבא-גי-איש

67. מושא או אורא אווזו לא נאפארבא שונותי

68. אומאאיר שונותי

69. אוד-בי-א VII-אן הול-א מיש אול-גאן א אול-אול-מיש

70. אינושו סיביתי שונו אן-שינותי

71. איש שומוק אן-אי איש ורו

72. כא שאק תא תאם סאר אן-אין-זו-נא כוש-בי בא-אן-לו-בי-איש

73. איש מאהאר אן-סים רי אן-סין איזיש אילתאנאמו

74. דון אן-פאר אן אים אור-שאק איר-ני כו א-בא .ני-איב-גא-גא-איש

75 אידלא אן-פאר אן-אים קארדו דיש אידישו אותירו

76. איקיל כית אן-דא כי כי כו מו-און-רי נאם-גאל-און-לא

77. אן-נא כו איר הו-מו-און-אג

78. אן-איש-תאר איתי אן-אנום סארי שובתו כו-תים

79. אירמימא דיש גאל-און-ות אן-אי איכאבותו

Colonne II.

8 lignes détruites.

9. אוד-בי א VII . . . . .

10. אינושו סיבית . . . .

11. שאק איש נון . . . . .

12. . . אור.א אן ? . . . .

13 . . . . חו איש שור רי אד פא . . . .

14. לימותו . . . .

15. . . תא כא כו-גא תא מו . . . . . .

16. דיש שאתי פישו שאל . . . .

17. אן-אין-זו-נא מו נאם . .

18. אן-סין רי[או] . . . . אמילו

19. . . : . האתי מאתי

20. . . . . לאל כו פא-פא-גא-בי בא-תי

21. . . . . תום אידאליחמא שאקומיש אישיב

22. . . ני-אן-סו-מו-אוך-גא כי כו נאם אן-נא איש כו

23 אורא אטיר איש שובאת בילותישו אול אשיב

24. אן-הול א מיש האר כין-גא א-אן גאל-און-לא מיש

25. אן מיש שינותום תור מירי שא אן-אנום סארי שונו

26. שאק הול הא א מיש בא-תוך-תוך רא מיש

27. מוחאב ריש הולתים איתאנארארו שונו

28. שא הול א כין-כין-נא מיש

29. לימותאם אישתיניאי שונו

30. אן ליב גא תא אים כים און-תא-זי-גא מיש

31. אישתו כיריב אן-אי כימא שארי מאתי איתיבונו שונו

32. אן-אין-בית-לאל דון אן-אין-זו-נא סו-מון-אוך-גא-ני

33. אן-|| שא אידלי אן-סין נאנטורשו

34 אן-גא שי גאב מו-און-אור-דו-א

35. איש אן-אי אימורמא

36. אין לאח-א-ני אן-פא-כו רא כא מו-און-אן-די-אי

37. בילום דיש שוכאלישו אן-פא-כו איססי

38. לאח כו אן פא-כו כא מו זו-אב כו דו-מא אב

39. שוכאלי אן-פא-כו אמאתי דיש אפסי בילי

40. כא-חי תור-מו אן-אין-זו-נא אן-נא סו-מו-אוך-גא בי גיג-גא

41. טים מאריא אן-סין שא איש אן-אי מארציש אאטרו

42. אן-אין-כי זיק-רא כית שו א איש אן-גא אן-רי

43. אנא אן-אי-א איש אפסי שונימא

44. אן-פא-כו כא גאל-און-לא כית שאק . א בא א אין-נא-אג

45. אן-פא-כו אמאת בילשו איתאאידמא

46. אן-אין-כי כית זיק-רא כית ניר קור-חאל-לא מו-און-דו

47. אנא אן-אי-א איש אפסי בורידו אילאך

48. אן-נון מאש-תיר מאח אין אן-נו-כים-מות-רא

49. אנא תובי מאשלו צירי אין אן-||

50. אן-פא-כו גאל-און-לא כית חאל בי שו . אן-נא אן-רי

51. אן-פא-כו אמאת בילשו אחינא א . . אן .

52. אן-אין-כי כא כית זיק-רא כית כא-בו . . .

53. אן-אי-א איש אפסי אמאת שוא[תאם אישמ]ימא

54. כא-סא-בי כא ני-אין-תאר אוח א כא תאר . . ני-אין-סי

55. שאפאתסו אישוק . אוח א פי [אימ]תאלי

56. אן-אין-כי תור בי שיליך-חאר-חי כא נאם . כא-מו-און-דיב-בא

57. אן-אי-א תור-שו אן אמאר-אוד איסימא א . . שולחאץ

58. דו-נא תור-מו : אליך מארי אן-אמאר-אוד : אן-שיליך-האר-הי

59. תור אוד סאר אן-אין-זו אן-נא סו-מו-אוך-גא בי גיג-גא

60. טימי תור-יא אן-סין שא אש אן-אי מארציש אאטרו

61. סו-מו-אוך-גא בי אן-באר-תיג-גאר מו-און-אוד-דו-א

62. נאאאנטורשו אש אן-אי רוא . .

63. VII-בי-אי-ני אן-חול א-מיש האר סאר-בי-גא מיש אים נו .

64. סיביתי שונו אן-שינותי ציר מיתותו לא ארי . .

65. VII-בי-אי-ני אן-חול א מיש א-מאך-תו כים זי און-מא בא-

66. סיביתי שונו אן שינותי שא כימא אבובו תי-מא

67. און-מא אים מיר-רא כים זי . . .

68. אנא מאתי כימא מיהי תי . . .

69. אום שאק תא אוד סאר אן-אין-זו-נא דאן-בי . . .

70. איש מאהאר נאנטאל אן-סין איזיש . . .

71. דון אן-פאר אן-אים אור-שאק-א-ני כו . . .

72. . . . . אן-]אים קאר[ארו . . .

7 lignes détruites.

Colonne III.

26 lignes presque entièrement détruites.

27. אי . . . זי אן . . . . . .

28. איש בית באלתי או מישרי . . .

29. מילאמי אישו כאשיף (?) . . .

30. כא אי גאל-לא כית גו-|| תאב איש . . :

31. איש באב איכאלי קא תאב (?) . . . .

32. כו שאם-לי-אין טאר-א סיך ראך . . .

33. סיך ראך כאל-פא אוש נו זו או-מי-ני-נו-נו

34: שאמלינא בורומתא שאראת אוניכי

35. לא פיתיתי שאראת בופאתי לא פיתיתי דימימא

36. גאל-און אי תור אן-רא-נא איד-שו-ניר בי או-מי-ני-סאר-סאר

37. נאל-און אי תור אן-רא-נא אוד סאר אן-אין-זו-נא כים זי און-מא שו-אול

38. סארו תור אן־שו שא כימא נאנארי אן־סין

39. נאפישתי מאת אוכאלו

40. אוד סאר ביל כים שאק בי סו שי גא טו רו א

41. . . . . . רידי שי אן־שו שי־שו שאלום . . .

18 lignes entierèment détruites.

60. . . . . || מאל נא חול

61. . . תא איש רישישו שוכונמא

62. . . . . או־מי־ני־סי

63. . . . אידימא

64. . . . . או־מי־ני־אוד־דו

65. . . גא נא רי גא א־אן

66. . . ותי אולילשומא

67. . . נא או־מי־ני־איל או־מי־פאר־פאר־גא

68. . . חול גיגים חול תי־לאל חול . .

69. . . . . מאשכים הול

70. . . נאם בא־תו־תו־ני

71. . . אא אירובוני

72. . . . אי נאל־לא כית נאם בא־תי־מאל־ני

73. . . . את אי־גאל אא אידהוני

74. . . מא רא נאם בא־תי־מאל־ני

75. דיש סארי אא אידהוני

76. צי א נאם בא־ניגין־אי־ני

77. . . לי אא איסיהרוני

78. . . . נאם בא־תו־תו־ני

79. . . מא אא אירובוני

W .A. I. Pl. 6 Verso. Colonne IV.

4 lignes mutilées.

5. כא־כא־כא . . . גאן

6. אין באר אול . . . . מיש

7. . . . א זו . . . מיש

8. . . . אותאב סיך פאלתי . שונו

9. . . . בו-אי בי בי . . או מאל-מיש

10. . . . רו לא . . שונו

11. . . . . ני . . לאל ||-מיש

12. . . . . לא פאקו שודון . אש שונו

13. . . . . אוד אן-נא . אן-סא איש

14. . . . . אן-אי אן-מאנומאן אול אינאמבי

15. . . . . . כא נאם מי-אין-די-איש

16. . . . . . אן-אין-כית איטבו שונותי

17. . . . . . רו תא סו מו-און-גי-גי-איש

18. . . . . אן-אי אושאדירו

19. . . . . באר פא-גי-איש

20. . . . . אישחוטו

11 lignes détruites.

33. אל שא דאן-גא אור-שאק אן . . .

34. חולוחא שא חול באבו רישו או שיבתי

35. איץ מא-נו איץ כו דאן-גא תא כא כא או-מי-ני-אין-גאר

36. נאם-רו נון כי גא או-מי. . . .

37. אוד אול-אול מיש אן שי . . .

38. זי אן-אין-כית-לאל בי גאן . . .

39. גאב זו . . . .

40. איראתכא . . . .

41. א-גא זו כו . . . .

42. דיש ארכיכא . . . .

43. אי-א נאם . . . .

44. איץ צא-רא נאם . . . . . .

45. איר א נאם . . . . . .

46. אי תא אן . . . .

47. אוד אול-אול מיש . . . . . .

48. אודוך חול א מיש . . . . . .

49. תי לאל חול . . . .

50. זי אן . . . . . .

18 lignes perdues.

Colonne V.

33 lignes détruites.

34. כא-בי-זו כא-בי רי א שא אג-א שא חול
35. זי אן-נא גאן-פא זי כי-א גאן-פא
36. כא כא מא אן חול תאר-רו-דא גאן

37. אין גי כו גי גאל-גאל-לא גי שוך כו גא
38. איץ-איר-אירוד איל-לא אן-רי-אי-ני-כית
39. גי אורוד שון תאב-בא סו זי רי-א
40. קאן פאשתי שא שאלומאתו ראמו
41. מאל אי האר סיך גי א אן-שיליך-חאר-חי מי-אין
42. תור מירי שא אן אמאר-אוד אנאכו
43. נאם-רו-נא רי גא ני-אין-סי
44. שיבתום כו-תום איש נארי א
45. א-כיל-זיר איץ-ליב כא-נא תא כי תא אים-מי-אין-רי
46. אידא איתי || שאפליש ארמימא
47. אן-אי-א אי א גאן תי
48. אן-אי איש בית לישיב
49. אודוך שי-צאב-גא אן-שי-צאב-גא אי-א גאן-אין-תו-תו-ני
50. אודוך חול . . . חול גיגים חול
51. תי לאל חול . . . תי חול
52. גאל-און רא . . . .
53. זי אן-נא גאן . . .
54. כא-כא-מא . . . .

55. אין שיך-מאך-כאש . . .

12 lignes presque totalement perdues.

Colonne VI.

1. אי-גאל-לא כו נאם בא-תו-תו-ני
2. גאל-און-לא רא נאם בא-תי-מאל-אי-ני
3. זי אן-נא גאן-פא זי כי-א גאן-פא
4. כא-כא-מא סיך-מאך-כאש סיך-גא צו כאר גאן

5. אין האר הול האר הול האר בי האר חול
6. שינו לימון אמילו שו לימון
7. האר בי נאם האר אורו-לו האר חול האר בי האר הול
8. אמילו שו איש נישי לימון || ||
9. אין תור נאם האר-אורו-לו ציר תיך גיל כא-גא
10. איש שאשור נישי ציר אוגאנו
11. האר בי נאם האר-אורו-לו גו-523 סא א לאל אי
12. האר שו איש נישי קא אי שא דיש . . .
13. דיש שיתי דארגו
14. אים בי א כא-קאק-א כא די-א-ני
15. כא-בי האר-רא שוד שוד
16. בולוהתאשו צאאיראת ריגים[שו
17. אימתו האר איראב[ים
18. כי גיג-גא בי חול-א-ני אול . . .
19. ליב בי אויש נו און גיר
20. אשאר מארושתישו שי . . .
21. ליבאשו איגאזאז . . .
22. אן אלאר שי חול אן ח[ול . . .
23. תור . . ני-איב-לו נון . . .
24. גאז א ני-איב-לו . . .
25. . . האר נו . . .
26. . . . . מאב[אן
27. ליב . . .
28. . . דיש ליבישו תידיש אול . . .
29. אן-פאר ני-אי תא שו . . .

30. אן-פאר איש אניתי . . .

31. גאל-און-מו אן-אין כי כית . . .

32. תאך-תאך לי בי . . .

33. כא-כא-מא אן חול תאר רו דא גאן

34. אין פאר איש נו רי . . .

36. דיף XVI גאן אודוך הול מיש

W. A. I. Pl. 7. Recto. Colonne 1

1. אין איש חול תי-לאל כים חאר-רא בא-ני-אין-גאר
2. אראת חולתים כימא גאלי דיש חאר איתאשבאן
3. שא-מי-גאר לוב-בא כית מוח-נא גאר-רא
4. קולו כורו אילישו איתאשבאן
5. שא-מי-גאר נו חי-גא מוח-נא גאר-רא
6. קולו לא טאבו אילישו איתאשבאן
7. איש חול שאק-בא שאק גיג-גא א-אן
8. אראת הולתים גאל-או דיאו
9. חאר אורו-לו בי איש חול לו כים תאך מא
10. חאר שואתום אראת חולתים כימא אימירי איטבוחשו
11. אן-א ני : אן-שו איש סו-שו איתיסי : סו-א-נא בי-דו
12. מאל-אן איקיל-א-ני ליב כוש או באר כו בא-דא-דו
13. אן-איש-תאר-שו ציריתום איש אחאתי איתאזיז
14. שא-מי-גאר-רא כו כים בא-אן-תול כא שא-אן-שא-שא
15. קולו כורו כים צובאתי איכתומשומא איתאנאשאשו
16. אן-שיליך-חאר-חי : אן-אמאר-אוד איפאליסומא : שי אים-מא-אן-סי
17. אד-ני אן-אין-כי רא אי-א בא-שי-אין-תו כא מו-און-נא-אי
18. אנא אבישו אן-אי-א אנא בית אירומא אישיסי
19. א-א-מו איש חול תי-לאל כים חאר-רא בא-ני-אין-גאר
20. אבי אראת חולתים כים גאלי דיש חאר איתאשבאן
21. תאב || כאם-מא כו או אוב-כא : אדי שינא איקבישומא
22. . . . . . . בי נז זו א-נא בא-ני-איב-גא-גא

23. מינא] איבוש האר שואתו אול אידי איש מיני איפאשאח
24. . . . תור ני אן-שיליך-האר-חי מו-און-נא-ני-איב-גא-גא
25. אן-אי-]א תור-שו אן-אמאר-אוד איפאל
26. תור-מו א-נא נו-ני-זו א-נא רא-אב-תאח-אי
27. מארי מינא לא תידי מינא לוזיבכא
28. אן-שיליך-האר-חי א-נא נו-ני-זו א-נא רא-אב-תאח-אי
29. אן-אמאר-אוד מינא לא תידי מינא לוראדיכא
30. שא מאל-אי ני-זו-א מו או זא-אי אין-מאל-אי-זו
31. שא אנאכו אידו אתא תידי
32. דו-נא תור-מו : אליך מארי אן-אמאר-אוד : אן-שיליך-האר-חי
33. מו אי שו סי-איר א כו גא שו או-מי-תי
34. . . . . כיל כו אילי ליבישומא
35. נאם-ני-רו או-מי-ני-פור נאם-ני-רו או-מי-ני-גאב
36. מאמיתסו בושורמא מאמיתסו בוטורמא
37. סו (¹) בי א כית הול-לו-בי לו-לו-א
38. לומנו דאלהו שא זומרישו
39. איש א-ני : לו אראת אבישו : גאן-מי-א
40. איש מאל-אן-א-ני : לו אראת אומישו : גאן-מי-א
41. איש סים גו-לא-א-ני : לו אראת סים גאל-שו (²)
42. איש כי לוב האר-רא נו-און-זו-א
43. לו אראת שאקביתי (³) שא האר נו זו-ו
44. כא-לי כא-גא נאם-ני-רו אן-אין-כי גא כית
45. מאמית איש [[-י שא אן-אי-א
46. סי-סאר כים : כים שומי ליקאלאף : גאן-אין-נון
47. כא-לום כים : כים סולופי ליישאחיט : גאן-אין-גאב
48. שו-סאר כים : כים פיקורתי ליפאשאר : גאן-אין-פור-רי
49. נאם-ני-רו זי אן-נא גא-פא זי כי-א גאן-פא
50. מאמית ניש אן-אי לותאמאתי ניש כי-תים לותאמאתי
51. אין כימא סי-סאר אני איגאלאבומא דיש נירו
52. אן-ביל-גי קאמו איקאמו

(¹) לו T. — (²) אי T. — (³) שאקביתי

53. אינא מוסארי לא איניריששו

54. אינא אי או קור אי לא איניםידו

55. שורשושו קאקארו לא איצאבאתו

56. שי-קאק-שו לא תולדומא אן-פאר לא פא

Colonne II.

1. אנא נאפדאן אן או גאל-און נו תי-ו

2. נישו מאמית תור תא מאם אלתו

3. גיג תאניחי ארני סארתי קילאתי היטיתי

4. גיג שא איש סו-מו אם-בי-מיש-מו סא-מיש-מו איק-ו

5. כים סי-סאר אני ליקאלאפמא

6. איש אוד-מי אני אן-איץ-באר קאמו ליקמי

7. מאמית ליתאצימא אנאכו צאב לומור

8. אין כים בא-לום-מא אני אישאהאטומא דיש נירו

9. אן-איץ-באר קאמו איקאמו

10. אנא סיסיני קאטבו לא גור-רו

11. אנא איר-אורוד אן או גאל-און לא תי-ו

12. נישו מאמית תור תא מאם אלתו

13. גיג תאניחי ארני סארתי קילאתי היטיתי

14. גיג שא איש סו-מו אם-בי-מיש-מו סא-מיש-מו איק-ו

15. כים בא-לום-מא אני לישאהיטמא

16. איש אוד-מי אני אן-איץ-באר קאמו ליקמי

17. מאמית ליתאצימא אנאכו צאב לומור

18. אין כים שו-סאר אני פור-מא דיש נירו

19. אן-איץ-באר קאמו איקאמו

20. פא-מיש-שו אנא איץ-גי-שימאר-שו לא גור-רו

21. אנא שיפאר ציבותי לא דו-כו

22. נישו מאמית תור תא מאם אלתו

23. גיג תאניחי ארני סארתי קילאתי חידיתי

24. גיג שא איש סו-מו אם-בי-מיש-מו סא-מיש-מו איק-ו

25. כים שו־סאר אני אופשארמא
26. איש אוד־מי אני אן־איץ־באר קאמו ליקמי
27. מאמית ליתאציכא אנאכו צאב לומור

28. אין כים סיך־רית אני אינאפאשומא דיש נירו
29. אן־איץ־באר קאמו איקאמו
30. אנא מוח לו־ניתדשו לא גור־רו
31. אנא לובושתי אן או האר לא תי־ו
32. נישו מאמית תור תא מאס אלתו
33. גיג תאניחי ארני סארתי האבלאתי חיטיתי
34. גיג שא איש סו־מו אס־בי־מיש־מו סא־מיש־מו איק־ו
35. כים סיך־רית אני לינאפישמא
36. איש אוד־מי אני אן־איץ־באר קאמו ליקמי
37. מאמית ליתאציכא אנאכו צאב לומור

38. אין כים סיך־מאך־כאש אני אינאפאשומא דיש נירו
39. אן־איץ־באר קאמו איקאמו
40. אנא מוח מאך־כאש־שו לא גור־רו
41. אנא שיפאר ציבותי . . . . .
42. נישו מאמית תור תא מאס אלתו
43. גיג תאניחי ארני סארתי האבלאתי חיטיתי
44. גיג שא איש סו־מו אס־בי־מיש־מו סא־מיש־מו איק־ו
45. כים סיך־מאך־כאש אני לינאפישמא
46. איש אוד־מי אני אן־איץ־באר קאמו ליקמי
47. מאמית ליתאציכא אנאכו צאב לומור

48. אין כים סיך צירפי אני אינאפאשומא דיש נירו
49. אן־איץ־באר קאמו איקאמו
50. תור האר אויש־באר אנא צובאתי לא אובאראס[ס
51. אנא לובושתי אן או האר לא תי־ו
52. נישו מאמית תור תא מאס אלתו
53. גיג תאניחי ארני סארתי האבלאתי חיטיתי

54. גיג שא איש סו-מו אם-בי-מיש-מו סא-מיש-מו איק-ו
55. כים סיך צירפי אני לינאפישמא
56. איש אוד־מי אני אן־איץ־באר קאמו ליקמי
57. מאמית ליתאצימא אנאבו צאב לומור

W· A. I· IV Pl. 8. — Verso. Colonne 1.

1. אין שיזיר אובונתא . . . .
2. אומא ליאבו לא בא . . . .
3. נישו מאמית . . . .
4. תור תא מאס אלתימא . .
5. גיג תאניחי ארני סארתי האבל[אתי חיטיתי
6. נו חי אוב ליבי נו חי אוב אם־בי מאלא . . .
7. כישבו רוחו רוסו שא אג-א מיש חול . . .

8. כי כו שיזיר כו מאת־מאל אני איש ני . . .
9. תור חאר פין איש שי־צאב לא איר . . .
10. איר או קור-אי לא איניםי[דו
11. אירשושו קאקארו לא איצאבאתו
12. שי־קאק־שו לא תולדומא אן־פאר לא פא
13. . . אא איבאני איש ליביא
14. . . . . א איצבאתו איצינצירו
15. . . . . . אא אילבות אן־אי ליביא
16. נישו כאמית]   תור תא מאס אלתו
17. גיג תאניחי ארני סאר]תי האבלאתי הי[טיתי
18. גיג שא איש סו-מו אם-בי]-מיש-מו סא[-מיש-מו איק-ו
19. כים . . . . . א]ני . . . [דיש נירו
20. איש אוד־מי אני אן־איץ־]באר קא[מו ליקמי
21. מאמית ליתאצימא אנא]בו צאב לו[מור

22. אין ראך . . . . . בא-ני-אין- . .
23. אנא כי . . . . . בו אישתאתאב

24. איקיל כית ראך . . . . . . בא-ני-און-די

25. און-איש [תאר] . . . . . אושתישיר

26. ראך כים. . . . . . . ני-און-כו

27. זונישתו. . . . . חא אושישיב

28. סיך פאר סיך מי גו . . פאל שור-שור-רי

29. שיפאתי פיצאתי שיפאתי צאל[מאתי ל]א מאסחאת איש פילאבית שיף

30. גו מאה גו גאל גו סי-חי א גו [שא] ני-רו-מא בא-אי

31. קא צירא קא גאל-א קא ביתרו [ק]א מונאשיר מאמית

32. כא גאר שאק-בא הול נאם-אורו-לו כית

33. בו] הארי מאמית שיני [שא] אמילותי

34. . . . : אי און-רי-אי-ני כית

35. . . דיש אראתי שא און-מיש

36. . . . . נאם-ני-רו-מא בא-אי

37. . . . . מונאשיר מאמית

38. . . . . ני-בי ניר בי או-מי-ני-סאר-סאר

39. . . . . קאתישו שיפישו אוראבים

40. און-שיליך-האר-הי תור-נון-כי-גא כית נון-אי שו איל-א-ני תא סו-און-נא-און-תאר-תאר-רו-דא

41. און-אמאר-אוד גאל איר-הי רובו איש שו-||-שו כו-מיש אופאריא

42. נאם-ני-רו גו-בי זין-נא כי כו-גא כו הא-בא-ני-איב-תול-דו-ני

43. מאמית קאשא דיש צירים אשרי אילי לישיצי

44. נאם-ני-רו הול-איק באר כו גאן-אים-תא-דו

45. מאמית לימותום איש אהאתי ליזיז

46. האר-אורו-לו בי גאן-און-איל גאן-און-פאר-פאר

47. אמילו שואתו ליליל ליביב

48. שו קורו-גא און-רא-נא כו גאן-און-שי-און-גא-גא

49. אנא קאת דאמקאתי שא און-שו ליפאקיד

50. כא-כא-מא נאם-ני-רו פור-רו-דא כית

51. אין גא-טו מאך סיך מאה כומא אתאליב אישארו

52. כיביל אתאליב אתאדי פישארתו

Colonne IV.

1. ראמבו כו שא אן-אי-א תור מירי שא אן שיליך-האר-חי אנאכו
2. כיביל אבוהו אונאח
3. ביל אשורבו אוראב
4. אן-שי-סי-איר אונאקו אוכאבאת
5 כים כיביל אבוהו אונאחו
6. ביל אשרובו אוראבו
7. אן-שי-סי-איר אונאקו אוכאבאתו
8. אן-אור פאשיר אן או האר
9. כיציר איבצורא ליפאטיר
10. כיציר ליבי אן-שו או אן-XV-שו שא בול-בול א בול-בול ליפאתאקשו
11. שיריתסו ליתאביך אש אוד-מי אני
12. לופאסאשו לופאתראשו

13. אין נוח אן-איץ-באר קוראדו
14. איתיכא לינוחו מאת-מיש א-זיק-מיש
15. איתיכא לינוחא א-זיק באר-תיך-גאר או . . .
16. איתיכא לינוח א-אב-בא תאמא . . .
17. כי-מין הארנו תור-ראך אן-מיש
18. כי-מין או כיריב בינות . . .
19. כי-מין ליבי אן-מו או אן-XV-מו זי נו אן . .
20. כי-מין ליבי אן-איר-מו או אן-XV-איר-מו זי נו אן . .
21. אש אוד-מי אני כי[ריב] ליבי אן-מו או אן-XV-מו ליפאטרא
22. או מאמית לית[א]צי שא סו-מו
23. אשתאקדא אנא תא . תאנוראכא
24. או מושאלימא [?]תאנאצאראכא
25. דיני די . . . . . א תאר-וס

26. אין נאם-צאב ליב . . תא אוד-דו-א-נא

W .A. I. II. Pl. 17. Recto. Colonne IV.

1. אין אן הול אודוך הול אן שינו אודוכו שינו

2. אודוך זין-נא אודוך שאק דו — אודוך צירי אודוך . . .

3. אודוך א-אב-בא אודוך צי-לאל-שו כית — אודוך תאמתים אודוך . . .

4. אן-אלאר הול אורו-כו (?) מי-ני-מא — שידו שינו אלו מי[לאמו

5. אים הול אים תי מאל — אים חולו שוא[תום] די . . .

6. סו סיך חי-ניר-הי סו מו-און-גי-זי אודוך חול — שא תוך זומרי שוזוזו . . .

7. זי אן-נא גאן-פא זי כי-א גאן-פא — ניש אן-אי לותאמאת ניש כי-תי לותאמאת

8. אודוך האר-לו-בא אודוך-האר-לו-בא — אודוכו כאמו שא האר אי . . .

9. גיגים האר שא הול כים-מא אודוך חול — איכימו איפיש הולתים איצ . . .

10. זי אן-נא גאן-פא זי כי-א גאן-פא — ניש אן-אי לותאמאת . . .

11. נו-גיג ליב גיג נו-גיג באר-רא — קאדיישתו שא ליבא מארצא . . .

12. נו-גיג אן-נא נו כו-מאל — אישתארית אן-אנום . . .

13. או-שאם-כית שאק איתו נו בי-לא — איץ-בו כובו שא . . .

14. גינא אב איש כי נו דו-מא — לא כיפרו לא . . .

15. גאב נו גא איד נו און-דא-רי-א — לא מו . . .

16. אוד-אור כא-גא שאק איש תאך-גא — צאלא . . .

17. זי אן-נא גאן-פא || — ניש אן-אי לותאמאת ||

18. שא נו שור-רא שא נו צאב-גא — לא באראתו לא כינאתו

19. שא בו-בו-אי כא נו חי-גא — אותיטו בואנו לא טאבו

20. כא כאר כא תאם-מא-לאל כא אר-דו כא מא-נום — בארכארו ראפאדו שא אשאטו כא .

21. כא שא דוב כא שא הול — ניפיץ בואני בואנו שינו

22. זי אן-נא גאן-פא || — ניש אן-אי לותאמאת ||

23. האר גיג ליב-גיג ביר גיג — מורוץ האשי || ליבי כיץ ליבי

24. תו-רא צי גיג שאק גיג או-מו-און חול — מארצו (¹) מורוץ מארתי מורוץ קאקאדי

25. סיך-דוב סיך-דוב-בא — שולו שינו ציבתו ראתיתו

26. מי סי-הי זיק תאך תו רא (²) — מיחיץ כאליתי אישו מארצו

(¹) הארצו T. — (²) שו-רא T.

27. גיג-גא שא גיג-גא שא נו שור-רא (1)	מארושתו נו אולאתו
28. ביר-מי נו שי-צאב-גא	שותו נו דאמיקתו
29. זי אן-נא גאן-פא ||	ניש אן-אי לותאמאת ||
30. האר-רוש צאלאם-בי האר לו-לו-בי	שא בון באני האר אוצאביתו
31. שאק כי הול-איק שי הול-איק	פאן שינותי אינו לימותו
32. כא חול-איק כא-מי חול-איק	בו שינו לישאן לימותו
33. כא-סא חול-איק כא-בי חול-איק	שאפתו לימותו איםתו לימותו
34. זי אן-נא גאן-פא ||	ניש אן אי לותאמאת
35. אום-מי גא לאל	מושיניקתו
36. אום-מי גא-לאל גא 119-אי	|| שא תולושא טאבו
37. אום-מי גא-לאל סיס-א	|| שא תולושא מארו
38. אום-מי גא-לאל גא פא-גא	|| שא תולושא מאחצו
39. אום-מי גא-לאל נא פא-גא סאר-בי-גא	|| שא אש מיחיץ תולי אימות
40. אום-מי-דא שו-כאל באר	תאוריתו שא כירימאשא אושורו
41. אום-מי-דא שו-כאל גאב	|| שא כירימאשא פאתרו
42. אום-מי-דא שו-כאל תו-לו	|| שא כירימאשא רומו
43. אום-מי-דא שו-באל (איר) סי נו די-אי	|| שא כירימאשא לא אישארו
44. זי אן-נא גאן-פא ||	ניש אן אי לותאמאת ||
45. איד-פא גיג-גא איד-פא דאן-גא	אשאכו מארצו || דאנו
46. איד-פא האר שו נו און-באר-רא	|| שא האר לא אומאשארו
47. איד-פא נו אוד-דו-ני	|| לא אצו
48. איד-פא נו זי-זי איד-פא הול	|| לא תיבו || שינו
49. זי אן-נא גאן-פא ||	ניש אן-אי לותאמאת
50. נאם-תאר גיג-גא נאם-תאר דאן-גא	נאמתארו מארצו || דאנו
51. נאם-תאר האר שו נו און-באר-רא	|| שא האר לא אומאשארו
52. נאם-תאר נו אוד-דו-ני	|| לא אצו
53. נאם-תאר נו זי-זי נאם-תאר הול	|| לא תיבו || שינו

(1) גאר-רא T.

54. זי אן-נא גאן-פא || ניש אן-אי לותאמאת ||

55. האר גיג-גא שא גיג-גא מורוץ האשי מארושתו

56. תו-רא מי או בא מורוץ כאצאתי

57. תו-רא נו אוד-דו-ני תו-רא איץ-גי-אין-גי-נא || לא אצו || ביבאתי

58. תו-רא נו זי-זי תו-רא הול || לא תיבו מארצו שינו

59. זי אן-נא גאן-פא || ניש אן-אי לותאמאת

60. שא אג-א כא כא-בי הול-איק כא-גא כית ארשאישו רואתו שא איש פי שיניש באדאת

61 סו א סא לאל שא הול כים-מא סאר-דא נארוקו ארשאישי שא שיניש שאלאט

62. דא אג-א איד אג-א קום-ניר דא אג-א גוליבאת שאהאתי || זומרי

63. סיך-דוב סיך-דוב-איד-סו אי שוד או-רא ליכית צוברי אופלו מאסו

64. סו-אי איב-איב-בא מו-א. ציר לאבירתו מיסירו פארא

65. שא שית-מאל סו תא תא גור-רא גוביר איש סו גובורו

66. גאר סו האר תא שו גושור גושור-רא אבאלו שא איש האר סו מושודו

67. גאר כא-גאר גור-גור-רי אבאלו שא איש אבאלי תור-רו

68. א נאק קיד-א מו שא איש שאתי הו איפיהו

69. כא-בי הול איש נו תול-לא רואתו איש ליכפי שא איפיהו

70. אים נו גא זין-בא כית לא כאתמו שא זיק או צירישו איתבו

71. זי אן-נא גאן-פא || ניש אן-אי לותאמאת ||

72. בא-דא כי-א האר-רא מאבסותו שא קאקאר איצריד

73. א-דו סו האר כא נאב-א שופאתו שא איש סו האר פאתראת

Colonne II.

1. . . . . פי לוב מא כאמות שאך . . . .

2. . . . . שו תאך-גא שא איש לא אידי האר . .

3. . . . שו לות-חא זי נאם-בי-א צומו שינו . . . . . .

4.	. . . . מא אי־ני	גי נומאן מותו שא . . . .
5.	זי אן־נא גאן־פא ‖	ניש אן־אי לותאמאת ניש כי־תים לותאמאת
6.	. . . . . . א כאר־רא	שא אש איכו נאדו . . . .
7.	. . . . בי תאר־תאר־רי	בורוסו לא . . . .
8.	. . . . · גא ני מא נו ני כי	כיפרו לא . . . .
9	. . . מאל־לא נא־אן־דאק־דאק־גא	איכימו לא . . . .
10.	. . כי איד האר נו כי לא	נאדו לא . . . .
11.	. . פא בי איש נו כי לא	שא קאקאדסו אי . . . . .
12.	תור גאל־און בי צאב נא כית	תור גאל־און . . . . . .
13.	אי גאל זין־נא תא רו בא	או נאמי . . . .
14.	דאן־גא מא לו בא אן קו־זא	דאנו שא אש קאקאד . . .
15.	זי אן־נא גאן־פא זי כי־א גאן־פא	ניש אן־אי לותאמאת [‖
16	אוד־] גא בא־דא־אן־כא־צאב	שא אוד־מא . . . .
17.	אוד־] גא בא־דא־אן־כא־מי	שא אוד־מא . . . .
18	אוד־] גא בא־דא־אן־נא	שא אוד־מא . . . .
19.	אוד־] גא בא־דא־אן־ני	שא אוד־מא . . . .
20.	. שו אן גאב א	לו . . . .
21.	זי אן־נא גאן־פא זי כי־א גאן־פא	ניש אן־אי לו[תאמאת ‖
22.	האר ליב־גאר תא אין־נו־און תא־סאר־בי־גא	שא אש בובותי . . . .
23.	האר. תא אין־נו־און תא סאר־בי־גא	שא אש צומי . . . . . .
24.	האר־ליב־גאר־רא ליב . . או־ני (?) תא	בירו . . . .
25.	איר נו און איש . . אש רא	אירי . . . .
26.	האר־כי־א א . . . דא	שא כיביר . . . .
27.	בא אן־סון איב דא סאר־בי גא	איבות . . . .
28.	האר זין־נא כיל־גאר תא סאר־בי גא	שא אש צירים . . . . .
29.	האר זין־נא אוד ני רא א	שא אש צירים אן . . . .
30.	כי־איל כית לאל נין נו תוך־א	ארדאת [ליליתו שא מותו לא אישו
31.	דאן כית לאל נין נו תוך־א	אידלו לין[לו שא אשאתו לא איש־ו

32. האר מו פא דא אין תוך-א   שא זיכיר . . . .

33. האר מו פא דא נו תוך א   שא זיכיר . . . .

34. האר ליב-גאר-א-ני תא נו גא-טו-לא   שא בובות . . . .

35. נא גיג כא-גא שאק איתו נו בי-לא   כישבו [מארצו כיביתי שא ארחו. לא גאמרו

36. זי אן-נא גאן-פא || [ניש אן אי לותאמאת ||

37. אן האר-אורו-לו קור-האל-לא . . . .

38. נאם-תי-לא האר-בא . . . .

39. שי אן-פא-כו גאן-אין-דו . . . .

40. אן-אלאר אן-דאן שא שי-צאב-גא . . . .

41. שאק מאל נא א בא ני-אין-דו . . . .

42 נאם-תי-לא-א-ני כו   [אנא באלאטישו

43. מאל-לא . . דאק-דאק-גא . . . .

44. זי אן-נא גאן-פא [|| ניש אן-אי לותאמאת ||

55. גו גאן מי דא איל-לא . . . .

46. שו איקיל כו תא דו-א . . . .

47. דוב שי-א-ני כו . . . .

48. איד זי-דא-א-ני כו א-בא-ני-סאר   [אנא אימנישו . . .

49. שו גור הו-לוה-הא תאך איל-לא . . . .

50. כור-בי תא דו-א . . . .

51. שי גו לאל-אי שי-א-ני-כו . . . .

52. שו סי תור איד כאב-בו-א-ני תא . . . .

53. או מי-ני-גאר . . . .

54. זי אן-נא גאן-פא || [ניש אן-אי לותאמאת ||

55. סיך פאר || תאב-בא שור-רא   שיפא[תי פיצאתי ||

56. איץ-נא-דא-בא או איץ-זי   איר[שאשו . . . .

57. שאק בא כית איד בא-ני-אין-סאר . . . .

58. סיך מי || תאב-בא שור-רא   שיפא[תי צאלמאתי ||

59. איד כאב-בו-א-ני תא א-קאק-אין-סאר   איש שומילי . . .

60 אודוך הול א-לאל חול גיגים הול   אודוכו שי[נו . . .

61. תי-לאל חול אן חול מאשכים חול   גאלו שי[נו . . . .

62.	אן־ראב־גאן־מי אן־ראב־מי־א אן־ראב־גאן־מי־האב	לאמאסתו לאבאצו . . . .
63.	האר־כית־לאל כי־איל־כית־לאל כי־איל־אוד־דא כאר גאן־מי־האב	לילו ליליתו . . . . .
64.	כא־בי הול כא־בי זו כא־בי רי־א	כישבו רואתו . . . . .
65.	שא גיג שא אג־א שא נו חי־גא	מארושתו . . . . . .
69.	שאק דו־גא־ני־ני	קאקאדסונו . . . . .
67.	שאק־דו־גא־א־ני תא	אנא קאקאדישו . . . .
68.	שו־ני־ני שו־א־ני־תא	קאתישונו דיש קאתי[שו . .
69.	ניר־אי־ני ניר־א־ני תא	שיפישונו דיש שיפי[שו . .
70.	בא־רא־אן־תי־מאל־אי־ני	אא איש . . . . . .
71.	בא־רא־אן־גא־גא־אי־ני	אא אידהו[ני . . . . .
72.	זי אן־נא גאן־פא ‖	ניש אן־אי לותאמאת ‖

W. A. I. II Pl. 18. Verso B. Colonne III.

Le début manque.

a	אודוך הול הא־בא־רא־אור־דו	אודובו] שינו [ליצימא
b	באר־תא־בי כו הא־בא־רא־אן־דו]	איש אחאתי [ליזיז
c	אודוך שי־צאב־גא אן־דאן שי־צאב־]גא	שידו דומכי לא[מאסו דומכי
d	כו־נא גאן־אין לאה־לאה־ג][י־איש	איש זומרישו לו[כא אן
e	זי אן־נא גאן־פא זי] כי־א גאן־פא	ניש אן־אי לותאמאת ‖
f	האר־אורו־לו בי] גיג האר	אמילי שואתו [מורוץ האשי
g	. . . הו כור־רא	כושורא שא

Plusieurs lignes mutileés.

41. כי אן 121־חי שו אי־א תא . . . . .

42. כי אין 121־חי איב איץ שו תא . . . . .

43. דא האר אור־דו . תא . . . . .

44. דא אין תו רא תא . . . . .

45. איץ־מי איד אור האר תא . . . . .

46. אן־נין־מי גא ני תא . . . . .

47. איגיר אן נין-מי גא ני תא . . . .

48. תור שא אי-א תא-איק . . . .

49. אי לו אי-א תא-איק [אסקופאת ביתי . .

50. אין-איק אי-א תא-איק [דלאת ביתי . .

51. אין-שו-דיש אי-א תא-איק [מידיל ביתי . . .

52. אין-שאק-מו אי-א תא-איק [סיכור ביתי . . .

53. אין-סי-גאר אי-א תא-איק [שיגאר ביתי . .

54. אוב אי-א תא-איק [אוב ביתי . . .

55. דא אי-א תא-איק . . . . .

56. אין נו כוש-או אן תא-איק [נוכישי אן-אי . .

57. אין נו כוש-או כי תא-איק [נוכישי כי-תים . .

58. אין-צא-רא אן תא-איק צירי אן-אי . . .

59. אין-צא-רא כי תא-איק צירי כי-תים . . .

60. זי אן-נא-גאן-פא || [ניש אן-אי לותאמאת ||

61. אן-ראב-גאן-מי תור אן-נא . . . .

62. מו פא דא אן-רי-אי-ני כית . . . .

63. אן-אין-נין ניר-איק . . . .

64. נין אי ני כית . . . .

65. שו מו ניר קאק איד פא גיג-גא . . . .

66. . . . . כאב-דא . . . .

67. נאם-הֿאר-אורו-לו כית . . . .

68. אן-ראב-גאן-מי איב כים הֿאר-רא . . . .

69. . . תי מאל אי תאב ני . . . .

70. זי אן-נא גאן-פא || ניש אן-אי לותאמאת ||

71. : . ני מאל אן-אין-זו-נא כית . . . [שא אן-סין

La fin est mutilée.

Verso, A. Colonne IV.

1. . . דא חול איק . . . .

2. . . גא-גא-אי-ני . . . .

3. שאק אן תי הֿאר . . . .

4. שאק בא (?) א אן כי . . . .

5. תור שאק אן-אין-כי גא . . . . . .
6. שי-אום תי נאם-רי שו א . . . . .
7. שאק מאל בא א נא ני אין . . . . .
8. נאם-תי-לא-א-ני . . . .
9. גאן-לא בא אן דאק . . . . . .
10. זי (¹) אן-נא גאן-פא זי [כי-א גאן-פא ניש אן אי לותאמאת ||
11. אן-איץ-באר-רא תור כי . . . . .
12. אן-אין-כי מאת א או . . . . . .
13. אודוק-אי-ני או . . . . . .
14. אן . גאל-גאל . . . . . .
15. אור-שאק אן-נין-איב . . . . . .
16. שי-אום-תי-איק . . . . . .
17. שאק-מאל-בא . . . . . .
18. נאם-תי-לא . . . . . .
19. מאל-לא-בא . . . .
20. זי אן-נא [גאן-פא זי כי-א גאן-פא ניש אן אי לותאמאת ||
21. אן-נין-א-הא . . . .
22. נאם-רו . . . .
24. כא כו-גא . . . .
23. אן-בא-או . . . .
25 שאק סאר . . . .
26. שא שי-צאב-גא . . . . . .
27. גאן אין . . . .
28. שו שור א . . . .
29. סו-ני. . . . .
30. שאק גיג . . . .
31. כיר גיג . . . .
32. א-אב-בא . . . .
33. א אב-בא . . . .

(¹) נאם T.

34. א און א . . . גא	. . . . .
35. א א-זיק באר-תיך-כאר א א-זיק באר פאר-כיך-נון-כי	. . . .
36. האר-שאק מי-גא האר-שאק תי-רא	שאדו . . . דיתי
37. האר-שאק גיל-גיל מא	שאדו אידגורותי
38. גאב-בי שו הא-בא-אב-גא-גא-אי-ני	איראתסונו ליתירו
39. זי אן-נא גאן-פא ‖	ניש אן-אי לותאמאת ‖
40. אן-נין-כי-גאל נין אן-נין-א-זו כית	אן-‖ אלתי אן-‖
41. שי-בי כי קור (¹) כו הא-בא-רא-אן-מאל-מאל	פאנישו דיש אשרי שאנומא לישכון (²)
42. אודוך חול הא-בא-רא-אור-דו	אודוכו שינו ליצימא
43. באר תא בי כו הא-בא-רא-אן-דו-בא	איש אהאתי ליזיז
44. אודוך שי-צאב-גא אן-דאן שי-צאב-גא	שידי דומכי לאמאסי דומכי
45. סו-נא גאן-אין-לאח-לאח-גי-איש	איש זומרישו לוכאאן
46. זי אן-נא גאן-פא ‖	ניש אן-אי לותאמאת ‖
47. אן-באר (³) שאק-מאל-נא סיך גאל מאשכים מאח	אן-אישום נאגירו גאל-ו ראביצו
48. אן-רי-אי-ני כית אן שאק דו גא כים	צירו שא אן-מיש כימא אן באנישו
49. שאק-מאל-נא א-בא-ני-אין-דו	איש רישישו ליזיז
50. נאם-תין-לא-א-ני כו	אנא באלאטישו
51. מאל . דאק-דאק-גי	אא איפארכו
52. זי אן-נא גאן-פא ‖	ניש אן-אי לותאמאת ‖
53. חאר-אורו-לו[קור-האל-]לא גאז גאז מאל-גו אח	חאר מותאליכו איש ניק רימי
54. די-מא-בי תא פאר-כא-מאש כים גאן-אין-סו-אוב-בי	שולמי כימא כומאשי לימאסים
55. פאר-פאר גא-נון חאר-אורו-לו בי	חאר שואתו [לימיר
56. אן-פאר-רא גאן-אין-בא-אן-תי	אן-פאר ליבאליטסו

(¹) נו T. — (²) שיכון T. — (³) פא T.

57. אן־שיליך־אלים־נון־נא תור שאק אן־אמאר־אוד תור רישתו שא אפסי זו־אפ כית

58. קורו־גא תאך־תאך־לי־בי זא־א (¹) בו[נו דומקו כומו גאן

59. זי אן־נא גאן־פא || ניש אן־אי לותאמאת ||

60. זי אן־חי כי אן־חי ניש אן־חי אן־כי־חי

W. A. I. II. Pl. 19. 1, Recto.

1. איך־שו־אוד־זו כא־און האר דו־בי
2. פאחורוכא (?) דיש רישו . אישמי מישא (?)
3. שי דו־נא־זו כו אן־כו־א נום־איש־נום־איש
4. איש אלאביכא אן גושרותים איש נומאלשו (?)
5. דא איש שור כי בא לא . איך־מי מו א לאל־אי
6. א־אג נידו אינאבא דאן לימתאריץ
7. אן־א נון תי אן אן אי טו אין חי דא נאם מי־אין־תאר
8. אן מי נון דו נא אן־מיש כו מי שי אדי שארי איתאברו
9. א־א־זו כי כו־א־ני נאם ני[־דא־רו] חו־לוח־חא מי־אין
10. אבאבא איש שובתישו לא תוגאלאט
11. אן־אין־כית־לאל כי כו־א־ני נאם ני־דא־רו חו־לוח־חא מי־אין
12. אן־|| איש שובתישו לא תוגאלאט
13. אן־א־נון־נא־בי כו תיך תו כא נא כית אג בו מי איב אור־אור צאב איד
14. אן־אנונא־כי איש שובאת די (?) כו (?) ליראר
15. א־א־זו איד נאם־אור־שאק־מאל־זו . גאר בא הא־דא־אן־בא־אוד־דו
16. אבאבא אנא אידי קאראדותיכא בישתא ליכישבא
17. אן־אין־כית־לאל איד נאם־אור־שאק־מאל־זו . גאר־בא הא־דא־אן־בא־אוד־דו
18. אן־|| אנא אידי קאראדותיכא בישתא ליכישבא
19. גאל־און אור שי אן תיך־גאל אן־רי־אי־ני־כית
20. . . . . בו אן־אנום אשאריד אן־מיש
21. אן ליד אן־אין־כית־לאל זי ליב איק אי שי רא

(¹) זא־זא .T

22. כיתמור אן־אן־כית שיכנאת נאפישתי רומאת
23. אור־שאק האר־שאק־מאל כית אים־מי־ני־און־סאר־בי־גא איש
24. קא[רא]דו שאדי שא תאנארו
25. . . . . א־אן נו אום־מא־שי־און־גי
26. . . . . אן אישתין לא אומאארומא
27. . . . . בית אים־מי־ני־און־סאר־בי־גא איש
28. . . . . . . שא תאנארו
29. . . . . . . אום־מא־שי־און־גי
30. . . . . אומאארומא
31. . . . . איק־לי־איש

1, verso.

38. ניר זו־אפ תא מי . . . תי־א
39. הו כאב איש אפסי אוד־צי איזו תיליקו
40. אים מי־ני אן־נא אן ליב תא שאק־מאל איש מו־און־־כאב־דו־גא
41. בולוהתי מילאמי אן־אנום איש כיריב אן־אי אריכתי (?) דושונשו
42. אן־א־נון־נא אן־גאל־גאל דו ני אן . נו מו־און־דא־כיל־מאל־מאל
43. אן־אנונא־כי אן־מיש גאל־מיש קא אירושו
44. גאל־און א־מאך־תו בא־מאל־תא
45. בילום אבובאניש איבתאא
46. אן־נין־איב כאר־בי כי פאל א גול גול א־מאך־תו בא־מאל־תא
47. אן־|| מואבית דורי מאת נובורתים אבובאניש איבתאא
48. אוד לי גיר איב רא איב נין מו־ני־איב־זא
49. . כי נאמי איש איתור אן־אי אוד . . . אזאם
50. דו־א־ני כא אן־אן־כית־לאל תא אי גאם הי . . מאל אי דא
51. אלאבשו איש אמאת אן־און־כית אנא בית מאת מונאש אורני (?)
52. אור־שאק אן־רו[־אי־ני . . . . און־מא שוד־שוד־גאב
53. קאראדו אן־מיש מאשיך תא . . . איש סא . . . ני
54. און־כית־כי לו בי דו . . . גאב און תי א . . .
55. אנא ניבורי . . . אי אישלא א הי . . א
56. אן־פא־כו לות תו . . אן־און־[כית־לאל] כית כור . גאב מו־און־רי־איש
57. אן־|| ישוכאל]ו צירו שא אן־[||] . כאת דו . . . שו
58. און אן־נין־[איב] . . רא . . . . . כא . . אם־בי

59. דיש בילי אן־[||] . . . . . . שי . גאבי
60. גאל־און מו בו אן־פא מי בי . . . מי בי . . . כו פי־זו
61. בילום ביל דאר [מי] . . . [תי מאת־ני]כא אוזונכא
62. אן־נין־איב אור־שאק מי־אין אל . . סיך אים זו כו דו כו פי זו
63. אן־|| קאראדו אב (?) שוכלולאת . . תי מאת־ניכא אוזונכא
64. א מי ני איץ א־אב־בא . . גיר . . ני תול
65. בולוחתי מי[לאמי . . . . . דורי צור (?) תול

2, recto (2 Reverse).

35. מיר . . . . .
36. איזיש כית (?) . . . .
37. אן־ריי־אי־ני . . . .
38. אן־מיש . . . . .
39. נאם־צאב כים . . . .
40. בימא איצורי . . . .
41. איר סאר־בי־בי . . . .
42. תאבינאסון לו אילי . . .
43. אים־מי־ני אן כים כאב־דא מו ני שאק א־בא מו־און־מאל־.
44. אנא בולוחתי מילאמיא שא כימא אן אנום כאבתו (1)
45. גאל־און־מו האר־שאק קו דא שא כי הי רא כית שאק אים־מא־אב־סי
46. ביליכו שאדי זאברותי אדי שארי איהישו
47. האר־שאק תאך־איץ־שיר־גאל תאך־גוג תאך־זא־כור־נא שו מו כו מו־און . .
48. שאר תאך־|| סאנתי אוקני קאתיא אומא[לי
49. אן־א־נון־נא־כית־אי־ני הו מו־און־סי ני כים תול־תול־דא אים־מא־רא־אן־לאח[־לאה־גי־איש
50. אן־אנונא־כי כימא הומצירי אש ניגיצאתי אושתארמו
51. כור־רא איר נאם אור־שאק־מאל־מו שו־מו מו־און־שי־אין . .
52. אש כאת־י דיש אידי קאראדותיא גישליתו . . . .

(1) כאבצאב T.

53. אד זי־דא־מו אן־הי־אור־מו מו־און־דא־איך־לא־א

54. אינא אימניא אן־הי־אור נאשאבו

55. איד כאב־בו־מו אן־הי־גאז־מו מו־און־דא־איך־לא־א

56. אינא שומיליא אן־הי־גאז נאשאבו

57. אן־פאר כא־L איך־כו אן נאם־אן־נא־מו מו־און־דא־איך־לא־א

58. אן־פאר כא־L אובידי (?) אן־אנותיא נאשאבו

59. ריד כור סון־סון אן־פאר בא נו גא־טו־לא־מו מו־און . . .

60. אידלא מואבית שאד־י אן־|| גאשאבו

61. איך־כו גאל־פור כים האר־בי כא־צאב־אי מיר שיליך־גא־מו מו . .

62. קאבו שא כיכא אושוגאלי שאלאמתא איכאלו ||

63. שא כור סון־סון איך־כו בי אן־נא־מו מו

64. מואבית שאדי קאבו כאבתום שא אן־אנום ||

65. שא כור גאם־גאם נון איד־תיר VII־נא מו   מו

66. מוכאניש שאדי נונא שא סיבא אבראשו ||

67. נון כיל־ראך מי־א כי־פאל־א האר אל־האב־בא־מו מו

68. ליתי תאהאזי אלו האבו מאת נוכורתים ||

2, verso (2 Obverse).

1. תיך גור־רו־אוש גאב־גאב גיר גאל גיר נאם־אן־נא־מו מו־און־דא[־
איך־לא

2. מוזיר כישאראתי נאמזארו פאתרו אן-אנותיא [נאשאבו

3. כור שו-בא נו רו-בו-סא שו-אוש-כאל מי-מו   מו

4. שא שאדו איש קאתישו לא איפארשידו שושכאל תאהא[זיא ||

5. איד תאה דאן א איך-בו-דא איד מי-מו   מו

6. ריצאת אידלי אריכתא דיש אידי תאהא[זיא ||

7. מיר האר-רא תי-א תא איך-באן א-מאך-תו-מו   מו

8. שיבא שא אנא אמילי אידיהו קאש[תא אבוביא ||

9. אי כי-פאל-א זיק-פי זיק-פי איך-רו-סו-אי איב-גושור מי-מו   [מו

10. תאתו בית מאת נוכורתים צאצפאנא או כאבא[בא

11. א-מאך-תו מי-א   איך-כו שאך-L-מו [מו

12. אבוב תאהאזי   איך-כו שאך-L [||

13. ציר מאח כים שאק-VII-נא שאק איץ-רא-רא איץ-מאל שאק-VII-נא
14. שא כימא ציר מאחי סיבא קאקאדאשו נירתא אישו . . .
15. ציר רוש א-אב-בא כים שי נא חאר ני[-רו . .
16. כאר-סי-חי מי רוש איד איך אן כי-א איץ-כו שאק . . .
17. שא כימא ציר רוש תאמתים אאבו איש פא[נישו
18. סאקיף תאהאזי איזי ליאי אן-אי [או כי-תים . .
19. אור כים צאב מו-און-אוד-דו אן-כור-רא שו אור-אור מו
20. שא כימא אוד-מי נורי שובו אן כור-רא שו אור-אור . . .
21. אן כי-א גי אין גי נא אן ני-רו איד-בי נו תוך . . .
22. מוכין אן-אי או כי-תים אן ני-רו איד-בי נו תוך . . .
23. איץ-כו אים-מי-ני-א-ני און-מא
24. איד-זי-דא-מו גאל-בי דו מא כו-גי תאך-זא-כור-נא
25. שי-אי-די דו-בא אן-שי-אום תי-לא מו
26. קאבו שא בולוחתי מילאמישו מאתום . . .
27. איש אימניא ראביש שולובו איש הוראצי אוקני . . .
28. אנא תאפראתי איזאזו אן-שי-אום-תי . . .
29. איץ-כו . . . כים כי-פאל מי-א איץ-כו שאק-L . . .

Le reste manque.

W .A. I. IV. Pl. 9. Recto

1. או מו-און ניר-איק ראב-גאן-מי-איר-אי-ני אן-כי-א איש-ני מאח א-אן
2. בילום איבילי אן-מיש שא איש אן-אי או כי-תים אידישישו צירו
3. א-א אן סיס-כי או אן-חי ניר-איק ראב-גאן-מי-איר-אי-ני
4. אבו אן-נאנאר בילום אן-חי איבילי אן-מיש
5. א-א אן-סיס-כי או אן גאל אי ניר-איק ראב-גאן-מי-איר-אי-ני
6. אבו אן-נאנאר בילום אן-אנום גאל-ו איבילי אן-מיש
7. א-א אן-סיס-כי או אן-און-זו-נא ניר-איק ראב-גאן-מי-איר-אי-ני
8. אבו אן-נאנאר בילום אן-סין איבילי אן-מיש
9. א-א אן-סיס-כי או סיס-און-כי-מא ניר-איק ראב-גאן-מי-איר-אי-ני
10. אבו אן-נאנאר ביל אורי איבילי אן-מיש
11. א-א אן-סיס-כי או אי איץ-שיר גאל ניר-איק ראב-גאן-מי-איר-אי-ני

12. אבו אן־נאנאר ביל בית !! איבילי אן־מיש

13. א־א אן־סיס־כי או מאל־מי־אין כור־נא־נא ניר־איק ראב־גאן־מי־איר־אי־ני

14. אבו אן־נאנאר בילום אגי שובו איבילי אן־מיש

15. א־א אן־סיס־כי נא־אבא־מאל־מי־אין גאל־לי־איש שו־אול־א ניר־איק ראב־גאן־מי־איר־אי־ני

16. אבו נאנאר שא סארותו ראביש שובלולום איבילי אן־מיש

17. א-א אן-סיס-כי כו כו נא-אבא-כו נא שוד-שוד ניר-איק ראב-גאן-מי-איר-אי-ני

18. אבו אן־נאנאר שא איש תידיך רובותו אינאדיחו איבילי אן־מיש

19. צור תור־דא סי כיל־כיל־רא איד אור שו אול כא־ראיש זא־כור־נא שוד־שוד חי־לי לא־לא מא־אל־לא־תא

20. בורו קאלדו שא קארני כאבארו שא מישריתי שובלולום זיקני אוקני זאקנו

21. כוזבו לאלא מאלו

22. גי-רים אים-בא מו-און-כים-מא אי-מאר אוד-דו-א אי ני פא גאן אול לא-לא-בי נו גא גא

23. אינבו שא איש ראמאנישו איבאנו שי האבומתא שא דיש נאפלוסי אצמו לאלאשו לא אישיבו

24. מאל-אן גאן ניגין-נא מו-לו שי דא מא-אל-לא כי כו מאח ני-אין-רי

25. רימו אליד נאפהארי שא איתי שיכנאת נאפישתי שובתו כו-תים ראמו

26. א-א ליב לאל שוד מאר-רא-נא מו-לו נא-אבא-תי-לא תיך כא נאך מאל שו כו מון-און-דיב-בא

27. א]בו ליד-נו או תאארו שא באלאט נאפהאר מאתי גאתושו תאמחו

28. או בי[נאם]־ראב־גאן־מי־איר־זו אן־שוד דאם א־אב־בא דא מא־אל־לא אים מו־און־גא־טו־רו־אי

29. בי[לום] אילותבא כימא אן־אי רוקותי תאמתים ראפאשתו בולוחתו מאלאת

30. באר לו . . דא כא נאך מאל זאק מו־רו־בא־מו און־דא־אב חו־נא־אי־ני

31. איש . . או מאתא מושארפידו אישריתי נאבו שומישון

32. אר מות נא ראב־גאן־מי־איר־אי־ני נא אבא־האר. בארא־די א אן פאת איקיל מו־און־גי־איש א־אן

33. אבו אליד אן־מיש או אמילי מושארמו שובתום מובין נין טאבי

34. נא־אבא בארא־אי־ני מו חו־נא א־אי צי אבא־טו־א אוד שוד [און־דא כו מו־ני־דו־תאר־אי־ני

35. נאבו סארותי נאדין חאטי שא שימתי דיש אור-מי רוקותי אישימו

36. אי-ני איש דו ניר-רא ליב אב שוד אור אן-נא מי נו מו-און-פא-דא-אי-ני

37. אשארידו גאשרו שא ליבאשו רוקו בי דיש מאנמאן לא אותו

38. . . איל כא גא רא צי-איב-בא נאם-כוש-או כאש מו-און-רי באר ראב-גאן מי-איר סיס-אי-ני

39. . . . . אצמו שא בירכאשו לא אינאחא מופאתו אן-מיש אדהישו

40. . . . . . תא אן פא כו צאב-גא מו-און סוח-סוח איץ-איק אן-נא דא . . . אל-לא

41. איץ-שיר . . . . . . ראת מא

42. . . שא אישתו אישית אן-אי דיש אימאת . . שו פיתו דאלאת אן-אי

43 שאבין איש . . . . . . מאת אונ . . .

44 . . מוח מו ניגין-נא שי מא-אל שי גאב . . . א-אן כין-כין

45. אבו אליד . . . . .

46. . . . .

47. או כא איש-באר באר-רא אן כי-א מו . . . . . נו מו . . . . .

48. בילום פארים אישבאר אן-אי או כי-תים שא כיביתסו . . .

49. א-אן מו-באר-רא שו מו-און-דא-אב-חא-זא דו-דו שי מא . . .

50. ראב-גאן-מי-איר נא מי א-בא-זו מו-און . .

51. תאמיה אן-גירי או מי מותארו שיכנאת נאפישתים

52. אאו אן מאלאבא אימצי

53. אן-נא א-בא מאח מי-אין זא-אי איש-זו מאח א-אן

54. איש אן-אי מאנו צירו אתא אידישיכא ציראת

55. כי-א א-בא מאח מי-אין זא-אי איש-זו מאח א-אן

56. איש כי-תים מאנו צירו אתא אידישיכא [ציראת]

57. זא-אי אי-ני-אבא-זו אן-נא מו-און-פא-דא אן-נון-גאל-אי-ני כא שו מא-רא-אן-חו

58. כאתו אמאתבא איש אן-אי איזאבארמא אן-VII אפא אילאבינו

59. זא-אי אי-ני-אבא-זו כי-א מו-און-פא-דא אן-א-נון-נא-כית-אי-ני כי-א מו-און-סו-אוב-סו-אוב

60. כאתו אמאתבא איש כי-תים איזאבארמא אן-אנונא-כי קאקארו אונאשאקו

61. זא-אי אי-ני-אבא-זו אן-נא אים כים דיר גא בי או-א או-א כא-נאק-מאל מו-און-לו-לו

62. כאתו אמאתבא אליש בימא שארי איש ניהאפי . . יתו או בארכיתו אודאשא

Verso

1. זא-אי אי-ני-אבא-זו כי-א ני-מא-אל או-ריק בא-אן-סאר-סאר
2. כאתו אמאתכא אש אירציתי אש שאבאני אורכיתום איבאני
3. זא-אי אי-ני-אבא-זו תור-רא-ני צאב-צור-לו-לאל דא פיש אי שי כא-אל כו-און-דא-מא-אל-לא
4. כאתו אמאתכא תארבאצו או סובורו גושרי שיכנאת נאפישתי אוראפאש
5. זא-אי אי-ני-אבא-זו אבא-גי-נא אבא-סי-די מו-און-מא-אל נא אבא חאר-אורו-לו כא-כא מו-און-גי-נא
6. כאתו אמאתכא כיתו או מישארי אושאב שא נישי תאמו או כיתום
7. זא-אי אי-ני-אבא-זו אן-נא מו-און-שוד-אוד-דא כי-א מו-און סיך אבא נא-מי נו מו-און-פא-דא-אי-ני
8. כאתו אמאתכא אן-אי רוקותי כי-תים באתימתו שא מאנמאן לא אותו
9. זא-אי אי-ני-אבא-זו א-בא מו-און-זו-א א-בא מו-און-דא-אב-די-א
10. כאתו אמאתכא מאנו אילאמאד מאנו אישאנאן
11. או-אי אן-נא נא-אבא או-אי כי-א נא-אבא ני-רא ראב-גאן-מי-איר סיס-זו תא גאב-רי נו תוך אן
12. בילום אש אן-אי בילותו אש כי-תים איבילותו אש אן-מיש אד-חיכא מאחירי אול תישי
13. . גא-טו שו-מי-בי מו-לו אל גו-די איק ראב- . . נו מו-און-דא-אב-סי-סי-גא
14. סאר סארי שא . . שו אן-תישו אן לא מאשלו
15. כי אי-ני זו . . גא-איש א-אן
16. אשאר אינכא . . . . . גו . .
17. כי שו זי [גא . . . . א תאב
18. אשאר תא . . . . אן . .
19. . . לו . און פא . . . א-אן כי-א בא-אן-אן תו
20. . . בישו . . . ו סאר אושתיא
21. אי-זו . . . . שי-אי-די
22. ביתכא . . . . . נ]אפלים
23. סיס-אור-כי שי . . אן שי-אי-די
24. אורו תאב . . . . נאפלים
25. מו אוד נא כי . . גא או . מו רא-אב-בי

26. חירתום . . . . דיש מיכתו בילום גוח ליב־בא

27. דון אן . . . . טו־מאל־בי

28. אידלום . . . . . בילום נוח

15 lignes presque entierèment détruites.

44. בימא בי־שו שא טירמא . . . שו־מאל

W. A. I. IV. Pl. 10. Recto.

1. או-מו ליב-איב-בא-א-ני כי-בי כו חא-בא-גא-גא

2. שא בילים נוקום ליבישו דיש אשרישו ליתורא

3. ראב־גאם־מי־איר חאר נו זו תא כי־בי כו

4. אילום שא לא אידו

5. מאל־אן איקיל חאר נו זו תא כי־בי כו

6. אן־איש־תאר שא לא אידו

7. ראב־גאם מי־איר ני־זו נו און־זו כי־בי כו

8. אילום אידו או לא אידו

9. מאל־אן איקיל ני־זו נו און־זו כי־בי כו

10. ליב ראב־גאם־מי־איר־מו כי־בי כו

11. ליבי אן־יא

12. ליב מאל־אן איקיל מו כי־בי כו

13. ראב־גאם־מי־איר מאל־אן איקיל־מו גא־גא־אי־ני

14. אילום או אן־איש־[תאר ליתורו

15. ראב־גאם־מי־איר . . . . גא גא

16. אילום שא . . . . . .

17. מאל־אן איקיל . . . . . .

18. אן־איש־[תאר . . . . . .

11 lignes dont il ne reste que quelques lettres.

30. א ני שי . . . . נאק־אי

31. מי תאמתו . . . . . אשתי

32. אבא־גיג־גא ראב־גאם־מי־איר־מו . . . זא בא־גאר־אי

33. איביב אן־יא . . . . איש . . אבול

34. באל־אן איקיל־מו אבא־גיג־גא נו און־זו־תא ניר [איש־]סא־א־ני

35. אנון אן אישתאריא איש לא אידי אובאביס
36. או-מו נא-אבא-תאך-גא מאה א-אן שי-בי-דא מאה א-אן
37. בילום אנוא מאאדא ראבא חיטאתוא
38. ראב-גאם-מי-איר-מו נא-אבא-תאך-גא מאה-א-אן שי-בי-דא
39. מאל-אן איקיל-מו נא-אבא-תאג-גא מאה א-אן שי-בי-דא
40. ראב-גאם-מי-איר ני-זו [נו-]און-זו נא-אבא-תאך-גא מאה א-אן שי-בי-דא
41. מאל-אן איקיל ני-זו נו-און-זו נא-אבא-תאך-גא מאה א-אן שי-בי-דא
42. נא-אבא-תאך-גא שא אג-א-מו נו-און-זו . .
43. אני איבושו אול אי[די
44. שי-בי-דא לו-בא-מו נו און-זו-א
45. היט אהתו
46. אבא-גיג-מו און-בא-גאר-אי נו-און : איביב אבילום
47. אבא-גיג ניר-אוש-סא-א-ני נו-און : אנון אובאביסו
48. או-מו און ליב איב-בא-בי שאק כי בא-אב-בו
49. בילום איש אוקום ליבישו איבילמאנ-אני
50. ראב-גאם-מי-איר ליב גוש-רא-בי מו-און-גא
51. אילים איש אחי ליבישו אושאמהיראני
52. מאל-אן איקיל מוה-מו ליב לו-בא גיג-גא מו-און-קאק-אי
53. אן-איש-תאר איליא איזבוזמא מארציש אושימאנ-אני
54. ראב-גאם-מי-איר ני-זו נו און-זו מו-און-תאב-תאב-איש א-אן
55. איצאריב-אני
56. מאל-אן איקיל ני-זו נו-און-זו דיר-גא מאר-דא א-אן
57. אשושתו אישבונא
58. מו-און-בין-בין-אי אן שא נאם שו נא אן-בו-דא
59. אשתאניאיכא מאנפאן גאתי אול איצאבאת
60. א-יש-רא מו-און-סיך-לאם-סיך-לאם איד-אי-מו נא אן-תי-מאל
61. אבבינא . . תאתיא אול אידהו

Verso.

1. . לז מו-און-נא-אב-בי ישא-נאם נא אן מו-אוש תוך מא אב
2. קובי אקאבי מאנמאן אול אישימאנ-אני
3. מו-און-דיר-גא שו שו נאם מו-און-גאב

4. אושׁושאבו באתמאבו אול אנאטאל
5. ראב-גאם-מי-איר ליב-לאל שוד ניגין-נא אן-שי-איב ליב ני דו ני רא אב-בי
6. דיש אן-יא ליד-ני אתאנאסהאר אוניני אקאבי
7. מאל-אן איקיל מו ניר בי מו-און-סו . . א-רא-אב-תאך-תאך
8. שא אן-איש-תאר-יא שיפא . . . מיל
9. ראב-גאם-מי-איר ני-זו נו-און . . . בי
10. דיש . . . . . בי
11. מאל-אן איקיל ני . . . בי
12. . . . .
13. או-מו און . . . . .
14. בילום נא . . . . .
15. מאל-אן איקיל . . . . .
16. נאב . . . . . .
17. ראב-גאם-מי-איר ני . . . .
18. . . . .
19. מאל-אן איקיל ני-זו . . . .
20. . . . .
21. מי און נא ראב-גאם-מי-איר . . . .
22. אדי מאתי אילים . . . . .
23. מי און נא מאל-אן איקיל-מו . . . .
24. . . . .
25. מי און נא ראב-גאם-מי-איר ני-זו נו און-זו . .
26. אווא . .
27. מי און נא מאל-אן איקיל ני-זו נו-און-זו קום ליב-זו כי מו . . אם
28. ליבכי אהו ארשו אש . .
29. נאם-האר-אורו-לו או-כין א-אן אבא נו און-זו
30. אמילותו סותוסאר-אתמא נין אול אידי
31. נאם האר-אורו-לו כו הו-נא דיר א-אן תי מו-און-זו
32. מאנו שומו נאבו מינו אידי
33. אבא-ני אין הול אבא-ני אין שי-צאב אבא נו-און-זו
34. לו או גאליל לו או דאמיק נין אול אידי
35. או-מו אי-רי-זו נא אן-גור-רי אין

36. בִּילוּם נִית־כָּא   לָא תָאסָאקִיף
37. א אִים־רִי־א מוּ־אוֹן־רוּ שׁוּ־בוּ בָּא־אַן־נִי־אִיב
38. אִשׁ מִי רוּשׁוּמְתִי נָארִי קָאסוּ צָאבָאת
39. שִׁי־בִי־דָא לוּ־בָא מוּ שִׁי־צָאב־גָא כּוּ מוּ־אוֹן־גִי
40. חִיטִי אַחְתוּ דִישׁ דָאמִיקְתִי תִיר
41. נָא־אָבָא־תָאך־גָא שָׁא אַג־א מוּ אִים מוּ־אוֹן־תוּם
42. אַנָּא אִיבוּשׁ   שָׁארוּ לִיתְפָּאל
43. פָּא־מָאל־מָאל מָאה א־אַן כּוּ כִּים מוּ־אוֹן־פָּא־פָּא־גָא
44. הָאבְלָאתוּא מָאאדָאתִי כִּימָא זוּבָאתִי שׁוּחוּט
45. רָאב־גָאם־מִי־איר מוּ נָא־אָבָא־תָאך־גָא IIV א־דוּ IIV נָא־אָבָא־תָאך־
נָא־מוּ גָאב־א־אָב
46. מָאל־אַן אִיקִיל־מוּ נָא־אָבָא־תָאך־גָא IIV אַרְדוּ IIV נָא
47. רָאב־גָאם־מִי־איר נִי־זוּ נוּ־אוֹן־זוּ נָא־אָבָא־תָאך־גָא IIV אַרְדוּIIV־נָא
48. מָאל־אַן אִיקִיל נִי־זוּ נוּ־אוֹן־זוּ נָא־אָבָא־תָאך־גָא IIV אַרְדוּ IIV־נָא
49. נָא־אָבָא־תָאך־גָא־מוּ גָאב א אָב כָּא־תָאר־זוּ גָא־אַן־סִי־אִיל
50. לִיב־זוּ לִיב מָאל־אַן תוּ־אוּד־דָא כִּים כִּי־בִי כּוּ הָא־מָא־גָא־גָא
51. מָאל־אַן תוּ־אוּד־דָא א־א תוּ־אוּד־דָא כִּים כִּי־בִי כּוּ
52. א־שִׁי לִיב כּוּ מָאל XLV א־אַן מוּ בִּי אִים אַן קָאק א בִי גָאן
53. אִי־נִי אָבָא־מָאל־א־נִי   דִי־מוּ אוּב־כָּא
56. כִּים בִּי־שׁוּ   שְׁאטָארְמָא   אִישׁ־כִּיל

Musée Britannique, K. 133.

Recto.

Le début manque.

1. כָּא . . . . . .
2. זִי כִּין רוּ . . . . . .
3. זָאק נִיר (?) מָאל צִיר גָאל . . . כּוּר כּוּר . . .
4. אִימוּק לָאבִי צִירְגָאלִי מוּך . . שָׁאשׁוּ מוּשָׁאתִיר שָׁאד־י
5. אַן־נִין־אִיב גָאל־אוֹן תוּר אַן־אִין־כִּית־לָאל אִים־תִי־נָא דִיר־גָא
6. אַן־|| סָארוּ מָארוּ שָׁא אַן־אִין־כִּית אִשׁ רָאמָאנִישׁוּ אוּשָׁאתִירוּשׁוּ
7. אוּר־שָׁאק אִיץ־איר שׁוּ־אוּשׁ־כָּאל־בִי חָאר־נִי־רוּ־מָא שׁוּ־א
8. קָארָארוּ שָׁא שׁוּשְׁבָאלָאשׁוּ אָאבוּ אִיסִיחָאבוּ

9. אן־נין־איב אים איץ־מי־זו און־מא לאל־אי
10. אן-|| בולוחתי צילאכא אנא מאתי אש . . .
11. כוש-בי כי-פאל-א כו דו מו ני כי סו לו כו שא בי . . .
12. איז]יש דיש מאת נוכורתי שאלאלי אומאנשו אופאהאר
13. אן־נין־איב גאל-און-א־ני שוד אוד-בי כו כא שו איק
14. אן-|| סארו מארו שא צא . שו דיש רוכי אש . אפא אנשאלבינושו
15. איץ . . . כו א נא אים גאל גא-טו־רו נא
16. איש כו . באר . איץ אי . פא . מאחי אש אשאבישו נאמרירי אש
נא . . שו
17. סאר גאר־ר א-נא שו . . . לא נא . . בי כו-א-נא
18. אש אי אישבאר תארפאנו . . . חאדיש אינ . . . איש אשאבישו
19. אן-אין־כית שא זאק די . נא בי . . . נאם-חי־גא אי . . נא
20. איתי אן-|| . . אובא : כית אש מינונישו כו . . אונאשו ליבישו (2)
21. אן-באאז אריך . . . . או אב . שו מאל אי איר בא
22. אן-|| תאצליתא . . . . שו לאל אודנינישו
23. אן-נין-איב בי תור אן-אין-כית-לאל . . נאם-תאר אי-שא-נא
24. אן-|| בילום מאר אן-|| שימתא אש שא . .
25. שאת-בי-א אין איץ-כו-א-ני כור־רא שי מי ני . .
26. אינושו שא ביל כאכאשו אש שאר-י . חונא . . .
27. אן-גאם-אור אין אן־נין־איב־רא כא-מו-און-נא . . .
28. אן-|| דיש ביל אן-|| . . . . . , .
29. אין אורו אן־נא תיך אין־נא אר . . . . .
30. בילום מאנזאזו שאקו אש . . . . . .
31. אן־נין־איב כא־גא־זו נו כור־רא רא . . . .
32. אן־|| כיביתכא אול אוד . . . . . .

Verso.

1. גאל־און אן־נא כי נין־מי גא ני מי . . . .
2. בילום אן־אי או (1) אירציתא באני . . . .
3. אן־נין־איב אור־שאק אים ני זו איד־פא־מו . .

(1) נו ז. — (2) ביתבישו ז

4. דיש אן־|| קאראדו לא ארירי   אשאכו . . .

5. תור אום־מי גא־לאל נו כו־א   ניר גא ני . . .

6. מארו שא דיש מושיניק לא אושבו אימוק שיזבי אי . . .

7. גאל־און מו כור־כור מאל א־א נו זו דאר גאו כור־רא כית

8. בילום תארבית אבי אול אידי דאאיק שאד־י

9. דון ניר סאר־א שי אור   נו און־איק־לא

10. אידלו דארו שא איש פאנישו בולתו לא אינאשו

11. אן-נין-איב אוש אים גא-טו-גא-טו-לא לאן-בי חול-לא

12. אן-|| זיכארו מותלילו שא דיש לאנישו האדו

13. אור-שאק איץ-. כים   זאג-גא איד ני איב אוש

14. קאראדו כימא לי   אחי   לומבאתסו

15. גאל-און-מו האר־איר־א-ני כו גור-רא מאל־אן-א-ני-כו . .

16. בילום שא דיש אלישו תאארו דיש אומישו . . .

17. כור-רא ליב אי מי ני-און-חו-סי זיר בא-פי-פי

18. שאד-א אושתארכיב   זירא אורתאפיש

19. אור בי מו-ני און-סא-איש   או נאם-גאל-און-לא-בי כו

20. מיתהאריש מו־שו אימבו (1)   אומו דיש סארותישונו

21. און-בי-א אם גאל כים איד-בי   מי-ני-אין-גא-טו-גא-טו

22. איש בירישונו כימא רימי ראבי קארנאשו איתאנא[שי

23. תאך־סו או תאך־שאק־דאן תאך־דאן תאך־אוז תאך־כא־גי־נא

24. תאך־|| תאך־|| אושו   תאך־|| שאדאנו

25. אור־שאק   תאך־איץ־שיר־גאל כאר־רא דו אוס־בי זו בא־אב־לאח־לאח

26. קאראדו תאקראדסונו   אלאני אישאלאל שונותי

27. כור־רא כא ליב־גאר א מי ני־אין־אוד־דו מי ני־איב־אור־אור־אי־ני

28. איש שאד־י סוניכי שי־יא אצימא (2) איתאנאראר

29. איד־בי איר־בי אן־בי־אי־ני כי־בי כו בא־אן־גאס־רו־אוש

30. . . . . אשריש איכתאנשוש

La fin est enlevée par une fracture.

(1) איכו T. — (2) אאתכא T.

Musée Britannique, K 143.

Recto.

Le commencement fait défaut.

1. אן מו . . . צאב . . שי
2. כי . . . ליבי
3. מי אישדו . . יא תי כי . . .
4. שוכן חי . . . תיא דיש ראך . . מיש
5. . ; . . מאשו . . כאתא מאר שי . כא
6. . . . פאליח אן-שו או אן-XV-שו איש שומולי
7. אן־מו סולימתי . . . מו נאפשירי
8. אנא תינינתי ניש . מו
9. שורכי חיראני פאניכונו
10. נוגו ליבאכונו לינוחא
11. ליפאשרא כאבאתאכונו
12. סאלי . . שא נאני
13. . . . מאמא שי . . כונו לושתאמאר
14. נא אונ מי מאל־אן . . איש
15. אן-ביל באנו . מיא
16. לוח] נאפישתיא מושאבשו בי .

Verso.

1. אן] מו גוגו ליבאכא לינוחא
2. אן-איקיל-מו זיניתום סילים כי־יא
3. . . נו אי שו פא אן-מו שובאתכא
4. מאנ]זאזכא אילו כומאכא
5. מאתימא אול אמראכו
6. כימא גי . . אשוא דוראכו
7. אן־מו מי איש אד . .
8. תירא כישארכא שא ליכבוסו מוח .
9. שוחירא פאניכא דיש כומאכא ליז[יז
10. אולוני
11. שאפתאכא טובא לימהורא כיבי . . .

12. אש כא-כא כו כיבי לונא

13. אש אידי . . תים שו . . נו שו ניכי

14. לונאטיר איתיכא

15. שימאנימא שימאת באלאלדי

16. פי-מיש-יא ליכ . כא תילאכישא

17. כא-כא-מא אן-. . בא גור דא או . .

S. 954 (Delitzsch As. Lesest 34 — 36).

Recto.

1. אן שוד פאר אכא-ביל כים סאר כי תא זא-אי שי אין גא מי-אין-ני

2. נור אן-אי שא כימא אישאתים אינא כאתים נאפחאת אתימא

3. מו-גיג-איב כי א   דו-בא   זו-ני

4. אישתאריתום אינא אירציתי   אינא אווזיכי

5. כי כים דאן-בא   זא-אי שי אין גא מי-אין ני

6. שא כימא אירציתים שותוקאת   אתימא

7. זא-אי תאר זי-דא   שו מי-ני-איב-סאר-סאר

8. כאשי סולי כיתי   איקאראבכי

9. אי מו-לו-אי   תו תו רא זו ני

10. אנא בית אמילי   אינא איריביכי

11. אור באר-רא מאל-פא שו תי א דו א דו

12. בארבארו שא אנא ליכי בותאדי שולוכו אתי

13. אור-מאח ליב דו תא   דו א דו

14. נישו איש כירביתי   איתאנאלאכו אתי

15. אוד-רא חאר כי-איל   אן-נא גאן-אול רא

16. אוד-מו ארדאתום   אוסומא אן-אי

17. כי-איל איקיל נא   אן-נא גאן-אול רא

18. ארדאתום אן-איש-תאר   אוסומא אן-אי

19. תי און לאל זא שות לאל   אן-נא גאן-אול רא

20. שא שוקותי שובי שאבנאת   אוסומא אן-אי

21. אכא-או-רו אן-פאר-רא   אן-נא גאן-אול רא

22. תאלימתי אן-פאר   אוסומא אן-אי

23. מו ני כו דו-בא   אש דו-דו-בא

24. אנא שותאבול תיריתי אזאז גיתמאליש אזאז

25. א-א-מו אן-און-זו-נא רא מו ני כו דו-בא איש דו-דו-בא

26. אנא אביא אן-סין שותאבול תיריתי אזאז גיתמאליש אזאז

27. סים-מו אן-פאר-רא מו ני כו דו-בא איש דו-דו-בא

28. אנא סים-יא אן-פאר שותאבול תיריתי אזאז גיתמאליש אזאז

29. מא רא א-א אור סאר-רא מו-און-נא-דו-בא מו ני כו דו-בא איש דו-דו-בא

30. יאשי אבי אן-נאנארו אולזיזאני שותאבול תיריתי אזאז

31. מו גי גי איר רא כית מו ני כו דו-בא איש דו-דו-בא

32. איש אן-אי אידישותי שותאבול תיריתי אזאז גיתמאליש אזאז

33. איל לו אוב-רי-מו איל לו אוב-רי-מו

34. אינא רישאתי תאנאדאתוא אינא רישאתי תאנאדאתוא

35. א פי לו לי מו-גיג-איב מו-לו אן-נא שי-אים-דו

36. אינא רישאתי אישתאריתום דיש-כו שאביש אלאך

37. 308 אן-נא אן-נא אן-280-נא דו

38. אן-או-סי-חי אילאת לימיתאן דיש-כו

39. 308 אן-נא אן-נא פאר-זאל-לא [illegible]דו

40. אן-או-סי-חי אילאת שיריתי דיש-כו

41. 308 אן-נא סי-נאר כו רי רי גאב אוב-רי-מו

42. אן-איש-תאר פיתאת שינאר אן-אי אילותי תאנאדאתוא

43. אן אל דוף כי אל-פא אוב-רי-מו

44. אן-אי אוראב אירציתום אונאראד תאנאדאתוא

45. אן אל-דוף-דוף כי אל-פא-פא אוב-רי-מו

46. מוריבאת אן-אי מונארידאת כי-תים תאנאדאתוא

Verso.

1. אול-גאן כו סאר כור-כור-רא זאק כו מו-בי אוב-רי-מו

2. שא איש שומוך (1) אן-אי נאפחאת איש דאדמי זיכירשא שובו תאנאדאתוא

3. גאל-פור אן-נא כית נים-מא כי חו-בו-אור-רא חא-מא-אב-בי אוב-רי-מו

4. סאראת אן-אי איליש או שאפליש ליקאבא תאנאדאתוא

5. כור-כור-רא אור-בי ני-איב-סי-סי-גי אוב-רי-מו

6. שארי אולתיניש אסאפאן- תאנאדאתוא

(1) שובוך T.

7. כור-כור-רא סאר-בי גאל-בי-ני מי-אין זא-אי איץ-סי-מאר-בי-ני מי-אין אוב-
רי-מו

8. שא שאדי דורשונו ראבו דיש-כו שיגארשונו גאל-ו דיש-כו תאנאדאתוא

9. ליב-זו גאן-אין-כו-אי   באר-זו גאן אין-שאח-ני

10. ליבאכי לינוח   כאבאתאכי ליפשאה

11. או אן-גאל-אי   ליב-זו גאן-אין-כו-אי

12. בילום אן-אנום גאל-ו   ליבאכי לינית

13. או כור גאל אן-מו-אול-כית   באר-זו גאן-אין-שאח-ני

14. בילום שאדו גאל-ו אן-אין-כית   כאבאתאכי ליפאשיה

15. מו-גיג-איב 308 אן-נא   ליב-זו גאן-אין-כו-מאל

16. אן-אישתאריתום בילית אן-אי   ליבאכי לינוח

17. ראך-כו 308 אן-נא   באר-זו

18. ראך-כו 308 אי אן-נא   ליב-זו

19. ראך-כו 308 כי-און-כי גא   באר-זו

20. ראך-כו 308 כי-זא-שוה-און-כי   ליב-זו.

21. ראך-כו 308 האר-שאק-און-מא   באר-זו

22. ראך-כו 308 אי תור-און-מא   ליב-זו

23. ראך-כו 308 תין-תיר-כי-רא   באר-זו

24. ראך-כו 308 מו אן-נא-נא-א   ליב-זו

25. 308 אי-א 308 ראב-גאם-מי-איר-אי-ני   באר-זו

26. א-שי כיר-מא   אן-שור-דיש כית

27. כים לאבירישו שאטירמא בארי

Musée du Louvre N°. 3554.

Recto.

Le commencement est détruit.

1. בי . . . .

2. בילית כור-כור א . . . . . .

3. בי שורבותום אלסי . . . . .

4. לימורכי . שא נאאילי . . דותי . . . . .

5. לימורכי בית כאבי נארא . . . . .

6. אן־איש־תאר אומי דישוכי איש איץ־גאני או נאמגי . .
7. מיהירתום ליליכאמא אאלו . . . . .
8. פיחאתי אניתי נאשאתי אתי כא (?) . . .
9. כא־כא־מא בי מא אם איר איב איש . סא בי . . באר
10. תים־תים בי זא־נא אור לי דיש שי אן־איש־תאר . . מא
11. בי סא בי איפאלכי סולי . . שי . . ראחמא
12. כיכין צורתי כימא איש . . . בית סאבי
13. אינאטירא דישתום צאב־צאב־מי שי־צאב חו . .
14. אין אן־איש־תאר כור־כור גאשיתום איסו . .
15. אנו גיפאראכי הודי או רי[שאתי (?)
16. אים] כיתרובי אנא דיר ני
17. איתיכי לירובא זא-301- כי איש אבו
18. אבובוכי או שולואוכי.

La suite manque.

Verso.

Le commencement fait défaut.

1. ש]אפתאא לו לאלא . . . . .
2. קארתאא לו כו[בו . . . . . .
3. שאפאת כיבאתיא לו שאפאת . .
4. כים ציר שא אישתו חארי אוצאמא מות א בי כא־שו איחאבו .
5. איש מוחיא און־מיש שינא לימתאח . .
6. איש גיפארי שא אן־איש־תאר איש חארי שא אן־נין־כית
7. איש מארשיתי שא אן־נין־איץ־זי־דא
8. צאבתאנישו בילאנישו מית גו (?) ראנישו
9. רוקו ליסיחרא זינו ליתורא
10. כים כו־גי ליבאשו ליתורא יאשי
11. כים אן־או אירחו אירציתי אים אידומו
12. שיד כורוב־יא שי כא־לי אין
13. כא־כא־מא איש דיח סאבי כאריכא.
14. כאכאביש כאריש ניבירי

15. אישתי תור ריש פאלו תאשתי שא שאר .
16. איש תאר IV-מא איש כא גאל איש פאראכי
17. איש כא בית אן-איש-תאר איש כא בית הא-דו-דו
18. איש כא בית האר נו איץ-סאר איש כא בית נו . .
19. איש כא בית האר בי ליד-או נא איש איש דיחשו מאא . .
20. . . איש איש-מיש אנותי דיש שי אן-איש-[תאר . .
21. . . . . פאת-מיש שא מושישא
22 . . . . בי שאק פאל . . .

La fin manque.

W. A. I. IV. Pl. 11. Recto.

1. . . . . בא־דא־קור־קאק־א כא נאק מאל אל לו
2. . . . רו איתאביל כאלא מאתים איתאדלאה
3. . . דאס־גאר־רא בא־דא־קור־קאק־א כא־נאק־מאל אל לו

4.	. . סאר־רא	אב אן כית כי תא
5.	. אי כור־רא תא	כי גושור אי נאס־תי־לא
6.	. כיף־נון־כי תא	בא־דא־קור
7.	. אי פאר אש	אי רי־תאר דאן־מא
8.	. תין־תיר־כי תא	בא־דא־קור
9.	. אי שאק־גא־טו־לא	אב אי תור און־מא
10.	סאר־בי סי אב־בא־כי תא	בא־דא־קור
11.	. אי זי־דא תא	אב אי־מאה־תי־לא
12.	. . תי־מי־אן־כי	אב אי דאר אן־נא
13.	. . או בי	נא־אכא בא־דא־אן־תאר
14.	. . בילשו	איתאראשו
15.	. גיג־גיג־בי	בא־דא־אן־כו
16.	. סושא כארצאתי	איתאשאב
17.	. א	לי לי ני אין־תאר־רא בי
18.	. בילשו	ארכאתסו לא איפרו
19.	. אול כית לי	כית לאל אש תו . .
20.	. אן־‖	דיש זאכיכי . . . .
21.	. שי־רא כית	א־שי־מו . . . . .

22. . כיתי	אי . . . .
23. . דו כית	אד . ני איב . . . .
24. . יסאתי	איש . סו . . . . . .
25. . .	איש־איש־מו־ני־איב . . .
26. . תולאשו	אישא . . . .
27. גי־א־שי־רא	מו־ני־איב . . . . .
28. בארכושו איש . . באר ביכיתי	אשבו . . . .
29. . . .	גו מו־ני־איב . . . .
30. פא . איסו . .	אול איגאב . . . . .
31. אוש כו אי־א ליב־זו	ני מו־ני־איב . . . .
32. כאלו אחו ליביבא	אול איגאב .
33. אח־מי־בי הי־לי תא	בא־רא־אוד־דו
34. פאשיסו איש כוזבי	איתאצי
35. אין־בי מי . . תא	בא־רא־אור־דו
36. אין־שו איש גיפארי	איתאצי
37. אוש־כו־אי א שי־איר־רא	בא
38. איש תאניחי	
39. או־בי נו אול־תי . .	. . קו נו און־תי
40. ביל . .	. . האסו אול אשבאת
41. או־בי בי [מא־רא]	כור בא א
42. בילשו אישגומא	שאדא אירכאב
43. 308־בי בי מא־רא	כור כו בא־אן־דא־א
44. ביליתסו אישגומא	שאדא אירכאב
45. נאר־א כון־בי	ני־איב־(אור־אור)־רי
46. שיליבו זיבאתסו	אימתאנאשאר
47. סי־חי הו אי כא גא־טו זיב	אן־די־די־אי
48. איתי . דו שא . .	איש]אסי
49. ליב־בי כית לאל א־אן	. . א־אן
50. ליבאשו	. . . .
51. ליב־בי באר . .	. . .
52. ליב . . .	. . . .
53. אי	. . . . .

Verso.

Manquent cinq lignes.

6. שי־איב . .　　　חול
7. אב אי פאר־רא　　　חול
8. שי־איב תין־תיר־כי תא　　　חול
9. שי־איב אי שאק־גא־טו־לא תא　　　חול
10. שי־איב סאר־בי סי־אב־בא־כי תא　　　חול
11. שי־איב אי זי־דא תא　　　חול
12. אי מאה תי־לא תא　　　חול
13. אי תי־מי אן־כי תא　　　חול
14. אי דאר אן־נא תא　　　חול
15. או ליב־בא־נא　　　תא א־אן מא־אל־לא־בי
16. שא ביל איש ליבשו　　　מינו איבשא
17. מו־אוש כו פי גא גא　　　א נא מא־אל־לא־בי
18. איש אוזנישו　　　מינו איבשא
19. מו־אוש כו פי כו גא נא תא א־אן　גא מו רי א־בי
20. איש] אוזנישו איליתי מינאם　　　איהסוסא
21. נא]-אבא-גיל-לי אבא מאל　　　אים-מא-ני-אין-מא-אל
22. . . . וכתא　　　אישתאבאן
23. . . . א-זיק-דא　　　אי ני-אין-די
24. . . . נארא　　　אושתאביל
25. . . . זין-נא　　　ני-אין-סאר
26. . . . מי לא בו א . : איש צירי אושתיצא .
27. . . . . גא זין-נא זיר אי איש מי-ני-אין-מא-אל : .
28. . . . . קאקאדי איש צירי דיש זירי פאזארו : איז.
29. . . . . ני סאר מו נא אן רא . לו מו נא-אב-בי . .
30. . . . . קאדיש א יצאראה שו קובי איקאבי שו .
31. . . . . או בית-לאל דאם-כאך אן-נין-בית-לאל
32. . . . . . ני 308-אי . א בית
33. . . . . . בית-כי בית　　　סאר בו מו-און-נא-אב
34. . . . . . . אן-נין-אין-בית-כי צירהא איקאבי
35. . . . . . . בא-נאק-באל בי לא .

36. . . . . . מאתום אידרו . . .

37. . . . כא-נאק-מאל-בי [לא .

48. . . . . . דא בא-נאק מאל בי [לא

39. . . . . גור בא-אי דיר-דיר

40. . . . . . שאתיר : תותאתיר

41. . . . . . בא-אי ני-בי

42. . . . . . מו תאגדאמאר

43. . . . . . אי-צי-אי ני-און-דו

44. . . . . . . שא איש ציני תוויז

45. . . . . אין-נון-גא ני-בו

46. . . . . . לילאתיש מאוארתי תושישיב : תושיב .

47. . . . . זו-א אוד-דו-ני אום-קורו-גא-נא בא-אן-דו

48. . . . . . . אידמא אום דאמיקתישו שוטור

49. . . . . . אוד אול-לא אורו רו מו

50. . . . . . . אוד-דו תא נו אל באת

51. כים בי]-שו שאטאר [מא

W. A. I. IV. Pl. 12. Recto.

1. . . . . . גא חי . . .

2. . . . . גאל-מיש אירובו באלתו אי

3. . . . . . אי-ני נא אן נא-תא כור כור זאק בי לא איש-באר בי-לא .

4. . . . . . יתי שא אילא שאשו דיש גימיר פאת דאדמי בורוסו . . .

5. . . . . . קור אי דא אוד נאם-תי-לא כא נא שוד אוד הו דא-בי או
מא נא או . . .

6. . . . . . . סארותישו מוריך אוד-מי באלאטישו מושאכשיד אירני]נתי . .

7. . . . . . כו מאר-רא גאל-און-א-ני

8. . . . . , אשיב בית שאר ביל . .

9. . . . . א לא . . אי כור-רא נון ליב חי-חי אן-אין-כית אן-נין-כית בי אים
תוך מאל-לא נו דאק אי-דא

10. רוכי . . בית שאר רובו מולו ליבי אן-אין-כית או אן-נין-כית נאארו
לא מופארכו

11. בו בו לו מו-און-זו-א
12. שיתיאא מודו
13. אין-כית גאל-און אוב-דא IV-בא גאל-און דאן-גא גאל-און כא אן-רא-כי
14. . . גאל-און כיפראת ארבאאי גאל-און דאני סאר באבילים
15. . גאל-און שא אג-אג-דא-א-ני סו אן-אין-כית אן-נין-כית בי-בא חי-גא-איש
16. . רי גאל-און שא איפשיתושו איל אן-|| או אן-|| טאבא
17. . מאל-לא נו דאק אי-דא שי אן-אין-כית אן-נין-כית בי לו לו בי ליב
סי-סי-אי
18. . מישו אוד-מישאמא לא נאפארכא לאביר אן-|| או אן-|| אפילוכא שיבי
19. . א-דא. א-ני און-הי-רא סי-די אי דא און-מא-א-ני או שאל-לא נא-דא
20. , אן-אי או כי ־תים שוהדי פאדאשו איל כישאת נישי שותישורי מאתסו
אבורייש שורבוצי
21. . בי דו-דו בי דא נאם שיב דא בי סו און-מא הי-גא אי דא
22. . לי תאר . אירי בית אוסו איל מאתישו שוטובי
23. . א-ני ליל . דיש אד גא ביר א דיש סי-הי אן-בי אן-כיל אי-א
24. . ו שא איב . דיש שא נובו לא מא . . . .
25. . . . . שי תאך זא טו שי

Verso

27. . . מותי . . . .
28. כיל-באת בא כא איב-זי-ני-רי אי א כו-גי ביר . .
29. נארכאבתי שואתי אופאסאסומא הוראצא רושא א . .
30. || כין אים-תי-נא אג-א שו ביל בי כאך-א-נא אב . .
31. טו מא איש שיפאר ראמאנישו אישיש איבאנומא . .
32. דא נא או מו-און-סי-איל לאל כית תא-או-אב אי-א כי שי נו באר-רא-
דא כו מי . . .
33. אשאר שאבנאתו אונאבארומא אנא בית איכליתי אשאר לא אמארי בית . .
34. האר קור-רא שו בא-אן-זי-זי א מו מו דו א נא כית או ני-אין-גושור
מו מו סאר-רא-אב ני
35. . שימא אושאהאזומא שומא כורא תאלאבמא שומי שוטור איקאבו
36. . תי סי גאן-א נאם האר-אורו-לו מו הו-נא-בא גאן ני
37. לו סארו לו אישאבו לו אמילותו מאלא שומא נאבו

38. || נון ליב איב בי כיר פאל־א־ני שאק כוש־בי א־בא־דא־אב־בו־אי־אי־ני
מו־ני זיר־א־ני

39. . . . כותאתי איש אוקום אוואת ליבישו איזיש אורימישומא שאשו שומשו!
זירשו צאבחישו

40. . . . לו לי לי־א־בי כא אי לו־א־בי מוה א־בא ני־אן־די זיד־א־ני גאן
בי לא חאר א פאל־לא נא אן־תוך־תוך

41. . . .־י און-מיש דישאתי ליחאליך זיראשו לילתארמא נאק א-מיש אא אירשי

42. . . . מא אן-אין-כית אוש ראך דאם-א-ני כא-בי אב שי-גא אי א כא שא
חול-א-ני גאן-אין-תא-אוד-דו

43. . תי אן־|| חאאירי שא אמאתסא מאגראת לו מולאמינאת איפיש רישומא

44. . ני אי-כור-רא איל-לא כו חו-מו-ני-איב-תו-תו

45. לימותאשו אנא בית כור אילי לישיריב .

46. . לאל כית גאל־און איך־כו־א־ני איך־כו נאם דאן־גא־א־ני נא אן־סי־מו
כי מי סון־סון־נא

47. שא אן־|| ביל כאבי כאך דאנותישו אא אידינשו אשאר קאבלי או תאהאזי

48. חי נאם אור־שאק-אי-ני שו גאן-ני-איב-לו-לו-בי

49. בירבישו או בירכי קוראדישו

50. דיש איב-דו: נאבארשו אילישו ליזיז

51. שו חאר קור-רא-בי גאן-ני-איב-סי

52. קאת נאבירישו לימאלושו

53. . . . כור בי־פאל-א כו נאם-די כו חא-בא-ני-אין-סוח

54. . . . . דיש מאת נאבירישו לישלולו[שו

55. . . . . רו דא איש איר . . . .

56. . . . . איש . . . .

W. A. I. IV Pl. 13, 1. Recto.

1. . . . . בימא . . . . . .

2. . . . . איב אין תור אן-אין . . . . .

3. . . . . || בילום מאר אן-|| . . . . .

4. . . . צאב דאן מי מו א . . . .

5. . . . . אושו עא איש תאהאזיא . . . . .

6. אי-ני כאב כים . . . .

7. כימא תארי כאבתי . . . .

8. איד-זו נו מו-און-גא-טו-לא . . . . . .

9. אידכא לא תאשא . . . .

10. לול-לא תא אין-אי איש-ני . . . . . .

11. איש שאראתי בילום אידישישו . . . . .

12. אן-נין-איב אין תור אן-אין-כית-לאל כית א-בא איין . .

13. אן-|| בילום מאר אן-|| מאנו אישאנאנ[כא . . .

14. כור שי-נום תא גאן-מו-און . . .

15. אישתו מאת איליתי לינא . . . . . .

16. כור מאך-כאן-נא תא גאן-מו-און . . .

17. אישתו שאד מאכאן לולו . . . .

18. זא-אי אורוד שא דאן-גא סו כים . . . .

19. אתא אירא דאנו כימא מאשכי . .

20. אין מי-און איד-איק אור-שאק-מאל-מו שו גאל-בי . .

21. בילכו אנא אידי קאראדותיא ראביש . . . .

22. גאל-און תי-לא אוד שוד-דא מו-ני-איב-מאל

23. סארו שא דיש באלאט אוד-מי רוקותי מו-שו אישאב[און

24. לאן-בי אוד אול כאך-א כו או מי-ני-איב-באן . . .

25. צלאמשו אנא אוד-מי צאתי איבאנ[ו . . . .

26. אי-L אי כא ני . . . .

27. איש בית || בית שא תאקותאמא . .

28. כי-א נאק . . מי דו מי תי א כו פא . . .

29. אישאר . . מא אנא סימאתי . . . . .

30. גאל-און מו . . הי . . . . .

31. בילום . . אבני . . . . . .

32. תאך נא סו ני אים-תא-כאך .

33. דיש סומור . אי שי . . .

34. אן-נין-איב אין תור אן-אין-כית-לאל כית איש א-אן מי-ני-איב .

35. אן-|| בילום מאר אן-|| איר .

36. תאך איד שי כאל-אי בא אי .

37. אבנו שא כי לו ניש דיש־בו . . . .

38. תאך נא מי מו איך-דו-רו . .

39. תאך-|| שא דיש תאהאויא איץ-באן תא . .
40. וא-אי כים שאח כים אי . . בי
41. אתא איש איפישיכא כימא שאחי לו צלאאת
42. נון כי רו דא כין כו נא-אן-אג-א אין תור-תור-בי בי-לא-אב
43. נאנדימא אנא מירי איתיניבוש איש צוהורי נאגמיר
44. זו-א-זו אי דא גאן-אין-דא-אב-גא-גא
45. מודוכא דיש מי - ליתירכא
46. גאל-און מו תאך א-לאל-לום בא-דו
47. בילום דיש תאך-|| איזיזמא
48. אן-נין-איב אין תור אן-אין-כית-לאל כית נאם-מי ני-איב-תאר-רי
49. כו פי תוך-תוך האר ני מי-אין אים מו חו-מו-ני-איב.
50. . . אווני מוואבו דיש אתאמאן איש לאחתו לותאבו

N°. 2.

52. שו-זו לאח-חי שו-זו פאר-פאר-גא
53. קאתיכא מיסי קאתיכא אוביב
54. אן-חאל-אי-ני שו-ני-ני שו לאח-חא שו-ני-ני פאר-פאר-גא
55. אן-מיש תאלימוכא קאתישונו לימסו קאתישונו לו אוביבו
56. איץ-איר-אורוד איל-לא תא או איל ני-כא-גאר-אי
57. איש פאשורי כו אכאלו כו אכול
58. דוך-תי שי-כאך פאר-פאר-גא א איל-לא תא נאך-אב
59. איש דוך-תי שי-כאך כו-תים א-מיש כו-מיש שיתי
60. די גאל-און-אי תור-אן-רא-נא פי-זו גאן-א
61. אנא די[ני] גאל-און תור-אן-שו לו אוווּנכא

Verso

1. כי-פאל-א און אור א סי גא מו מו חו-מו-ני-איב-סא-א
2. איש מאת נוכורתי איש מאתי מיתהאריש שומי לותאמבי
3. די-זו תא נאם-שאק-דא-אב-אי
4. איש שולמיכא איר איר-|| אנאשיר
5. כיר-רא-זו תור-תור-לאל-בי גאן-גיג
6. ראבותכא איל צוהורי לימראץ
7. שי-מו באר-זו סי הא רא אב סי-די-אי

8 פארציא איש זומריכא לישתישירו

9. פא כו פא-פא-גא אור שאק סאר-בי-גא סישו גאל-בי אול מא אב

10. איש תאמחוץ כאבי קארארו שא תאנארו ראביש שוכלילא

11. כיסאל מאח-אי כי גאל . . חו-מו-און-דא-רי

12. איש כיסאל מאחי כי גאלא לו ראמאתא

13. און-מא חי-גי-איש גאן גאן גאן (?) אוב-רי-איש גאן אים-מי-איק

14. מאתא טאביש ליפתאלכאמא דיש תאנאראתי לישכון תו (?)

15. גאל-און-מו תאך כא גי-נא בא-[דו

16. בילום דיש תאך-|| איזיזמא

17. נאם-דאן-גא-בי כו . . די-אי

18. דיש דאנותישו אישיסי

19. אן-נין-איב אין תור אן-אין-בית-לאל אום איש מי-ני-איב-תאר-רא

20. דון אים-תוך . . . באר-רא כו ני-איק-לא

21. אידלו נאאדו שא כאב-יש נור אינישו דיש אחאתי . נו

22. תאך כא גי-נא כי-פאל-א כו כא מיר-רא ני-איק-לא

23. תאך-|| שא איש מאת נובורתים סימא איזא ליכורו

24. פור נא שו מו די נו מו רי . .

25. שאלטיש קאתי לא איבשורא . .

26. דא-דא-א תא נאם בא-דא-אב-לאל-אי

27. איתי אשטותי לא אתאדא . .

28. און-זו ניר-זו בא-אב-סי-סי . .

29. דיש שיב נישיכא איתאת אורחו

30. פא-אן אן-פאר פא-אן גאן-א

31. פאראץ אן-פאר לו פארצוכא

32. די-תאר כים כור-כור-רא סי-די-אי

33. כימא דאאני מאתאתי שותישיר

34. פא-אן זו חו כאך שא נאם-מא בית

35. פארצו]שו מודו נין שומשו

36. . . כו גאן אין דאן שו-גי

37. . . ראצי לישאבירוכא

38. . . דיש נא או בא-רא אי-ני תי-לא-זו כו

39. . . כאמא אדי אובאליטוכא לא אצלאלומא

40. . . . נאם-תאר-רא אן-נין-איב כא תא

41. . . . . שימאתי שא אן-||

42. . . . תי-לא די-די חאר גאן-נא נאם-מי

43. . . . . . טו איקאבי שי לו כיאם

44. . . . . . א בא-דו

45. . . . . . . בי ניר-איק

Au bord.

48. כא . . . א . ביר ני-אין- . . .

49. ריגים תאחאזי איזי . . .

No. 3.

51. שו גושור-גושור רו דא-ני אי-בו-רא (1) IV מא כו שי לו . .

52. שופארתאשו אנא סוק אירביתי . .

53. שא סי דיש גא-טו-לא-ני פור שאק-און-מא כו או ני . . .

54. בוחשו אנא כורפי שא מאתי איצבאם . . .

55. א נאם-מי בא איגיר-בי או-מי-ני-שוד : מי שיבתי ארכיש זירי[כא

56. כו אן שי תיר כו גא כא אן אש א-אן או-מי-ני . . .

57. כים אשנאן כו-תי כא-כאמא אפיריב (?).

58. חול-]איק שי בי בא-רא-אן-דא-ניגין : שינו פאנישו לא אולאהא . . .

59. מי] אי פא-גא רא א בא : איש מושי מאשיל בית איש שוקאמו . .

60. . . א כיסאל תא או-מי-ני-לו : כאמאנא מריץ שאמני מורושי . .

61. . . או-מי-ני-לו : מיריץ טאבאתי מורו[שי . .

W. A. I. IV. Pl. 14. No. 1. Recto.

1. אן-גאל-און תור דא כור כי שוד אוד-דא . . .

2. אן || דיש שאד-י אשאר רזקי . . .

3. איש סא-א-בו א . . .

4. אש שאד-י סאבי . . .

5. מאל-אן נו מו-און-דא-אן-תי-נא נו . . .

6. אומו אול אשבארתסומא אול . . .

7. א נו מו-און-דא-אן-תי כי-א נו-מו-און . . .

(1) אי-בו-כא T.

8. אבי אול אשיבשומא איתישו אול . . .

9. זו-א דא-א-ני   נו מו-און . .

10. אקרו מודושו   . . . .

11. האר כא ליב גא-נא כית   כא נו

12. שא אמאת ליבישו   אמאת אול . . .

13. ליב אים-תי-נא כית כא מא א-אן מי-ני . . .

14. אינא ליבי ראמאנישו   אמאת ני

15. חו-אי נאם-מי תי-א-בא ני אג-א : דיש איצורי סימאתו . . .

16. אן-אים-כאב חו נאם-מי תי-א-בא-ני אג-א : דיש אן-זי סימא[תו . . .

17. דאם-א-ני תא תיך-דא-א-בא ני-אין-לאל : אשאתסו תו . . .

18. דאם אן-אים-כאב הו דא תור אן-אים-כאב . . .

19. אלתי אן-זי   מאר אן-זי

20. כי בי שא רא בא-ני-איב-כו-רו : איש תאזירתי לושישיב

21. אן-אין-נא אן-נין-תיך-אין-נא כית : || ||

22. האר-שאק-א-ני תא   אום-מא-דא-אן-רי

23. אולתו שארי   איתארא

24. ראך תוך-תוך מאל-אן רא מי תי שא

25. זינישתו אידגירתו אומו שא דיש סימאתי שאת

26. אן-נין-כא-סי ראך תוך-תוך מאל-אן רא מי תי שא

27. אן-אור || ||

28. . . א ני תאך זא-כור-א : נאמזיסא אוקנו או איבי

29. . . . די-א-ני כו-פאר מי-א כו-גי : לאמסיסא מיסו כאספא או .

30. . . . א-ני שא כא ני : איש שיכאר איזאזו תאשי . .

31. . . . אור מי שא : איש שיכאר אושאבו

V e r s o.

1. . . . . ביראיץ-רו

2. . . . איש קאקאדי   . . יא ארא או . .

3. . . . או מו-דו לי אי כו כיל כיל רא בי שאק-בי כו מי-ני-אין-גאר

4. . . . || כובארא   איש רישישו אישכון

5. . . . כי סי גא אן-אים-כאב-הו דא בא רא זי

6. . . . אולתו קיני אן-זי איתבימא

7. . . . שא נו זו כור-רא בית כי דו מו-און אג

9. . . . מאן הו שי או

No 3.

1. אן אג לאח מאח מי ניגין בא־אור־אור . .
2. אנא אן נאביאום שובאלי צירי . .
3. דיף־סאר שא־נאם־מא כית נאם־צו זו בי ניר . .
3. . תיפסאר נין שומשו אנא נימיכי . .
5. איץ־פא מאח גא־טו־לא און־מא סי די אי . .
6. נאש האטי צירתי מושתי[שיר מאתאתי
7. גי גור גאן חא כור נא דו דו אוש . .
8. מותאביל גי נינדא נא כי . .
9. שי איק גאד א אן שי תיר ליב תום תיך מי . .
10. פיתו ביראתי מושאחניב . .
11. אן רי־אי־ני דא נו אי כור אי מאל מאל . .
12. אן שא אש באלישו איכו או פאלגו לא . .
13. אין כאב דא סיך אח־מי או דיח־דיח־חי
14. בילום כאבתו מושתאפיכי כארי . .
15. אי]־ני־א־רא־זו איץ־תוך . .
16. . בי שי מי ליכלי . .
17. אוש דאן־גא גאל־און . .
18. . . זיכארו דאנו . .

Nº. 2 Recto.

1. אין א כו גא . . . . .
2. א־מיש כו־מיש . . . .
3. א א־זיק פאר־כיף־נון־כי כי אים . .
4. א־מיש בוראתי שא אש אשרי . .
5. א שו שי כי כאך באר־רא שאל זי ני איש כא . . .
6. מו שא אש אפסי כיניש כונו
7. כא כו אן־אין־כי־כית נא־רי־גא א־אן
8. בו אילו שא אן אי־א אוליל שונותי
9. תור זו־אפ VII־נא ני־ני
10. תור־מיש אפסי סיביתי שונו

11. א מו-און-כו-גא א מו-און-איל-לא א מו-און-פאר-פאר-גא
12. א-מיש אולילו א-מיש אוביבו א-מיש אונאמירו
13. שי א א-זו   אן-אין-כי-גא כית
14. אש כאחאר אביכונו   אן-אי-א
15. שי מאל-אן זו   אן-נין-גאל-נון-נא כית
16. אש מאהאר אומיכונו   אן-דאם-כי-נא
17. גאן-אין-כו-גא גאן-אין-איל-לא גאן-אין-פאר-פאר-גא
18. ליליל ליביב לימיר
19. כא הול-איק נו כו גאן-אין-אום-דו
20. כא-כא-מא א נא שי אי : א לי בא III שו שיד נו
21. אין אן א-זיק האר רו-תיך כים סאר-סאר-דא-בי
22. אן-א-זיק אידישו
23. נאם-ני-רו שי-בי כו כא אור-גאל-לא כים
24. מאמית איש מאחרישו ריגים שא [כים אלי
25. תיך-מא ניגינא נאם-מי האר איב אן-אוסאן כים מו-און-כאך
26. נאפהאר מאתי איקאמי כימא לימיתאן אילאתי
27. אן-פאר אור-דו-א-נא מי מי-גא גאן-אים . אי-א נאם מי-אין-דו
28. אן-פאר איש אצישו דאאומאתסו [לי]סוחמא איש בית אא איכאלי

Verso.

1. נאם-ני-רו זין-נא כי כו-גא כו האר-בא-ני-איב-אור-דו-ני
2. מאמית דיש צירי אשרי אילי ליתאצי
3. נאם-ני-רו זי אן-נא גאן-פא זי כי-א גאן-פא
4. מאמית ניש אן-אי לותאמאתי ניש כי-תים לותאמאתי
5. כא-כא-מא נאם-ני-רו פור-רו-דא כי-א אן-א-זיק כאתארשו
6. אין אן-ביל-גי נון-מי כור-רא גא-טו-לא
7. אן-ביל-גי אבגאלום שא איש מאתי שאקו
8. אור-שאק תור זו-אפ-א כור-רא גא-טו-לא
9. קארארו מאר אפסי שא איש מאתי שאקו
10. אן-ביל-גי ביל-זו איל-לא פאר-פאר-גא
11. אן-|| איש אישאתיכא איליתי
12. אי מי-מי-גא צאב אב-מאל-מאל

13. איש בית איבליתי גורא תאשאכאן
14. שא נאם־מו־סא־א זאק שו אב־מאל־מאל
15. נין שא שומא נאבו שימתא תאשאמא
16. אורוד אן־נא הי־הי־בי זא־אי מי־אין
17. שא אירי או אנאבי מובאלילשונו אתא
18. כו־גי כו־פאר כורו־גא־בי זא־אי מי־אין
19. שא צארפי הוראצי מודאמיקשונו אתא
20. אן־נין־כא־סי תאב־בא־בי זא־אי מי־אין
21. שא אן־]| תאבושו אתא
22. האר־חול־איק גאב מי־גי־בי זא־אי מי־אין
23. שא שיני איש מושי מותיר אירתישו אתא
24. חאר אורו־לו תור אן־רא־נא שא אג־אג־דא־א־ני גאן־אין־פאר־פאר־גא
25. שא אמילי תור־אן־שו מישריתישו ליתאביבא
26. אן כים : כימא אן־אי ליליל : גאן־אין־כו־גא
27. כי כים : כימא כי־תים ליביב : גאן־אין־איל־לא
28. ליב־אן] כים : כימא כיריב אן־אי לימיר : גאן־אין־פאר־פאר־גא
29. . . . . איק באר . .
30. . . . . נאם־ני־רו . . . .

W. A. I. IV. Pl. 15. Recto.

1. . . . . תיך ני־רא בא אן־לו־בי איש אן־בי לא בא־רא־אור־דו
2. . ו אירציתי כישאראנושונו איצאבתומא אן־שו אול־איבדו
3. כי־בי תא לא בא־רא־אור־דו איץ־כין־בי בא־הול
4. אירציתי אול איבדו אוצורתא באנו שינית
5. אן־נא אן ני בי ני אים־מא־אן־בו־אי איש אן נו אור־דו־א בא־אן־בי־דא־איש
6. אן־אי שא אוה אישדורומא אנא אן־אי שא לא ארי איסו
7. מול אן־נא שי־אום־בי לא בא־רא־אן־גאב־גאב־איש אין־נון איש שא בי תא
8. איש כאכאב שאמאמי אול אותאדו איש מאזאראתי סיתישינא
9. אור]־שאס מאח אן־נא אים־מא־אן־בו־אי־איש א־א־ני לא בא־אן־זו־אוש

10. רו]בו אשארידו צירי אנא אן־אי סאדורומא אבאשו אול אירי
11. אן־ביל־גי אן תא מאה שי דו גאל כא אש־באר מאה אן־נא
12. אן־|| שאקו צירי אשארידו ראבו פאריס אישבאר צירי שא אן־אגום
13. אן־ביל־גי כו לי כי אבא־מאל־א־ני דא בי דא־אב־דו
14. אן־|| איברי נאראמשו איתישו אראמא
15. הול]־איק VII־בי שי־מי־אין־זו־איש
16. שינותי סיביתי שונו אבתאדי
17. . או־בי כו כי שא־רא־בי ליב־בי מו־און־דא־אב־פא־נא
18. שיכיתי איש אשאבישו אימתאליך
19. אן־ביל־גי VII־בי מי־א־בי או תו־אוד־דא א־מיש מי־א־בי זיו־גא־
א־מיש
20. אן־|| סיביתי שונו איכאמא אלדו איכאמא אירבו
21. VII־בי האר־שאק גיג־גא בא־או־תו אוד־דא א־מיש
22. סיביתי שונו איש שאר איריב אן־שאמשי אאלדו
23. VII־בי האר־שאק פאר־רא בא־זיר־א־מיש
24. סיביתי שונו איש שאר צית אן־שאמשי אירבו
25. כי־אין־באר־כי כור־רא כית כו־נא א־מיש
26. איש ניגיצי אירציתי איתאנאשאבו
27. כי־פאר כור־רא כית אב־תא־הא א־מיש
28. איש נידותי איר[צי]תי איתינינבו
29. אי־ני־ני אן כי־א נו . מי ני כי לא א־מיש
30. שונו איש אן־אי או כי־תים מילאמו כאתמו שונו
31. אן גאל אן זו בי . . . זו־מיש
32. איש אן־מיש אירשותי אול אותאדו
33. מו־בי אן כי־א לא בא־אן־איק־לא א־טיש
34. מו־שונו איש אן־אי אירציתי אול איבאשי
35. VII־בי כור־גיג־גא תא הו־אוב מו־און־סאר־כאר־אי־ני
36 סיביתי שונו איש שאד איריב אן־שאמשי אילתאנאסומו
27. VII־בי כור פאר תא אי־ני אים־מא־ני־אין־די־איש
38. סיביתי שונו איש שאד צית אן־שאמשי איכא־ילו
39. כי־אין־באר כי כור־רא כית ניר מו־און־מאל־מאל א־מיש
40. איש ניגיצי אירציתי איתאנאחלאלו

41. כי־פאר כור־רא כית   תיך מו־און־לאל־איש

42. אש נידותי אירציתי   איתניאלו

43. אי־ני־ני־ני שא נו־און־זו־מיש אן כי־א נו־און זו־מיש

44. שונו אש נין שומשו אול אותאדו אש אן־אי או כי־תים אול אילאמאדו

45. אן־איר־שי־רי באֹ־און־נא־תי כא־בי   חו־בו־רא־אב־בי

46. דיש אן־אמאר־אוד דיהימא אמאת שואתי   ליקביכא

47. חול־איק VII-בי שי-זו-נא בא-אן סי איד אבא-מאל-בי הו-מו-רא-אב-סי-מו

48. שא שינותי סיביתי שונו מאלא אנא פאניכא אישירו ליכתאשונו לידינכא

49. כא־בי כא־גא שי־גא די־תאר מאח   אן־נא

50. שא כיבית פישו מאגראתו דאאנו ציוו   שא אן־אנום

51. אן־ביל־גי אן־איר־שי־רי בא־און־נא־תי כא־בי בא־און־נא־אב־בי

52. אן־|| אנא אן־אמאר־אוד אידחימא אמאת שואתי איקביכא

53. כי]לאל כי נא־דא נא מי־א בי כו כא־בי איץ ני־אין־תוך־א

54. אש זורתי מאאל מושי אמאת שואתי אישמימא

55. א־א־ני אן־אין־כי־רא אי־א בא שי־אין־תו כא מו־און־נא־אן־[די]־אי

56. אנא אבישו אן־אי־א אנא בית אירומא אישאסי

57. . שו־דו : א־א־מו אן־ביל־גי אן־פאר אוד־דו תא זיר מאל כא־בי מו־און־נא־אב־בי

58. אבי אן־ביל־גי אנא צית אן־שאמשי איזניקמא בוסראתסינא אידיהא

59. VII־בי א דו בא אן־זו כי־בי אין־כין־כין מאל שאק נא אן גי או מו־און־נא־אן־סי

60. כא־כא־כא־אתי סיביתי שונו לאמאדו אשראתי שונו

61. שיתיא אחישאמא

62. . שא־נון־סא־א   תור־נון־כי־גא־כית

63. ראפשא אוזני   מאר אירי[דו]

64. אן־אין־כי תור־נא אן שיליך־האר־חי מו־און־נא־ני־איב־גא־[גא

65. אן־אי־א מאראשו אן־אמאר־אוד   איפאל

66. תור־מו VII־בי כור תא   כו־רו־נא־מיש

67. מארי סיביתי שונו איש אירציתים אשבו

68. VII־בי כור תא : סיביתי שונו אישתו כי־תים אוצוני ;[1] : אור־דו־א־מיש

[1] איתאצוני

Verso.

1. VII-בי כור תא   בא-אֹו-תו אוד-דא-א-מיש
2. סיביתי שונו אש אירציתי   אאלדו
3. VII-בי כור תא   בא-זיר-גא-א-מיש
4. סיביתי שונו אש אירציתי   אירבו
5. דא-דא אֹי זיק-רא כית 21-שי-שי כיל אֹי בא-אן-נא-תי-איש
6. אידאת אפסי אנא כאבאסו אידהוני
7. דו-נא תור-מו : אליך מארי אן-אמאר-אוד : אן-שיליך-תאר-הי
8. איך-מא-נו איך-חול דוב-בא אודוך-אֹי-ני כית
9. אירי (¹) איך-חול דובו שא ראביצי
10. ליב-בי אן-אין-כי כית   מו פא-גא (²)
11. שא אש ליבישו אן-אֹי-א שומו זאכרו
12. כא-כא-מא די מאה נון-כי-גא נא-רי-גא
13. איש שיפתי צירתי שיפאת אירידו שא תילילתי
14. אור-פא-בי-ני אֹו ני-שום תו-רא VII-בי אים-תי-מאל-אֹי-ני כית
15. אן-לא-אֹו (?) אישדי אישאתי לולי מאדיש גיג סיביתי שונו אא אידחו
16. כא-פאר מאל-אן-לא-כי מאל-אן-לא נא-א אֹו-מי-ני-רו
17. כימא סאפארי ראפשי אש אשרי ראפשי שוניאל אידימא
18. אן-ביל אוד-מי-בי שאק-מאל-נא גאן-אין-דו-בא
19. איש כאראדי מושי אֹו אורא איש רישישו לוכאאן
20. מי-א תאר אי-בו-רא אוד ני-אֹי-ני כית שו-נא גאן-אין-דא-אן-איק
21. כושי סוקו סולא אֹו נאמארי איש קאתישו לונאשי
22. מי באר א אן אֹו די הי-גא כית כי-נא שאק האר-אורו-לו כור-האל-לא כית גאן-אין-[דו]-בו-אוש
23. איש מושי מאשאל איש אומתי טאבתי איש מאאלו איש ריש אמילו
24. מותאליכא לוכאאן
25. אור-שאק כו לי אֹי-ני כין-גא א-מיש
26. קארארו אנא איברישו אישאפאר
27. אן-ביל-ני מאשכים-בי כו   תא-בא-רא-אן-דו-בא
28. אן-|| אנא ראביצותישו   ליזיז

(¹) אירא — (²) איד T.

29. חול-איק VII-בי גאן-[איב]-תא-אן-זי-זי סו-בי גאן-איב-תא-סאר-רי-איש
30. שינותי סיביתי שו ליסורסומא אש סו-שו ליטרוד
31. אוד זא כא גא אודוך איך-באר-רא
32. אוד-מו דאאי[מו?] ראביצי לא ניכו
33. אן-ביל-גי איד דאן נאן סיך . . בי גאן-אין-גא-גא
34. אן-|| אימוקאן צי . . כאם איראתסו ליתיר
35. אן-נין-כי-גאל דאם אן- . . . . . שי-בי כי צי הא-בא-רא-אן-מאל-מאל
36. אן-|| אלתי אן-|| כא . . . . נאמא לישבון
37. שאק גיג ליב גיג אוד שו . . לו שאה ני
38. דיאשו רובו . . תי כוצו
39. אן-נין-א-הא תאר דו סו-בי הא-בא-אן-זי-זי שאק-בי הא-בא-אן-דו-בא
40. אן-|| איש סו-שו ליצאבלומא איש רישישו לוכאאן
41. כא-בי אן-נין-א-הא-תאר-דו-כית
42. פ]י שא אן-||
43. . . רו נון-כי-גא-כית
44. שיבתי שא אירידו
45. . . נון-כי-גא איל מאח נא גא-גא גאן-פא
46 פאת אפסי או אירידו צירתי תארשו רוקאבי
47. . . פא כית מיר גאל מאשבים מאח אן-רי-אי-ני כית שאק-מאל-נא דו-בא מי אין-נון-כו-לא
48. אינא נאציר רבו ראביצי צירי שא אן-מיש אש רישישו
49. ליזיזמא איש מושי לונאצירשו
50. . . דא אן-פאר-רא שו שי-צאב-גא הא-בא-רא-אן-מאל-מאל
51. . מו]שי או אורא אנא שו-II אן-פאר דאמקאתי לו שיב . שו אן
52. . . כי איך כין מי אי כי איל תא סאר-א
53. . . אירידו אוכאנו (?) צאלמו אירבי איש אשרי אילו איבאני
54. . . בי תאך זא-כור-א זו-אפ תא לאל-אי
55. . . מושו אוקנו איבו שא אנא אפסי תארצו
56. . . דיש כית דו-דו-א תא נון-כי-גא גאן-איק-סי-גא א-אן
57. . . באר בית ארי אומתאשו איש אירידו גאן-איק מאלאתי
58. . . דיש כו-א-נא כי-שי-כור א-אן
59. . . שובאתסו אשאר אירציתימא

60. . . כי]־נ̓א־א   מאל̌־שי אן־ז̓יק א־אן

61. . . כיצ̈ושו מאאלו   שא אן־||

62. . . הא־גא־א־ני תא איץ־תיר איץ־מי לאל־א̇י ליב־בי ה̓אר נו־מו־און־דו תו־תו־ני̇

63. . . ות בית א̇ילו̈ שא כימא כישתי צילא̈ש̇ו תאר נין ליב̈יש̇ו מאנמא לא אירוב̈ו

64. מאל̌־אן גאל־איק אן־נא כית

65. . . . בי־ש̇ו   אן־תור־זי

66. . . .   כא־א־א־תא

67. . . .   כילאלא̈ן

W. A. I. IV. Pl. 16. No. 1.

1. א̓ין שאק־בא   שאק־בא   איץ־האר א̇יר נו פאל־א̇י
2. מאמית מאמית   אוצורתו   שא לא א̇יתיבי
3. איץ־האר אן־רי־א̇י־נ̓י בית   נו פאל־א̇י
4. אוצוראת אן־מיש   שא לא נאפאלכותי
5. איץ־האר אן־כי־א   נו ב̇י־רו־דא
6. אוצוראת אן־א̇י א̇ו כי־תים   שא לא אותא̈כארו
7. אן־דיש־א־אן   נו פאל־א̇י
8. אן־אישתאנו   לא מושת̇אלו̈
9. אן ה̓אר בא בית   גאם־מו־און־דא־אן־פור־רא
10. אן א̇ו ה̓אר   לא איפ̈א̈שארו
11. איץ (¹) פ̓אר נו לו־בא   הול-איק כו כאך־א
12. איספארו̈ לא א̇יתיקו   שא דיש שיני ריתו
13. כא־פ̓אר נו אוד־דו־א   הול־איק כו לאל־א̇י
14. סאפארו לא אצי̓   שא דיש שיני תארצו
15. אורוך הול גאן־א א־לאל הול גאן־א גיגים הול גאן־א ת̇י־לאל הול גאן־א אן־הול גאן־א מאשכים הול גאן־א
16. לו̇ אורוב̈ו שינו לו̇ אלו שינו לו̇ א̇יבימ̈ו שינו לו̇ נאלו̈ שינו לו̇ אן שינו לו̇ ראביצו שינו

(¹) פא T.

17. אן־ראב־נאן־מי גאן־א אן־ראב־גאן־מי־א גאן־א אן־רא־גאן־מי־האב נאן־א ·
18. לו לאמאסתום לו לאבאצו לו אהארו
19. חאר־כית־לאל גאן־א כי־איל כית־לאל גאן־א כי־איל אוד־דא כאר־רא.
20. לו לילו לו ליליתום לו ארדאת לי[ליתום
21. נאם־תאר הול־איס . . . גיג־נא גאן־א תו־רא נו חי־גא גאן־א
22. לו נאמתארו שינו לו אשאבו מארצו לו מורצו לא ט[אבו]
23. א־שור־רא אן־אין־כי־כית שאק־בי־אין־מאל־כאל . .
24. שא אנא מי זארותי שא אן־אי־א איר . . .
25. איץ־פאר אן־אין־כי כית גאן־ני־איב־לו . . .
26. איספארו שא אן־אי־א לי . . .
27. כו]־שור־רא אן־שי־סי־איר כית שאק־בי איב־תא־אן־בו־אי
28. שא אנא כושורי שא אן־נירבא איזארורו
29. סא]־פאר אן־שי־סי־איר כית גאן־ני־איב־סאר־רי־אי־ני
30. סאפארו שא (¹) אן־נירבא ליכסושו
31. איץ־חאר]־רא ני־פאל־אי
32. אוצורתום איבאלאביתו
33. . . איץ־חאר אן־כי־א שו נאם־בא־באר־רא
34. . . . אן־מיש אוצוראת אן־אי או כי־תים אא אומאסארשו
35. . . . . . . ני כית אים בא־רא נו תוך־א
36. . . . . . מיש לא איפאלאחו
37. . . ני כית סא גאן־אין־כאך
38. . . . . . . מיש ליכסושו
39. . . . . . . ני כית נאם חא־בא־רא־תאר־רו־דא
40. . . . . מיש . מיש לירורושו
41. . . א מי נא־גא־אי־א
42. . . אנא ביתי איתאנורו
43. . . שאק־מאל־נא גאן־ני־איב־תו־תו־ני
44. . . א]נא ביתי בוחי לישיריבושו
45. באר־רא ניגין־אי : שא איש אחאתי איסאנאחורו

(¹) דיש T.

46. באר־רא כי־באר־רא לאל־אי גאן־ני־איב־דו־מו־ני

47. איש אהאתי אשאר לא ארי לירושו

48. כא אי־א און־גא־גא־אי־א

49. שא איש באב ביתי איתאנאכלו

50. אי כי נו תא אוד־דו גאן־ני־איב־תו־הו־ני

51. אנא ביתי אשאר לא אצי לישיריבושו

52. איק־איק איק־שאק־קול תא מו־און־דא־אן־209-209־רי אי־א

53. שא איש דאלתי או סיכורי איהאלובו

54. איק־איק איק־שאק־קול תא סא נו גאב־או־דא גאן־ני־איב־סאר־רי־אי־ני

55. דאלתו או סיכורו מארבאם לא פאטארי ליכלושו

56. אי־לו איק־זא־רא תא מו־און־זא־לא־אה־אי־ני

57. שא איש אסקופאתי או צירי איזיקו

58. איק־כא־נא איק־נו־כוש־או תא מו־און־שור־שור־אי־ני

59. שא איש איק־כאנאבי נוכישי איזארורו

60. א כים נאן־אין־פאל־אי : כימא מי ליתבוכושו

61. דוך כים גאן־אין־גאז־אי־ני : כימא כארפאתי ליהבושו

62. לא־כים נאן־אין־האב אוש רי־אי . .

63. כימא האסבי ליפארירו[שו

64. גושור־רא ני־פאל־אי : שא גושרו איבאלאב[יתו

65. פא־בי גאן־ני־איב־תאר . :

66. גאפישו ליגאזי[זו

67. אד תא תיק־בא־רא־לאל־אי : שא איש אפתי . . . .

68. תיק־בי גאן־ני־איב־שום־מו־ני : כישאדסו . . . .

No. 2. Recto.

1. אין אורוך הול זיק־נא באר־ני נא־באר . . . . .

2. אורוכו שינו איש צירי אירבי. . . . . . .

3. אן־אלאד הול שאק־אוש שאק־בא אן־גאד־בא. . . .

4. שידו שינו כאאנא איבשימא כאכא. . . . . .

5. גיגים] הול זיק־נא מו־און־סא־סא חאר ליב כו . . .

6. איבימו שינו איש צירים איבושמא שאגאשא . . . .

7. תי־לאל חול איר־א מו־און־דו־דו און־מא גאז אג־א . .
8. נאלו שינו איש איר אידאל דיש שאגאיש נישי
9. דון־]רא מו־און־גא־גא־ני גאם אידלו אישאביטו
10. [כי־איל] מו־און־דוב־דוב־בו־ני גאם ארדאתום אינאפאצו
11. תור־תור־רא גא כאס־סאר כים מו־און־כא־סאר־כא־סאר־אי־ני
12. ציהירותי כים כאראשו . . . שו
13. . . . . מו־און . . . אי־ני
14. . . . . זו . . . סאהו
15. . . . . . . כים אים . . . קא־אי־ני
16. . . . . . . לי אי . תאזיר
17. . . . . . . נאב אים־מא־אן־רי־איש
18. . . . . . כים פא־קאד־דו מו־ני־און־אג־גי־איש
19. . . . . . : תאנאפאחאת . . כאמי איתארושו
20. . . . . נא אי־א־ני כו אים־מא־אן־אוש־איש גאם אירדושו
21 . . . מא אן־דא־כור סו־פור־רא בא־נא
22. . . . . איתיפיש איש רושומתי נאדרי
23. . . . . זי־זי איד נו און־גא־גא
24. . . . . גוד האלים (?) אחישו אול או . .
25. או . . דא־אן־כא־גאר־אי א נו און־דא־אן־נאק . .
26. אכא[ל] אכאלא אול איליאי מי שאתא אול אילי[אי
27. איק־גי־און־גי־נא־בי בא־ביר־ביר־רי־איש סו־בי הי שי־דא־בא־אן־.
28. בינאתישו אוסאפיחו סו־שו דאומאתו אומתאלי
29. אן־שיליך־האר־הי שי גאם שא מאל־אי גאם דו־דו תור־מו
30. דוך סאר־רא א או־מי־ני־סי גאם מי מולימא
31. פא־קום־סי־סא או אין נו־אוש איק־גי־שימאר תור גי דון שים לי
32. איק־503 פאר־רא ליב־בי או־מי־ני־סי
33. נאם־רו נון־כי־גא או מו אי ני־רית
34. א־בי נאם־רו שו גאל או מו־אי־ני־אול
35. מי שיבתי ראביש שוכלילמא
36. כא־לי זא־זא־נא או מו־אי־ני־אול
37. א־בי הר־אורו־לו מו־אי־ני־סי גאם אמילו שולותמא
38. שא־שא־רית מאל שאק־מאל־נא או־מי־ני־גאר גאם שובונמא

39. הארי־אורו־לו כור־האל־לא תור [אן]־נא או־מי־תי־גור־גור
40. . . . . . . (?) דורמא

Verso.

42. לאן-בי זאק-איץ . . . כו שי או . .
43. צאלאמשו אידאת או . . . תאפיני .
44. האר-בי מוח-נא א או-מי-ני . .
45. דיש מוח האר שואתו מי שוביאמא
46. א נאם-מי-בא או-מי-ני-שו-קורו
47. שא נא גי-ביל-לאל או-מי-ני-אוד-דו
48. א סו-נא אן-תא שור-רא-תא
49. נאב-תאר סו-ני תא א כים גאן-אים-מא-אן-שור-שור-רא
50. א-בי דוך כו או-מו-אי-ני-שי-אין-גא
51. מי שונותי אנא כארפאתי תירמא
52. תאר מאל־אן-לא כו או-מו-און-דוב : דיש ריביתי תובוכמא
53. שא גיג-גא איד בא בא כית תאר מאל־אן-לא הא-בא-מי־תום
54. מארושתו שא אימוכי אינא אשארו ריביתו ליתפאל
55. כא-בי כא-כא-כא גא גאן א כים גאן-אים-תא-פאל-אי
56. רואתום נאריתום שי כימא מי ליתאביך
57. כא-בי כא-נא כא-בי א איגיר .א-בא דא אן-חי א-גא כו גאן-אין-שי-אין-גא-גא
58. כישפי שא איש רואתי נאריתי בוללו דיש ארכאתי ליתורו
59. כא-לי כא-גא כא-[לי] אן-אין-כי-גא-כית
60. כא-סא כא-בי פור כית כא די כא תא בי גאן-אין-גאב-א
61. שאפתאן מוסאפראתום שא איתאמא ריכיסינא ליפאטיר
62. האר אורו-לו-בי גאן-אין־איל גאן-אין-פאר-פאר
63. שו-קורו-גא אן־רא-נא-כו גאן-אין-שי-אין-גא-גא
64. כא-כא-מא לאן שא שאק-גא-טו-לא כו שי גאן
65. אין אודוך-חול אלאל הול גיגים הול תי-לאל הול שאק איתו נו בי-לא הול
67. כים בי שו שאטירמא בארי

W. A. I. IV. Pl. 17. Recto.

1. אין גאל אן ליב כו-גא תא . . . זו.

2. בילוס או אישתו כיריב אן-אי . . . אציבא
3. אור-שאק דון אן-נא אן ליב כו-גא תא . . . זו-ני
4. קאראדו אידלום אן-נא אישתו כיריב אן-[אי] . . אציבא
5. איץ-סי-גאר אן כו-גא תא איץ-כאך שא כאך אן או . . . זו-ני
6. איש שיגאר אן-אי כו-מיש שיכאת נאמוא . . . כא
7. איץ שו דיש אן כו גא תא איץ . איל . . .
8. מי רו אן-אי כו-מיש . . . אומי . .
9. איץ-איק גאל אן-כו-גא תא איק . . א זו . .
10. . . , תו ראביתו שא אן-אי כו-מיש איש פיתי .
11. . . . . דאם אן-כו-גא תא ניר-כור-האל-לא זו-ני
12. . . . . צירותי שא אן-אי כו-מיש איש איתיתוביכא
13. . . . . . לי-איש כא-שו ני שא מו-רא-דא-אן-סאר-סאר
14. . . . . . כאבתא חאדיש איקאראבובא
15. . . . . . לא מאל-מי-אין-נא בי אול-לי-איש שא מו-רא-דא-אב-סוח-
גי-איש
16. . . . . . בילית ני-ני אילציש . איזאזובא
17. . . . . . לי ליב-זו תא כו מאל אוד-דא שא רא-דא-אן-דו
18. . . . . . אודיש נוח ליביבא אוד-מישאם איזאזבו
19. . . . . . כו חי גאל-לא כית ליב באר אין-נא-אב-אג-אי-ני
20. . . . . . שא כישאת מאתי ראביש איפאקובא
21. . . . . . . שא מו-רא-דא-אב-סוח-גי-איש
22. . . . . . . שא אן-אי או בי-תים כא שא איזאזובא
23. . . . . . . איש באר שי באר רי אין
24. . . . . . . ליסא תאפאראסונותי
25. . . . . . . דיש (?) שי מי-ני-אין-בא-רי-אין
26. . . . . . . סורי תאפאלאש
27. . . . . . . כית בא-לו-בי-אין
28. . . . . . . קא]קאדי תושאחאו
29. . . . . בא-ני-איב-סי-די-אי
30. . . . . תושתישיר
31. . . . . און-גא-אג-אג
32. . . . . שיש תאבארבית (?)

33. . . . . מי   כית .

34. דיש אי־א. . . תאג־גא זי־זי .

35. אין־אוש . . נא תושאד . .

36. בו־לאל שו באר־רי־דא־גא . . . לא דא כי דא־ני . .

37. כאסא אושורו מארצא . . . איתיכא איבאש . .

38. אן־האר־אורו־לו תור־א־ני כו שו באר זי־זי־ני פור־אי־איש שא רא־דא־דו

39. אן־האר אשו מארישו כאשא איש שאק איזאיכא

40. אין־אי מאל־אי   מו־און־שי־אין־גא־אין

41. בילום יאתי   אישבוראני

42. אין גאל אן־אין־כי כית מאל־אי מו־און־שי־אין־גא־אין

43. או־דו־בא בי כא־בי־א זו אב כא איש באר בי באר־רא־אב

44. איזיומא אמאסו לימאד בורוסאשו בורוס

45. זא־אי אל־דו־און־נא־איש שאק־מי־גא סי־בא־ני־איב־סי־די־אי

46. אתא איש אלאביכא צאלמאת קאקאדי תושתישיר

47. שי־איר־זי די־מא או־גאר־רא־אב שא גיג־בי הא־בא־ני־איב־סי־די־אי

48. שארור שולמי שובונשומא מארושתאשו לישתישיר

49. האר־אורו־לו תור־אן־רא־נא דון א לום נאם־תאג־גא אן־בין־בין

50. אבילו תור אן־שו אינון ארנאם אימיד .

51. איד־שו־ניר־בי גיג בא־אן־אג־איש גיג־בי תו־רא בא־נא

52. מישריתושו מארציש איבשא כארציש איש מורצי ניל

53. אן־פאר שא שו גא־טו־לא־מו   נאן־אים־שי־לאל

54. אן־פאר דיש ניש קאתיא   קולאמא

55. גאר־בי כא־גאר א גאז גאז־רא־נא אן־דא־גא־נא גאר מו־און־רא־אב

56. אבאלשו אבול ניגאשו מוחארמא ? אילאם : איל שו דיש אידישו שובון

57. בא־גא־זו תא דון־א לום־בי גאן־גאב־גאב נאם־תאג־גא־בי גאן־זי־זי

58. איש ביביתיכא אינישו ליפאטיר

59. אראנשו ליגאסיה

Verso

1. בור]-חאל-בי הא-בא-אן-באר תו-רא-ני כו הא-בא-אן-תי-לי-אין

2. מוהסוסו ליפשיר מארזוסו ליתיבלוט

3. און-גאל-בי גאן-אין-תי-לא
4. אין אי אוד-דא-אב-תי-לא נאם-מאח-זו גאן-איב-בי
5. און-גאל בי בא תאר-זו גאן-אין-סי-איל-אי
6. או כאל-אי האר-כא-לי-כא-לי איתו-זו גא-תאר-זו גאן-אין-סי-איל-אי
7. בא-כא-מא כי אן-פאר גאן
8. אין אל סי בא אן-פאר אש כיריב אן-אי כו-מיש
9. אש איץ-מי איץ-503 תי אומא
10 לושאבנא ניר-II-בא איש מוח תובאת שימתו
11. רישוניכּא מאת מאת היתבוצוניכּא חאביבו
12. צאב-כא נאמרו כאך-און-מיש איבארי
13. סאהיב שושבאלאבא גיתמור מאת מאת
14. אן-פאר אתאמא מודי ריבסישונו
15. מוהאליך ראגי מופאשאר נאמפורבי
16. איד-מיש שי-אום-מיש חול-מיש ביר-מי-מיש בארדאתי נו חי-גא-מיש
17. מושאלי תומבי לומני מוהאליך נישי או מאתי
18. איפיש כא-בי-כא-בי-כא-בי חול-מיש איתיציר שי-כא
19. איש אן-שי-סי-איר כו-תי נו-מיש שונו אב-באך (?)
20. שא בישפי איבושוני איבבודוני נו אולא (?)
21. אידגור ליבישונומא מאלו כושארו
22 איזיזאמא אן-פאר נור אן-מיש גאל-מיש
23. איש מוהי אין רוהיא לותאלאל אנא . .
24. איל באניא אידאא ליצ[באת
25. מוסו פיא שותישורא קאתאא
26. שותישיראמא אין צאב כ-שאת אן-פאר די-[תאר
27. אוד איתו-מו אוד . . . שי גאן גאב-מיש כיפ די
28. . . . . . . שירו בישפי
29. . . . . . . טור אילתי
30 . . . . . . דוך-ליב
31. . . . . . . כא-כא-אוב
32. . . . . . . שא גאן
33. . . . . . . גאל-און-תו כאבהאם
34. . . . . . . שו-II-שו לוהסי

35. . . . . . זו אן־תול־לא

36. . . . . גאל־און כור אן־חי־כי

37. . . . . בית תאג־לום

W. A. I. IV. Pl. 18. No. 1

1. . . אוד שא זו . . . שומשו כיניש אימבו

3. . . אן־רא כי פא . . ני־זו־ני־איש נ־און־סא־א־אן

4. . . כא זו־אפ תא אי כי־אבא־מאל־א־ני מו־און־כים־מא

5. . . טו איש באב אפסי ביתו שא איראמו איבוש

6. . הול־הול־לא ני־אין־דיר־א־אן

7. . . אתו רישאתו או הידאתו אומאלי

8. . . ני־אין־גא־טו : רישישו כימא אן־אי אולי

9. . . אב כא זו־אפ תא אים סו זי רי־א מי תי נאם אן־רא־א־ני כו דו־מא

10. . . אפסי בולוהתא שאלומאתו ראמו אנא סימאת אן־תישו שולוכו

11. . . או אן־צא־־פא־ני־תום בארא כו־גא־א רי־א

12. . . או אן-צארפאניתום פאראבא אילו ראמו

13. . . נאם בי כו גאן נון-נא מו־און-בי כו

14. . . מא שובאת נוהשי אושישיב

15. . . . מא כית ליב-בי-כו מו-און-בי-גאד

16. . . . שי אנא ליבישו איפתו

17. . . . . נאם-תאר הי-גא מי-ני-אין-.-רא

18. . . . . . שומ]תא טאבתא אי . . מא

19. . . . . . לא ני־אין-שא . . איש גאר-רי

20. . . . . . הידאתו אישבונו .

21. . . . . . איקיל ליב כא די בי תא אוד מי בי מי-ני-אין .

22. . . . . . תו ניגותא מושו או אורא אושתארו ?

23. . . . . . מוק מו-און-גאר-רי ?

24. . . . . . פאר ריש שאתי איש . .

25. . . . . . אין זי . .

26. . . . . . .

N°. 2 Recto.

1. . . . . . ביתבא
2. . . . . . אי־זו
3. . . . . בית־‖ ביתבא
4. א או אי אי מאח תי־לא אי־זו
5. נוֹח ביל בית ‖ ביתבא
6. אי שאק־גא־טו אי נא־אבא־או־א־זו אי־זו
7. בית־‖ בית בילותיכא ביתבא
8. איר־פאר־זו כו־מאל הו־מו־רא־אב־בי אי־זו
9. אירכא נוֹח ליקביכא ביתבא
10. תין־תיר־כי כו־מאל הו־מו־רא־אב־בי אי־זו
11. באבילו נוֹח ליקביכא ביתבא
12. אן־גו־לא א־א ראב־גאם־מי־איר־אי־ני מי נא כו מאל הו־מו־רא־אב־בי
13. אן־אנום גאל־ו אבי אן־מיש מאתי נוֹח ליקביכא
14. שאר־גאל א־א אן־מו־אול כית מי־נא
15. שאדו גאל־ו אבי אן־‖ מאתי
16. . . מא מאל־אן גאל אן־נין־כית־לאל מי־נא
17. . . או בית אומי גאלתי אן־‖ מאתי
18. . . כית־לאל שו מאח אן־נא־מו מינא
19. . . . שא אן־אין־כית אימוקאן ציראתי שא אן־אנום מאתי
20. . . . . . . א מי־נא
21. . . . . מאתים מאתי

Verso.

23. . . . . נאמדין ביל נוֹח
24. . . . . . זו שי־אי די או כו־מאל
25. ביתכא נאפלים אירכא נאפלים ביל נוֹח
26. תין־תיר־כי אי שאק־גא־טו שי־אי־די־זו או כו־מאל
27. באבילו בית־‖ נאפלים ביל נוֹח
28. . תין־תיר־כי סי מאר אי שאק־גא־טו־לא שי־איב אי־זי־דא כי־בי כו
גא־גא־ני
29. מירו באבילו שיגאר בית־‖ ליביתי בית־‖ דיש אשרישו ליתור

30. ראב־גאב־מי־איר אן־כי־א　　　או כו־מאל הו־מו־רא־אב־בי

31. אן־מיש שא אן־אי או כי־תים　　　ביל נוח ליקבוכא

32. אן א־לאל סאר בא־אן־תור־אוש לאת או־א־זו גאן־אין־תי־לא ליב־שו־
בו־בי שי־גא מו־און־דא־אן־דיש

33. אן־|| ריאו זאנינבא בוליט סופישו שימי . . .

34. רים איך־אש־תי נא־אכא־או־אי־בי צי איב בא מו אוש־שו־אוש און־
איך־37a ני־אין־לו־בא אוד־דא.

35. אישדי איך־גו־זא סארותישו טאביש שורשידי צירית נישי ליכיל דיש
אוד־מי־דא

36. שו-גא-טו-לאל　　　אן-אמאר־אוד

No. 3 Recto.

19. . כו-סי . . . .

20. אגי . . . . . .

21. אי-לו-אי-מי-גא . . . .

22. שארי ביתי צאלמאנ . . .

23. איך-גו-זא בארא באר . . .

24. איש כוסי פאראבי . . .

25. איך-פא זא-כור-נא כית לו . . .

26. שו-נא או . . .

27. חאטא כו תודישו ? . . .

28. שארי בית-י צאלמאנ (?) . .

29. 119 ני-נון-נא גאן-איך . . .

30. דישפא הומיתא גאן-איך אן . .

31. כור-רא תיך־און גא-טו-רו תיך־און . .

32. שאדו נאש בילתי . . .

33. זין-נא א-ליב-גא תיך-און גא-טו-רו תיך־און . .

34. . צירו איקלו נאש בילתי . . .

35. איך-סאר . נא תיך-און גא-טו-רו תיך־און אי . .

36. כירו אינבי נאש בילתי ביל . .

37. גאל־און אי שיב און-מא כית איד זי-דא-נא .

38. איד כאב-בו-נא אן-סיס-בי . .

39. שא גאל-און רי בית מאת-שו איש אימגישו אן-פאר . .

40. איש שומילישו אן-סין לי . . . . .

41. גיגים שי-צאב-גא אן-דאן שי-צאב-גא נאם-אין-נא נאם-גאל-און-לא [כית

42. סו-נא גאן-אין-לאח-לאח זי

43. שיר דומכי לאמאסי דומכי שא בילותי או.

44. שא מאת איש סו-שו לוכאאן

45. כא-כא-מא מיר א

46. אין איץ-כו אים גאל א-רי-א נאם-גאל-און אול-א-בי

47. כאבו שא נאמרירי ראמו דיש סארותישו סומו

48. איץ-כו אן אן-תא-איק זאק נאם גאל-און אי דו מא

49. באטו שאקו שא אנא אידי סארותי שולוכו

50. מי ני רויש ניגין-נא איד ני האר נא מי נו מו-און-נא-אן-תי-מאל

51. מילאמי איסותישו ליגמור דיש אידישו מאמא אול אירידוי

52. כי-פאל-א סי-סי גא אי-ני האר ני-רו שוב-שוב-בו-ני

53. דיש מאת נוכורתי סאפאני אאבי שומקותי

54. אן-אין-כי גאל-און זו-אפ כית : אן-אי-א גאל-און אפסי

55. אן-נין-שי-גו-בו גו-גאל אן-נא כית כא-נאם-מי-אין-די כא מו-און-לו-בא

56. אן-|| גוגאלום שא אן-אנום איסימא אמאתאם אושאחאז

57. דו-נא אן-נין-שי-גו-בו גו-גאל אן-נא כית

58. אליך אן-|| גוגאלום שא אן-אנום

59. איץ-תיר כו-גא איץ-בו-דא-בי אוד-דו

60. איש] כישתי כו-תי שא איצושא שיהו

Verso.

38. דיש תאך גאל תאך גאל תאך הי לי מא אז זא נא

39. אבנו גאל-מיש || תאך אולצי אישכון זובו

40. סו אן-רי-אי-ני כית גאל-בי דו-מא

41. דיש שיר אן-מיש ראביש שולוכו

42. תאך-זא-טו שי תאך-זא-טו טוס-גיר תאך-זא-טו תאך-גוג תאג זא-כור-נא

43. תאך-גאב-שי-א תאך זא-סוח -שוד אוד אבא אן-תא שור-רא
שו אול-לא

44. תאך-שאל-ליש דיש בי תאג-תאג-גא בו-גי תא גאר-רא

45. הולאל איני מוסגארו הולאלו סאנדו אוקנו

46. דושו תאך־ניסיכתי אילמישו אן־תא שורא שובלולו
47. תאך שא פינגושו הוראצא איהוו
48. גאב כו גאל־און־לא כית מי תי איש איק־לא
49. דיש אירתי כו־תי שא גאל־און דיש סימאתי שאבאנו
50. אן־כו שוד גא־טו כית דוב מאה אן־אין־כית־לאל כית מו־און־איל מו־
און־פאר־פאר
51. בארא חול־איק באר כו גאן־אים־תא־דו
52. אין] תאך־גאל תאך גאל תאך א סוה גאל־גאל־לא
53. תאך]־גאל־מיש || שובו גאל־מיש
54. . . או איץ איש איץ תאב תאך־זא־כור־נא
55. . . אוקני מיהוץ אוקני
56. . . מא־לו חי־לי מא־אז־זא־בי כא־גא שי אי די־דו־א
57. . . ־י כו־תום שא כוזבא או אולצא מאלאת דיש איראתישו תיפקיד
58. . . אן־רי־אי־ני כית גאל־בי סאר־א
59. . . יר אן־מיש ראביש איבאנו
60. . . גאב־שי־א תאך־שי מי־לוה־הא תאך־זא־טו

W. A. I. Pl. 19, I Recto.

1. אין . . זו־אפ תא אים־תא . . .
2. דימיתום אולתי כיריב אפסי אית . . .
3. נאם־ני־רו ליב אן־נא תא אים־תא . . .
4. מאמיתום אולתו כיריב אן־אי אור . .
5. כאך או אור כים כי־א מו . . .
6. אהאזו כימא אורכיתי אירציתא אי . .
7. אים־IV־בא מי־ני שו־שו א־מיש ביל כים ני־ני . .
8. אנא שארי אירביתי מולאמי ביתבו כימא אישאתי או . .
9. און לו־א איר אים מא אן גיג־אי־ני סו־נא דיר . .
10. ניש דאדמי או אוראצו זמורשינא אוצאר . . .
11. איר און־מא כית אים־מי־אין־סיך־לאם־סיך־לאם ני גא־טו סיך־גא
גאב אים־כא .
12. איש אלי או מאתי אושארמא מוצי סאראבי אושאדו . .

13. דאן־כי־איל־בי לאל אי־ני אד דו תא דיר־רא .
14. אידלי או ארדאתא אוכאסו ניסאתא אומא . .
15. אן כי בי תא אים־כאב כים א־אן א־אן שאק ניגין שא רא . .
16. איש אן־אי או כי־תים כימא אומבארי איזאנונו צידאנו אירו ?
17. כי־ליב לו־בא אן־רי־אי־ני כית אי־ני־ני־ני שאק סי מו איר־שי איר־שי לאל
18. אשאר כישתי אן שונו איחישומא קולא איקאב : .
19. . א איש־רי־א גאב מו־און־רי־איש כו כים תול־לא . .
20. . . תישו איסו אימחורומא כים צובאתי . .
21. . . . איש כא־בי־בי . . . . .
22. . . . מא אומתאם. . . . . .
23. . . . . . ניר נא שו . . . . .
24. . . . . . שיפי . . . .
25. . . . . . צי . . . .
29. . . . . . מא[רתי . . בישו
27. . . . . . תאב תאב אי־ני
28. . . . . . . פאשאשו אוצאריף
29. . . . . . זי פאר גאב־בי חור־נו־אי
30. . . . . . . סואלו איראתסו צאמדאניש
31. . . . . לו בא כא־בי סי־סי־אי
32. . . רו]אתאם רובושתאם פישו אימתאלי
33. האר אורו־לו בי או די שא מי שא מאל מאל דא נא נא גיר גאל תו תו לו איש .
34. ·אמילו שואתום קולו כורו אישאבינשומא מאגאל אור . . .
35. . . בא־אל אול אול א־ניג־גא . .
36. . אורא אידאם מארציש . .

1. Verso.

1. . . . נא־סוך זאק־גא . . . .
2. . . . בילית זין או באמאתי . . .
3. . . תין אין א־זא לו לו תו־רא דאן־גא־בי שא כי־כי־א שו . .
4. אן־|| ביל נאמבארתי מורוסו דאנא זיר מאנדי קאקארי
5. אן דא־מו־ריך סאר גאל־לא כא־שא־רא בי גאן־אין . .
6. אן־|| אשיבו ראבו איגיראשו לידאמי[ק] .

7. אן־נין־תין סאר־בי־גא אן־מאל־אן שו־האל־בי שו גשור־רא איל־בי גאן־
אים־מא־אן שוה תאב

8. בילתום מובאליטאת מיתי אן־גו־לא

9. איש מילאך קאתישא איליתי לישאפשוחשו

10. זא־אי אן־שיליך־האר־חי אין ליב לאל שוד סאר־בי־גא תי־לא. אכא.

11. אתא אן־אמאר־אוד אין רימנו שא מיתי בולוטא איראמו

12. . לא זו־נא רי גא א־אן כין־גא־א או־מי־ני־גאב

13. . . ליתי שא באלוטי אילתאשו בוטורמא

14. . . גאן־אין־כו־גא גאן־אין־איל גאן־אין־פאר־פאר

15. . . . ליליל ליביב לימיר

16. . . . כאתי לימתי איץ־מאך : או־מי־ני־לאה־לאה

17. . . . בור הומיתי אודאגיל : או־מי־ני־סו־אוב־סו־אוב

18. . . . רי־אי־ני־כית שו . . או־מו־ני־סי

19. . . באר אשאריד אן־מיש פיקידסומא

20. אן־פאר שאק־דאן אן־רי־אי־ני כית די־מא־נא שו כורו־גא אן . גאן אין־
שי־אין־הי ?

21. אן־פאר אשאריד אן־מיש שאלמוסו אנא קאת שי־צאב־מיש שא . קיד.

22. אין ניאיש ניה לוגוהו האהורו . .

. דוף VII־גאן שור . .

No. 2.

38. אין אין־אי שי בי צאב מי־מי שאק מי־גא האר (הי־בי־איש) שו

39. בילום מונאמיר איכליתי פיתו פאנו (הי־בי־איש) שו

40. אן־שאק־ליל־דא מו־און־גאס־דא־רי בא־אן (הי־בי־איש) שו

41. אילו רימינו זאקיף האשו האתין אינשי

42. ביל־גאר־זו כו כא־גא אג אן־גאל־גאל־אי־ני

43. אנא נוריכא אופאקו אן־מיש גאל־מיש

44. אן־א־נון־נא כית־אי־ני גי־באר־רא שאק־זו מו־און־אי־גאב

45. אן־אנונא־כי גימירשונו אינאדאלו פאניכא

46. בא־מי הא־מון איש כים סי מו־ני־איב־סי־די־אי

47. לישאנו מיתחארתי כימא אישתין שומי תושתישיר

48. זי שאק־ני־ני שי לאל בי כים צאב־גא אן־פאר אורו־לו

49. דיכא רישאשינא אינאתאלו נור אן־שאמשי

50. דאם כים אי־דו הול־לא   חול־לא בי

51. כימא אר תאתאזיזו הארו או רישו

52. זא־אי צאב־גא תא שאק־קול שור־דא אן־נא תא

53. אתא מאנורשונו שא כיפאת אן־אי רוקותום

54. כי שא מאל־אן־לא־זו כו שי ני ני אי נאס־מא

55. שא אירציתום מאל־אן־תיה דיגילשינא אתאמא

56. ני־ני שי נאם מי־אין־די הול־לא און מאל־אן־לא־איש א־אן

57. אינא אדאלאכאמא איפאדא און־מיש ראפשאתי

58. אן־גאל־גאל־אי־ני נא־ני   איר־סי־אים אי־דו־בי

59. אן־מיש גאל־מיש איצינו   תארגילנו

60. או א נא אן כו־גא־בי שאק שי־צאב־גא . . .

61. אכאל אן־אי אילו כורו . .

62. שא נו תאג־גא שו מו־און . . .

63. שא לא אילבות קאתי . . .

64. או שא כא־נאר זו כו . . .

65. איכאלו א . . .

No. 3.

44. לי כו 308 . . . .

45. אדי מאתים בילתי נאביל מו־שו בארכאבי (?) אימשובאר (?)

46. איר־אוד שאק־זו און־כי כו כא־סי־כא־סי בא־אן־מאר

47. איש אירכי רישותי אורון צומו איתאשבאן

48. אי אול־באר אי באר־רא־זו א־מות רא כים מו־און־תאג־אין

49. איש בית אול־באר בית פירישתיכי דאמי בימא מי אינאקו

50. כור־כור ניגין־נא־זו ביל מו־און־דא . . שי חאר כים בא־דוב

51. איש נאבחאר מאתאתיכי אי[שאתו] איצדימא בימא זומרי אישכוך

52. 308־מו חול־א   מאח־בי לאל־א־ני

53. בילתי מאדיש ראגילתי   צאנדאבו

54. האר בור מאח א־אן גי איש כים מו־און־פא־פא־גי

55. נאכרו דאנו כיטא קאגי   אידישאם שיב[יר

56. כא־תי נו מו־און־לו   איכ־מו נו מו־אוש־תון־דו

57. טימי אול צאבאתכו   ראמאני אול תאסאבו

58. סוך כים   אור מי-גא   מו-און-סיך-לאם-סיך-לאם
59. כימא צוצי   מושאם או אורי אראמום
60. מאל-אי (¹) אי-רי-זא   או-גול אן-מא-מא
61. דיש-כו נית-בי   אודאמבי (אורנינבי ?)
62. ליב-זו] גאן-אין-בו-אי   באר-זו גאן-אין-שאה-ני
63. א-שי-איר-רא   ליב-זו
64. . . . . .   ליב-זו
55. אן-שי-תום

W. A. I. Pl. 20. No. 1. Recto.

1. . . . אי כו אים-בי תא נאם כור-רי-אי-ני סאר-בי-גא . . א-אן איץ-כו איד-בי לאל-אי האר בי-א-ני שאל-לא כית
2. . . . מא לא איכשודוש כאבו איש ראמאנישונו כימא מיתותו אנשי אידישונו אוכתאסאמא מוצו או שאלאתסון
3. . . . אי איד זי-דא כאב בו שי איגיר א-מאך-תו מו-און-לו-איש א-אן איר ליב-בא איר נו רא זין-זין-נא איץ-פא-ני אין-סי א-רי-א מו-און-דו-דו
4. . . . אימנא או שומילא פאני או ארכו אושביא אבובא מאנמא ליב איר אפא איר צירו באמאתי שאקומאתו אושאמלימא אושאליכא נאשיש
5. . . . מאל-מאל שי-שי-גא חאר-שי-גאב-א-בי שאק-אוש אב תא בו-בו לו אין-אי ליב-בא-א-ני נא-מי מו-און-בו-אי ליב ני-דו נאם-מי-אין-דו
6. . . . נינו אומון פארי שא דיש תאמארתישו קאקדא בותוקומא ארי אובוצושו מאלא ליבוש לא איכלא אוניני
7. . . . רא-א-ני אוד שו-אוש אי סות נו-דו-מא סו גאם-מא סו-מו נו תאר-דא אור-רא-א-ני מי-חי-גא-בי נו בי-לא אי דא-ני או-די-נא-נאם
8. . . . לא אוד-מישאם לא נאפארכא צורי כידאתי אש זומריא לא איפארסומא אש אודלו מושי טאבו לא אוקאתא אלאבתי
9. . . . או-מו שו גא-טו-לא-מו סיך-אוש אי כא שו מאר-רא-מו גאז-גאז-רא-א-ני או-גול מאל-מאל ליב-בי מאל-אן-לא תוך-א תיך-בי ניגין ליב-בי תא איר כו-גא

(¹) אין-אי T.

10. . . . ריביא שונוהותי ניש קאתיא או לאבאן אפיא שא אוד-מישאם אפאלוש אודנינושו

11. . . . שימא כישארדסו אוביתהירא דיש כיריב איר כו-גא

12. . . . דו-א-ני ליב-בי תא שא חול נום-מא-בי כית בי א לי רי חאר-רא אן-סאר-א-לאל גאן-אין-דא-שי-שי-גא ליב שו-אן-נא תא מו-און-לו

13. . . . כו איכומא אישתו כיריב שיניתי אולאמתי הארא אן-שולוכו אורוח רישאתי

14. . . . גארי איצבאתא דיש כיריב שו-אן-נא-כי

15. און-מא . . . תאך-דא גאן-אול שי-איר מא-אל שו לי לי איש-באר מאל-אן-לא-דא גאן-בי חאר-רא אג-א-אי-ני

16. איבתארא נישי מאתי לא אן-שו אילאשו סומו איזיז לא נאפארדא שולולא מונאתסינא בותוקאשו

17. נאם בא-ני-איב-תו נא או מו-און-בא-ני-אין-רי תול מאר-רא-בי אים דוב-דוב-בו

18. אירומא איתאשיב שובאתסו ניחתא

19. כא סו-לים נאם-אין לא-בי כו אי ליב פא-גא ניר-מאל בא-ני-איב-סי-די-אי מי לי אוב-אי-אי

20. כא סולים פאפאח בילותישו אימירא מאלי רישאתי

21. אן-כי-בי תא גאב-גאב-בי-אי-ני א-אב-בא זא-בא-לאם-א-אי סי בא-ני-איב-די האר-שאק ביר מו-און-דא-רי-בי

22. שאמו איביל איקלאשונו אירציתום חיזיבשא תאמתום מיחירתאשא שארו אידאנשו

23. גאז-גאז-בי- ני-ני אבא-אי-ני נו מו-און-באר-רא שא-א-נא כא-מי כא פאל-פאל-אי

24. כיתרובאשו שופאר לא מאחרא מאלא שונא לישאנו

25. מו-און-בו-דא-בי מו-און-שי-אין-גא-טו-גא-טו-איש או-מו-און גאל-און-לא כו כאביתי בילאתסונו נאשו אנא ביל בילום

26. אי-לו ני-אין-תאך מו ני-איש גור גאל שי-לא ני-אין-הי-הי רא שא כו דו אול מו-און שי-אין-איך-לי-איש נא ני-ני-אין-סי-סי

27. אצלו טובוחו דושו גוד מאח-אי זיבו שורוחו ציני תארגילנא

Verso.

1. איר סי-אים מי-ני-אין-אוד-דו איר נאם-ני-אין-זיב . .

2. ארמאנו אושתיצי אירישי טאבו
3. גאז-גאז . . אין-גאב-גאב מי-לי גאל סי בא-ני-איב-סי
4. ניכי . . תי נאבי . . לי רישאתי
5. . . . פאר כא-ני נאם מו-און-שי-אין-מאל-מאל
6. . . . דו תאקותא שאכנאת
7. . . . כא-ני-ני רא-בי שי אן-גור אוד אן-איר-שי-רי-כית
8. . . . מי או קאקארי ציהיש . דאלו אן-אמאר-אוד קארדו
9. . . . . שאל-אן-תי
10. . . . . ושתום קורדי
11. . . . . . סון-נא . . שאק-מאל א-לאל-אי
12. . . . . . אונאמארו א . או . ליסי

No. 2

1. אין אן־פאר אן-אור . הי אי ני־בו
2. אן־פאר אש אישית אן־אי תאבוהאמא
3. איץ־סי־גאר־כו אן־נא כית נאם תא אי־איק
4. שיגאר אן־אי כו־מיש תאפתי
5. איץ־איק אן־נא כית איק אים־מי־אין־קאר
6. דאלאת אן־אי תאפתא
7. אן־פאר און־מא כית שאק־מאל־נא כו מי־ני־אין־גא־טו
8. אן־פאר אנא מאתי רישיכא תאשא
9. אן־פאר מי־ני אן־נא־כור־כור־רא ני־תול
10. אן־פאר מולאמי אן־אי מאתאתי תאכתום
11. פי־און־מא . . . ני
12. דיש ני . . . גאן
13. ניר און־מא . . . ני
14. כיבים . . . ניר
15. בול פאם ישא . . . .
16. בול אן . . . .
17. אן־פאר א־א . . .
18. אן־פאר כי . . .

No 3.

1. . . . בילום בארא שאב . .

2. איד . . . תור־אוש אי שאק־גא־טו־לא
3. תאבי . . . אביל בית שאק־גא־טו
4. או איד־זו־תא איד נו מו־און־דא־די
5. בילום איתי אימוכיכא אימוקו אול אישאנאן
6. דיש מו צי־איב־בא סא א איד־זו תא איד נו מו־און דא־די
7. אג איתי אימוכיכא אימוקו אול אישאנאן
8. אי־זו אי־זי־דא אי נו מו־און־דא־די
9. איתי ביתכא בית זי־דא ביתום אול אישאנאן
10. איר־אוד־זו סאר־בי סי אב־בא כי איר־אוד נו מו־און־דא־די
11. איתי אירכא באר־סיב־כי איר אול אישאנאן
12. א־ליב־זו תיק־תיר־כי תא א־ליב נו מו־און־דא־די
13. איתי איקליכא באבילים איקלו אול אישאנאן
14. איק־כו ניר־זו גאל־פור כא־בי תא כא־בי נו בי־איק־בי־איק־אי־ני
15. כאבאכא אושוגאלו שא אישתו פישו אימתו לא אינאתוכו
16. דאמו לא איזארורו :
17. כא־גא־זו אן כים נו בור־רו־דא אן־נא זא־אי מאת מי־אין
18. כיביתכא כימא שאמי אול תאמתאבאר אש אן־אי אתאם ציראת

W. A. I. Pl. 21. No. 1 Recto.

1. אין איד־גא־טו־לא־זו־ני־ני כו דיר גאל־און לאל . . .
2. דיש ניש אידישונו צובאתו סאמא אדרו . . .
3. כו־סיק־סי־הי זא ניגין איד־זו־ני־ני איק־מא־נו איק־פיש־קורו . .
4. שאמלינא בורונתאם אלמי אש אידי ?
5. אירא ליבי גיבישמא ריאשום
6. איק־האר שו אול שו לוח אים פאר־רא מו־און־ניגין־אין צי . .
7. כית . . תאם אושאבלילשו כית . קאצי אלמישונו .
8. . . . אן־שי־סי־איר בית נאם־ני־רו . . אי־ני מו־און־ניגין אין־צי .
9. . . . שא אן־|| מאמית אן־מיש . . אלמישונו
10. . . . א־ני איד חו־נא רוש א אן־ניר . . .
11. . . . גאם שאק־מאל־זו־ני־ני . . .
1. . . . תישונו שופאר איק . . . . .

13. . . . רישישונו . . . . . .

14. . . . נאם שאק-מאל ראת-בי . . .

15. . . . . איש רישישו . . ני איש . . .

16. . לאן באר-תאב-בא סאר-סאר-רי . לאן-בי שו-אול א תי . .

17. זאק איש גאן שאק חאר תו-רא כית איד זי-דא איד כאב-בו או-מי . .

18. || צאלאם מאשי כיצורותי שא בונאני פאת . . .

19. זאקיף גאלי שיני איש ריש מארצי אימנא או שומילא או . . .

20. לאן אן-גאל-און ניר-רא גאב-רי נו תוך-א אי סאר-דא דו איש . .

21. צאלאם אן-|| שא מאחירא לא אישו איש ריכים בית . . .

22. לאן אן-שית-לאם תא אוד-דו-א גאב-רי נו . .

23. לאן . אן-נארודי נין אן גאל . .

24. . כי תא איץ-גיג תא . . .

25. צאלאם אן-נארודי שא פא אן-מיש גאל-מיש סאר . . .

26. שא חול נו תי-מאל אן-האר-119 אן לא-תא-ראך כא תא . . .

27. דיש נין שיני נו תי אן-|| או אן-|| איש באבי . . .

28. שא חול סאר-רי שא בול חול דוב-בא כא גאב-רי-בי [תא . .

29. דיש נין שיני דארארי || איש מיחרית כא . .

30. מאש-מאש האר ני-רו-מא ליב כא תא אים פאר-רא או-מי- .

31. מאשי מונתאחצי שא קאצי איש ליב בא[בי . . .

32. מאש-מאש האר ני-רו-מא שו כור-כור זיק גאב כא א או . .

33. איד זי-דא איד כאב-בו או . .

34. מאשי מונתאהצי שא אומאשי שא איד . . .

35. איש סיבי כא אימנא או שומילא אול . . . .

36. לאן און-נו-און אן-און-בי אן-שיליך-האר-חי ליב כא . .

37. איד זי-דא איד כאב-בו או-מי-ני . . .

38. צא]לאם מאזארי שא אן-אי-א או אן . . . .

39. דיט כא אימנא או כאב[תא . . . .

40. אן . . ליש כא-לי אן-איר-שי רי האר כא ניר לאן

41. . . . שיפאת אן-אמאר-אוד אשיבו צאלאם . . .

42. בול-בול . . בי בול-בול כאל-אן אן-שור-דיש-בי

43. . . . . רא-בי כו . . . .

44. בול-בול . . באר . . באר . . . .

45. שא . . . . .

Verso.

47. כא־לי כא-לי נאם-רו-בא אן-סי תו־תו-גא בול פאס אוד-דא בול פאס . .
48. אידישומא שיפתו כימא איריב בולים אצי בו[לים . . .
49. ני-אי-מי-אין תו אוד-דא זו־אפ כו-גא-ני־ני תור . . . . .
50. אן-אין-כי-גא
51. אתונו איליתי אפסי כו־מיש תור־מיש אן־אי־[א כית
52. כא־גאר חי־גא ני נאק 197-197 נאם אין־נו־און־זו־ני־ני שא חול נו . .
53. אבולא טאבא שיתא דאשפא דיש מאזאר[תאכונו
54. נין שינו נו . .
55. כים אן איק־אוד שי VII נו מיש שופאר כאבתאם שי שא נו . . .
56. . . אש שי־שונו דו זו רית או דיש שי VII נו מיש . .
57. שא איק־מא־נו שא איק־כו־מיש נאשומא אש . . .
58. אין א רו־אוב מאשבים . . .
59. מושאמכית ראביצי שי[ני
60. זי מא־אל גיר־גיר־רי : גאמיל נאפישתי מוכדארורו (?)
61. גאב גי האר חול־איק : מותיר אירתי שיני
62. סים אר האל אן־אין־כית־לאל כית : נאציר פירישתי שא אן־||
63. אן־ביל־גי האר ני־רו סי־סי א־אן : אן [-||] סאפין אאבי
64. גיר־גאל אן־נאם־תאר־רא ני־און־שו־שו א־אן
65. נאמזארו מוקיטיב נאמתארי
66. פיש גאל האר שי־צאב־גא : מאמלו מונאמיר . . .
67. אן־VII־בי הא־א חול איק .
68. אן־מיש איש סיבית מוחאליך שינותי
69 . . . . האר אן־כי־א שו־אול

No. 2. Recto

1. . . . שא נו שי . . . שא אש . . .
2. . . . לוליב אן־כו־כו ליב . . . .
3. . . . מו שא אש . . . דא־האל . . .
4. . . . שא צאלאל . . . את ליב שו . .

5. . . . כו-גא-א-ני ליב איש ניר-בי ליב-בא-ני . .

6. . . . ליבא אילו ליבשו איבו ליבשו . .

7. . . . מו ליב אן תא : . נו-אום כו-אי . . .

8. . . . בילום שא ליבשו איליש לא אינוהא[ם

9. או-מו ליב כי תא : נא מא נו תא שור שי דיש שי אין .

10. בילום שא ליבשו שאפליש לא אי [נו ?] חאם

11. אן-דא-איב תא — נו אום-כו-אי דא-ני

12. איליש או שאפליש — לא אינוהאם

13. אים מו-און-גאם-מא — אים מו-און-בי-לא

14. שא אוקאדידאני אוקאתיאני

15. שו מאל שו אור-דא — מא-אל-לא-בא

16. איש קאתיא — ארופאתי (?) אישבונא

17. סו-מאל אים-תי-א — מא-אל-לא-בא

18. איש צוריא — בירית‌אם אישבונא

19. גאן-ני באר-רא מאל — א-שי דיר-בא

20. בורמי איניא — דימתאם אומאלי

21. ליב-מו האר-רא בא — א-שי איר דיר בא

22. ליבי שא כידאתים — תאניהא אומאלי

23. ליב כו בי גא אן כו — א-רא-זו גא-אן נא אב כא

24. ליבשו אילום לוניה

25. ליב אים-מא כית : ליב אוד-דו-מא כית ני אבא-מאל כו-אי

26 ליבשו איש בושוהי — לינוהאם

27. כיר אים-מא כית : נא אוד-דו מא כית : ני

28. ליבי בילותישו איש בושוהי

29. ליב אב-גא-או גא-או — ני-אין-נא-אן-תוך-א

30, ליב בונא מאהירא || ליקאבישום

31. ליב אב כו-או כו-או — ני-אין-נא-אן-תוך-א

32. ליבו נוח נוח

33. ליב אב איש תאר-רא גאל די-מא אן-תאר-דא

34. דיש ליבשו אירתאשי ראביתי שא דיני ראמאנישו אירינשו

35. ליב אב אן-א-נון-נא : ליב-אב אוד-דו א נא א-רא-זו א ני-אין-נא-אן-
סוה-סוה

36. דיש בושוה ליבשו אן־|| אשתי אבליתי . .

Verso.

38. אן־א־נון־נא אן־נא א־רי . . . .

39. אן־|| שא ריהות אן־אנו ראחו . . .

40. ראב־גאם־מי־איר־בי א שי רא מו־און־איר־רא א־רא־זו־ני . .

41. אן־שו תאכריבתו אובלאם אים . .

42. סאר־בי תוך־א מא־רא כו־אי ליב־זו ני־אין . .

43. צירחא מוניחא אש שוזמורי

44. : צירחא אש שוזמורי אש שותאמי

45. או סי גאל או דאן־א כית א־רא־זו־ני . .

46. בילום אישאבו ראבו אן־נין־איב

47. כא־די־די 308 אין־כית כי כית צור־שי צור־שי

48. שאסאיתום אן־נין אין־כית־כי

49. אן־אם אן־כי־אם אן־באר־אוד צי־איב־בא כי כית א־רא־זו

50. מאל־אן אב מאח אן דאם־גאל נון־נא כית צור־שי צור־שי

51. אן־שיליך־חאר־חי או תין־תיר־כי כית א־רא־זו

52. מו־אוד־נא־ני אן־כור לוה־אן־כי כית צור־שי צור־שי

53. לות זי אן־מו־צי־איב־בא סא־א א־רא־זו

54. אי גא־א תור שאק אן־איב־א צור־שי צור־שי

55. אן־מאר־תו אי או האר־שאק־מאל כית א־רא־זו

56 אן־תיך־באר־רא 308 תיך־זין־נא כית צור־שי צור־שי

57. גאן־ני זי באר מו־און־שי־איב ני־רא־אב .

58. תיך־זו זי מו־און־שי־איב ני־רא־אב .

59. ליב־זו ני־אין־נא כו־אי ני

60. באר־זו ני־אין־נא שאח־ני ני

61. ליב־זו ליב מאל־אן תו אוד־דא כים כי־בי כו הא־מא־גא .

62. מאל־אן תו אוד־דא א־א תו־אוד־דא כים כי־בי כו

63. א־שו ליב בו־מאל XLV־א־אן מו בי רית אים אן־אין־כית

66. כימא לאבירישו סאר־מא בא[רי

W. A. I. IV, Pl. 22. No. 1. Recto.

1. . תיך אי כור תא גאם־תא . .

2. . אולתו בית שאד איתאצ[א

3. . . כית-לאל תא נאם-תא-בי

4. אול]תו בית אין כית איתאצ[א

5. ראב]-גאן-מי : לאמאסתום פאריתום : כא ציר ני כא-גאר

6. . נו כו-כו או נו חי-חי

7. אול] אושאצלאל . תא אול אושדא

8. . מי אוד נא : מורוץ מושי או אורא שו : אי-ני-בי דא כית

9. . בי אורו-לו לאן -בי איר-אוד א-אן

10. קאסו אלו לאנשו אבובומא

11. . גו אן שו-שו-רו : זימושו אן-או אובותי

12. . . איץ-תיר איץ-מי ני-לאל-אי

13. . נושו צילי כישתי חאסבו

14. . איש-ני אר ניר-בי איץ-ראב מאה .

15. . . שוד זולו שיבשו לולובו אום . .

16. . . ני גאן-אין-שי-אין-גא-טו . .

17. . . בואנו מוהאמיטו נא . .

18. . . או בינאתי אוהאמאט : אין-ני-ני

19. . . אי סו מו-און-דא-אב-זי

20. . . נאש זומור אושאהא . .

21. . . כים כא-רית מו-און-דא-אב-גא . .

22. . . פאתי שא האראתי אושאש . .

23. או]גאנאן בואנו איזאר : סא שי-אין . .

24. . . לו כימא איביהי איזאר : אל-אין . .

25. . . אוד ני אוגאנאן : אן-נין . .

26. . . א אפא כים איתי איסיכיר : אן . .

27. . . פאחי כים בוקלי איתאראג : שי-אין . .

28. . . גו כים שי-אין-תאר . . .

29. . תא כימא כי מיחי איפארא . .

30. מון כים כי-א : בודא כים בייעארי אאבאת : שי-אין . .

31. . . גאב גי-חא-אן כים : אירתום כים גיחינו איסאלאת : אן-סיל-סיל .

32. תי-תי איץ-מאך בי כים אין-פאר-פאר . .

33. צילאני כים איליפי לאבירתי אינא . .

34. ליב מאח ליב סיק־גא שי מו־און־לו־לו . .

35. . חו כים אירישוני איצאב . .

36. . גיל־גיל כים : שיחו בים אורבאתי אושנאל : . .

37. . ראבא כים אלפי איבאליך : תיק־חי . . רא

38. . די אימתארמא אלפא אול איבדי : גוד־נא . . גא־טו־לא

39. . אל]פא אימתארמא רימי אול אופאשאח : אם נא נו שאה ני

40. . בי נו מו־און סו־אוב־סו־אוב

41. . מא קארנישו אול אושאבליל

42. · רא צור־צור נו מו־און צור־צור־די

43. . תארמא בורשונו אול אוגאני

44. . הארוב דיר (?) בית . כא (?)־בי מו־און־אול־אול

45. בול צירי אימתארמא כימא כירי שא הארובותו אסחו דיש ניש איהאקיב

46. איק־רו פור כים שא־נאם מו־און־שי־און־לאל־אי

47. כימא סאספאנו באשמי נין שומשו איתאר . .

48. אן־שיליך־האר־חי : אן־אמאר־אוד איפאליסומא : שי־אים־מא־און־סי

49. א־א־ני אן־און־כי רא אי־א בא־שי־און־תו כא מו־און־נא־און־די־א

50. אנא אבישו אן־אי־א אנא בית אירומא אישיסי

51. א־א־מו שאק־גיג אי־כור־תא מו־תא־אוד־דו

52. אבי דיא אולתו בית שאד איתאצא

53. א־דור־||־גאן : ארי שינא איקבישומא : אש או־אוב־דא

54. א־נא איב־אג א־נא בי גו־און־זו א־נא בא־ני־איב־גא־גא

55. מינא איבוש האר שואתו אול אידי אש מיני אופאשאה

1 Verso.

1. אן־און־כי תור־ני אן־שיליך־האר־חי מו־און־נא-ני־איב־גא־גא
2. אן־אי־א תור־שו אן־אמאר־אוד איפאל
3. תור־מו א־נא נו ני־זו א־נא רא־אב־תאח־א
4. מארי מינא לא תידי מינא לוראדיבא (1)
5. אן־שיליך־האר־חי א־נא נו ני־זו א־נא רא־אב־תאח־א
6. אן־אמאר־אוד מינא לא תידי מינא לוראדיבא

(1) לוזיבבא

7. שא מאל־אי ני־זור־א מו : שא דיש־כו אירו אתא תירי : זא־אי אין־מאל־
אי־זו

8. דו־נא תור־מו : אליך מארי אן־אמאר־אוד : אן־שיליך־האר־חי

9. . בא־אן־גאב־גאב לאל־אי איץ־גאס־מא :]|־אי איץ־כיפאתי ליכימא
שו־או־מי־תי

10. א־זיק כא־א־נא תא   א שו בא אי רי תי

11. איש פי נאראתי כילאלי א־מיש ליכימא

12. א־בי כא־לי כו זא נא : דיש א־מיש שונותי שיפאתבא כו־תי אידימא :
או־מי־ני־סי

13. כא כו־זא־נא : איש פיכא [1] אילי אולילמא : או־מי־ני־רי

14. האר אורו]־לו תור אן־רא־נא או־מי־ני־שוד

15. אמי]לו תור אן־שו   סולוהמא

16. . . נא שאק־מאל־נא   או־מי־ני־סאר

17. . . לי קאקאסו רובוסמא

18. . גאן־נא . . לישתאברי : גאן־ני־איב־ני־ני־אי

19. אן־תיך־גון אן־נא תא : איש לימיתאן . . רואמא : או־מי־ני־תאר

20. תאר מאל־אן אור כו : איש ריביתי אידימא : או־מי־ני־רו

21. שאק־גיג שאק־מאל־נא גאן־אים־מא־אן . .

22. דיאו שא שאק־דושו ליבתא . .

23. שאק־גיג א־אן מי גאב־בא כים הא־בא־רא־אן־זי .

24. מורוץ קאקאדי שא כימא סוני מושי גיתמורו לינ . .

25. בא   אן־אין־כי כית פא־אוד־דו גאן

26. אמאת אן־אי־א לישתי[שיר

27. אן־דאם־גאל־נון־נא סי־גאן־אין־טי־די

28. אן־דאם־כי־נא לישתי[שיר

29. אן־שיליך ליד־אן־זא־שי נון־נא תור־שאק זו־אפ כית כורו־גא תאג־בי
זא־א

30. אן־אמאר־אוד מאר רישתו שא אפסי בונו דומוקו כוכ[א

31. . . שאק־גיג־גא א . . .

32. . . אן כים דיש זין־נא נון־כי דא נו אוב . .

[1] תיבא T.

No. 2.

35. . . . מו-דא מא-אל . .

36. . אן-אמאר-אוד דאליכּא אש . .

37. אוד] איב-תא לום-זיב-לום-זיב מי דא איב-.-כא

38. אש אוד-מי אושוש אש מושי דולות

39. או מא סאר דא תא בו בו לוח אי אין-נא מאר

40. או אש שופארתי גיפילותום שאבינשו

41. אורו אי ביר-א תא סי נו מו-ני-איב-די-אי

42. בארו אש בירי אול אושתישירשו

43. אין מי לי-אי שי-אי תא אי-ני-א נו מו-און-נא-אן-בי-ני

44. שאילו אש מושאבּא אול איפיתישו

45. שא] גיג-גא-בי כו-כו אכא-לאל-א תא נו שאח ני

46. . מארושתישו אש צינדי אול אי[נא]ח

47. . . . כו-גא אש נו מו-ני-איב-תי-אין-[תי]-אין

48. . בונותי אול אופאשאחשו

49. גוד כים שי . . . אי-דא רו

50. כימא אלפי דיבתי בודימא

51. לו כים מון גור . . . לו-לו

52. כימא אמירי . . . נישו בולולמא

53. כא כי אלאב-א תא . . רו

54. אש פי כאראשי . . . . .

55. חא לאל כיל-נא כים . . . .

W. A. I. Pl 23. No. 1. Col. 1.

2. . . אוד-דו

3. כא תור איר-XXX-שי

4. אן-אי בא-רא-דו-דו תור אוד XXX-גאן אוד גיג א-אן

5. אן-פא-כו תור שאלאשי בובולום

6. VII-אן-מיש תור אן-אין-מי-חי-רא כו-אום-אום-כו-מיש

7. XII אן-מיש פאר-כא-מאס אנא ליב לילים פאר-כא-מאס רוכא

8. לילים פאר-כא-מאס תי-כיל

9. גוד גאל גוד מאח או כי אוש כו-גא
10. גוד גאלום גוד מאחו כאבים דאלתי כו-תים
11. ליב דו-לו-לו-א גאן-איק מאל-אן-לא
12. איפתאא כירביתי מוריק חיכאלי
13. אן-אול הי-רא פין-א א-קאר הי-לי-א
14. איריש אן-שי-סי-איר מושולילו אקאר
15. שו-מו פאר-פאר-גא שי-זו פאל-פאל-אי
16. קאתאא כו-מיש איקא מאהארכא
17. כא זו-אפ שא ליב פי-II גוד שא זאק שא לילים פאר-כא-כאס א-רא-מי
18. אינא גי שאק תאר גי הי-גא תולאהאץ
19. גוד איליתי אן-זי אתאמא
20. אנא פארצי כידודי נאשוכא
21. אנא דאריש אן-נין-איץ-זי-דא איפתאלכא
22. . . מיש גאל-מיש איץ-האר-מיש אוצורי
23. . . שיה פארצי שא אן-אי או כי-תים
24. . . . דוב ליפאקידמא
25. . . . אנא אן-אין-אור דאאיש
26. . . . גוד שא כאב שא לילים פאר-כא-מאס א-רא-מי
27. . לי אי לום מו-לו נא-א לי כו בא-אן-נא-א
28. צאלו בילום שא צאלום אדי מאתי צאליל
29. כור גאל-א א אן-מו-אול-כית-לאל מו-לו נא-א לי כו
30. שאד גאל-ו אבו אן-|| שא צאלום אדי מאת
31. סיב נא-אבא-תאר-תאר-רא מו-לו נא-א לי כו
32. ריאו מושים שימאתי שא צאלום אדי מאת

Colonne II.

1. כו גאל-גאל . . .
2. לא האצו . . .
3. איש כו . . .
4. גאן גאל-גאל-לא . . . .
5. שא מירישתי . . . . .

6. אש בו . . . .

7. כי שו בי אים . . . . . .

8. אנא ליב לילים פאר־כא־מאם . .

9. סיב זי־דא סיב . . . .

10. ריאו כינו רי]או. . . . .

11. אן־אין־כית־לאל סיב . . . .

12. אן־אין־כית ריאו . . . .

13. או תיך און־מא סיב . . . .

14. ביל נאפהאר מאתי ריאו . . . . . .

15. או תיך אן־אי־גא־גא סיב זי . . . . .

16. ביל נאפהאר אן־|| ריאו כי]נו. . .

17. או תיך־מאך־מוך סיב־זי . . . . .

18. ביל תארגולי רי]או כינו . . . . . .

19. או מא־א־ני איך־האר־רא או מא. . . .

20. בילום מוציר מאת . . . . .

21. או מא־א־ני איך־האר־רא

22. בילום מוציר . .

23. מו־און־גא מא־אל־לא . . . .

24 מאכורי שאכנא . . . . . .

25. גיל סא־א מא־אל־לא . . . .

26. שוכותא שאכינתא . . . .

27. כו כו־גא . . .

28. שובתא כו־תים . . . .

29. כי כו־גא . . .

30. אשרו אילום . . .

31. כי־נא כו־גא . . .

32. תאפשאחא אילום . . . .

Verso Colonne III.

44. איר־אוד אור־דו . . . . .

35 אלום שובו . . . . .

36. או אן־אין־כי גאל־און . . . .

37. בִילוּת אן־אי־א גאל־[און . .
38. אוֹ אן־שיליך־האר־הי . . . .
39. בִילוּם אן־אמאר־אור. . .
40. אוֹ א־א אן־אים רא . . . .
41. בִילוּם אבו אן־|| . . . . .
42. אוֹ דון אן־פאר . . . . . .
43. בִילוּם אידלו אן־פאר . .
44. אוֹ אן־איב א כית . . . .
45. בִילוּם אן־נין־איב . . . .
46. אוֹ מאח אן־דון פא אוד־דו־א . . .
47. בִילוּם צירו אן־|| א . . . . .
48. שו סי־די בי שו . . . . .
49. קאתא שותישיר קא. . . .
50. שו סי־די בי כי אוש מו . .
51. קאתא שותישיר כיפסא. .
52. כא־גא בי סי־די כא־גא . .
53. כיביתא שואתום שותישיר. . .
54. לי לי אב פאר־כא־מאם כא־גא בי . .
55. לי לי אב כיביתסו שו . . . . .
56. כי שו בי אים כא לאח לילים פאר־כא־[מאם . .
57. אינא שי אן־דוב אוֹ לילים . . . .
58. גי גאב דו אן־סאר . . . .
59. שא ני די א 119 ני־נון־נא . . . .
60. כו א תיר דוף אג לו גאז־גאז . . . .
61. אם־בי זאק אם־בי מי גאן אם־בי . . . .

Colonne IV.

34. . . אשיב כוני רידו שאראדי
35. : . . כו רידו בו אר
36. . . . שו לאח־חא מי־אין
37. . . סי קאתיכא מיסי

38. . . . סיך (?) אן-אין-כית-לאל מי-אין
39. . . . מיסי
40. . . . . . מי-אין

Trois lignes détruites.

44. . . . . . מי-אין
45. . . . . . מיסי
46. . . . . . מי-אין
47. . . . . . מיסי
48. . . . . . מי-אין
50. . . . . . כא כי-תים ||
51. . . . . . הול-לא מי-אין
52. . . נאפחארשונו ליהדוכא
53. . . איש גאל-און-זו כו ני גאב מא רא אב
54. . . דיש סאריכא פאתרא תאתאלימשו
55. אן-אים-רא גאל-און-זו כו ני גאב מא רא אב
56. אן-|| דיש סאריכא פאתרא תאתאלימשו
57. כי שו בי אים שא א מי נא שי אי כא-גא מא
58. אשיב איש גא-טו מא שידי תונאח
59. אינומא גוד אנא בית מומו תושירבו
61. ני פי שי נאם אוש כו גאן
62. . . בי כים אב סאר א-אן בא-אן-אוד-דו

No 2

1. . . . . גא סאר נאם-דאן-א
2. . . . . כאבי איסיני אידלותי
3. . . . . תא איד-זו בא-רא-מו-און-גי
4. . . . . איש-תאר אידכא לא תאניאמא
5. . . . . אים-מא-אב-גיר לא ניר-זו כי-א סי ני איב
6. . . . . רי אליך לא כולותו שיפכא איש כי-תים כיני
7. . . . . כור-רא ניר-מו אי שי איב דו
8. . . . . שאד]-י אוקאבא

9. . . . 428 גא נא

10. . . . אי ראביש באנו

11. . . . . חי-לי בי נו בי-לא

12. . . . . . כוזובשו לא קאתו

13. . . . . . . א או תו אוד דא

14. . . . . . . רובאתו אולדושו

15. . . . . סי סאר-סאר

16. . . . . . . או קארני באנו

17. . . . . . . מא אוד שוד אוד-דא

18. . . . . . . באלאט אוד-מי רוקותי

19. . . . . אן-בי-בי

20. . . . . אותו (?)

No 3.

22. . . . . . . מו . . .

23. . . . . . . נין שום[שו . .

24. . . . . תו-אוד-דא שא זי שא סי-די

25. . . . . אש כיתי או מישארי אולדושו

26. . . . אן-אין אש רים פאר-רא

27. . . . שא אין אן-נאמראצית

28. . . . . מאל-אן אן-נין-גאל-לא כית

29. . . . אומי אן-נין-גאל

30. . . . מי סי בא-ני-איב-סי-די-אי

31. . . חא או הארנו אושתישירו

32. . . אן כאתישא דיש בילותישו כו כו

33. . . : אן-פאר אין גאל או גאל-און כישאת אן-אי או בי-תים

34. . . כי-איל-לא תא א-רא-אן-רו

35. . . אש אשרי כו אדיכא

36. . . . כית שי א-רא-אן-אום

37. . . . שו מאת-י שיאם אשבוך

38. . . . כא ני-ני מו-און-גאר

39. . . . . איש אפישונו אשבון

40. . . . . די . אול איד חו דא
41. . . . . רא . .

No. 4

43. . . . . או א רו רו תא
44. . . . . צירי אש דאלתי אושתאמכית
45. . . . . שא מי גאר איש א-אן
46. . . . . . די קולתו
47. . . . . . . אן-נאם-תאר-רא-כית
48. . . . . . . ו נאמתארו
49. . . . . . . גא נאם-תי-נא אן-כור-כור-מא
50. . . . . . . פא-כו נו תי חי נו כור-כור
51. . . . . פאר-פאר-גא כית
52. . . . . לומיר
53. . . . . אן-אמאר-אוד מאר איר-חי
54. . . . . דו באר-רא
55. . . . . דיש אהאתי שוצי
56. . . . . אים-תא-דו
57. . . . . כי אימתאלאש (?)
58. . . . . מאן או אש
59. . . . . דיש מאן הי חי
60. . . . . סאר

W. A. IV. Pl. 24. No. 1.

1. אן-זי . . . . .
2. דאר מאח . . . . .
3. אן-אי-א . . . . .
4. אן-ניר-און-גאל . . . .
5. אן-או-גור כית . . . .
6. אי כור תא חו . . . .
7. אש בית שאד-י . . . .
8. אור-שאק מי ני . . . .

9. קארּארו שא מֹי . . . .
10. אן-ניר-אוֹן-גאל . . . . .
11. . . אי נִי דוב כא נִי מא אן . .
12. || אוּריץ שא איני באנוֹ בוֹ אים . .
13. אן-ניר-אוֹן-גאל שאק-דאן אי-נִי דוב . .
14. א צור-צור-רי ליב כי אבא אן-טור . .
15. מארו כונוֹ נאראם ליבּי . . .
16. אן-ניר-אוֹן-גאל א צור-צור-רי . .
17. ניר-גאל אן-גאל-גאל-אי-נִי . . סו זי
18. איבּילי אן-מיש גאל-מיש שא בולוחתו אוֹ שאלומּאתו
19. אן-ניר-אוֹן-גאל . . . .
20. . . אוֹ . . . . נִי-זו שי ביר טור
21. . . . . . . שא שאלומּאתו איזּיכית (?)
22. אן-ניר-אוֹן-גאל . . איק . . .
23. . . שאק-גא-טו . אבא-אי-כור-רא מו-פּא-דא-נא
24. . . לום נאשא רישי צירו נאראם בית-שאד שא זיכיר שוּמי
25. אן-ניר-אוֹן-גאל אין שאק-גא-טו מאת
26. . אן]-תא איק אן-גאל-גאל-אי-נִי גי כא איש באר בּי
27. . . כי אן-מיש גאל-מיש שא שיבטו אוֹ בורוּסוֹ
28. אן-ניר-אוֹן-גאל אן-תא-איק
29. . . אוֹ מאח כא-בּי-ני אום-אום בו דיר נִי-נִי
30. . . גאלוּ צירו תאביק אימתי אוֹלישונו
31. אן-ניר-אוֹן-גאל גאל-פור מאה
32. . . . חיבי כור כור-רו מֹי כים שו בא-אן-זי תי-לאל כוש רא איד זי-דא איד
33. . . . ונּא תאבינאתי נאנדוראת גאלּישאם שובתי אימנא אוֹ
34. . . . מא סיך לאן-בי
35. . . . שור פא-פא-גא רי-א בא הול-איק איד
36. . . . רי ראבאתום שא מיתּיסו שותאתו שינו איש אידישו
37. . . . . איד שוד-שוד
38. אן . . . כא ניר-א-ני כו אי-סאר-דא
39. . . זו . שא דיש ריגים שיפישו בית אידלו

40. אן-[ניר]-אֹון-גאל אן . .
41. חו . דו-דו איץ-בִּי . . אים בי א תאר בי
42. . . תיכריב מושי שא . אידליתום אש ראמאנישינא איפא (?)
43. אן]-אֹון-גאל . אֹין ניר . דו
44. . סו ביר רוש בי זי-זי אים מִי איץ מאל איץ כא בי
45. קארֹאדו שא קינֹאסו איגאבו ריגים
46. אן-ניר-אֹון-גאל אור-שאק סו . בי
47. . איק דאן-גא-א-ני דאן בא מא סאר כים זא רא נו מו
48. . לו שא דאנֹוסו שותוקאת כימא שופארתי אש צירי (?)
49. ניר-אֹון-גאל ליב אש דו
50. . חֹאר נֹי-רו אֹי כור-רא חֹאר כֹור טור אן-כי כית אל לו כו
51. . דו אאבא בית שאר נאכאר טור אן-כי אתא . .
52. ניר]-אֹון-גאל אור-שאק חֹאר נֹי-רו
53. . הו]-לות-חא אן-איץ-באר ביר א סון סו-נא . .
54. . ו גאלטום אן-ביל-גי איזו שא קאפאלשו
55. . גאל איזו חולוחא
56. סֹו-סֹו כור נו שִׁי-גא שאק-דאן-בא אן-באר . . .
57. סאפין מאת לא מאגירי
58. . . א כית כי שִׁי . . . .

No 2.

1. בא אן גא-טו-לא תא . . .
2. אישו תאזא . . . . . .
3. אֹי כור-רא כי שאק נו צי אבא-מאל שאק סי . .
4. אנא בית שאד אשאר לא האשי
5. ני אֹון נא אי נֹי נו באר-רי-דא אי נֹי נו און-באר-רא
6. דיש || אשאר לא נאפלוסי איפאלסו
7. א-רא-לי אבא נו שי אֹי תא שי אֹי נֹי-און-כא-נא . .
8. || אשאר לא אמארי אימו : . .
9. אוד אֹי כור תא מו לו סו אֹי בו מא-אל-לא אים תו רא . .
10. אינו דיש בית שאר לואו אי . . .
11. אֹי כור תא אֹי לום גאם-גאם-מא-ני אים-תא-אב-אוד-דו . . .

12. אישתו בית שאד כאבתום קאראדאניש . .

13. מאל־אן גאל אן־נין־כית לי בארא כו־גא לי ני־אין . .

14. אומו גאלתום אן־|| איש פאראבי אילי . . .

15. אן־פא־כו גאל־און מו צאר א ני־אין . . .

16. אן־|| בילום אוא איקבו (?) . . . . .

17. אן־מו אול כית זי אד ני ני רא מו־און־א . . .

18. דיש אן־אין־כית זיש הי אורצא או נאפלי

19. אב א תיך כי איק שו מי־ני . . .

20. בית מילבי שורו . . . .

21. אי בור שו שו א ני מי זין־נא מו . . . .

22. בית־|| איש אן־גולום . . . .

23. אי לום איש תי כו גי ני לאל הי : . .

24. כאבתום אנא שובתי איש || . . . .

25. או תור דא . . .

25. . . ליתום . . :

27. . . גאל רא תא . . .

28. . . . א ראהאצו . . .

N°. 3

33. . ריכא : . . .

. . . כא־גא־זו . . .

. . רו שא גאמירו . . .

36. . . מי גאל־לא־אי־ני . .

37. . . ראבותום מיתהאריש . .

38. . . . . . כי תול איש מי־ני־אין־רית

39. . בית בילאניש אודנו

40. . . . . . . אים כים מו־און־כאך א־אן

41. . יתי כימא דידי תישיב

42. . רי־זו אי־ני־זו מו־און־גאם א־אן

43. . ראתכא מאהארכא גאנסאכו

44. . חו-לוה-הא מו-לו כור-רא ני-אין-רי

45. . בולוהתאכא מאשיכתום מאתא או נישי תארמי

46. חו-לות-חא   גיג סים-מו-און-אנ-א
47. . . . אֿני מארוֹשתום תּיבושאֿני
48. . . . . . . בא-אן-תול
49. . . . . . . אלי איכתום־אֿני
50. . . . . . . מּי סות נו דו-מא
51. . . . . באר . אימתום אול איפֿארכו
52. . . . . רא . אוד־מּי-ני-אּיב-ני-ני
53. . . . . תאניחי אוד־מּישאם אושתאבארֿי
54. . . . . מא תא כור־רא נּי-אין-סּי
55. . . . . בּילים איש אירניתֿיכא מאתים ליכבוֹן
56. . . . . חו-]לות-חא אן נּי אבא-מאל כו מאל
57. . . . . . גאלטום שאמוֹ ליניֹח איש . .
58. . . . . . מו-אוך-גא-זו כי-א נּי אבא-מאל שּאח
59. . . . . אתים אירציתים סו . .

W. A. I. IV. Pl. 25. Col. 1.

8 lignes presque entièrement détruites.

9. איך־חו סי בי איך . . לו (?) א . . רי
10. איך-גי תי בי   כּו גי . . שו . .
11. : ציר
12. איך־זי גאן בי אן תא מּי לאח . שא אן
13. איך־בי איך־בי VII א-דו VII אור מאח זין־נא שו בא . אן
14. איך־מאך־מוך בי ליב דו בא אן כו כו לאל דיש . אן
15. : ליב זו דו
16. איך־מאך־אּי־מּון בי איך־תיר בי תא איך־502 ? אן
17. : איך־503
18. אן־מאך־כוש בי איך סו (?) ראך ני־תוך־כי
19. : אן־כוש בי
20. ליב סּי־סּי קא (?)   גאן איך־לא . .
21. ליב בי הּול שּו שּא לא   אור ני לא א־אן
22. אּי בי איש בי כור אי כוש ליב בא

23. איך־מאך אן־אן־כי בית   נאס־תאר־רא א־אן
24. אן־נין־גאל נון־נא ראך זי כא־גא א־אן
25. אן־שיליך־האר־חי   מו־הי־גא סא א־אן
26. אן־מון אב בית דו־דו נון כי גא בית
27. אן־נין . גו (?) בו גו (?)־גאל אן־נא בית
28. שו בו־גא ני ני א ראך זי מו ני־אין־כא־גא
29. כורו־גא
30 איך־מאך שי־זו תא גאן־איק גאן־דו
31. איך־מאך איגיר־זו תא כא ני בא גאן־דו
32. ליב־זו תא ליב הול־לא גאן־אים־מי אג ני סא לי

Colonne II

1. אין 503 . . . .
2. אום אג איש אור . .
3. א־לי בא אי פו לאל ראך . . . .
4. לא באנו דיש כא תו . . . . .
5. איש בית בארסיבא זא אם בו אד מא . .
6. שו סו סיך גאן מי דא סיך זא כור נא סיך גא צו
7. אי ראך בי מא כו אב סאר סאר אז שא בי
8. ריך או כו אום אג בי שאק פאל כי
9. (חי־בי־איש שו) האר כו כים אן כאך שו שא נא דו אג
10. (הי־בי־איש שו) אוקתא־תו אן איש מוח איך־גו־זא ליב חא
11. (חי־בי איש שו) קאטבו אדמא איש גור בור זי סאר
12. תושישיבשו שא נא שימלי או כו כור מאל
13. אום אג כיסאל תאר איך־בי שאק פאל־כי מא כו כין
14. האר כו כים איש כאב־שו סיך דיר סיך זא־כור־נא
15. סיך גא צו אג א תאר בי איש כאב שו כו מאסי תארכאם
16. (חי־בי־איש שו) איך־קום סי־איר שו סו תונאבאם
17 (חי־בי־איש שו) האר כים כא־גא אן־כו־גי תור־דא
18. אן־אי־א שא האר כו כים לו איבושו
19. אנאבו לא איבושו או האר־511 איך־אום־נון־נא כאך־שו
20. שו בי איש א־אן חאר כים כא־גא אן־ני־דשי־511 בו

21 אן־אי־א שא האר 511 לו איבושו

22. אנאבו לא איבושו אש אן־פאר שו א איך־סאר

23. (חי־בי־איש שו) שו דיש אן־אין־איך־גו־זא שו בו קום שו

24. איך־אום־נון־נא אש איך־סאר תוצבאת אש אן־פאר אוד־דו

25 אש תיך א־זיק כי סאר א כו־גא שוד־III סאר

26. דיש אן־אי־א אן־פאר או אן־שיליך־האר־תי סאר־אם

27. דיש סאר דיש אן שואתום סאר־אם

28 בא־לום־מא כו א תיר שא ני די א־119 ני־נון־נא שא אן

29. שוריה כוּבית III גאו־גאו דיש אן־בי אן־פאר או אן־שיליך־האר־תי פאלכי

30. דיש גאו־גאו דיש אן שואתום פאלכי ביריש פאלכימא

31. לא תושבין גוד בור זי גאל גא־טו־מא אנא איך־בור־זי־גאל

32. איך 403 שים לי איך־קום סי־איר או אן נו־אוש איך־כורו תור

Colonne III.

34. ני דון חי־לי ני־נון־נא מאלאן ני איך־חי־גא שא־אן

35. א א לי בא שא דיש אן תו כינו גא־טו־מא אן־פו־לאל

36. או האר כים כא־נא

37. אין אור־אן כים מי אין אוד סאר איל־לא שו אול א מי אין

38. אוד־אום אן איבאנו אזבארו אילו אושתאבלילו

39. אן־פא אוד־דו תיך־מאך (?) כור־כור־רא כית

40. אן אושתאבו אש נאפחאר מאת־מיש

41. סו־לים אן־תא איק נאם־ניר־רא אול א ניר גאב בי

42. שאלומאתו נאשי איבילותו שוסום איביר תא־גאמיר

43. מי־ני ניגין סיך לאן אים ביר רי א

44. מילאמישו תאסחאר בונא אני רארובאתו ראמי

45. גיר גאל מיל מול אוד סאר כו־גי איש־באר תיך־כאר

46. סארתו איתאנאנביט אזבארו אליש שובו

47. אן כים מי־אין כי כים מי־אין

48. אש אן־אי איבאנו

49. אור כאר ני אי אן חי כי חי כים מי־אין

50. אזבארו אנו איש כישאת אן או כי איבאני

51. אוד סאר ני אי אין-תיר אין-תא שור-רא תא מו-און-אוד-דו

52. איש אוצא

53. אוד סאר שא כים-כים-מא נאם-האר-אורו-לו סו-און-בים-מא

54. בינות אן איפשית אמילותי

55. אוד סאר שו אול ראך זו ני איש כא-גא

56. איש שומניתי כיניש שוכלול

57. כין אן-בו-גי תור-דא כים אי דא כית

58. איש שיפאר אן שומא איבוש

59. אוד סאר ני אי כא נו גאב או דא גא ני נו

60. אנו איש לא פית פי תארין . . .

61. או נו כא-גאר-אי א נו [נאך-אי]

Colonne IV.

34. א כו ליב בי מו-ני-אין-רי : דו

35. מי כו-מיש כיריבשא אובלא

39. אן-נין-מוך-מוך-גאל אן-נא כית

37. אן-|| || שא אן-אנו

38. שו כו-גא-א-ני תא אים-מא-רא-ני-אין-כא

39. איש שו-||-שו כו-מיש אוגאניכא

40. אן-דארא כי כו-גא-א-ני כו אים-מא-רא-אן-דו-מא

41. אן-אי-א דיש אשאר תילילתי איתפאלכא

42. כי איל-לא-א-ני אים-מא-רא-אן-דו-מא

43. דיש אשאר תילילתי איתפאלכא

34. שו-פאר-פאר-גא-א-ני (1) אים-מא-רא-אן-דו-מא

45. 119 ני-נון-נא אים-מא-רא-אן-דו-מא

46. איש דישפי חימיתו איתפאלכא

47. א נאם-רו כא-זו בא-אן-סי-מו

48. מי שיבתי דיש פיכא אידי

49. כא-זו נאם-שיב-בא איק אים-מא-ני-אין-קאר

(1) איב שו-||-שו כו-מיש ||

50. פיכא איש אישיבותי איפתי
51. אן כים : כי כים : ליב אן כים : כא־מי חול־איק
52. . . . מא . אור כו אן . . כא גאב או־דא גאן
53. . . . . . . תאך]־גוג . . . .

W A. I. Pl 26 No. 1. Colonne 1

1. אור שאק א־מאך־תו כוש־רא	כי פאל א שוד שוד
2. קארדו אבובו איזו	כאפין מאת נוכורתי
3. אור־שאק או אב־אש־לא	כי פאל
4. אן שית לאם תא אוד־דו־א	כי פאל
5. אם גאל או ניר־רא	כי פאל
6. או תיך־גאב־א־כי	כי פאל
7. או אי־שית־לאם	כי פאל
8. לי בי ני אן־פא שאק מאל	כי פאל
9. כי שאק אן שו בו לאל	כי פאל
10. א־מאך־תו רוש א־אן	גאב־די נו תוך־א
11. אבובו איזו	שא מאהירא לא אישו
12. איץ־ני איץ־כו גא־טו־לא	אוד רוש מו־און־זי־זי
13. נאש כאבי	דישו אנאנתום

No 2.

15. כא־בי ציר כית תור־רא מו־לו־רא אן־צי אבא
16. אימאת באשמי שא אפילאם איצאנו
17. כא־קור ניר מאל מו־לו־רא נו אוד־דו־ני
18. אימאת זוקאביפי שא אמילא לא אובו
19. א חול מי או־נא כית אוד־דו־א
20. בודוקתום שא איש שאת מושי שורדאת
21. חול סאר זאק איץ־תיר־רא כית תאר־א
22. צאדו איש קאק־אד בישתי ריתו
23. סא־פאר א־אב־בא כית־לאל־א
24. שיפאר שופארורתו : סאפארו שא דיש תאמתים (1) תארצו

(1) פיתים T.

25. נִי תִּי אִין בִי תאָ חא נו אור-דו-נִי

26. אִיתאַנִי שא נונו אול אוֹצוֹ

27. . . שִׁי בא בי צור שו תי א

28. . . . . . אוברישו בוראשו איליקוֹ

Nº. 3

30. אוֹ-מו-און-ליב כוש אוֹ די מאר-מאר ראב-גאן-מִי-איר גאל-גאל-אִי-נִי

31. בִּילוס מושתאלום מאליך מילכי שא אן-מיש גאל-מיש

32. . פא-כו ליב כוש אוֹ די מאר-מאר ראב-גאן-מִי-איר

33. . סיך כית כי-א ליב כוש אוֹ די מאר-מאר ראב גאן-מִי-איר

34. . אִי (?) מִי-נִי אן-נא ליב כוש אוֹ די מאר-מאר ראב גאן-מִי-איר

35. . שאקאן מו-באר-רא מו-תין מו-און-גא-טו-לא

36. אן-ביל-גי שאקוֹ זיכארו קאַראדו

37. . . זי נִי-אין-רי מִי-נִי בי אן-כו-כו

38. שִׁא שאלומאת ראמוֹ ליתבושוֹ מִילאמי

39. אן-מו-באר-רא כוש-רא כור-כור-רא גאל-גאל-לא מו-און-סי-איל-סי-איל

40. אן-ביל-גי איזוֹ מומאתִי [שאד]-י זאברותי

41. . נִי לאל גא-טו רו מי-מי-גא צאב-גא-אב

42. . . . די פא באר מונאמיר איבליתי

No 4

44. איש . . . . . . בא רא רו

45. איש פי : בורידיכא מאנו איפאראשיד

46. אִי-נִי-אבא-זו סא-פאר מאח אן כי תא שִׁא מו-און-לאל

47. אמאתבא סאפא-א צירו שא איש אן-אִי אוֹ בי-תים תארצאת

48. א-אב-בא אום-מי-לאל אב שי הו-לוה-חא

49. דיש תאמתים אוסארמא תאמתום שי גאלטאת

50. סוג-גא אום-מי-לאל סוג-גא שִׁי א אן-דו

51. דיש צוצי אוסארמא צוזוֹ אידאמום

52. א-מי-א א-זיק פאר-כיף-נון-כי-בית אום-מי-לאל

53. דיש אגי בוראתי אוסארמא

54. אִי-נִי-אבא אן-שיליך-חאר-חו א-שור-בי אב-לו-לו

55. אמאת אן-אמאר-אוד אשוראכו אידאלאח
56. או זא-אי מאח מי-אין   א-בא גא א דא די
57. - בילום אתא ציראת   מאנו אישאנאנכא
58. אן-שיליך-חאר-חי אן מו סא א תא זא-אי שי-אין-דיר-גי-אין
59. אן-אמאר-אוד איש אן-מיש מאלא שום נאבו [אידי]ראת
60. אור שאק [אן] לו קור-רא . . . . .
61. איש אן-מיש שא מא . . . . . .
62. אן-שיליך-חאר-חי חאר ני . . . . .
63. . . מאת . . . . .
54. או אג-צאב . . . . : . . . . .
65. בילום . . . .

No. 5. Colonne II.

1. . . . א-ני תא : סוגאם איש אלאכישו
2. . . חי   אי-בו-רא דו-א-ני-תא
3. . . .   סוגאם איש אלאכישו
4. . . . לא לו־בא־א־ני תא : ריביתאם איש באאישו
5. . . . תאר־א דו־נא־א־ני תא : סוקא סולא איש אלאכישו
6. . . . סי־איר א פאל־אי דא   מו־און־דא־?־כיל־מא
7. רימכא טאבכא   איכבוטמא
8. א סי נו די א ניר ני   בא־ני־אין־גאר
9. איש מי לא אישארותי   שיפשו אישתאבאן
10. א שו נו לאח־חא שי־אים־מא־אן־סי : מי קאתי לא מיסאתי איתאמאר
11. ראך שו נו שי־צאב־גא   גאב אים־מא־אן־רי
12. זינישתו שא קאתאשא   לא דאמקא אישתאמחור
13. כי־איל שו נו לאח־חא   שי אים־מא־אן־סי
14. ארדאתו שא קאתאשא   לא מיסא איתאפלאם
15. . . סיך א שו מו ני־אין־תאך : זינישתו שא רוחי קאתסו אילתאפאת
16. . . . . נו שי־צאב־גא   גאב אים־מא־אן־רי

No 6.

18. . . . . אי . . . . אין־די

19. דייש אבבאלי   איסימא

20. ביר שא שאק־גא־טו־לא נאס־חאר־אורו־לו־כית

21. אוריצו ||־ו שא אמילותי

22. ביר ז־א־ני־כו   בא־אן־סי

23. אוריצא דיש נאפישתישו   איתאדין

24. שאק ביר שאק חאר כו   בא־אן־סי

25. קאקאד אוריצי דיש קאקאד חאר   איתאדין

26. תיך ביר תיך חאר כו   בא־אן־סי

27. כישאד אוריצי דיש כישאד חאר   איתאדין

28. גאב ביר גאב חאר כו   בא־אן־סי

29. אירתי אוריצי דיש אירתי חאר   איתאדין

No. 7.

31. . . . . מאל־אי : דו־נא תור־מו

32. א ני . .   סו נו חי גא

33. דייש אומי או כוצי שא דיש שירי לא טאבו

34 א בו סו נו תאק־גא דוך סאר־רא או־מי־ני־סי

35 מי בורי שא אוד איד (?) לא אילבונא בארפאתו שומוראתו מולימא

36. איק־קום סי איר או אן נו אוש גי דון חי סי־איר סי בי שור־רא ליב־בי שי ני־רו

37. בינות ([1]) תאבאל קאן שאלאלו אוהולו בארנאנו שיבארו מאזו דיש ליב אידימא

38. שו־גור אן־תא שור־רא   ליב־בי או־מי־ני־רו

39 אונבי זאריתו   דיש ליב אידימא

40 א כו־גא או־מי־ני־נאך : מי אילותי שיבישומא

41. חאר־בי [א]   מות־נא או־מי־ני־די

42. שא חאר שואתו מי אילישו תובוכמא

43. או כור גי צאב נא אור בי או־מי־ני־בו

44. אישית שאד כאני אוכוחמא

45. מון איל סי־איר איל או־מי־ני־גאו

([1]) בינו פא T.

46. דאַבתו אילּיתו אוחולו אילו בואוסמא
47. ני כור גי חו כור־בי תא דו־א ליב־בי או־מי־ני־רו
48. שאמאן מאתבי שא אישתו שאר איליך באבלא דיש ליבי אידימא
49. א־דו VII־א־אן סו חאר־בי כית או־מי־ני־סיך־לאם
50. אדי..סיבישו זומור חאר שואתו בושו שמא

No 8.

52. . . . . בא־אי־כו
53. איש תאניחי אשיב
54. אבא־אי־לו גיג־גא ליב פא־גא
55. איש קובי מארצותי זורוב ליבי
56. חול־בי א־שי . תא חול־בי א־ניר־רא כית
57. איש ביביתי חולתי איש תאניחי שיני
58. תו־חו כים לא רא אח מי אור ני א־שי מו־און־נא־אן־דו
59. כימא סומאתי אידאמום שובשוך מושי או אורי
60. אן־אים־בא־כית מאל־ראך שוד ליד כים כא אים־מי
61. דיש אן־שו רימיני כימא לידתי אינאגאג
62. א ניר גיג־גא בי בא־דא־רא־אב־מאל־מאל
63. תאניחא מארצאם אישתאנאכאן
64. אן־בי ני ליב ני דו כא שו א־אן מי־אין־איק
65. דיש איל־שו איש אוניני אפא אילאבין

W. A. I. Pl 27. No. 1.

1. לאח בא אין אן־תור־זי מו אור נא נין אן־נא
2. ריאום בילים אן־תור־זי חאמיר אן־איש תאר
3. או א־רא־לי או תול לאח בא
4. איץ־קוח סי־איר גא סאר־סאר א נו נאק־א מו
5. בינו שא איש מוסארי מי לא אישתו
6. חי־ניר־חי זין־נא פא נו סיך גא מו
7. כימאתסו איש צירי ארתא לא איבנו
8. איץ־א־אם ראד נא בא נו שור־גא מו

9. אילתאקו שא איש ראדישו לא אירישו
10. איק־א־אם אור־רא בא־אב־בו־רא מו
11. שא אישראנוש אינאשהו
12. גו סאר סאר־רא א נו נאק־א מו
13. גואו שא איש מוסארי מי לא אישתו

N°. 2

15. כור־גאל אן־אין־בית־לאל אים חאר־שאק תיך בי אן־דא־אב־די א זו־אפ כו־נא בי
16. סות בי : איש־איש־אי : לא־לא־אי
17. שארו גאל־ו אן־|| אים חאר־שאק שא רישאשו שאמאמי שא אן־נא
18. אפסו אילים סות דושושו
19. כור־כור־רא אם תור־דא בא־רא־נא־א כים
20. אינא שאד־מיש כימא רימי קאלדו ראבצו
21. סי שי־איר זי (סי) אן־פאר מול־מול־לא כים
22. קארנאשו כימא שארור אן-שאמשי איתאנאנביטו
23. מול אן־נא איש בי דו אי סי איש לאל־א כים
24. כימא כאכאב אן־אי כיבו מאלו ציהאתי
25. מאל־אן גאל אן־נין־כית לי אור אי חי־רא הי־לי אי כור־רא מי תי גי און־נא ראך־כו אי בי־גושור־רא
26. אומו גאל-תום אן־|| באלתי בית-|| כוזבו בית מאת סימאת בית גיגוני
27. ליבי בית כי גושור (מאל־ניר)
28. . . ני רא . . . . כא ני רא אים תור תור־זו

No. 3

30. תו־הו כים לא רא] את א . מו אור ני לא מו מו־און־נא־[אן־דו
31. כימא סו]מאתי אידאמום שובשוך מושא [או אורי
32. . . . . כית מאל־ראך את ליד כים כא אים מי א איש . .
33. גיג־גא מו־און־נא־רא־אב־מאל־מאל
34. אנא אן־שו רימני כימא לידתי אישאסי
35. מארציש אושתאנאח
36. אן־]רא בי ליב ני דו ני אג א כא א שו מי־ני־איב־איק־לא

37. אנא אן־שו אש אוני אפאשו אילאבין
38. . . רא אים מי־אין־סיך־לאם־סיך־לאם נו און־מאל מאל
39. . . . חוכי אידהוסא אול איבאלא
40. . . . מו־גא אן־כא שא אג א מו נו די
41. . . איפישתי לוקבי איפישתי אול שא קאבי
42. . . כא]־מו גא־מו־רא־אב־כא כא־מו האר נו נא־גא־אי־ני
43. . . אמאתי לושאני אמאתי אול שא שוני
44. . . מו שא אג א מו גא אן כא שא אג א מו נו די
45. . . אינא איפישתי לוקבי איפישתי אול שא קאבי

No. 4.

47. אן מו אול בית לאל רא איד דאן
48. . זי מי־ני גא־טו־רו אוד אל־תאר
49. אים ביר רי־א בי
50. שא בולוחתו מילאמי נאשו אוד־מו דאפינו
51. שא ראורובאתו ראמו
52. או אן־דון־פא אוד־דו־א רא איד דאן
53. נאם־תאר גו־לא אים ביר רי א בי
54. נאמתארו ראבו שא ראורובאתו
55. ראמו
56 מו לו ליל א־א מאל־אן מוה־נא איד דאן
57. אן־לילום אבו אומו אליתאשו
58. סא שו אוש גאל כי־פאל־א שו־שו
59. שומא סאחיב מאת נוכורתי
60. או אור־שאק גאל אי איד דאן
61. אי אים גא־טו־רו האר ני־רו מא שו־שו
62. זא 308־אין־כית כי זא־רא איד דאן
63. תיך שי כא נאק מאל מאס־סו (סו) כי אין־גי־רא
64. בילום נאפישתי מאתי מאסו אן־אי או כי־תים

No. 5.

2. . . . אן או אן אן תיך אים. . . .

3. . . . ניר אוגאנא . . . .
4. . . . גאז-זא כים האר-שאק . . .
5. . . כא האשונו כים קארפ[את] באראני היפיתי
6. . . דא מאדא בי מו-און-לאח-לאח באר . .
7. . . מאתא דיש מאתי איתאנאלא . .
8. . כי]-איל מאל-און-א-ני תא בא-רא-תול-דו-ני
9. ארדאתו אן תא-כי-שא אושילו
10. דאן אי אורו-א-ני תא בא-רא-תי-דו-ני
11. אידלא אש בית איבורישא אושיצו
12. תור אי אד-רא-א-ני תא בא-רא-אוד-דו-ני
13. מארא אש בית אבישו אושיצו
14. תו-חו אף-לאל-בי תא בא-דא-און-לו-לו-בי-ני
15. סוכאתי אש אפאתישינא איבארו
16. נאם-צאב איד-פאל-בי תא בא-רא-תול-דו-ני
17. איצורו אש אברישו אושילו
18. נאם-הו או כי סי-גא-בי תא בא-און-רא-און-רי-רי-אי-ני
19. סינונתו איש קינישא אושאפראשו
20. גוד און-גא-גא-אי-ני לו און-גא-גא-אי-ני
21. אלפי אישאביטו אימירא אישאביטו
22. אוד גאל-גאל לא א-מיש אודוך הול ניגין נא-מיש
23. אוד-מו גאל-מיש אודוכו שינותום צאאידו שונו
24. שאק איץ און-מא מו-און-רא-רא-אי-ני
25. שא מאתו אינארו שונו
26. מון איקיל-מא בא . . .
27. איש ליביתו אישיתי (?) . . .
28. כור-רא דוך סאר כים כא . . .
29. און-נין-דו או נא אום סאר מאח . . . .
30. באלום בילית צירי אום . .
31. ניר כור-רא כית נו מו . . . . . .
32. שיבו דיש כי-תים אול . . . . . .
33. אי-שוד כור-רא כית נו מו-און . . . .
34. סולי אירצותי אול . . . .

No. 6

39. חֹאר־אורו־לו כית (?) . . . .
40. אֹו נו מו־אין־בו . . . .
41. אול איצאלאל . . . . . .
42. אן־רא־א־ני זי מו־און . . .
43. אן־שׁו או . . . .
44. אן־שיליך־חאר־חי שי : שא מא־אי . . .
45. ביר אוד אן־אין־מיר־סי כית שו . . . .
46. || אוד־ו שא אן־תור־זי . . . . . .
47. תי חאר תו־רא כית או־מי־ני . . .
48. איש דיה מארצי שוניל[מא
49. כיר־א־ני או־מי־ני . .
50. ליבאשו אוסוהמא
51. שו חאר־בא כית או־מי־ני־גאר
52. דיש קאתי חאר שואתי שוכונמא
53. נאס־רו נון־כי גא או־מי־ני־סי
54. ביר ני ליב בי או אום תא אי זי שא שא רית כאל
55. חאר־בא כית או מו־און־תי־גור־גור
56. אוריצא שא ליבשו תאסוחו
57. אכאלא לישא חאר שואתו דודמא
58. שא־נא גי ני לאל או־מי־ני־אוד־דו
59. או־מי־ני אום־אום־בו
60. חאר אורו־לו בי כו־שור־רא או־מי־ני־חאר
61. חאר שואתי כושורא איצירמא
62. נאס־רו נון־כי גא או־מי־ני־סי : זי אן גאל־גאל־אי־ני כית או־מי־ני־פא
63. אודוך הול א־לאל הול גיגים חול
64. אן־ראב־גאן־מי אן־ראב־גאן־מי־א

W. A. I. IV. Pl. 28, 1, recto.

2. . אן־פאר דאאנו [ציר]ו שא מאתאתי א[תא
3. . . שא זי־איק ליב־לאל שוד און־מא . .

4. ביל שיכנאת זי־תים רימינו שא מאתאתי אי .

5. אן־פאר אור־דא ני־אי גאל־און אי תור אן־ראי־נא או־מי־ני־איל או־מי
ני־[פאר־פאר־גא

6. אן־פאר איש אור־מי אני סארי תור [1] אן־שו אולילשו איביב[שו

7. שא נאם הול כים־מא סו־נא ני־איק־לא באר־בי תא גאן־אין־[דו . .

8. נין איפיש לימותי שא זומרישו באש[ו

9. דיש אחאתי לינאם[יח

10. דוך בור או גאן כים או־מי־ני־לוח . .

11. דוך בור נין־נון־נא כים או־מי־ני־סו־אוב־סו־אוב

12. פאר־כא־מאם כים אים זו־אוב תא גאן־אים סו (?)־סו־[אוב (?)

13. כימא כימאשי לי[מא]שי[ש

14. נאם־לאל־א־ני בי א . .

15. אילתאשו בוטור[מא

16. אין אור־דא אל־תי־לא נאם־מאח אן . .

17. ארי אור־ום באלטו . . . .

1, Verso.

20. א]ליך מאחרי . . . .

21. אן אן־אין־כית בי דא גיר . . . .

22. איתי אן־אנום או אן־אין־כית . . . . .

23. איד אבא־מאל און כי חי רא כית סי ני . .

24. תירית כיישאת נישי שותי[שיר

25. אן שא סי־די אן־דו־בא מי .

26. אישארו איש אן־אי כאאמאנו את[א

27. אן שא ני־נא כור־כור־רא שי איק מי־אין

28. כיתום בירית אוזני שא מאתאתי אתא

29 זי־דו מו־און־זו שא ני־רו מו־און־זו

30. כינא תידי ראגא תידי

31. אן־פאר שא סי־די תיך בי מא רא אן רי

32. אן־פאר מישארו ריסו אינאשי .

33. אן־פאר שא ני־רו סו צאב־הי־ליד־סא כים אים־מא־רא־אן־נון כי תא

(1) אי T.

34. אן־פאר ראגו כימא קינאוי איתאראג
35. אן־פאר שי־אום תי אן אן־אין־בית מי־אין
36. אן־פאר תובולתי אן אנום או אן־אין־בית אתא
37. אן־פאר די־תאר מאת אן כי בי דא מי־אין
38. אן־פאר דאאנו צירו שא אן־אי כי־תים אתא

No. 2.

1. . . . . . . איזאזושו
2. . . . . . דו בו ני
3. . . . ראב־גאם־מי־איר
4. . . . ראב־גאה־מי־איר : בילום אבובי
5. . . . ראב־גאם־מי־איר
6. . . . ראב־גאם־מי־איר
7. . . . ראב־גאם־מי־איר
8. . . רא־נא ראב־גאם־מי־איר
9. . . פאר אן מו־און־דא־אור־אור
10. אנא א](?)גאגישו שאמו איתאנאראראשו
11. אן־אים כוש־רא נא כי שי אין־גא־בול־בול
12. אן־אים אש איזיזישו אירציתום אינאסו
13. האר־שאק גאל־גאל־אי ליב כא א בא־אן־נא־קו־איש
14. שאדו ראבותו סוהובושו
15. איב־בא־בי־תא כוש־רא־בי תא
16. אנא אגאגישו אנא איזיזישו
17. כא־רית גא־בי תא חאר דו־בי תא
18. אנא שאגימישו אנא ראמימישו
19. ראב־גאם־מי־איר אן־נא כית אן־נא בא־אן־תול־דו־ני
20. אן־מיש שא שאמי אנא אן־אי איתילו
21. ראב־גאם־מי־איר כי כית כי־א בא־אן־תים־איסא־ני־איש
22. אן־מיש שא אירציתים אנא אירציתים איתירבו
23. אן־פאר אן־אור־רא בא־דא־שו־שו־רו
24. אש אישית אן־אי איתירוב
25. אן־סים־כי אן־פא־כי בא־דא־רים
26. אש אימאת אן־אי אירתאבי

No 3.

33. . . . . . שא שי אן־גו־לא או מא צאב
44. . . . . שו סאר גאב מא כו כין
45. . . לו כין לי תו שאק־דאן ני איץ הי־גא ני־איץ ני אוד טיך לאם
46. תאך-גאבי איש איץ־תין שורא אימאהאהמא שי־סו איש איץ־בילנו כאריפאתי דירמא
47. אנא מי מוה אוּ מי רי גיג אני   שי צאב איק
48. אין גא מאך־כאש־דוב־גא תור כו־גא סיב אן־תור־זי דא כית אור־מי־ני־ או־תו
49. שיזבי אינזי אשונדו שא איש תארבאצי אילו שא סיב אן־|| אלדו
50. גא מאך־כאש סיב שו כו־גא־א־ני תא מו־און־נא־אן־סי־מו
51. שיזבי אינזי ||־א איש קאתישו כו־מיש לידינבא
52. סו צו כאר אוש נו זו ליב בי תא אור־מי־ני־הי־הי
53. דיש ליבי מאשאך אוניכי לא פיתיתי בוּלוּלמא
54. אן־כו שוד גא מאך־כאש מאה אן־אין־לאל כית שו איל־לא־א־ני תא מו און־כא־גאר־אי
64. אן־|| || איש שו־||־שו כו־מיש לישאביל
56. אן־שיליך־הארחי תור נון־כי־גא בית נאם־רו בא־אן־סי
57. אן־אמאר־אוד תור איר־הי   שיבתא אידו
58. אן־נין־א־חא תאר דו נין א־גוב־בא אור־מי־ני־איל אור־מי־ני־פאר־פאר
59. אן־|| בילית אגובי אולילשו אוביבשו
60. כא־כא־מא שא גא מאך־כאש סיך תי או כו דא שא סו צו כאר . .

No. 4.

29. תין־תיר־כי א־כא . . . . . .
30. איר־אוד א־כא גא . . . . . .
31. ני־סי־אין־כי נא א־כא גא . . .
32. איר־אוד שי תאר־דא   כי . .
33. אלום שא שיאום איבו,ו סו־שו אודידו
34. אבא־כא־גאר נו כא־גאר־אי אוד ני ני
35. אבילו איש לא אבאלי אושתאב . .
36. דאם תו־רא כית   דאם מו מו ני . .

37. שא מווא ציחרו   מותימא איגאב .

38. תור תור־רא כית   תור־מו מו

39. כי איל־מו   סיס־מו מו

40. ארדאתום   אחימי

41. איר־אוד אן־מאל גאן מו   תור־מו מו

42. איש אלי אומו אליותו   מארימי

43. תור תור־רא   א־א־מו מו

44. מארתום ציחירתום   אבימי

45. אי־בו־רא דו־בא   מו־און־סאר־רי־אי־ני

46. שא איש סוכי איזאוו   אושתאהמיתו

47. תור־אי אל־אוד־דו   מאח־אי אל־אוד־דו

48. ציחרו אימאחי   ראבו אימאחי

49. . כית כי תור־אי אל־אוד־דו מאח

50. . תין] תיר־כי תור־אי אל־אוד־דו מאח

51. . . . כי־נא תור־אי אל־אוד־דו מאח

52. אור־רי אן־דא־אב־לאל

53. . שו דאן בו אוש . ליל: נאתימרו איתאשי

54. מו באר־רא־אן־דא־אב־לאל

55. . . . ריאזסו   בארבארו אושאכליל

56. די   כית־לאל א אן־אי־סי

57. . . . . תאשו   זיכיקאם אימתאלא

58. . . . . לא־בי   נו גא־גא

59. . . . . נו : שא שו . דיש אשבו

60. . . . . אלו לילי

W. A. I. IV. Pl. 29, 1, recto.

1. . . . . . שאק . . . .

2. . . . . . ליבי . . . .

3. . . . מא גאל־און כור־כור . . .

4. . . . מאתי ביל מאתא[תי

5. . . כו כית אן־כי א דיר כית

6. . . תו שא אן-אי-א
7. . . אן-אי או כי-תים שותורו
8. . . אין גאל און-מא גאל-און כור-כור-רא
9. . . . אן-רי-אי-ני-כית
10. . . אילום שא אן-מיש
11. . אן] כי-א זאק דו נו תוך-א
12. . אן]-אי או כי-תים שא שאנינא לא אישו
13. אן-אנום] אן אן-אין-כית בי דא כית
14. . שא אן-אנום או אן-אין-כית
15. ליב שוד] אן-רי-אי-ני כית
16. רי]מינו איש אן-מיש
17. ליב]-שוד סאר-בי-גא תי-לא כי אבא-מאל
18. רימינו שא מיתא בולוטא איראמו
19. אן-שיליך-האר-חי גאל-און אן כי בי דא כית
20. אן-אמאר-אוד סארו אן-אי או כי-תים
21. גאל-און תין-תיר-כי גאל-און אי שאק-גא-טו-לא
22. סאר באבילים ביל בית שאק-גא-טו
23. גאל-און אי זי-דא גאל-און אי מאה-תי-לא
24. סאר בית זי-דא ביל בית מאח-תי-לא
25. אן כי בי דא   זא-א כית
26. אן-אי או כי-תים   כומו
27. כי אן כי בי דא   זא-א כית
28. אימא אן-אי או כי-תים   כומו
29. כא-לי נאם-תי-לא   זא-א כית
30. שיגאר באלאטו   כומו
31. כא-בי נאם-תי-לא   זא-א כית
32. אימאת באלאטו   כומו
33. סאר כו גא כא זו-אפ   זא-א כית
34. סאר כו גו || כומו
35. נאב-האר-אורו-לו   און שאק מי-גא
36. אמילותום נישי צאלמאת שאק-רו
37. שא זי-איק שא א-נא מו סא-א און-מא איק-לא-בא

38. שיכנאת נאפישתי מאלא שומא נאבא איש מאת באשא
39. אוב-דא IV-בא שא א-נא-בי ני-איק-לא
40. כיפראת אירביתי מאלא באשא
41. אן-נון-גאל-אי-ני אן כי חי רא א-נא איק[-לא
42. . אן-VII שא כישאת אן-אי או כו[-תים . .
43. מאלא בא[שו . . . . . .
44. . גי-בי בא-רא-שי . . . . .
45. . כאשאמא אוונא . . . .

1, verso.

1. זא-אי . . . .
2. אתאמא . . . . . .
3. זא-אי אן-דאן . . . .
4. אתאמא לאמאס . . . .
5. זא-אי אב-תי-לא . . .
6. אתאמא מובאליט . . . .
7. זא-אי אב די בי מי . . .
8. אתאמא מושאלים . . .
9. סא (?) שוד אן-רי-אי-ני . .
10. רימינו איש אן-מיש
11. ליב-לאל סאר-בי-גא תי לא כי אבא-מאל
12. אן-שיליך-האר-חי גאל-און אן כי בי דא כית
13. מו זו ני . . . נאם מאח זו ני כא
14. מוכאסאת ליביכא כא . . . .
15. מו פא דא זו אן-רי-אי-ני . . .
16. אוב זו . . דא כא תאר זו גא . . .
17. זכיר שומיכא אן-מיש לותאה . . .
18. דאליליכא לות . . .
19. האר תו-רא גיג-גא-א-ני גאן-אום-מא-רא . . .
20. שא מארצי מורוסו ליתאטאב
21. נאם-תאר איד-פא סא . . .
22. נאמתארו אשאכו סא . . .

23. אודוך הול א-לאל הול גיגים חול תִֿי-[לאל הול
24. אן חול [מאשכים הול
25. אודו]כּׂו שינו אלוֹ שינו אִֿיגִימּׂו [שינו
26. אן שינו] ראביצו [שינו
27. ראב]-גאם-מִֿי-א א-אן ראב-גאם-מִֿי
28. לא]באצו אהּׂא[רו
29. . . כית-לאל כי-אִֿיל אוד דא כאר-רא
30. לילו לי]ליתום ארדאֿת לילי
31. . . איד-פא גיג-גא תו-רא נו חי-גא
32. . : שינו אשאכּׂו מארצו
33. . . מאר]צו לא טאֿבו
34. . . . אג א שא הול כים-מא
35. . . . . פאשישי שינותי
36. . . . אן תום אוד שִֿו אוש רו .
37. . . . מא באר איץ . . .
48. . . . . בוֹ מאנגאלו . . . . .
39. . . . . בוהּׂא . . . .

No. 2.

1. אִֿן איד-פא הֿאר מאל א רא שאק מאל .
2. אשאכּׂו האבּׂילו דיש קאקּׂאד . . .
3. נאם-תאר חול איק זי הֿאר . .
4. נאמתארו שינו שא אנא נאפיש[תי
5. אודוך הול-איק תיך הֿאר-רא . .
6. אודוכּׂו שינו שא אנא כישאר . .
7. א-לאל חול-איק גאב הֿאר בי . .
8. אלוֹ שינו שא דיש אירתי הֿאר . .
9. גיגים הול-איק הֿאר אִֿיב בי . .
10. אִֿיגִימּׂו שינו שא דיש קאבלי הֿאר
11. תִֿי-לאל הול-איק הֿאר שו בי
12. גאלוֹ שינו שא דיש קא[תי הֿאר . .

No. 3.

15. . . פא הֿאר-רא אים כים בא-אן-רי

16. . . אנא האר כימא שארי איזיקמא

17. . . ני אין רא סא תי־בי בא־אן־פאר

18. . . אתום אימהאצמא באמאסו אימפיט

19. . . בא־אן־גאז סא תיך־בי בא־אן־רא־אח

20. . . נישו אימתארמא לאבאנשו איתיק

21. . . . כים סא־בי בא־אן־שור־שור

22. . . . יני בואנישו אותיניש

23. . . צי כו בא־אן־תו א מוח־בי נו און־חי

24. . . תורשו. קאתי איתור מו מוח־שו אול טאבו

25. . . . ניר־בי נו און־דא־גי

26. . . . . איל אותאר

27. . . . . . און־דא־אג־א

28. . . . . . אן שו

29. . . . . . אולים

39. . . . . . . חי איב

31. . . . . . . צאבו

No 4.

35. . . שי גיג . . . . .

36. . . איד לי גיג . . . .

37. . . אור באר איליקוני . . .

38. . איל אש שאק כי מיש שו נו תו כא צאר שי דאן או כי־איל גאן פאל
לו אור בא־שי־שו אין

39. כא־כא)־מא שי גיג־גא א גאן קאק־קאק־בי שו־בי אש א־אן

40. . אן־נא אים־רי־א שי האר כא גיג־גא בא־אן־גאר

41. . שור מי שארו איזיקאמא אש אין האר סימי אישתאכאן

42. . כית שוד־דא תא אים־רי־א שי האר כא גיג־גא בא־אן־גאר או אישתו
אן־אי רוקותי

43. . גיג־גא גיג־גא בא־אן־גאר

44. . מארצאתי סימא אישתאכאן

45. . בי שי בי לו לו א שי־בי בא־אן־תים־זיב־תים־זיב

46. . . ליש אידאשו דאהו . . . . אשא

47. האר . . . כי . . .

48. חאר שו אש ראמאנישו פארצ־ש אי . . .
49. חאר־בי תו־רא־א־ני אן־זיק־כית שיאים כי . . .
50. שא חאר שואתום מורוסו אן־|| . . .
51. מאל־פא סאר קו־מאל . . .
52. כאסי כאן (?) נאדלותי . .
53. כא־לי־כא־לי זו־אפ תא . .
54. שיפאת אפסי . . . . . .
55. שי חאר כא . . . .
56. איני אמילי . . . . . .
57. אן־זיק חאר שו כו גא . .
58. אן־|| איש שו שא . . . .
59. אים שי חאר . . . .
60. שא אשור . . . .

No. 5, recto.

47. זא־אי נא ראב־גאם־מי־איר סי־די נז תוך אן־אן
48. אילא כאתי אילים מושתישירו אול אישי
49. אי־ני זי באר מו־און־שי־איב ליב ני דו שו תי מא־אב
50. כיניש נאפליס־אינימא ליכי אוניני
51. סוח־א־מו כא־גא־אב באר־זו (1) תי־אין־תי־אין
52. אחו דאן־יא כיבימא כאבאתאבי ליפשאהא
53. מי אין־נא 308־מאל אי־ני־זו (2) ניגין־נא כית
54. אדי מאתי בילתי סוחורו פאנובי
55. תי־חו מו־און־שי־דו כים א שי איר־רא מו־און־ני־ני
56. בימא סומאתי אדאמום תאניהו אושתא . .
57. . . אוח א או אוח א באר כוש־או . .
58. . . אוהאא שונוהאת . .
59. . . רא־דא־בי אי לו . . .
60. . . בארתום איבאבי באר . . . .

No. 5, verso.

46. . . . כים אפי שא שיכנאת נא]פישתי . . .

(1) באר־סו T. — (2) אי־ני־סו T.

47. . . . שו א כושׁ־או כים כא . . . .

48. . . . נית־כי שונוחו אשא[סי . .

49. . . . אבא־תאך־גא תוך א כא כורו־כורו־גא ישו . .

50 . . . שאנו אישו תליכי תימיק

51. סו־לו אי־ני באר־רא־זו מו־לו־בי אל־תי

52. אמילים תאפאלאסי אמילו שו איבאלוט

53. איד מא־אל־אי־בי־אי־ני מו־לו א־א לו־לו כית

54. ליאאת כאלאמא בילית תינישיתי

55. ליב־לאל שוד גור אן שי איב צי־איב־בא ליב ני דו־בא אן תי־מאל

56. ליד־ניתום שא נאסחאר שא טאבו לישונֿיני

58. ראב־גאם־מי־איר מאל־אן בא גאר בי כי בי ליב לו־בא זא־אי כא די־א־בי

58. . . איש־תאר־שו זינו איתישו אישאסוכי כא

59. שו־בו בא־אן־נא־אב

60. . . . שומא תאצאבאתי קאתסו

W. A. I. IV. Pl. 30. Colonne 1, I recto.

1. . . . . זיאו אי . . . . . .

2. כים־מא אן־כית . . .

3. איש כאבתום שא כימא אן־אי שותורו(?)

4. אור־שאק־גאל כי כים פא־גא מו

5. קאראדו ראבו שא כימא כי־תים ריתו

6. אן־כים כי כים : אן כי כים דאן־בא־זו־ני

7. אנא : שא כימא אן־אי או כי־תים שותוגאתא

8. אור־שאק כי פאל־א די דא־זו־ני

9. קאראדו דיש מאת נוכורתים איש אוד אלאביכא

10. ניר־א־שי מא כור־האל נו צאב־הי סאר (?) אוד־דו־א־זו־ני

11. כאבתום שא איש בושוק : פישאק . . . לא אוצא

12. תא בי מא . . . [תא נו] מו־דא־די

13. מינא איש נאקבי מינא שא לא תאבשודא

14. : מינא איש נאקבי מינא שא לא תאזנוקו

15. תא א־אב־בא כי אן־אי דא־אב־אוש

16. מינא שא תאמתום .   בי־תא אומאלוקו

17. תאך : V־א־אן מי רי מו־און . . או א־אן מי רי מו־און גאז

18. אבנו מותאארי תאבות איץ . . כישאתסונו תיריד

19. : אבנו אינא אוזי תאבות אומי אוזי תיריד

20. זיר־מאל   זיר־מאל־זו־ני

21. שורבו   איש שורבותיכא

22. ראב־גאם־מי־איר נא אבא־כו נא רי־רי־גי־איש

24. : נא אבא־גיל־לי אבא־מאל

24. אן־מיש איש שאחלוקתי ריטיבתו : רי . .

25. : תו .

Colonne II. 1, verso.

1. ראב-גאם-מי-איר אן-נא   מו-און-לאח-לאח-גי-איש

2. : מי־לאח־לאח־גי־איש

3. : מו־און־שי־שיג־גי־איש

4. אן־מיש שא שאמי תאשור : אנא תאהאזי איזאזוכא

5. ראב־גאם־מי־איר כי־א תיך : כא מו־און־סי־סי־איש

6. אן־מיש שא כי־תים דיש שיסיתיכא אושקאמאמו

7. : איתינשו : פאהרוכא

8. אן־א־נון־נא־כית־אי־ני : כא שו מא־רא־אן־איק־לי־איש

9. : כא שו מא־רא־אן־מא־אל־לי־איש

10. אן־אנונא־כי אפא אילאבינובא

11. שו שי כו קאק שאק VI האר־שאק־מאל מו־און־סאר־בי

12. שומא   איש שאדי תאנארכיבאת

13. . אים אור־כור־רא מי־רי כין רא : כא־גא־נא : ני

14. . שור שאדי   אימיסו : תיריד

15. . . א־נום מא מי־רי כור כא־גא־נא : ני

16. . . שארו לא איריאני תיתיקו : . .

17. . . כא] ני די   שאק אוב . . [אב] גאם

18. . . כית אשסימא ניש . . באת

19. . . כא ני די   שאק [אוב] . . אב גאם

20. . . . שא חאתים תאש[סימא ניש] . . . באת
21. . . . נא לאל־אי כא ני . .
22. . . . תי כא גא . . . . .

Colonne III. 2, recto.

1. א]־דאן . . . .
2. א]־דאן אן . . . . .
3. א]־דאן לי בי . . . . .
4. א]־דאן אן־כא . . . . .
5. א]־דאן מו־לו סאר . .
6. א]־דאן אן מאל־אן גאל־פור . . .
7. א]־דאן סים מאל־אן חאל־גאם (?) מו . . .
8. . . . די אין די גאב כור־רא
9. אילאך איריד דיש איראת אירציתים
10. . ני־אי פאר ני־אי כור סאר־בי נא .
11. אושתאבארי : אן־פאר אירתאבישו דיש אירציתים מיתותי
12. אי סי איש נא כו אוד נון בא נא כו
13. ניצאתו מאלי אינא אוד־ום אימקותו גאל־י דיר תים
14. אידו נו די־מא מו זו כו
15. איש ארחי לא מושאלימו שאתישו
16. כאש לא בא־אן־דא־בי־בי [חאר]־אורו־לו בא (1) כו
17. אנא חאראני גאמיראת נישי : מופאשיחאת אמילותי
18. סאר־דא מו נא (?) כו
19. אנא צירחי שא בי תאב
20. מים כי־א־נא שוד נו מו־און־דא־פא תאב (?)
21. אידלו דיש כי־תים רוקתי שא לא אינאמארו
22. א לום־מא איד לאל אי א לום־מא איד־לאל־אי
23. אחו דאן אונובי שא איכאמו
24. אחו דאן אושובי שא איכאסו
25. האר מו אל אוד דו נו גיל לי אבא מאל אל?

(1) זו T.

26. אִיר־אוּר מִי א חאר מו אל אוד־דו־מא
27. אִי מי דִאק תא אים־מא־רא־פאר
28. דאן מִי־אִין מי דִאק תא אים ?

2, Verso.

35. א־דאן אור־שאק אן אִו א . . . .
36. א־דאן ░░░ דאן מו אן דא מו . . .
37. א־דאן טו מו אִו מו זי . . . .
38. א־דאן ראק־אִו אִו סא . . . .
39. א־דאן לי בי איר אִו כא־שו . .
40. א־דאן חאל כא די אי־נִי זא . .
41. א־דאן מו לו סאר־רא אן . . .
42. א־דאן אן־מאל־אן גאל־פור אן .
43. א־דאן סים מאל־אן מו־תין. . .
44. תור־תור־בי איץ־מאך שוד־שוד זא . .
45. ציהירותישו איש איליפי דיביתים . .
46. נאל־גאל־בי שיביר שוד שוד . . .
47. ראבותושו איש איבורי שאלו . . .
48. . לו . אים־רי הא־מון . . . .
49. . . . אאו שותי . . . .
50. . . . מו־און־כוש אִו . . . .
51. . . . נו בִי . . . . .
52. . . . שונו לא . . . .
53. . . . שִי לוח . . . .

Colonne I, 3, recto.

27 כי תיך אוד־דו דיר אים תִי . . . תיך מאל נִי אין . . .
28. נאהליפתא כאנ . . שא בולוהתי איתא . .
29. כו (¹) דיר כו אים גאל־לא . . כִו־נא נִי . .
30. צובאתא סאמא צובאת נאמרירי זומור כִו אוכית (?)
31. . תין חול איץ־גאן־אול איץ־כִא־נא כית נִי־און . . .

(¹) כי T.

32. חולא איש חיתי שא באבי   אישו . . .

33. . גול סאר איץ נום . . א אן איץ־כאך תא ני־אין . . .

34. פיריא פאלתי איתי אין כאתים א . . .

35. כא־צאב־חי־צור־סא תא . כאר־רא כים סו־זו ני־אין . . .

36. . נאגי . . . דיש אשרי מונארבי (?) זו . . .

37. אודוך [חול א] לאל חול . .

38. אודוכו . . נאן סיאא . . . . בי

39. כו חאר־אורו־לו [תור] אן־רא־נא   א מי . . . אב

40. איש זומור חאר [תור] אן־שו   אלו . . . בי

41. זאק אן אן־אי־א תא נאם בא דו בו ני נאם־בא[־ניגין־אי] ני

42. איש אישרית אן אי לא תאתאנאמזאז לא תאס[אנא]חאר

43. אי־א אוב אוב תא נאם בא־דו־בו־ני [נאם־בא־]ניגין־אי־ני

44. איש דובקאת בית לא תאתאנאמזאז לא תאסאנאחאר

45. אי־א גא־בא־דו   נאם בא־אב־בי אין

46. איש בית לוזיז   לא תאגאבי

47. אוב־אוב תא גא־בא־דו נאם בא־אב־בי אין

48. איש דובקאתי לוזיז   לא תאגאבי

49. . ליש תא גא־בא־דו   נאם בא־אב־בי אין

50. איש] . . לוזיז   לא תאגאבי

51. אודוך חול] אוד־דו בא רא כי בי דו כו

52. אורו]כו שינו צי דיש ניסאתי

53. . חול דו־נא א־רי־א כו

54. . לו שינו אר־לאך (?) דיש נא־מי

55. . . בא־זו כי שאק תאר־דא

56. . . אזכא אשרו   חיסו

57. כי] כו־א־זו אי שוב־בא א־רי־א

58. שובאתכא ליב . ו . . בו

59. אוד שי מו . . זי או . .

Colonne II. 3, verso.

Le début manque.

26. . . פים שו ני־אין . . . .

27. . תי אוסאר . . . . .
28. . סי־חי כים מי א אין . . . .
29. . גיצי אש מושי . . . .
30. . מי מי גא . . . . .
31. . שי אשאר איבלי . . . .
32. . סא תול כים . . . .
33. . כאתימתי . . . . .
34. . . אל־האפ כים . . . .
35. . אלוהאפי . . . . .
36. . אוד כים שי גאב . . . .
37. . אש נידלא . . . . .
38. . . . מי א ני דו איץ . .
39. . שאקומיש אש מושי אי . .
40. . . . חאר־גא־טו כית דוב מאח מי כו גא נון־כי
41. . . . מוליל אוד־. שא איר־הי אנאכו
42. . . שי־דו רא אן־אין־כי־גא מי־אין
43. . . שו אליך מאחרי שא אן־אי־א אנאכו
44. . גי באר באר כו זו תור שאק אן־אין־כי כית חאר־כין־גא־א מי־אין
45. אוד באר באר אין כי תור רישתי אן־אי־א תור מירישו אנאכו
46. . איכ נון־כי־גא כית נאם רו ליל מא דיש מי־]אין
47. . בו איר־חי שא שיפאתסו . מאת (?) אנא[כו
48. . זי־גא־זו כו גאב־זו זי זי גא . .

La fin manque.

W A. I. IV. Pl. 56 ,recto.

1. . . . . . מושיתי
2. . . . . נאתום כותומתום
3. . . . . תום או נאמריתום
4. . . . אובאשיפ־אני
5. . . . אוביראני
6. . . . . אושיסו כוח־מו

7. . . . אמרוץ אנאכו

8. אים שי לא צאלאלו מי או אורא

9. קו אימתאנאלו כא־יא

10. אובונתי כא־מו איברוסו

11. א־מיש מאשתיתי־מו אונאטו

12. אילי לינובו חידותי סיפרי

13. איזיזאנימא אן־מיש גאל מיש שימא דאבאבי

14. דיני דינא אלאכתי שידא

15. איבוש נו חאר כא־בי־זו מו או ראך־כא־בי־זו־מו

16. שא איפיש־מו או מושתיפישתי־מו

17. אשכון איש שאפליכונומא אגובו אובדיני

18. אי]אבו שא שיניתי אישתיאא לאבאנאתי

19. . . . לימותמא אנאכו לובלוט

20. . . . שא רוחושא רוסושא לופאשרו

21. . . . ליליל אני שא כימא אוד שארו

22. . . . ליפשור־אני מאחיראת כאלו

23. . . נוש ליכאשפאני שא כי־תים מאלא .

24. . . לוכו ליפשור־אני שא שיאם מאלא .

25. . . ריכונו . . . . . בימא אוכי . .

26. . ביב . . . . כימא לא אוב . .

27. לא אושא . . . . . . לי . . . .

28. תור . . . . כאשא . .

29. איש מוח כישי . . . .

30. III אין־נון־מיש שא מושי . . . . . .

31. כא־שא לונילו . . . . .

32. שא איקבו כא חולתים מו . . . . . .

33. שא איבושו כישפי כימא . .

34. כיצרושא בוטורו איפשיתושא . .

35. דאן אמאתושא מאלא

36. איש כיבית איקבו אן־מיש מושי תום־כא־לי אין

37. אין כי־תום כי־תומא : אן־איץ־טו־באר אין מאמיתיכונו

38. שאלמו אתונו תיבו שא כו אידי

39. שאלמו דיש־כו איבושו אתבושו אתונו אול תידא

40. שאלמו ראך־כא־בי וו מי מו איבושא אי גאפאטירא פאשאר נו תוך
שי כא־לי אין

41. אין איר מוסאפאן איר מוסאפאן : שא איר מוסאפאן ‖ תא כא גאל . .

42. . קאק אן־פאר אוד־דו   שאניתו   דיש אן־שאמשו

43. . דיש צית אן שאמשי   שאניתו   דיש איריב אן־שאמ[שי

44. דיש]־כו אירא האצבא   או אין נו אוש נא ?

45. אן־מיש שא אן־אי   א מיש א . .

46. דיש־כו   דיש כאשונו   אולאלוכו[נו

47. אתונו יאשי   אולילאאיני

48. אין אבלא ניבירו   אקתאדיש

49. אבלי איבשישינא   שא כאלישינא . . .

50. אן־אנום או אנתום . . .

51. מאנו לושבור   א . . .

52. אש כא האר־כא־בי־זו מו או ראך־כא־בי־זו מו איפאש . . .

53. אידי אין סו (?)   שא נון־מי אן־מיש

54. לילסאבימא   לא תאפא[ליה

55. ליקבאניבימא   לא תאביש . .

56. לולסיבימא   אבו . . .

57. לי]קובאבימא   שי . . .

58. . בית איקבו אן־אנום אנתום . . .

59. . לוראבו אלאך א . . .

60. . איד האר־כא־בי־זו מו ראך־כא־בי . . .

La fin fait défaut.

Verso.

Le commencement est d truit.

2. . . . נון איד . . . . . .

3. . . . קאמו האר־איר . . . .

4. . . . גיגול האר כא־בי . . . .

5. . . בית שינותי . . . . . .

6. . . . אל (?) סיכא כימא א . . . .

7. ליד . . . דיני אישבאר אן . . . .

8. קומו הארכא־בי־זו או ראך־[כא־בי־זו

9. אכול אאביא ארוה שינו

10. אוד־כא איזו ליכשוסונו

11. כימא א־מיש סו א זין לאל אשתיכי ליכתו איץ (?) . .

12. כו מא תיריך תאך־מיש־שו סי־מיש־שונו ליכתאזיבא

13. אש כיביתיכא צירתי שא נוכורו

14. או אניכא כינום שא נו פאל־ו כא־לי אין

15. אין אן־פא־כו שאבו איליתי אן־א [נום

16. אוד תאר את בו כור אן־אין־כית : תאר בית זו־אפ בינות אן־אין אן־. .

17. אש שי גי ביל לאל אונאמירכא כא־א

18. הארכא־בי־זו איכשיפ־אני כישפי איכשיפ־אני כישיפשו

19. ראך־כא־בי־זו תאכשיפ־אני כישפי תאכשיפ־אני כישיפשי

20. איפישו איבושאני איבשו איבושאני איבוסו

21. איפישתו תיבושאני איבשו תיבושאני איבוסי

22. מושתיפישתו תיבושאני איבשו תיבושאני איבוסי

23. שא נו־מיש דיש פי נו־מיש־מו איבנו בונאניא אומאשלו

24. אוד־שאל־ליש־מו אילקו סיך־מו אימלוסו

25. כו סיך־מו איבתוקו איתיקו איש חי־א ניר־||־מו אישבושו

26. אן־איץ־באר קארדו אין־סונו ליפאשאר כא־לי אין

27. אין גא־טו־ליס דיפארו נו־מיש־שונו אגאלו

28. שא אודוכו שידו ראביצו איכימו

29. לאמאסתי לאבאצי אהאזו

30. האר־כית־לאל ראך־כי־כית־לאל כי־איל כית־לאל

31. או נין שינו מוצאביתו אמילו

32. הולא זובא או איתא אתו[נו

33. קוטורכונו ליבילי אן־[סין

34. לאאמי כונו ליפאלי אן־פאר

35. ליברוס חאאתאכונו תור אן־אי־א באר־באר כא־לי [אין

36. אן־פא־כו שורבו מאליך אן־מיש גאל־מיש

37. שי

38. שי מאבלו

W. A. I. IV. Pl. 57. Colonne 1, recto.

1. אין ראך־כא־בי־זו מותאלכותו שא תאר־מיש
2. מותיריבתום שא בית־מיש
3. דאאליתום שא ביריתי
4. האאטיתום שא ריבאתי
5. אנא שי־שא או איגיר־שא איסאנאהאר
6. דו אם אש תאר־מא אוסיהאר ניר־||
7. אינא ריביתי איבתאראם אלאכתו
8. שא און־שי־צאב דוכו איכים
9. שא [כי]־איל שי־צאב־תום איניבשא איתפאל
10. . . נירימי שא כוזובשא אילכי
11. און איפאליסמא און־דאן־שו איכים
12. כי־איל איפאליסמא איניבשא איתפאל
13. אימוראנימא ראך־כא־בי־זו איליכא איגיר־יא
14. אינא אימתישא איבתאראם אלאכתו
15. אינא רוהישא אישדיהי איברוס
16. אושאסי און־מו או און־או־סי־הי־מו אש סו־מו
17. שא ראך־כא־בי־זו אש כולאתי אבדארי . אימשא
18. . . . . . תיא אבתאני . . נושא
19. . . . . . נא ליביכי ני . . . .
20. . . מאן אש ביר־מיש־כי אירא . .
21. . . קאמא כי מאתכי . . . . .
22. . . איר אתאנאר . . . . . .
23. . . תא איר אתאדילא . . .
24. . . . . רובי אתאדי . . .
25. . . . ימא און־ביל־גי ליכול . .
26. . . . ישמא און־ביל־גי ליבשודכי

27. . . . . . מא אן־ביל־גי לידוכי

28. . . . . . מא אן־ביל־גי ליקמיכי

29. . . . . רי לישאצביתכי אן־ביל־גי חאבילכי

30. . . . . זו סו־כי ליחמוד כא־לי אין

31. . . . . נא תור־ראך־מיש אן־אנום שא אן־אי

32. . . . . נא תור־ראך־מיש אן־אנום שא אן־אי

33. . . . . נימא אולתו אן־אי אוראראני

34. . . . . באתינא אי כיאם תאלאכא

35. . . . . שי או איפישתי שא בול־בול א בול־בול

36. . . . . ניגין־ני איליכא

37. . . . . קותי שא חוזאבישינא

38. . . . . מי שא חומאמאתישינא

39. שא לילאתי . . . זובאת (?) איש ביליכא

40 אין ראך־כא־בי־זו . . .

41. אילינית‌ום . . . דאתום

42. אשיבתום אישיבותי

43. מושדורותום אגוגילתום

44. ראך נו גיג ראך מי

45. אן־XV־יתום זיר מאשיתום (?)

46. באארתום שא מושי

47. האאטיתום שא ריבא[תי

48. מולאאיתום שא אן־אי

49. מוריביתום שא כי־תים

50. כאמיתום שא כא אן־מיש (?)

51. כאסיתום שא בירכי אן־XV־מיש

52. דאאיקתום שא און־מיש

53. לא פאדיתום שא ראך־מיש

54. אהודיתום צאבוריתו

55. . שימי או רוחי שא לא אוסארו מאנמא

56. . . . נאמאאיתו רוכי איצאבתוכי

57. . . . נוכי אושתאפאלכיתוכי

58. . . . פילו אמאת לושיכי (?)

59. . . אוד־דו דינובי דיש אן־איץ־באר . סידי

Colonne II.

11 lignes très mutilées

12. שא חאר . . . . . ראך־כא־בי זו מו
13. אן־א־זיק . . . . . שונו לישבונומא
14. כישאת . . . . . לוש]פאלכיתומא
15. אנא . . . . ליליכו
16. כימא . . . . לימו . נישונו
17. . . . . זו בו לית . . תוכו (?)
18. . . . . אן־א־זיק מו־יא [כא־לי] אין
19. . . . . סותו אילא . . . ני
20. . . . כאק אנו אי . או . .
21. . . . סו תא תידאני ציבית (?)
22. . . . נא אילאמאתא . בית כאמו
23. . . . גידאפי אן־פאר אינוהאמא ([1])
24. . . . שאד־י איש כי־א אן־זיק אינוהו
25. . . . רוהי רוסי שא ראך־כא־בי זו מו
26. . . . ניתיא אן־ביל־גי ליקמי
27. . . . . כו . אוד באשא ליהפי
28. אן . . . . ליפשורו כישפישא
29. א . . . . זיק איש מאת־יא לואכו אין
30. ני . . . . ראך־כא־בי זו שא איק־ו
31. . . . . . . חולתים מו איש רובישא
32. אינא . . . שא איבאנו רוהוא
33. אינא איץ־לו . . שא איבאנו רוסוא
34. אינא כיבי . תאקבוסו דו אז (?) מותום
35. ראך־כא־בי זו אצבאת כא־כי אצבאת כא־מי־כי
36. אצבאת ישי־||־כי נאדילאתי
37. אצבאת ניר־||־כי אלאבאתי

([1]) אינוזאמא T.

48. אצבאת   בירכיכי איביריתי
39. אצבאת   גאב־כי תיקולאתי
40. אבתאסי אידיכי אנא ארכיכי
41. אן־סין אילאמי ליקאתא פאגארכי
42. אנא מיכית א־מיש או ביל לידיכימא
43. ראך־כא־בי זו כימא סיחיר תאך־רית אני
44. ליצודו לוריקו פאנוכי
45. אין אתי   שא תיבושיני
46. אתי   שא תושיפישיני
47. אתי   שא תוכאשיפיני
48. אתי   שא תוחאפיפיני
49. אתי   שא תוצאביתיני
50. אתי   שא תוגאניכיני
51. אתי   שא תואכיתיני
52. אתי   שא תוביריני
53. אתי   שא תוכאסיני
54. אתי   שא תולאאיני
55. תאברוסי כיא אן־מו או אן־איקיל מו
56. תאברוסי כיא שיאשיאתו סים נין־איב רו גאב כור כינאתו

Verso. Colonne III.

1. אליך קאקים מאחאחא שא אומוטי אשאבאם
2. אמאחאת תאבחו דיש שאק־דו ראגאתי שימתיבי
3. אין שא איבושאני אושתיפישא[נ]י
4. אינא מילי א־זיק איבושאני
5. אינא מידי א־זיק איבושאני
6. אנא איפישתי איפשימא איקבו
7. אנא סאחירתי סוחרימא איקבו
8. אניתא לו איך־מאבתושא
9. כים איך־מאבתו אניתא איבאלאביתו
10. כישבושא ליפאלכיתומא כא־חי־שא
11.   או לא ניחא ליליכו

12. די האר שאליסא היבמא דיני לישיר אין
13. אין איך־מאכתו מו אן־סין אושיפיש
14. אש בירית סי־מיש שא נאמאת פישארתום
15. אשבו אש ליבי שא האר־כא־בי זו או ־ראך־כא־בי זו
16. אשבו אש ליבי שא איפיש או איפישתו
17. אשבו אש ליבי שא סאהירו או סאהירתו
18. . . . ||־שו תיק אשאלשא (?)
19. . . . . . כולאשא
20. . . . .
21. אי . . . .
22. אורו . . . . . .
23. אימשונו אא . . . .
24. אש כיבית אן־פא־כו . . . .
25. אין לא אוד תאר־מיש אן. .
26. אמיני נאמא באר . . . .
27. ראך־כא־בי זו . . . . . .
28. אמיני אמ . נאק . . . . .
29. איליא אורי אב . . . . . .
30. או ראת א . קארימא אוצאב . .
31. אש כיפ . כי פא רים אושי . .
32. ניגים . דאתיביכי (?) אושאם
33. אמאהאץ מוהאכי אושאנא טינ(יא)
34. ארי ליבאכי תאמאשי אם־בי־מיש
35. איפישתום או מושתיפישתום
36. . . אול תולאפאתיני
47. . . תוראחי . . . ני
38. . . . . . . בא [ני]ני
39. . . . . . . א פאני
40. . . . . . כי רוחוכי
40. . . . . כי חול־מיש
41. . . . וני אאפי אין
42. . . דיש מאלאכתו

43. . . . דאנאתו שא אמילותי
44. שא כים אור-מאח איצבאתו אמילו
45. כים חוחארי איסחובו אידלו
46. כים שיתי אוכאתימו קאראדו
47. כים שושבאלי . . . . .
48. כים איצפארי איש . . . .
49. תאר כ א־בי זו או [ראך-כא־בי זו
50. אן . . . .
51. אן-איץ-באר תו . . . .

Colonne IV.

Manquent trois lignes.

4. . . . . נורי קארדאתי נו
5. כי . קארי דילוחו אומי . נו
6. ליזבוהכונושי אן־איץ־באר . . .
7. אא תי־מיש־ני כישפיכונו רוחיכונו שי ? תי
8. איבילא כים חא־זון איש א־מיש איץ (?) א
9. כים שאח איש רושומתי
10. כים או אינוש (?) איש כוסאלי
11. כים או כיריב איש אחי אראבי
12. כים זיר איץ־דאן איש אחי תאמתים
13. אלית אן איקיל מונאמיראת שימתי
14. אוצוראכו דיש־כו
15. . . . . . אן־איץ־באר ראורובו
16. . . . . . . נום קארדו
19. ? אשוכאבי טאבי . . .
20. ? דאנאתי ריתא (?) . .
21. ? אמאתום אובאאאכי
22. האר]־כא־בי זו ראך־כא־בי זו איפיש או איפישתו
23. . ריתאכונומא דייש ביל לורי אין
24. פיש]לי פישלי כידי כידי
26. ? כאכלו

W A I. IV. Pl. 58, recto Col 1.

Manquent 18 lignes.

19. . . . . ו אותארו

20. . . . . דאצו

21. . . . . אוסיחירו

22. בי] . . . תור אן איברושו

23. כי] . . . אר תור איברוסו

24. כי] מאל-אן תור-ראך-[שא] איברוסו

25. כי] תור-ראך מאל-אן-[שא] איברוסו

26. כי] אימיתי כאלאתי[שא] איברוסו

27. כי] כאלאתי אימיתי[שא] איברוסו

28. כי סים סים-שו איברוסו

29. כי איברי איבירשו איברוסו

30. כי רז אות א-ליף אות-אשו איברוסו

31. צאבתא לא אומאשירו כאסא לא אוראמו

32. שא בית ציביתי לא אוכאלי מונורו

33. אנא צאבתי צאבאתסומא אנא כאסי כוסישומא איקבו

34. אול אידי סארתי אן אול אידי אין-אוש אן-איקיל

35. אן אידאץ אן-איקיל אימתיש

36. אנא אן-שו ארנושו אנא אן-איקיל-שו חאבלאתסו

37. אנא] ביני דאצאתום אנא סיס-גאל-י זיראתי

38. אנא] . . אימתיש אנא נין-גאל-תי אוכתאליל

39. אנא] . . סאר או ביכיתו או רוראביתי . .

40. אנא יא . . . . . .

41. אנא איבאיש . . . . . .

42. לא אמירתי הו . . . . .

43. כו שא איקתאבי . . . . .

44. איזיבא איש (?) לא כיתי איז. . . י

45. כא סיב (?) לא כיתי אילתיכי כא . . מא

46. תור איש בונא איתאכית (?) תור איש . כין

47. כודורו לא כיתי אוכתאדיר כו [דור כית]

48. אול אובאדיר

49. אוסא מיצרא או כודורו [אי]תילי

50. אנא בית תאפישו אירוב (?)

41. אנא נין תאפישו אידחי (?)

52. בי־מיש תאפישו איתאפאך

53. צובאת תאפישו איתאפאל

54. מיראנושו אידלו לא אומאשירו

55. אידלו דאמקא איש כימתישו אושילו

46. קינאבו חארתא (?) או . חו

57. אנא לאבותי איזא . . . . . .

58. פישו תארצו ליבאשו לא כי . .

59. פ]ישו אנא ליבאשו או . . . . .

Colonne II.

1. גאבישו איתאמו . . . . .

2. כינו אירודו או . . . .

3. איבאתום איטארארו או . . . .

4. אונאנו אובאנון (?) או . . . .

5. . חאב תאב . . חאבאדרא (?) או . . . .

6. אנא ראך . . כא . . או . . . .

7. בארו . . כא אוד אי . דא . . אסיב . .

8. לאבירא . . אישתי שובאר . .

9. ארכי ראך חול תיבו

10. איתי ראגי איתיקו

11. לאבאניתא איבושו

12. אנא כישפי או רוחי קאתסו אובילו

13. איש שא גיג מארצי שא איכולו

14. איש ארני מאארותי שא איחתאטו

15. איש איר־באר שא אושאפיחו

16. איש אילאתי כאצירתי שא אושאמרירו

17. איש גאבי אז או אן־איקיל שא אימישו

18. אש ליבישו או פישו איקבו   לא אידינו
19. אש שורכי מו אן־שו   אימישו
20. אוקאדישו אונאזימו   איכלו
21. אים אירו ריחו   איכולו
22. אישרורומא מאנקאתי   אירשו
23. איק־איר־אורוד כונא   אוסיהו (?)
24. אן־שו או אן־איקיל־שו כי־שו   אוצאנו
25. אש שיפארי איזאזומא שו נין-אתי (?) איתאמו
26. לו פאתרא אול אידימא   איתאמי
27. אילתיכימא   איתאמי
28. איהתיסימא   איתאמי
29. אש שורכי אישרוקו   איתאמי
30. אש זי־מיש   איתאמי
31. אנא אן־דאן שו־סי־שו   איתארא .
32. אש אן־דאן אד או מאל־אן   איתא . .
33. אן־דאן סים־גאל־י או נין גאל תי   איתא . .
34. אן־דאן איברי או תאפי   [איתא . .
35. אן־דאן אן או תא[פי אן   [איתא . .
36. אן־דאן־אן . . .
37. תאפ . . . . . .
38. . בא תאבדי . . . . . .
39. שא גיג איר . . . .
40. אמאת איר . . . .
41. כא שא איר־שו . . . . .
42. אנא פאן תאמי . . . . . .
43. תאמו אנא פאני . . . . . .
44. אש איק־גיג תאמי . . . . .
45. אש איק־גו־זא תאמי
46. אש איק־איר־אורוד תאמי . .
47. אש דוך תיך זי תאמי . .   שאאיל
48. שאאיל   שאאיל
49. אש איק־נא   שאאיל

50. איש איך־גו־זא שאאיל
51. איש איך־איר־אורוד שאאיל
52. איש נאדין דוך־תיך־זי שאאיל
53. איש כיביל נאפחי שאאיל
54. איש גי־ביל־לאל שאאיל
55. איש נאפאהאתי שאאיל
56. איש דופי או גידובא שאאיל
57. איש איך־באר או איך־קא שאאיל
48. איש אחי אורי שאאיל
59. איש אחי אומאמי שאאיל

W. A. I. IV Pl. 59, verso. Colonne III.

1. איש אחי איך־פין שאאיל
2. איש אחי פו שאאיל
3. איש אחי א־זוק שאאיל
4. איש אחי איך־מאך איך־מאך הו סי איך־מאב תו שאאיל
5. איש צית אן־שאמשי או איריב אן־שאמשי שאאיל
6. איש אן־מיש שא אן־או בארא־מיש שא קאקארי שאאיל
7. איש בארא אין או נין שאאיל
8. איש אצי [איר] או איריב איר שאאיל
9. איש אצי כא גאל או איריב כא גאל שאאיל
10. איש אצי בית או איריב בית שאאיל
11. איש תאר שאאיל
12. איש בית אן שאאיל
13. איש הארׄאני שאאיל
14. לו פאטרא אן־פאר דא . . . .
15. בוטור אן־פאר אין אן־תא־מיש או כי־תא־[מיש . . . . .
16. מושתישיר אן־מיש גאל־און מאת מאת את . . .
17. איש כיביתיכא־לישאכין כית . . . .
18. . שיסו לישתישיר איש מאח . . .
19. . טור באר אן־מיש אין ליד־נו או אן . . . .

20. . . . תאף אן־אן־בית (?) בוטור   אן . . . .

21. . . . . אן   אן . . . .

22. . . . . גור   אן תאף . .

23. בוטרא אן שוקאבונא או אן־שיכא . .

24. בוטרא אן־מיש גאל־מיש ? איצלא . .

25. בוטרא ביביל תור אן . . . .

26. אן־אן או נין   שו . .

27. אן־אנום או אנתום   שו . .

28. אן אן־כית ליפטור   גאל־און באנו איש . .

29. אן־נין־כית ליפטור   סאראת בית . . . .

30. בית כי כיל (?) ליפטור שותומוחי . . . . .

31. אן־אן־כי ליפטור   אן־נין־כי ליפ[טור

32. אן־אן־חי ליפטור   אן־נין־חי ליפטור

33. אן־אי־א ליפטור   גאל־און זו אפ

34. זו־אפ ליפטור   בית נימכי

35. זו־חי ליפטור   אב זו־אפ ליפטור

36. אן־אמאר־אוד ליפטור   גאל־און אן־VII

37. אן־צארפאניתום ליפטור סאראת בית שאק־גא־טו

38. בית שאק־גא־טו או כא אן־רא־כי ליפטורו

39. שובאת אן־מיש גאל־מיש

40. אן־פא או אן־נאנא ליפטורו איש בית זו־דא

41. אן־תאשמיתום ליפטור כאלאתום גאל־תום

42. אן־די־תאר ליפטור גו־זא־לאל בית שאק־גא־טו

43. אן־באלבי שי־צאב ליפטור מושיו־יב דאמקאתי

44. כאר־בי אן־כי או בית תים גאל און־מא ליפטורו

45. אן־גאל או אן־טיטאלתום ליפטורו

46. ליפטורו איש שושיכי איש אי שו סיך־לאם

47. או אן־לאחוראבי

48. אן־יאברו אן־לום . . רו ליפטו[רו

49. אן־מיש שו־בו

50. אב אן־מיש אורו־לו אים סי־די אים כור־רא אים מאר־תו

51. אי־מיש ניביתי ליזיקונימא

52. ליפאנירו כאמיתסו
53. אן־איש־תאר ליפטור איש און־כי סובו]רי
54. אן־נין בית אן־נא ליפטור איש בית אן־נא באר לא . .
55. אן]־אנוניתום ליפטור איש אגאדי־כי איר . .
56. איר א]גאדי־כי ליפטור בית. . . . .

La fin manque.

Colonne VI.

1. אן־אישהארא ליפטור בילית דאדמי
2. אן־שידורי ליפטור אן־XV נימיכי
3. אן־דאן תי־לא
4. אן־נית־רא אן־נית־רא גאל אן־נית־רא דאן־ראן ליפטורו
5. אן־לאס אן־האני אן האר־חי־ניר־א ליפטורו
6. אן־גאל־און זין־נא אן־לא־תא־ראך
7. אן־כאראחו ליפטורו
8. אן־דון־אן־פאר זיכירשונו ליפטורו
9. אן־תי־פאל אן־שאק תאר אן־ . . .
10. אן־אימיריא ליפטו]רו
11. מול באן מול מול קאק סי־די אן . .
12. אן־נארודו ליפ]טורו
13. אן־פא שאק מאל מול סיב זי אן־נא . .
14. אן או אן־איקיל מאלא מו־שו איש . . .
15. איש אוד־מי אני לי]פאטירו . . .
16. שא בול־בול־א בול בול . .
17. . . דאתישו . . .
18. . . תישו . . .
19. . . . .
20. ליפאטיסו כא . . .
21. לישאתבו מאמיתסו . . . אין
22. אין מאמית כאך א בי שא גאל־און תור אן־שו איצבאתו
24. דיף II גאן שורבו

A. I. IV Pl. 61. N°.1 ,recto.

1. . . . . . . מיראת . . . . . . \
2. . . . . . סי איתישו . . . . .
3. . . . . . אנא כאמישו שי . .
4. . . . . . היסא תאני . . . .
5. . . . . . . שו ניסאתא או . .
6. מורצו דיהו . . תום דילולתום
7. מות־שו אירתיהו אימטו תאניהו
8. אבוהו אנונו פאתום פילאבתום
9. קודושומא אונאסו ניסאתסו
10. אהתינינמא מארצאבו איכיכא
11. כאבתאסו נאנכון מאת מאח . . כא
12. נאנהום דימתא כימא אימבארי אושאת . .
13. אותאהאצמא אושאבכא לא אליד . .
14. כי לאלארי קובי אושאוראב
15. דולולשו איקאבי איש תיניני
16. מינא אימומא איכבודא בילי ארדיש
17. לובלא פישו שא לא אידי
18. . דומא אנוא איהתאטי כאלאמא
19. . . אניתא לו איתיק לוצי איש שאבשאבי
20. . . ישמא אנוא איהתאטי כאלאמא
21. . . . : . . לו] איתיק לוצי איש שאבשאבי
22. . . . . . נארי סארתא איפיר כא־שו
23. אילקושו איהאפאני אורושו מאשאך (?) די . . .
24. איש באב סארתיכא כאסא אירא . . .
25. איפאשאר טימא אידי לא אישו . .
26 איתאמוכא איש אוניני
27. שיטרו שא אן־אי־א לישאפשוח ליבו . . איץ־באר (?)
28. תימיקושו איליש ליכילכא
29. אינחו או רימא אהו דאן ליקבוכא
3. אמורמא איבשיתאשו מארושתא

31. לינות ליבאכאמא רישישו רימו
32. אחוז שור־|| ־כו בוטור אראנשו
33. שוסי דיאאו דילולתא אילישו
34. איש פי כאראשי נאדי נית־כא
35. . אוד בי מאסארתוכא איש נארידי איתראשו
36. . . . . . . לורתאשו בוטורמא אקצישו
37. נו גאמיר . . . כיתסו איליש באגישו
38. בוליט נית . . אית גורדיכא
39. ליביכא לי . . . כית דאדמי
40. מוהאר כיתראשו ליכי פידיתו
41. איש קאקאר שולמי מאהרא[כא] ליתאלאך
42. גאן נון היצבא פאראך . . . לישאסהאר
43. ביכוכא זאנאדו לובאאן
44. שאמנא שיגאריכא כים א־מיש לישארמיך
45. ני גאן נו־נא כו לידאחידא שיפיכא
46. לישאזוליכא זאאי אירינו
47. ארמאני רישאתי טובוש אשנאן

Colonne II. No. 1. Verso.

1. נאפליסמא בילום שונוחו נית־כא
2. ליזיקא אימכאמא זאמאר נאפשירשו
3. שיתאפשיה סארתאכא כאביתא
4. . ומימא אבסישו ליבוש שוריש
5. . . . כים לורתאשו בוטורמא אבסישו
6. . . . קול (?) שיתאלשו
7. . . . איש (?) שא גישגיש נאפשאתסו
8. . . . קול (?) שיתאלשו
9. . . א איש (?) שא גישגיש נאפשאתסו
10. . . בות נית בינות שו־|| ־כא
11. . . אימו מינו נימילשו
12. . . . ארדו בילאשו איפאליח
13. . . . אנא אן מינא אוצאב

14. . . . . . . אול לאבכי תושילי (?)

15. . . . . . . פאטארא כי (?) . . .

16. . . . . לוכי . . . .)

Colonne II. No 2, recto.

19. . . . . . אזאבו מאת מאל שי כיל או לי לאל א תי

20. . גווא . . . גאן לאבכא כיאם איקאבי

21. אן־גו־זא־לאל או . אב שי־צאב־מיש   לאך־נו

22. איגיר־בי דיש אן־פא־כי גאם־מא כיאם   כא־גא

23. אן־פא־כו שורבו מאליך אימכי שא אן־מיש גאל־מיש   לאך־נו

24. איגיר־בי אנא אן־נין־איב גאם־מא כיאם   כא־גא

25. אן־נין־איב בילום גאל־ו אימוקאן ביראתי   לאך־נו

26. איגיר־בי דיש אן־גו־לא גאם־מא כיאם   כא־גא

27. אן־גולא אומו אלידאת צאלמאת שאק־דו   לאך־נו

28. איגיר־בי אנא אן־נין־כית גאם־מא כיאם   כא־גא

29. אן־נין־כית אנתום שורבותו חיראת אן־נון־נאם־ניר   לאך־נו

30. איגיר־בי דיש אן־אין־כית גאם־מא כיאם   בא־גא

31. בילום שאקו מוכין תירותי   לאך־נו

32. שילאלתי אוד־מי שיביל או לי לאל א תי גו מוה סי אין־נון אן־תיך

33. אמי ראמוכות אוד כו כו . מא שיביל איש מאל־ניר אי־גאל כי סאר חא זא שוד

34. V איש . . . אן־אין־כית אן־נין־כית אן־נין־איב אן־גו־לא אן־פא־כו תאר־בי

35. לו גאז גאז פאל כי א כאך (?) שא אן א־שי ליב כו מאל־מיש־שונו דיש גאל־און תוהינו

36. איגיר-ביר אן-גו-לא אן-די-תאר לאך-נו שא בא דיש אן-גו-זא-לאל בא מא אוש כאב

37. תוסופאמא דיש אי-גאל-שו סי-די איש שאלשי איש כא אי־כור לישאאין

38. . . . . כא שאם

39. . . . . באסי איש מאל־ניר אי־גאל

40. . . . . דאצא

41. . . . . איש תא חי ראך

42. . . . . . . איקאבי

43. . . . . . . לאך־נו

44. . . . . . . איקאבי

Le fin manque.

W A. I. IV. Pl. 62, recto. No. 1.

1. אין איץ־זי איד אול אימאת נאחאראת איש מות שו XV־שו לאך־נו
2. אין דאן מאת ני אן־ני־ני שור א כי חאל פא א שו רי בו איש מוה שו־XXXII־שו לאך־נו
3. אין אן גאל־און גאן־מי תור אן־נא מו־פא־דא אן־רי־אי־ני כית אישומאתי איש גאב־שו או ליב־מיש־שו לאך־נו
4. אין איץ־זי איר תור־ראך אן־אנום אין א נאם די אין אנא לא אזו מיליכי
5. דיש מות באר־קא־מיש־שו לאך־נו
6. אין איץ־זי איד אוראת אימאת נאחאראת אישתו אפילאמא
7. אין איץ־זי איד אוראת אימאת נאחאראת איץ־זי איד בארבאראת
8. אין ראב־גאן־מי תור אן־נא מו־פא־דא אן־רי־אי־ני כית אן אין נין ניר־איק נין־אי־ני כית
9. אין תור־ראך אן־אנום שא אן־אי דיש־כו איש מות ניר־XV־שו לאך־נו
10. אין שורבאת תור־ראך אן־אנום מואמילאת לאאותי
11. אין אן־ראב־גאן־מי תור אן־נא מו־פא־דא אן־רי־אי־ני . . .
12. תור־ראך אן־רי־אי־ני כית איש מות ניר־XXXII־שו לאך־נו . . .
13. אין איץ-זי-איד אול אימאת נאהאראת בילכו (?) קותארי לאך-נו מא איש־XV כא . . .
14. אין א־נאם די אין אנא לא אזו מיליכי איש מוח III קותארי לאך־נו .
15. איש XXXII כא איש ריש איץ־נא או מופיתי איץ־נא שא . . . .
16. איץ־מאנו שא כא או רים ביל שום איץ־ליב כורו איש שאק־דושו תו. .
17. אין אורוך חול־איק שאק גאז זי־דא לאך־מא איש שאק־שו שא . .
18. איגיר־שו כישורא איץ־נא תי ציר אין שאק־בא שאק־איץ (?) אין ניר־‖־מו . . .
19. אין אב האר נאם מו־און־דא תו־תו־ני אין . . .
20. איש אוד־מי מאחרי איש . כיל לאמאסתו שא בית אי . . .
21. תירצא מי אז XII שא כו נו נאם איש . . .

22. א פו פאל הול כו מי תושאהאסי ליב שאח תור . . . .
23. אן־אם (?) ראת (?) רו תאתאפאכשי שא אוד־דא שא שי איץ־555
אש . . .
24. כור רו אן־ביל לימיתאן לאך אוד לאך־נו III אוד־מי איש שאק האר .
25. איש שאלשי אוד־מי איש פאר־גאם־מא אוד־דו שי־מא איש אוב כאר־בי
תי כיפ הי (?) . . .
26. איש אוד־מי IV־גאן תור־ראך אן־אנום שא אים כאך אוש שאק־דו סא
פאר תא . .
27. כו אוד I־גאן תאר־מא נו כו כו סי איץ שי כאך כורו תונאדאץ . .
28. איץ גא צו איץ פאל איץ־355 ני איץ סי שי
29. שא כי . . שי בו (?) XL שים־שא שי סא א שא אוד־דא שא סו ביר־
מיש דיר־מא
30. שא . . . כאך אוש צודי אנותי תוצאדי שונותי
31. . . . . אם אן אוד־דא בי איריש זין אוד־דו שי מא שי־מיש שא אן־
שאמשו (?) א שא אן
32. . . . . און־מיש שא סאר אז כי איץ־נום איץ־או גיר סאר סי
33. . . . . ניגין שיניש אן־אי כי־תים או אן־אנונא־כי תושאמאשי (?)
34. . . . . תו שו דיש אים כי שא תי כינו אן־ראב־גאן־מי באך־אוש
35. . . . . גיג כו שי איץ־באר דיקמינו דיר־מא גיר רו תא סא אן או . .
36. . . . . שאק האר גיג שא אן איש שאלשי אוד־מי פאר־גאם־מא אור־
דו שי . . .
37. . . . . תומאהאסי איש אוב סאר־בי תי כיף ביר . .
38. . . . . א ניגין שי אנא איגיר־כא נו שי . . .

Une ligne peu lisible. La fin manque.

No. 1, verso.

1. או תאר הו או שי . . .
2. איש כא בית אן־גור־לא איש בי . . . .
3. איש תיך שו שא אן VII האך־שי־מיש VII פארי איש סיך מי . .
4. VII ריפי כאבו שא VII צירפאני רי בור III אינאתי שא VII צירפאני
5. תאבאנאן שאבו פאם שא XV פאם שאבו ראך פאם שא XXXII

6. צאפּי פאם חו באריֿ   צאפּי שאח אוד אי

7. האלולאא שא שום־מיש   צו לום כור האל פאם

8. סו מאת איץ כאך כי חאר בי איץ לא שיזירתי כימא דייש ליב אינאתי תאשאבאן

9. ריפּי שא בירית תאך שי־מיש פארי איש ליב רי כור

10. VII שי־מיש VII־פארי או גאנאתי כי שי־צאב־מיש תיך לו באת

11. גאל־און בול־בול אן־נא כו שאח אי צו לום כור האל פאם שא XV איש תיך שו שא אן

12. פאת חו צאב או א ני לאל איש טור אוד תוכאצארמא

13. איש תיך שו שא אן שי־מיש פארי כאלישינא איש סיך מי אוד־דו

14. ריבו כאבו שא צירפאני רי כור תאך־זא־סוח איש טור סיך פאר אוד־דו

15. איש סיך פאר רי כור שא שי־מיש שא פארי איש שו XV שו סאר

16. תאך כא מי איש טור סיך מי אוד־דו   איש סיך מי רי כור

17. תאך־שי]־מיש III פארי   איש שו XXXII שו . .

18. . . כא פא־צו איש טור סיך דיר אוד־דו איש סיך דיר ביר . . .

19. תאך־שי]־מיש שא פארי   איש ניר XV שו ביר . .

20. . . . איש טור סיך זא־כור־נא אוד־דו אג איש סיך זא־כור־נא רי . .

21. תאך־שי]־מיש שא פארי   איש ניר XXXII שו אי .

22. . . . . צור רו גו כי רי כי רי איב כי . . .

23. . . . . . . בו סופאני סובו

24. . . . ליבכונושי אן־איר־שי־האר־חי : אן־[אמאר־אור] . . נאם־מא דייש־כו ארי כא־לי אין

25. אין כי שאק תי לא לי בי כי שאק תי לא לי בי כו לא לי בי

26. פיש פיש תי שא אן זי איש תי שא אן זי איש שו אן זי איש זי איש אין

27. || תא אין־מיש אנאתי איש מוח תאך־מיש לאך־נו א־כיל־זיר אוד א איץ־מאך

28. א־כיל־זיר אוד א איץ זי גאן א־כיל־זיר אוד א איץ בי איץ א־כיל־זיר אוד א או נו אוד איץ־מאך כאך א ?

29. איש כא א רי ני בי רי גי שאח חא א־כיל־זיר ני ני נון־נא או אן כי נו תי

30. או אג אוד או ליר רו שא או א ני לאל סו פאם כור רו שא האר נון

31. כו שא איב שו לאל נון באר ביר חא ני שאח אוד אי נאפראקתו

32. אׄין אן־ראב־גאם־מׄי תור אן־נא מו פׄא־דא אן־רי־אׄי־נׄי בית אושאחוזבי אור־כו מי
33. אׄין איץ זי איד אול איםאת נאחאראת אׄין א נאם די אׄין אנא לא אזו מׄיליבי
34. תא] אׄין־מיש אנאתי III תא א־אן דיש מות נאפראקתי לאך־נו
35. שים גאם גאם מאל־פא סאר כו נו נאם באר סׄי אׄיל באר ציר זיר קום כיף רית בית לו או
36. סׄיך שאב אנו קו תא רי
37. אׄינומא האר תור תו באר שא אׄו אׄין אן־ראב־גאם־מׄי תור אן־נא מו שא |־אׄין
38. איש מות שאק־דו III־שׄו לאך־נו אׄו אׄין אן־ראב־גאם־מׄי תור אן־נא מו פׄא־דא אן־רי־אׄי־נׄי בית
39. אושאחוזבי איר־כו מי איש מות תיך שׄו לאך־נו

No. 2, recto

41. דיש נא אׄין חולתים תוך שי . . .
42. דיבׄישו אדיבובו כא־מיש שושכאל . . .
43. דאביביבי שׄוכית תאנוכא כא גוד תאף כא־בי כא־בׄי כא־בׄי שא אג א מיש חול־מיש
44. איש נו זו ניגין אׄין גאל־און בׄי נון גאלתי נאנואזו אׄו כא נון גאל
45. כי שׄו אושאׄשבינומא זינו כי שׄו אנא פור אים־מא
46. אׄו כיציר לומני שא איבצורו שׄו גאב אן גאל־און בׄי אׄו נון־גאלתי
47. נאנואזו אׄו כא אׄי גאל כי שׄו מוגורי שו סי שי־צאב־תים אׄיגיר־שׄו לאל צימא
48. . . גא שׄימו מאגארו אנא נאבי שא כאלאמא
49. . . לאל שׄו אנא חארי מות אמיריישׄו דוזי
50. אן גאל־און בׄי אׄו נון תי רו נאנואזו כי שׄו אנא די מי
51. אׄיבׄיליש אנא דו־מיש כי אׄו איץ־שׄו אנא כור דיני איש שו־||־שׄו אן־שׄו אנא מאהארי
52. אׄו שא (?) אׄיקיל־שׄו אנא ראמי אן־מיש־שׄו זינות כי שׄו אנא די מי
53. כיבית כא־שׄי אנא שׄי גא מות גאל־און בׄי נון אנא . כו טובי אתמׄישׄו
54. כאך כאך בי דיש שי אן כׄו כי ניר תאר אר מאל־ניר סאר א כׄו סׄו ? גי גאב דו אן שא נא שים לי שא אן

55. לו גאו לו בא פאלכי אס-בי זאק אס-בי מי גאן אס-בי כא ביל תותאחא
56. בי או דו (?) פאל כי שא מון-מיש שא חא א רו די לו תיריב תו גאב
שי תי צי אין
57. גי ביל לאל אש ביל כי א-אן א-זיק תא כאתמא אב רא כו תא תאר
58. כים אב רא אלאכתאשו בי או איץ-סיך-גון איץ-שור-מאן גי חי-גא סים גור
59. סים פאל או כו כור מאל דוף אג בי או איץ-תין פאל כי אין אניתו
שו III
60. . שי אן-XV לאך מא אוש כין מא לא ליב שו לו תום כא כא גוד אי
רא זו בי איץ תוך
61. נא בי אן גאל-און בי נון גאלתי נאנזאזא או כא אי־גאל כי שו די טו
62. . מיש-שו זיגות כי שו די טו או מא שו כור אד איביליש דו-מיש אג
63. . . . סי סי כי כור אד כי שו גי-נא-מיש איתאמו נא בי שא נא גי ביל לאל
64. . . . מא אנא בית שו סי די האר נו כו ראך נו כו נו שי מאר
65. . . . אן-מיש כא נו אוד ביליתי
66. . . . . שא רו אות הו אי לאל א תי
67. . . . . . תי אן-אין כית מאליך כור או אן-VII (?)
68. . . . . . . תים שא נו פאל־ו כיביתסא
69. . . . . רי דיש אן מיש כימראסון
70. . . . . כיפראתי

La fin manque.

Verso No. 2.

41. . . . . . . אש מאן . לאך תי גאב רי . . . .
42. . . . . : או זו אפ ליכנושו שא פאל . . . .
43. . . . . . שי קו ניר־II־מיש כי
44. . . מיש א שי (?) או כי־תים ליקתאראבו גאל־און־זתכי
45. . מי כאבי שא לא נאבאר אנא בול־בול א בול־בול נית־כי ליקאבי
אחו ראן
46. כא]־כא־מא שו גא טו לאל א שי ליב כו מאל איר־שא כית
49. או־רא־בי כים אב סאר אן־אן בא־אן־אוד־דו
52. אי־גאל | אן־הי־כאך־א גאל־און ראבו גאל־און דאגו
55. גאל־און] כישאתי גאל־און מאת אשור־כי שא אן־אג אן־תאשמיתום

58. . מו תוק־מיש שו שו מא בימא אבי או אומי
61. . ראבושו אנא תאחסיסתי שי־גאב־א־שו
64. אב־סאר א־אן אוד־דו כיריב אי־גאל־שו דו־ין
67. ניר־איק זו נו אור אן מו זיב איב בא חו־נא־א

W A. I. IV. Pl. 60. Recto.

Le début fait défaut.

	A	B
2.	זו־אפ פי איל־לאל	. . . . . .
3.	איר־אוד א שי איר . . .	. . . . . .
4.	אי תור כים ניגין נא . . .	. . . . . .
5.	אן־פאר כים אוד־דו . . .	. . . . . :
6.	. ראם כי א אן מו . . .	. . . . . .
7.	. חי (?) אי דאק . או א . .	. . . . . .
8.	אי לום	. . . . . .
9.	אי־ני־אבא־מאל־א־ני אי לו .	. . . . . .
10.	אן־נא אי לום . . .	. . . . . .
11.	שי תין נו צאב־חי רא . .	. . . . . .
12.	איר־אוד הול שא כית שא אן דו :	. . . . .
13.	אי] לום גוד גול . . :	. . . . .
14.	מאר זאק (?) אן־נא רא . .	. : . . . .
15.	. ראך אי זי בו אום . .	. . . . . .
16.	. . . .	. . . . . .
17.	. . זי בו או אום .	. רא . . .
18.	. . חו] לוח חא שא אן־אין־ כית	. ני אבא־מאל ני . .
19.	. . . נו פא־דא	. ני נא . . . . .
20.	. . . . צור רו	. בא חו לוח חא שי .
21.	. . . .	או כי אי תים־]] או כי סי גא נא־א
22.	. . . .	נאם מו און רו בי אין
23.	. . . . . א	ני־תוק־כי כיל נא א־אן
24.	. . . . אוד	ני־תוק־כי כיל נא VII א־אן

	A	B
25.	. . . . . . כור־רא	או מיר כו גא
26.	. . . גאל־און א אן	אן־פאר אוד־דו מא רא
27.	. . כא די די רו	גוד מאח פא אור־דו א
28.	. . . אי כור רא	או מא גול נול אי
29.	. . כים אים דיר שא אן באר	אור שאק זאק זו תא
30.	ניר איק חאר אור־דו ני	או איר־אוד מו גאל-און די בי מאח א
31.	איר־באר תא איש באר בי לא	אור שאק א־מאך־תו חו לוח חא
32.	תים־]| או כי סי גא נא א	נו שי
33.	א גאל גאל . סו סו	אור שאק א־מאך־תו מא
34.	אי תור כים ניגין נא א־אן באר או	
35.	אן־פאר כים אוד־דו תא באר או	נאם מו און רו בי אין
36.	אוד דאם כי א אן מו אוש באר או	אים כור־רא א אן־מאל
37.	אם אי דאק צור־לו־ביר א נא באר־או	ליב־בא־ני גא־אן־כו
38.	או שי איר מא אל לא אן כי א באר או	ני תוך כי כיל נא
39.	. . אוד נום תא אי־כור־רא באר או	
40.	. תור כים חול א־אן	
41.	פא אוד־דו א	או רא א רא זו א
42.	דיש ניגין XXXIX רו	דוב אן־אין־כית־לאל כית
43.	ליד כים כא די די	א אי אן־נא א מי גאן כו
44.	אי גא א מאך תא נאם תא אוד-דו	
45.	איר־אוד א אן מי ני רא בי	
46.	. מא אל כא די די	מי אי נין מו
47.	? אי מו	
48.	. איר־אוד מו אים מי	
49.	. כור : מא רא תא	
50.	. רי א שי איר רא	
51.	. . כית שא אן־שור־דיש	אן סו פאר אבא ני כים
52.	. . או שאק מאל כית	
53.	. . . מי תא	או מון א אן מא אל שו

	A	B
54. . .	מו לו א שי רא	
55. . .	גאן כור־כור־רא	
56. . .	גא פא	
57. . .	כֹור מון א אן שׁו שׁו	
58. . .	מו־און־דו	
59. . .	מאל א	
60. . .	באר (?) דו	
61.		דוף אן־שור־דיש כית

Verso.

	A	B
1. . . .	אן־]באר	א שי ליד־ליב מא־מיש כי . . .
2. . . .	אן]־באר	איר־אוד א שי איר רא לי כו
3. . . .	אן]־באר	גאל־און נאם תא . . . . .
4. . . .	אן־באר	אור שאק איר־אוד אור . .
5. . . .	אן־באר	אין די אין . .
6. . . .	אן]־באר	ניר איק כו דיש אוד־דו ני
7. . . .	לאם	או איר־אוד תו תו
8. . .	אן]־כוֹר לוח	או ניר איר־אוד אין גא תי
9. . .	אן]־פא־כו	או א־אן די די
10. . .	אן־פא־כו	אי זו־אפ תא
11. . .	אן־פא־כו	אי ליב בא כו מאל תא
12. . .	שא אן־תור־זי	אור שאק אן־פאר־אורו־לו
13. . .	שא אן־תור־זי	אור שאק אוד־דו־ני תא
14. .	סי שא אן־נין־כית	אן־נא זא־אי מאח מי־אין
15. .	א רא שא אן־מאח	אי־לום זא־אי מאח מי־אין
16. .	מאח שא אן־נין־גאל	אן־פאר כים אוד־דו תא
27. .	כא־גא שא אן־||	אור שאק גאל מי ני שי איר מא־ אל־לא גא־טו־לא
18. .	גו ניר־רא שא אן־שור־ דיש	מי ני שי איר מא־אל־לא אי־ני־אבא־ מאל־ני תיך אוד־דו
19. . .	אן ראך כא־גא שא אן־ שור־דיש	אור שאק גאל מי ני שי איר מא־ אל־לא אי־ני־אבא מאל־ני מאח א־א

	A	B
20.	; . מאח נין אן־כי־א שא אן־שור־דיש	או מא גול־גול אי
21.	גא שא אן מו אוש כו באר־רא שו אול שא אן־שור־דיש	או מון א־אן מא־אל־לא אי־ני־אכא אן־מו־אול כית־לאל
22.	גא שא אן זיר מאל איר־באר תא שא אן שור־דיש	גי־תוך־כי ניגין־נא
23.	ראך־כו אים גאל . רי אן שא אן־שור־דיש	כור גאל א־א אן־מו־אול־כית
24.	נין חאר שאק סו פאר שא אן־שור־דיש	או מו אי שי אין דו
25.	נין כור־כור־רא כאב־רא שא אן־שור־דיש	די א נא ני די א נא ני
26.	גא שא אן שי אי די בא אן דו שא אן־שור־דיש	או אי א אן די די ני תא
27.	ראך־כו מאח נין אן כי א שא אן־שור־דיש	ראך כו מאח ראב־גאם־מי־איר אן כי א
28.	גא שא אן־ראב־גאם־מי־איר אן כי א שא אן־נא־נא־א	או מון א אן מא אל שו
29.	שו ניגין XLVII שו גא־טו־לאל גאן־מיש	נין מאח אין חי־באר כי א אן תא
30.	אי (?) שאק־מיש כו כאר נאם אוש כו שי לאל מיש שא איש שור־|| שוצו	אי לו כית אי לו כית
31.	. אן דו תום אול אם רו איש ליב בי לא רו אוד־דו או	אם חאר־רא נו און תי
32.	. . . . . אוד די	אי זו זין־נא א שי פא־דא זו
33.	. פאקיד כישאת אן־אי כי־תים	ראך־כו דו דו א מו תי אי א
34.	. אח איך־זו הו סי צאבית גידופי איך־מיש	ראך־כו אין די די איר־אוד־א שי־איר־רא
35.	. אור]צו אוד-מו מובאליט מותי	אי לו תא אי לו תא
36.	? אין (?) נורו (?) אנא און־מיש אישאתי	אן־נא מו און דוף

	A	B
37.	? גאל אין שו ‏|־אן־אשור־ כאך־א נון מיגיר אן־חי אן־אין אן־אג	איר־אוד נין זו כו
38.	. . זאנין אישרית אן־מיש גאל־ מיש מוכין מאתוכיסון	אין די תו רא
39.	פאל] |־אן־אשור־כור־סי־נא מאן שו גאל־און מאת אשור־כי	ליב־בא־א־ני ני אבא־מאל כו מאל
40.	פאל] פאל |־אן־סין־כור־מיש־ זו מאן שו מאן מאת אשור־כי	ראך־כו מאח אן א רו רו
41.	. . ־מיש־שו בו־דא אוד־ מיש־שו שאלאם זיר־שו	ראך־כו מאח אן כי א
42.	. נושובא איך־גו־זא סארותישו	שו ניגין XL ליד־ליב שו־מיש
43.	שי]מי סופישו מאחארי תאצליתישו	שו גא־טו־לאל גאן מיש . .
44.	לא מאגירישו אנא שו־||־שו מולי	אור שאק א א ראב־גאם־מי־[איר .
45.	נאם כו זו אן־אי־א נאם אוש כו ניצירתי נון מי	ניר־א־שי מא או אן .
46	שא אנא נוח ליבי אן־מיש גאל־ מיש שולוכו	אין זא־אי . . . .
47.	כי פי דופ־מיש גאב־רי מאת אשור־כי או מאת בור־בור־כי	אי לום מאס סו . . .
48.	אי]נא דופ־מיש אשטור אסניק אברימא	או שי־איר מא אל . . .
49	אינא אים תיך לאל בית זי־דא אן . . .	ניר־א־שי מא . . .
50.	. כירב אב־חא־כי אין־יא . . .	או . . . . .
51.	. מאתי אן־אג מאן כישאת אן־ אי . . .	כור . . . . .
52.	. . תיך לאל שואתו הא . . .	
53.	||־אן־חי־כאך־א ריאישו האטו (?) אן־אן . . .	
54.	. גאן תאקריבתי אן . .	
55.	תא איד . . .	

A. I. IV Pl. 63. Recto Colonne 1.

1. . . . . באר מו שא דיש . . .
2. . . . . מיש שא סוקא . .
3. . . . . דו אינאתו . . . .
4. . . . אינאפארי
5. . . . . פאנו שא שאקצו
6. . . לישו אן ? נינא
7. סי . . מיש גאל־מיש לו . מאתי
8. איד . . אילו טאבתו רא . באר כא־לי אין
9. כא־[כא]־מא אן־ראב־גאם־מי־איר כית
10. כאך [כאך] בי איש מות תאך־רית . . סאר־אר האר תור איש תיך־שו שא־אן
11. . . שי מי תור אן . מו פא־דא אן־רי־אי־אי־ני כית
12. . . . . . אול נין שאק מי גא
13. זי אן־נא גאן־פ]א זי כי א גאן־פא
14. . . . . אור כו מי גאלאכי
15. . . . . פו בוטרי אדלאכי
16. . . . סו האר תור תור אן־שו אני
17. . . . . אן־תום כי־מין אן־אין־כית או אן־נין־כית
18. . . . . או אן־אנוניתום
19. . . . . גאל־מיש שא אן־אי או כי־תים
20. . . . . אני תא תור כיל מא כא־לי אין
21. כא־כא־מא ביל לא אצא או אן־ראב־גאן . זי חי
22. כאך כאך בי לאמאסתו כימא שא בית ציבית . . כאך אוש
23. תירצא תאתארץ XII שא כו נו נאם דיש שי שא שא־אן
24. א־מיש פו פאל כי שי אור כו מי תושאחאסי
25. III אוד־מי איש שאק האר־גיג תושישיבשו
26. . . שאה תור כא . שא אן באחרו תאתאפאכשי
27. . . ני־תאב תו (?) . . צאדישי

Le fin est détruite.

Colonne II.

1. . . . תו כיף בי אן . . . .
2. . שו־חאל־שי (?) סא סי סא־מיש מא איש . . .
3. זי אי מי תור רא כי בונאני תויש . . . .
4. אישושתום תאמרי אן־איץ־באר מאן תיכאבא בי .
5. אנא זיחיכי אנא טאראראכי אנא לא גור־כי אנא לא .
6. אנא סו בול־בול א בול־בול אנא לא כור־כור
7. או אוד־מי־כי אן־אנום אד אן־מיש גאל־[מיש
8. כי־מין אן־אין־כית כורא גאל־א
9. כי־מין אן אי־א גאל־און אפסי באן מולאתי אין גימרי
10. כי־מין אן בילית אן־מיש כאראתום גאלתו פאתיקאת נאבניתי
11. כי־מין אן־סין אין אגי תאר איץ־איש־באר מוריב שי שי דוף־מיש
12. כי־מין אן־פאר צאב אן־תא־מיש או כי־תא־מיש באנו כיפראתי
13. כי־מין אן־שיליך־חאר־חי אין אשיבותי : כי־מין אן־נין־איב שאק־דאן
אן־מיש סיס־מיש־שו
14. כי־מין אן נין־א־הא־תאר . . בילית אין
15. כי־מין אן־נין כאר־רא־אך אבראכאת מאך (?) כור
16. כי־מין אן־איש־תאר בילית כור כור
17. ארכאת . איר־באר נאכי שובאת שיתולתי אן־מיש גאל־מיש
18. שא כיריב אי־כור תומאתי
19. שומא (?) אנא־בול־בול א בול־בול תאתוריישו תאסאניכישומא
20. אין אול אותון שיפאת אן־אי־א אן־שיליך־האר־חי שיפאת אן ראמו
21. או אן־נין־כאר־רא־אך שיפאת אן־רא־הא־תאר דו בילית אין כא־לי אין
22. כא־כא־מא אן־ראב־גאס־מי כית
23. כאך כאך בי כי שא תוקאדיש אימכי שא תי כי נו אן־ראב־גאן־מי כאך־אוש
24. איש שאק חאר־גיג כו שי איץ־באר דיקמינו דיר מא גיר נא II לא שאניש (?)
25. III אוד־מי איש שאק האר גיג שא אן איש שאלשי אוד־מי איש פאר
גאס־מא
26. אידושימא איש גיר תומאחאסי איש אוב סאר־בי תיכיבירישי
27. כושורא ניגין שי אנא איגיר־כא לא שי באר
28. אין] אן־ראב־גאן־מי תור אן־נא מו־פא־דא אן־רי־אי־ני כית

29. . . נין ניר־איק נין שאק מי גא
30. זי אן־נא] גאן־פא זי כי־א גאן־פא
31. . . ראבו אוברושא
32. . . . מאשאניש אוצאמא
33. . . . בוראת גאוזאת

Le reste fait défaut.

Verso Colonne III.

36. . . . . תא . . או באר (?) . . . . .
37. איזיז איך־סי־ניר אולתו . . . או חי . . . .
38. איזיז איך־אל־לא נו בי איך . . נו שא מאת . . .
39. . הא כא דירותו אול תא . . . . .
40. אישתאנאלאתי דאמי מאנבותי שא אמילו[תי
41. אם־בי שא לא אבאלי נירפאדו שא לא כאראצי
42. תאלתאמדי תור ראך אן־אנום א דאן כימאתי
43. או ביכיתי
44. תאלתאנאתי דאמי מאנבותי שא אמילותי
45. אם־בי שא לא אבאלי נירפאדו שא לא כאראצי
46. לינארכי אן־אנום אד־כי
47. לינארכי אן־תום מאל־אן־כי
48. לי (?)]כות איך־כאך־מיש־כי קובירי כיכי
49. כימא בורים זין שאדאכי רוכבי
50. לידינכי בארבאר אשיבו אן־שילוך־האו־חי
51. איך־גא־צו איך־דודיתו איך־פאל רידו או כוריסו
52. אנא פאן נאמאשי שא זין פאניכי פאתסא
53. לו פאשאתי נים מיחרי
54. לו שאכנאתי שיני שא דור איש (?) ארי
55. לו נאשאתי נאדו שא צומיכי
56. לידינכי אן־שים־א שא חארא שי בו גו שים־VI פאתיחאתו דיר־כי
57. . . דאבי אנא לאהאמי לידינכי
58. . . נאמיכי אן־אנום אד־כי אן־תום מאל־אן־כי
59. . . כאב (?) כית האל נין כית אן־אי (?)

Colonne IV.

Le début manque.

37. . . גאל־און

38. נין שיפרו שואתו לא איהוזו

41. ניציק אן־אג תיכיף סאנתאבי מאלא באשמו

43. איש דוף־מיש־ני אשטור אסניק אברימא

45. אנא] תאמארתי שיתאסיא

57. כיריב] בית־גאל־יא אובין

49. ניר־איק זו גאל־און אן־מיש אן־חי

51. מאנו שא תום או לו מו־שו איתי מו־יא א־שאטארו

53. אן־חי או אן־נין־כית

55. אגיש איזיש ליסכיבושומא

57. מו־שו] זירשו איש מאת ליהאל[יקר

W .A. I. IV. Pl. 64. Recto.

1. דיש חול גיג די פאל א זי תאר רו איש כא לו בי דא כא הי כור רא דיש
האר נו תי

2. כאך כאך בי איש מי מאל־ניר סאר א ליב כו שי אן ליד־תי גי מו דו אן

3. כא לום כא כו א תיר אום אג שא ני די א 119 ני־נון־נא שא־אן

4. דוך א רא איר־גו דו אן כור בי נא אח לא אום שא נא שים לי שא־אן

5. בי שאק פאל כי דיש שי סאר פא דיש אש איץ אור פא־מיש איץ מא פא־מיש
איץ לאך מאג־גאן־נא

6. רו די כו רוש איש מוח בו אר דיש (?) קו (?) דיש (?) סאר או איץ סאר
רו די

7. לו גאז גאז פאל כי אם־בי זיק קו (?) מי זיק אם־בי כא ני שא־אן

8. ני איץ אש איץ ליש ני כין איש איץ..תי כי מא דיש ליב ני איץ שואתו

9. אים אור כו רי איץ שו סאר . כית האר נו אוש או איל שים לי

10. איץ נום איץ או גיר או תאר ציר כית שי שי או שי מאן דיש מאן ראת

11. דיש ליב ני איץ רו די אש איש בא לאל אן שא אן חול־מיש דיש שא
האך־איץ־שיר־גאל

12. דיש שא כו גי דיש שא תאך-זא-כור דיש שא איץ אוב כאך אוש תאך
איץ-שיר-גאל תאך כו-ני

13. תאך-זא-כור תאך-לאך איש בירית אן-חול-מיש תים כום אוד-דו אג

14. איש איש סאר איש דוך בור זי גאל שא אן כו . . מיש שאשונו

15. איש ני איץ שור מאן חי חי איש איץ ליש ני סיך . . סאר שא א

16. שו חאר-גיג לו מא אין אן . . . . . שו לאך שו

17. אין אן-אמאר-אוד אין כור כור ראך . . . . רובו

18. סאר חו אידישו גיתמא[לו . . . . אום

19. תיזקארו מאח שא נובורו . . . . . כאשו

20. ליאו גאל-און שא תיר (?) . . . . אשלום

21. אן-אמאר-אוד חו תו שו תו . . . . זו

22. בירו בון גולו . . . . . כאב

23. אבוב איץ-כו קאתא (?) . . . . . זו

24. אן תור תול כו תי . . . . . מיש

25. איש נו אב גאל-און ליש . . . . . איש (?) מי

26. אין] אן-אמאר-אוד אין . . . . . איק

72. אן-אמאר]-אוד אין גאב די גאן . . . . ינון

28. אין בי-מיש שאדי או ני . . . . . חארסאני

29. בי או דופי או ביראתי צירתו אישרו שא זיק האל (?)

30. חאאטא אן-אשנאן או אן-לאצו באנו שי שי איץ אימו דישו או או שים

31. תאבאנא שא אן או אן-איש-תאר באנו : כי[רי]מישונו אתא

32. גאל-פור אן-א-נון-נא-כי אשירו אן-נון-גאל-מיש

33. אירשו נו אן כי באנו תי[ני]שית גימרי

34. אין אתאמא כים אגו אום-מיש . . מיש תאבאנו

35. אתאמא כים אן-פאר איכמי . . כו איגמאר

36. כולא או שאק שא . . סארשינא . . . אן אוד-דא גאן

37. תושתישיר איכו . וב . . . . שי

38. בירית פי-|| שי . . . .

39. כור כור או און-מיש . . . .

40. נאתא . . . .

41. איש אן הא שו . . . .

4ƺ. הי תארו . . . .

43. אֹו קאתסו . . . .

44. . . . אֹו בית צי . . . . . .

45. איש . . כא בול־בול א [בול־בול . . .

46. . . . שו־]|־שׁו איב . . . . .

47. אוכא . . איש . . . . . .

48. שא גא־טו . . . .

49. שא גיג איק־מֹי . . . . .

50. כית כים ני כים . . . . . .

51. א־לאל דיהו או תאניהו לאֹא . . . .

52. גיג נו חי־גא נישו מאמית אושאת . . . .

53. שֹׁוכלולתי פאגריאָ לאאֹתֹימא ליתבושא כו . .

54. אילקוֹ נו־מיש או־אֹ שו . . .

55. אִיש כים מושאב סו מאנדאתי מו איש כֹור . .

56. באָשתי תאבלאתו איש אופשי חול־מיש שאָ הֹאר־מיש לופֿאר־איק אֹו לופשׁי תאכו .

57. מֹי כור אן אֹו הֹאר תיך א מוח מו באר דא (?) באר (?) מי זא שינא חאדאָ

58. איד־מיש או א אם־בֹי הֹאר־בֹי או א ריחאמא אולאֹ אֹו באר או תי

59. בֹיל נאמי אנֿי איצדומא שי מֹי איצבאָ אדי נישי אינשֹׁי סי א גאב חו

60. גיג שאִבנא נו ראפֿיש ליכנוֹם כית די לא שא׳זו מו

61. אן מו אן־אֹיקיל גאב הֹאר־אורו־לו די אֹי תוך־ני

62. איש כיבית פיכא אא תֹי־א נין ליש (?) בֹור (?) סיחרי (?) כאשֿאפי או כאשֿאפתי

63. אא תֹי ני כא־בֹי כא־בֹי כא־בֹי שא אג־א־מיש שי איק־מיש שֹׁא חאר־מיש

64. אא תֹי א הול בֹיר־מי־מיש איד־מיש שי־אום־מיש שא אן־אֹי אֹו כי־תים

65. הול שי־אום אֹיד אֹו כור דיש (?) אנֿיאשי

66. איש כא הול כא־מֹי חול שא הֹאר־מיש שי־כא לושֿימא

67. או אן־שֹׁו שֹׁא שא תיך מו שא כֹור נין הול־יא אושיסניקא

68. אֹיש הולתים כא שא נו שי־צאב דיש אחיתי ליסקיב

69. כים הֹאך־איק־שיר־גאל נורי לימֿיר איתאנאאָשי רישי

Verso.

1. כים הֹאך־זא־כור־נא בישתי תיבאלי פישלי שאבנא רֹימו

2. כים כו־גי אן־מו או אן־איקיל־מו די־מו כי־מו
3. איש כא און־מיש איש שי־צאב־תי לובשי
4. כים איץ־לאך לוניסו חול־מיש־יא
5. איש הולתי נו הי־גא־תום אא תי א אא כור־כור־קא
6. איש שי־כא שומי או שיני לישיר
7. אר־מיש או נאבלומתום שא איש שי־כא כונו ליפסוסו חולנוא
8. אא אוקאריבוני אוזו נוקום אן
9. כימיסתו האבלאתו חיטיתו ליפשורונישו מאמית
10. נישו זיכיר אן־מיש גאל מיש
11. איש פיכא דאנא לובאא כיביתי
12. כים אן־אי לוליל איש רוחי שא איפשוני
13. כים כי־תים לוביב איש רוסי נו הי־גא־מיש
14. כים כיריב אן־אי לותאמיר ליפתאטירו ביציר חול־מיש־מו
15. איץ-בינו כו אני אורובי ליפשור-אני איץ-ליב סי-ניר ארני-מו ליפטור
16. דוך אליבא שא אן-איר-שי-חאר-חי לישאתלימא שי-צאב
17. ליביבונינ׳ גארנא גי ביל לאל שא אן־איץ־באר אן־פאר
18. איש כיבית אן־איר־א מאן זו־אפ אבי אן־מיש אן . .
19. אנא גא־טו שו־מו לינות ליבאבא אן־איר־שי־חאר־תי מאס-מאס אן-מיש . .
20. אמאת אן־איר־א לותאאיד או פאראתום אן־דאם[־בי־נא . .
21. דיש־כו נית־כא בול־בול א בול־בול לותיגלוט : לוש[תאמאר
22. לושתאמאר אן־פאר כא לותיבלא כאך . .
23. אן־מו לושתאמאר זו די . .
24. אן־איקיל־מו ליביבא ליק . .
25. או דיש־כו מאס־מאס נית־כא כאך־ני־ני־כא לותא . .
26. כא־כא־מא שו־גא־טו־לאל אן־אמאר־אוד . .
27. . . סאר איד תו חו . פאתסונו או שאקלו נית־כי שא נו לא כור־אר
28. . בותישו זי . מאלו דיש מוח אוכאלו דיש מוח שא אישרובא
29. . . או רו די בימ־ו אומאמא נו שי אן־אמאר־אוד אישבור־אני
30. . . . או]מאאיר־אני III שו כא־גא־מא סאר גאב־אר
31. . גיג דיש בית־שו סי־די־מא דיש איגיר־שונו שי־באר
32. . כו אן־שו שא מישגארתאשו כור־אוני כור לא או מוח כור לא
33. דיש מאן איש איץ שור־מאן הי חי איש תי סאר שא אן סיך־לאם כו

34. כים אן גאם III־שו לאך או שא אן שו שא לא־מיש גא־טו־מא

35. תאך־מיש שונו אן או כי או אן לאל אור־מיש אור־דו דיש מות האר
כים בא־גא

36. . אן אתא אן ליש (?) שא איץ־כו . . . שא אן־אי־א או אן־איר־שיר
האר־תי

37. איתאמהאר כישפי רוחי זירותי

38. מו אן או אן־איקיל אפילותי

39. . . האר זי תאר רו דו די גוד א בא לו בי דא

40. . . . . זא מי . . . . או]שאסניקאיאשי

41. אן . . . . שא־נא

42. אן זי נא ליד . . . . אמילותא

43. שולימא איש . . . . מו או די־מו

44. איש מאואר שולמי ליד . . . ליסדוקפו

45. איש כיבית אן־איר־שי־הי . . אן־אמאר־אור

46. כים אן איץ תי ליד אור III אן כים־מיש תאבתאבו

47. איש תיך שו שא תארמי שיני שא איש מאתו סיך־לאם איץ . שא נו

48. שו אן (?) איזי אור III שו לאך נין באא . סיך־לאם סיך־לאה

49. איש אור־מי שו מא . לי בא שא בא רי דיש לאל איזבאאשומא

50. אן או שאלאתו נין אין־לא נין שינו נו תי־שו

51. מו־שו דיש שי־צאב־תי מו־אר

52. דיש נא שאק־דו סו בא־גאר כא שו איש איש שו או זאק קאתסו

53. אי־גאל דיש־אן־הי־באך־א גאל־און שו גאל־און מאת אן־הי־כי

54. שא אנא אן־הי או אן־נין־בית תאבלום

55. שא אן־אג או אן־תאשמיתום פי־|| ני (?)־תום אישרוביש

56. איהוזו שי־|| נאמירתום ניסך תופסארותי

57. שא איש גאל־און־מיש־ני אליך מאהריא

58. נין שיפרו שואתו לא איהווו

59. נימיק אן־אג תיכיף סאנתאבי מאלא באישמו

60. איש דופאני אשטור אסניק אברימא

61. אנא תאמארתי שיתאסיא ביריב אי־גאל־יא אובין

62. ניר איק זו נו אור גאל־און אן־מיש אן־הי

63. מאנו שא תום או לו מו־שו איתי מו־יא אישאטארו

64. אן־חי או אן־נין־בית אגיש איזיש ליסכיבושומא

65. כו־שו זיר־שו אש מאת ליחאליקו

W A. I. IV. Pl. 65 Recto.

	Colonne I.	Colonne II.
1.	. . . .	. . . . . .
2.	. . אול באר קאשדו	. . . . . .
3.	. . די כי אין	. . . . . .
4.	. . אוד כיביתי שא שולמי שי .	. . . . . .
5.	. . מאציתו שא ליבי חי . .	. . . . . .
6	. . לוכי אשיבו אן-איר-שי-חאר-[חי	. . . . . .
7.	. . נאכאר אימאתכי אינאסיח שו- כי-[]|	אין . . . . .
8.	. . סו חאר תור מאר אן־שו אני . א	אש . . . . . .
9.	. . לאך תא מו שאח חאל פא א שו רי . .	אש אים . . . . .
10.	. . חי (?) או אוד־מו כישיתו חול . . .	סיך אור . . . . .
11.	. . אש אורי אולאב איש . . .	סיך צו כאר . . . . .
12.	. . אובותוני שאח גיג כי . . .	מו ני ני . . . . .
13.	. . לי שונותי שוצי . . . אן	אב־מיש כו או ‖־מיש . .
14.	. . אן (?)־מיש חול־מיש פא .־ שו־מיש . . .	שא כא אי־א־ני . . . .
15.	. . שופאר פאניכי שא אש איץ ניכי או חאל כי אילאבו	אש כי־תא מאמית שא דיש כור אי . .
16.	תושנאל שי שא מול־מיש כי ? כי שא אפאתי	אוצור מי : . . . .
17.	. . . סיכי לא . . . לו פי ציר רא־מיש (?)	
18.	. . . אתא נאב (?) . חא איץ בו רא אן . . .	אורוח . . . חו שי
19.	. . . כאבכי אים ניביתי	אש ליב אב־מיש . . א אי א . . .

20. . . . . איץ־מאך־כי נאם מא נא — אפארי . . כי כא סי כיף .

21. . . . . ראדכי כאשי — איש ליב אפ . . כא אי איץ־נא

22. . . מו־און]־דא־פא נון מי איר חי . . . — אן־מיש איש

23. . . אינא איר־חי אינאדאלכי כאשי . . . — טאב (?) תו

24. און]נאכאר אימאתכי אינאסיח שו־ . . . — ראד אי
||־כי

25 איש אסו האר תור מאר אן־שו אני . . — מא אי זי :

26 אודאל אדלאכי כא־לי אין . . — או בו :

27. כא־כא־מא אן־ראב־גאן־מי ? ? . . — רו או

28. כאך־כאך־בי סו פאס־כור־רו . . . . . .
שא האר סא כי (?) שא איב שו
לאל נון .

29. נישאחתו אדיש מאן חי חי סיך־ . . . — תי . .
לאם סו מא . . .

30. כו נו נאמאסי איל סאר איש ביל . . — אד . מיש כי נא . .
סאר שו איש (?) דיש בולוהתי .

31. כיפרית אגאן או חי לי סאר מו — אינא פי תור־ראך־מיש בינאתו לא
שא שו . . . — א . .

32. אין איץ זי איד תור ראך אן אנום . — איליך תור־ראך אן־אנום אנא פאן
אן־אין־כית אד שא . .

33. זיכאר אימאת נא . . . . . . — שא אירישוכא בילא אבי אן־אין . .

34 . . נא שא פאן אור־מאח דא — אם־בי אמילותי לא טא[בו
שיני פאנו שאבנו

35. . נומרי תוכופאכא לא תושא — דאמי אמילותי מאנבו

36. . כאלי תיסארשו (?) — אשו אתי אנא תירישינ[י

37. . שימא אן־איר־שי־האר־חי — שא כורבאני ליבושו אי . .
תור־ראך אן־אנום שא אן־אי

38. . רי שא נימיכי בואני שא — ליבילאך כיריב לא תוצי סאר .
אושאליכא לילותא

39. . כי אנא שאד־י שא תאראמי . — איץ גא צו שיבירתום איץ־פאל מי .

40. . אלי או תוראחו ? ? — אומארי באחרותי שא תימרארי באש .

41.	. שי לאאי כאך־שינא צאב .	מאן אן־אנוס או אן־תום מאן אן־אין־ כית או אן־נין . .
42.	. ואך שאק כי איץ מאך תז שאחותו אושיליכי . .	מאן כא גאל או ניריבי
43.	. אליליתיכי שא אור־כו־מיש || אוד־מיש || מי־[מיש	מאן כאך כי האר בי איץ פין שי . .
44.	. איב בירכי א־זיק אולא א־אב בארתא . .	איזיבא או תור־שו אותאמי
45.	או כושארי אידי כים כי א . .	שומא אנא בית אני תאתורי
46.	. רא ניגין־כי תומאתי לותאמא.	אש איץ־גו־זא אושאבו תושא (?)
47.	. מי כי א־זיק כא גאל שא רי רי . .	סארו שא דיש חאבוניא אנאשו ליסחאבוני כי תאנאש . .
48.	. מיכי אן־חי אור איץ־כו איץ אנו שא שאק אין . .	אן־איש־תאר כא אור־כו־מיש־כי צאב .
49.	. מיכי לותאמא .	אן־נאנא צוביתי אן . .
50.	אד חי אד איץ . . . שי שא דיש שורו . .	פא . כי נא . .
51.	. שא . . א	. . . . . .
52.	. . צאר כא שא	. . . . . .
53.	. . אוד־מי כי מאן אוד . .	. . . . . .
54.	. . או חיריתי איש כא	. . . . . .
55.	. . בארי שא אורו ני . .	. . . . . .
56.	. . דופ זי אן־נא גאן[־פא .	. . . . . .
57.	. . אן־גאל־גאל־אי־ני כית גאן־פא	. . . . . .
58.	. . זי אן־נא גאן־פא	. . . . . .
59.	כא־בא־מא אן (?)	

	Colonne III.	Colonne IV
1.	. . . .	נא חארא̄ן . . . .
2.	. . . .	. דאלו כיבית . . .
3.	. . . .	. כים שאר־י (?) . .

Quatre lignes détruites.

8. . . . . . . כאמא . . . .
9. . . . . . אן־ראב־גאן־מי תור .
10. . . . . תור]־ראך . . . .
11. . . . . תור]־ראך אן־גאל־גאל־אי־ני .
12. . כאמא . . . . . ־ . ד . . . .
13. . תור־ראך אן־א[נום . . . . .
14. סי תא א כו נא . . . איגיר . . .
15. בית אירוב . . . איגילו אשרא אין־[לו (?)
16. בילאני תור־מיש . . איגילו אוש כים אין־[לו (?)
17. דיש כא תור־ראך־מיש בינאתו . כא־לי בי אי גי זא נא אין־[לו (?)
18. אישמימא אן אנום . . ואבאלים כי אין־לו
19. שא אן ארורו אן בילית אן־מיש ואבאלים כי כא גא אין־לו
איל . .
20. אמיני שאני לו נו . . . או בור אין־לו
21. או שאנו שיבשו אופאל . איק־איק תא א אין־לו
22. ליבישימא אנא תאמתים צו . . . זיר תא א אין־לו
23. איתי איץ קום־סי־איר אחי כי . . תור אי־א כית נאם בא־ני־
שא רי די . . . איב־תו־תו־[ני
24. כימא האר־בי לא אישו . : . כא־כא־מא . .
25. או אן כי בו לא איניקושי ? . . או אומו . .
26. תור־ראך אן־אנום כים תארי . . אנ אג בי או־א־ני .
27. לא אינאחיז . . איש ני־תאב בור חי חי אוה מא .
28 כא־כא־מא . . . . VII או VII תו־צאב־או־א־ני דיש .
29. . . תא תור־ראך אן־אנום . אינומא ניפישו שא אן־ראב־[גאן־מי .
30. ריתא שא אלוהאבו כי [פאל .
31. גאזאת דאן בא בינינאת איבי . II או אור סו אן־ראב־גאן־מי . .
32. ראחיצאת כותאבילאת תור־ראך .
33. איריפאת ליבו שא הארשא . אי־גאל אן־חי־כאך־תור־אוש גאל־
און שו גאל־און מאת אן־חי־כי
34. אישאלול סארו שאתארא . . .
35. אושינאק אונאמואז או איתאנא . שא דיש אן]־חי או אן־ניך־בית תאבלום

36.	ראבו פא־כו־מיש־שו נאמשישו בואני	
37.	קאדישתו תור־ראך אן־אנום שא אן־מיש חאר . .	שא אן־אג אן־תאש]מיתום פי־|| אן־מאל־תום אישרוכוש
38.	שאקדו סא שאק־דו אור־מאח שונאת פאם שונאת	
39.	שאפתא שא זיקזיקומא אותאבאבכא	איהווז [שי־|| נאמיר]תום ניסיך תופסארותי
49.	אישתו זיר כור־כור־י אוריניג ? ?	
41.	נואוראת כימא אור . .	שא איש] גאל־און־מיש־ני אליך מאחריא
42.	אושתאנאלחאב כימא אור . .	
43.	. דא אנא בארדי אושתאנא . .	נין שיפרו שואתו לא איהווז
44.	חארשימא אן־איר־שי־חאר־הי דיש אן־אי־א אד־שו כא . .	
45.	אבי אהי ראך אן־אנום שא אושאבא שא לאא . .	נימי]כי אן־אג תיכיף סאנתאבי מאלא באשמו
46.	אן־אי־א תור־שו איפ]אל	
47.	א]ליך [מא]רי אן־[אמאר־אוד	אינא דוף־מיש־ני אשטור אסניק אברי[מא
48.	. פאת פאת ני . . כי	
49.	ריכים . . איתיתו	אנא תא]מארתי שיתאסיא כיריב אי־ גאל־יא או[כי
50.	. . צו איץ . . ני איץ . .	
51.	. . אבו אש . . מיתא . .	ניר־איק] זו נו אור גאל־און אן־ חי
52.	. . . . באר . . .	
53.	. . . . VII . . .	מאנו שא איתאבאלום או לו מו־שו
54.	. . . VII . . .	
55.	. . . תור . . .	איתי] מו־יא אישאטא[רו
56.	. . . אז . . :	
57.	. . . סא (?) . .	אן־חי או אן־נין־[כית

58. . . . .

59. . . . . . . אנ̈יש] איזייש ליסכיבושו[מא

60. . . . . . . [מו־שו זיר־שו איש מאת ליהאליקו

W .A. I. IV Pl. 66. Recto

1. . . . . בוראת (?) . . . .

2. . . . . יראני . . . .

3. . . . . כישבו או זי תארו[דא . . לושו

4. . . . . נאפישתי שוכית . שי שו בושורו

5. . . . . כו־א־ני בורוסו שופראסי

6. . . . בי או תי אבליתי איזאשכו

7. . . . בית כאנשו ליזיז ליגליטסו ליכביתוש

8. . . לא ליזיזמא אחו לא בישו ליכביתוש

9. . . בושורו כושפישו או זי תארודא כיכא איבאשי

10. . . ביל אין גאל־ו פאריץ דיני אן או האר אתא

11. . . רו רי לו . שינותי או זי תארודי

12. . . א || איב . חאליבי שא בובי שא אבתום

13. . . רו . . שא אתא תידו שונותימא

14. מאמ . . חורו אישתיאו

15. אינא . . סאר אושאכילושו

16. איש בי . . לו ראמיכושו

17. איש ני . . מיש־שו לושניל

18. זי . . . איבושושו

19. נין . . . לו כאך־כאך־שו

20. איש אוד . . י אילתאישו בוטור

21. . . . כא ליתלול

22. בול־בול . . פא ליתאלאך

23. דייש . . כא תוכלול

24. כי . . . לו דיחושו אינאשימא

25. כי . . . אישאפא

26. באר . . . ני שאחאטו -

27. או . . . נוחי תאם זי תארורא

28. איש איר . : ליתאכּיסא
29. כּו פאר איפטיריא מאהראתא זי תיכיאו (?)
30. אני II אם כא־גא־כא אן־פאר אישיר
31. . כא מי אן־שאמשי איתאגאשו תא ניר־מאל איש אראדישו
32. . איש פישו שא איש בית איש אוד אינאמרושו שומא נאתביט (?)
33. . הי גא טו שא אן דיש מוח א אימתאם א תין נארין שוראבי איש
א־אן תא נאכּי

Verso.

1. . דוך שא שולוחא תאכאתאם איש ניר־‖־כא מאזי
2. . אוד שו א דיש א־זיק אינארו האר בי שא גא טו־ו
3. . גאן דיש בית נו אירוב איש שאני אוד־מי
4. איש דוך אליבא איך־ביני או אשבי שולהי איך־כורו תור
5. סו גוד גאל־ו אורוד שא דאן־גא גי אם דיש לאל איך־מאנו
6. איז־פיש כורו שי בירבירי שא בית תו לאל זאק גאב בית כאך א בי
7. א־כיל־זיר אימתאם ניץ איך־סיך־נון תאכסום
8. אימא כא אן איש א־אן שאנא שימלי או איך־סיך־נון שא שא
9. האר־בי א־מיש איסאלאחמא האר שא שאבנו
10. שום אינאתו דאלתי לא נינדיש נא נו תי־חי
11. אין שא ראך־כא־בי־זו־מו גאז־סארסא (?)
12. שא איליניתי מו סופי הי כא־מיש־שא
13. תירא כישפי שא אנא מיחי כא־מיש־שא דיש אים
14. נין תיבו שא תושתיפישא לוטים
15. דיש־כו כושרו או ניסאתי לוביל אוד־זמישא
16. דיש חוצי או גאז ליבלי שותאמו אן נא־מיש־שא
17. שי לימותמא דיש־כו לותיבלוט
18. כישבושא רוחושא רוסושא לופור־רו
19. איש כיבית אן־אי־א אן־פאר אן־אמאר־אוד
20. או רובאתי אן־בילית ני־ני כא־לי אין
21. כא־כא־מא בי מא אוב שא שי אי איש בית נא איד אום נא אן־מארו
22. איש א־מיש לאח סי כי גאב הי תו סא מאח גור מי תושאבאל
23. איז אני אוד VII־שו לאך מא כישבו פאשרו

24. אנא כא־בי פור־רו־דא שא איש בית נא אינאמרו איש איבו כאסומא (?)

28. או רא] בי כים־אב סאר א־אן בא אן אור־דו

31. אי־גאל דיש־אן־חי־כאך]־א מאן־שו גאל־און מאת אן־חי־כי

II. Recto.

35. . . ני ני . . . . .

36. . . תי חי אני איש אי . . .

37. . . סית שי . . . .

38. . . צו מי גאב־שום (?) איב (?) איץ. .

39. ני־ני מו שיבסו . . חי־רא . .

40. אן־איקיל־מו שא תיזו[רי . . תי . .

41. אן־או אי אוניניא לינות כאב . . .

42. ביל תאארו רימינו . . . . .

43. אוד־מא איתי שור־דיש־מו כישתום (?) פאשחי : ני־ני־מו פורא . .

44. אן־איקיל־מו נאפליסינימא תי־י אוני[ני

45. ליפאטרו ארנוא שימאניא מאנדאתו[א

46. אאנתי ליפאטיר כאסיתי לירמו

47. תאניחיא ליתבאלו סיבית איס־זין

48. לושחוט לומני חו דיש אן־אי לישילי

49. אידירתי חא ליתפאל ליביל א־זיק

50. לימור־אני נאמאשו שא זין: לימיסו־איני א־מיש א־זיק־דו־מיש

51. נומיר־אנימא כים גו כו גי

52. כי לולימתי אילמישי שי־כא לולול

53. אומתו לומני כית צור זיתי : כוצור כישאלאכא מאדותכא לוויז

54. איתי לומני שותיקאנימא לונימיר איתיכא

55. שופראנימא ביר־מי שי־צאב־תו לותפו

56. ביר־מי אנאדאלו לו שי־צאב־את : ביר־מי אנאדאלו [לו] גי־נא־את

57. ביר־מי אנאדאלו דיש שי־צאב־תי תירא

58. אן־מא־חיר אן שא ביר־מי־מיש איש שאק־מו לו־דו־אן

59. שוריבאנימא אנא בית שאק־גא־טו אי־גאל אן־אן בית אן־נין

60. אנא אן־אמאר־אור רימיני אנא שי־צאב־תים אנא שור־|| שי־צאב־תי
שודאני

61. לוהלול נירביבא לותאאיד און־ותבא
62. און־מיש איר מו לישיפא גורדיבא
63. . . און־מיש לית . .

Verso.

34. . . . . כאבאת . .
35. . . . . מא . . .
36. . . . . איץ איץ
37. . . . . . אנא
38. לייש (?) . . אול אליאי
49. סא . . . לאמא ראני
40. אי . . . . איץ־מאך
41. רו . . . איש רוקותי
42. . . . . שו־שו־אני
43. או . . . ו איתיתיק
44. רו . . . לוניסאני
45. ישו . . . רו זותים
46. איב . . . י אים שיני
47. כים . . . כו אושאפרייש
48. אול . . . תאני דאבאבי
49. חו (?) כי . . בובו אול אידי
50. גיג אי . . . איש כי נינגאם
51. . שיפאלתי כים . ראת לאמאסי
52. און]־אלאד שי־צאב און־דאן שי־צאב בי או מוח־מו איש שי־||־מיש־מו מאגראת כימתום
53. . כי הול אי גיג רו כו אנאכו
54. . רי ליתפי איתאנאמרא שא האר ני : און־מיש איר־מו איתאנאמטאראניני
55. . תי אן איתיקמא שאבנא כור האל
56. . שא אתאכיב מארושתום ביכיתום
57. . . כורוני אשתאתי א־מיש כור־האל או כים איש
58. . . תי אשתאתי א־מיש האר : מיש : כים כו ריב שא כו ארנא . .
59. . . . בי אצאלים שא . . .

60. . . . רותום אותיטו או זי . .

61. . . . נו אים פי . .

62. . . . . מי שא נא שי שי מא . .

63. . . . . א־מיש שא . . .

64. . . . . תאב . . . .

W A. I. IV. Pl. 67. Recto. No. 1.

1. . . . .

2. . . . . לו א־כיל־זיר דיר לו אב . .

3. . . . . . . לו . .

4. . . . . הולתים לו .

5. . . . לו דוך שא דו בא תא . . .

7. . . . . לו דוך איש איש מא גאל .

7. . . או בארתים אינאבית האר (?) .

8. . אי־מיש אנאתי אוש איק־מיש א אורו כור כור . .

9. כו מיש שינא האר נוכור דינוכונו . .

10. אודאשו תו פאנ . באר תאלכימא ?

11. אן או אן אישתאר ליב לו אן־מיש כימא סולום אימתאב (?) ?

12. אג אג בי אינא אחי א־זיק כי סאר א כו תיר (?) ?

13. כא . אן־אי־א או אן־שא־מאש 541 ? ?

14. שא נא שים לי־או איץ איר־שי איש שי אן־אי־א . .

15. כית (?) איץ גאז גאז כו שו אול כאך . .

16. . . זאק לו אם־בי מי גאן או אם־בי כא ני . .

17. . . דא איר־גו תו גאן בי שאק גיש־תין . .

18. . . אליבא איש אפו שא בית אן אמאר־אוד . .

19. . . דוך אליבא הארתו איץ־קום־סי־או־רו אשבאת לול . . .

20. . . גי איל כו־פאר כו־גי אורוד אן־נא או שי ? ?

21. . . ציפפי אתו איש ליב רודי איש שי מול . .

22. . . מאר בו שא אני חאל זא ני חי־גא איש אוד . .

23. . . מא שאתו מי איזאתי כימא איש כו אוד I גאן שא . . .

24. . . או איץ סאר איש איגיר סאר תו מא . .

25.

25. . . : איש מוח רו זו מא תאר באר באר ? ? ?

26. כא־כא]־מא אין III־שו גאן כא ? ?

27. אין אין] נורו אן־שא־מאש גאל־און אן־אי או כי־תים

28. . . תי או שא סי די מושתאלום לאראתים

29. . . . בירבירי מונאמיר אן לאל או אן־אנונא־כי

30. . . . נאמירתו אנא און־מיש אפאתי

31. . . . גאל־און אן־אי או כי־תים XXX א כא אסחארכא

32. . . . אן־מו או אן־XV־מו כו סיך כא גאל תי לוויז

33. . . . . נו די־תאר איש באר האסו

34. . . . . די מו באשו כי כא

35. . . . . גאמאל או שוזובותי די .

36. . . . . או דיש־כו בול־בול תור אן־שו

37. . . . . אן־XV־שו בול־בול־תום

38. . . . . די אן פאר כא

39. . . . . באנו כי רו

40. . . . . שאבוסא מוה רו

41. . . . . אי־מיש חול־מיש פאראתי

42. . . . . אושאנו טי[מי (?)

Verso. No. 1.

Manquent 10 lignes.

11. . או איתי כו (?) איץ

12. . דא נא די תאר תולתישירא און־מיש מאל־אן־מיש

13. . בול־בול א בול־בול שא אן־שו בול־בול אן־XV־שו בול־בול־תום

14. . כון כית שי אישתו אן־אי שא אן־אנום

15. . אשבונושי אשיאכונושי שאפאלכון אכמים

16. . שו־איש כונו גאלתום אצבאת

17. . די־תאר־יא כולאנימא

18. . כא־גא־כונו אישארותו ליב (?)

19. . . א תיתיבשו אוש שאת

20. . . לותום כא־כא־וב

21. . . בא איראמוך כו סו אישאפאמא

22. . . . . . III שו לאך־נו

23. . . . שים מאנדו שי שי שא א־ליף

24. . . . סיך־לאם אש

25. . . . שא כא האר בי שאם שאם אוש שאת

26. . . . . . הול נו תי־שו

27. . . . איק־סי גא דיש גיגים אים רי א ליכמי

28. . . . גא אור סים או־שי־שי

29. . . . מוך־הי שו שא מא דים

30. . . . אנא גאל־און או מאת שו איק־מיש א

31. . . . . נאם־פור־בי־מיש

32. אי־גאל דיש־און]־הי־כאך־תור־אוש גאל־און שו גאל־און מאת אן־הי־כי שא אנא אן־הי או אן־נין־כית תאבלום

33. שא אן־אג אן־תאשמיתום אוזנו ראפאשתום אישרוכוש

34. איהוזו אינו נאמירתום ניסיך תופסארותי

35. שא] גאל־און־מיש־ני אליך מאחריא נין שיפרו שואתו לא איהוזו

36. נימיבי] אן־אג תיכיף סאנתאבי מאלא באש[מו

37. איש דוף]־מיש־ני אשטור אסניק אברי[מא

38. אנא תאמאר]תי שיתאסיא כיריב אי־גאל־[יא אוכין

69. . . . . גאל־און אן־מיש

40. . . . לו מו־שו איתי [מו־יא אישאטארו

41. אגיש] איזיש [ליסביבושו

42. שום־שו זיר־שו אש] מאת ליהאליקו

Recto No .2.

44. . . . . כו . . .

45. איהצי אוסמא . . . . בו ליב (?) . . .

46. תאצליתי תאשימא . . . קו שאבוא

47. אוד־מו פאלאה אן . . טוב ליביא

48. אוד־מו רי . . או אן איש־תאר ני מי לא תאתורו

49. איקריבי גאל־און שי חידותי

50. או ניגותאשו אנא דאמיקתי תאך־מא

51. אושארי אנא מאת־יא מי אן־נא נירי

52 שומי אן־איש־תאר שוקורו און־מיש־יא אושתאחיז
53. תאנאדאתי גאל־און איליש אומאשיל
54. או בולוהתי אי-גאל אומאן אושאלזיז
55. לו איוי כי איתי אן איתאמגור אנאתי
56. דאנין שו ראמאנוש אנא אן קולולתום
57. שא איש ליבישו מוסוקאת מוח אן־שו נין־שו
58. אאו טים אן־מיש כיריב אן־אי אילאמאר
59. מיליך שא אן־אנון זי איחאבים מאנו
60. איכאמא אילמאדא אלאכתי אן אפאתי
61. שא איש אמאת איבלוטו אימות אודיש
62. שוריש (?) אושתאכאל זאמאר איהתאבאר
63. איש ציבית אפי א־זאמור אילילא
64. איש פית בורידי אוצאראב לאלאריש
65. כי פיתי או כאתאמי טינשינא לאך־ני
66. אימואמא אימא חילאמא (?)
67. אישיבאמא אישאנאנא אן סון
68. איש טאבי איתאמא אילי שא מאא
69. . ליך שא שא מא אילובו באראת איר־כאל־לא

Verso No. 2.

44. נידאתו . . . .
45. קינאזי איטא[בא]נימא . . . . .
46. פארושו אוסיחיל־אני זי . . . . .
47. באל אוד-מו רידו איריד . . . .
48. איש שאת מושי אול אונאפאשאני שוריש
49. איש איתאבלאבותי בוטורו ריכסוא
50. מישריתוא סובוחא (?) איתארמיל (?) אחיתום
51. איש רובציא אבית כי אלפי
52. אובתאליל כי לו נית איש תאבאשתאניא
53. סאכיכיא אישחוטו האר באר
54. או תיריתיא האר־האל אותאשי
55. אול אושאפי אשיבו שיכין מורציא

56. אוֹ אדאגַּא סיליאתיא חאר־חאל אול אידין
57. אול אירוצאן   קאתי אול איצבאת
58. אול אירימאַני אן־אישתארי אידאא אול איליך
59. פיתיכי מאה אירשו שובאנוא
60. ארילא מיתותימא ביכיתי חיראת
61. כאלמאתיא כי חאביל איקבוני
62. אישמימא האדוא אימירו פאנושו
63. חאדיתי אובאסירו כאבאתא שו איפארדו
64. אי . . אור־מו   שא גימיר כימתיא
65. . . . . שידי אן פאר סון איכיל
66. . . . . ני (?) סו אול אליא אינא שא שא
67. . . . . לול אין נימיכי
68. אי־גאל דיש־אן־חי־כאך־תור־אוש] גאל־און שו גאל־און מאת [אן־חי

W. A. I. IV. Pl. 68.

Colonne I.	Colonne II
1. . . . . : דאניתי	. . דאב . . . . .
2. . . . . ראפשאת	א . חי אן . . . .
3. . . . . . שודאני	לא אשמי . . . .
4. . . :	איש סיגארא . . .
5. . . . . איש גאל־און מאת	איש מארא . . . .
מאת	
6. . . . לא תא]פאליח	נאבאר ארכא . . .
7. . א שארו שא אידיבאבאני	אידאניתי (?) אן־אג . .
8. אקאבושו לא אכסובוני	אותאכילכא לא אוש . . .
9. נאבארותיבא	שאפי ראך־סין־כינשא־אמור
10. כי שאח שורי שא איד מון	תור־ראך איר־IV־אן
11. איש שי ניר־II־מיש־כא	רי שאקתא דייש־אשור־כור־רו
איתאנגארארו	
12. אן נין גאל־תו אנאכו	גאל־און־יא רי שי איר־IV־אן
13. אנאכו אן־XV שא איר־IV־אן	שאפי ראך־רימותי אלאתי

Colonne I.

14. שא נאבארותיכא
15. אש שי ניר-II-מיש-כא אקארוני
16. אא אותידי איביא
17. שא אקאבאבאני
18. אש מוחי לא תאוזוני
19. אנאכו אן-XV שא איר-IV-אן
20. נאבארותיכא אוכאצא
21. אראנאכא אנאכו
22. אן-XV שא איר-IV-אן
23. איש פאנאתוכא
24. איש כודאליכא
25. אלאכא לא תפאליה
26. אתא אש ליבי מוגי
27. אנאכו אש ליבי אות-וא
28. אתאבי אושאב
29. שאפי ראך-XV לא תאשיאת
30. תור איר-IV-אן
31. גאל-און מאת אשור לא תאפאליה
32. נאכרו שא מאן מאת אשור
33. א]נא טאבאחי אראנא
34. . רידותיכא
35. . . אן כא
36. . . . אכא
37. . . תו אנאכו
38. . . גור מאן (?) אן
39. . . . . נירו : שו
40. . . . . שו

Colonne II.

שא איר דארא אחויא
שאבירתי מאת-מיש-ני
לא תאפאליה דיש-אשור-כור-רו
אנאכו אן אין איסיכא
אראבוכו
איך-מאל-ניר מיש שא ליביכא
אהארידי כי ראך-מאל-אן-כא
תושאבשוכאני
LX אן-מיש גאל-מיש איסיא
איתי תיסו איתאצאר-וכא
אן-סין אש זיכאן פי-II-איש-כא
LX אן-מיש גאל-מיש בי תי בי תי כא
אזאזו און איך-מי (?) אירתאכסו
איש מוח אמילותי לא תאתאכיל
מותות שי-II-מיש-כא
אנאאשי דוגול-אני
אנאכו אן-XV שא איר-IV-אן
אשור איסיכא אוסאלים
ציהיראכא אתאזאכא
לא תאפאליה נאאידאני
אא כאנשו נאכרו
שא אידינאכאני
אנאכו קאלאכוני
אורכי אותילו כי פאניאותי
אנאכו אן-פא אין כאר דופי
נאאידאני
שאפי ראך-באיא תור איר-IV-אן

Colonne III.

8 lignes détruites.

9. כו . . . . .

Colonne IV.

42. אותאבי . .
43. לא אובאש . .

10 אנא . . . . .
11. איתארי . . . .
12. אנאכו אן . . .
13. שאפי ראך־אן־סא . .
14. איר ליב־איר . . .
15. אנאכו אן־XV שא . .
16. דיש־אשור־בור־רו מאן מאת אשור]
17. איש איר־ליב־איר איר . .
18. איר כאלהא איר־IV־אן
19. אוד־מיש ארכותי
20. מו אן־נא־מיש דאראתי
21. אנא דיש־אשור־בור־רו גאל־און־יא
22. אדאנא
23. סאבסובתאכא
24. ראמתו אנאכו
25. מושישאל . תאכא
26. דיכ . אנאכו
27. שא אוד־מי ארכותי
28. מו־אן־נא־מיש דא־אתי
29. איך־גו־זא־כא איש־כי־תא אן־אי
30. ראבותי אובתין
31 איש מאסיכי שא כו־גי
32. איש און אן־אי אחארידי
33. נור שא אילמישי
34. איש שי דיש־אשור־בור־רו מאן־מאת אשור
35. אושאנאמארא
36. כי אגי שא שאק־דויא
37. אחארי ריסו
38. לא תאפאליח גאל־און
44. א־זיק איש תוקוני
45. אושיבארכא
46. דיש־אשור־בור־רו אבלו
47. כינו תור אן־נין־כית
48. האנגארו אבו
49 איש קאת־II־יא
50. האר־בור־מיש־כא
51. אוקאתא
62. דיש־אשור־בור־רו מאן מאת אשור
53. כאסו שא מאלו קילתי
54. כאלאבו שא II טו
55. דיש־אשור־בור־רו איש איר־ליב־איר
56. אוד־מיש ארכותי
57. מו־מיש דאראתי
58. אדאנאבא
59. דיש־אשור־בור־רו איש ליבי איר־IV־]אן
60. ארידכא דיכתוא
51. דיש־אשור־בור־רו תור־אוש [דו
62. תור אן־נין־]בית
63. היסאת . .
64. האסא . . .
75. ארתאם . . .
66. אראג . . .
67. איש כיזירתי . .
68. איש אן־אי־גאל . .
69. אודאנבא . . .
70. איש זאבא . . .
71. תארו קאת . .
72. איש כאב . . .
73. ני או שא . .

39. אקדיבאך
40. לא אולינ]כא

74. גאל־און פי מוח (?) . .
75. דאא . . .
76 בי בי . .

Colonne V

42. תאפאנישו
43. לא אימאהאר
44. כאביש־אתי
45. בושהאתי
46. שא אידאבאבוני
47. איש שי ניר־II־שו
48. אובאתאקשונו
49. אתי אתימא
50. גאל־און סארימא
51. שאפי ראך־XV־אין־דאאיני
52. שילותו שא גאל־און
53. אנאבו אן בילית IV־אן
54. אנא מאל־אן גאל־און
55. כי תאהוריניני
56. מא שא זאק
57. שא שומילי
58. איש סוניכי תאשאבני
59. מא יאאו
60. צית ליביא
61. זין תושארפידי
62. אומא גאל־און לא תאפאליה
63. גאל־און־תו איכלו
64. דאנאנו איכלומא
65. שאפי ראך־נין־אר־שא
66. תור־ראך איר־IV־אן
67. די־מו אנא דיש אשור־כור־רו
מאן מאת אשור

Colonne VI

42. . . . . אן
43. . . . . הי־גא
44. . . . . שא איר־IV־אן
45. . . . . בונשו
46. תומאלוני
47. דאבאבו פאניאו
48. שא אקאבאבאני
49. איש מוחי לא תאזיזי
50. אומא
51. איש מוח אורכי
52. תאזאזמא
53. נאאדאני
54. כי אוד־מו
55 אישיצוני
56. זיקאתי
57. לובילו
58. איש פאני נאאדאני
59. . . דאב אירימו
60. . . III אי־גאל־יא
61. או]שיצא
62. אכלו שומנו תאכאל
63. א־מיש שומנותי
64. תאשאתי
65. איש ליבי אי־גאל־כא
66. תאתאקון
67. תור־כא תור־תור־כא

Lignes 37—38. Il y a une considérable différence entre les deux rédactions de ce verset. Le mot-à-mot de l'hiératique est «celui qui (בית) son corps violemment (הול־לו בי) trouble (לו־לו א)», ce qui serait rendu en assyrien par שא זומורשו ליכניש דאלהו. Le sens littéral de la rédaction démotique est «le mal (לוכנו) troublant (דאלהו) de son corps (שא זומרישו)», auquel correspondrait en hiératique הול־לו לו־לו·א כו בי א בית. C'est une nouvelle preuve que ces rédactions sont indépendantes l'une de l'autre.

Ligne 39. Dans l'hiératique גאן בי·א, le premier élément seul répond au démotique לו «que» ; le second, מי, représente le verbe «être»; au propre : «avoir un nom» (מי = קאלו «appeler». Syllabaires).

Ligne 41. Le signe סים ou שיש «frère» signifie au propre נאצירו «gardien, protecteur». L'hiératique גו־לא n'est qu'une variante de גאל = dém. ראבו «grand». La racine גל au sens de «grand» majestueux, vaste (ar. גל) etc.» s'emploie souvent en assyrien : גוד גאלום (T. 111, 10) «bœuf grand», אומו גאלאתו «mère grande», תאמתים גאלאתי (Sen. 95, 81) «la grande mère», אן־אי גולותי (III R. 43, IV, 7) «les vastes cieux».

Lignes 42—43. La forme mixte שא האר נו זו־ו du verset démotique se prononce שא אמילי לא מודו «d'un homme inconnu ;» מודו est l'hébreu מודע «connaissance, ami parent».

Lignes 44—45. La construction du verset hiératique prête à des équivoques. Le mieux sera peut-être de considerer le phonème בא־לי (prononcé מו) «parole forte (?) »comme équivalent de מאמית «anathème» et le deux complexes בא־גא et נאם־ני־רו comme formant une composition d'état construit «parole de nocuité» c'est à dire parole nuisible ou menaçante. L'équivalent démotique, indiqué seulement par la terminaison ־י me paraît être ביביתי שאקביתי.

Lignes 46, 47, 48. Des trois fruits nommés שומו, סולופי et פיקורתו que l'exorciste cherche à écraser et à faire disparaître pour représenter l'écrasement et la disparition subséquente de l'anathème, aucun n'est absolument certain et les expressions hiératiques ont un sens trop général pour être de quelque utilité à ce sujet. Le premier, שומו, rappelle il est vrai l'hébreu שום (aram. תומא, ar. תום) «ail» et ce sens paraît se confirmer par le verbe afférent קלף qui signifie «ôter l'écorce, éplucher, dépouiller», aussi est-il génralement admis par les assyriologues. Malheureusement, d'une part l'hiératique סי־סאר

פאל (pour אבאל) ét. constr. de אבלו «fils» et פאלו «année de règne» qui viennent de la même racine.

Ligne 16. איפאליסו «il le voit» est pour איפאליסשו, aoriste du niphal de פלס joint au suffixe de la troisième personne, masculin, singulier. Le sens primitif de פלס paraît être «peser, pondérer» comme en hébreu et par métaphore «scruter, observer, appercevoir, voir». Remarquer l'emploi du niphal dans un sens transitif, emploi dont on a aussi quelques exemples en hébreu. L'équivalent hiératique שי כי signifie au propre «œil poser».

Lignes 17—18. La vocalisation אישיסי (r. שסא «crier, appeler, parler») au lieu de אישאסי est due à une assimilation. Le correspondant hiératique de ce verbe est ici אי, idéogramme commun aux homophones קאבו «tente, voûte» (ar. קֻבָּה) et קאבו «parler» (héb. סבה); l'équivoque est écartée au moyen du déterminatif כא «bouche».

Lignes 22—23. Le verbe assyrien אפש «faire» ne peut être rapproché d'aucune des racines arabes: עבס «prendre un air sévère, maussade» (d'où ar. עבאס, עַנְבַס, éth. עַנְבַסא «lion»), עפס «appuyer le pied sur, marcher sur, écraser», עפש «ramasser, réunir» dont les significations sont très éloignées. Il est plus naturel de penser soit à עביש «faire du bien, convenir à, être salutaire», soit à עבת «muser, s'amuser». Dans le dernier cas le sens assyrien formerait antithèse avec le sens arabe.

Lignes 30—31. A noter les formes hiératiques rares ני זו א כו pour (א) מי ני זו = אידו «je sais» et l'indication de la seconde personne dans אין־מאל־אי־זו(= תידי «tu sais») par כאל־אי, indice habituel de la première.

Lignes 33—34. Je crois qu'il s'agit ici d'un temple qui porte le nom de (écrit כילכו) בית רימכו «maison du ruisseau», hiér. שו סי־איר, littéralement «(avec) la main (שו) répandu (סי־איר, orthographe analytique et modifiée de זיר, r. זרא «disperser, répandre») et je proposerai de restituer le verset démotique comme il suit: [אנא שומשו בית רימכו אילי ליביש כא «transporte-le à (l'endroit) nommé «Maison du ruisseau pur».

Lignes 34—36. Les formes בושור et בוטור sont les impératifs des racines פשר «dissiper, délayer, effacer,» et פטר «ouvrir, relâcher, laisser s'en aller, chasser». L'idéogramme פור qui répond à פשר revient sous la forme בורו comme nom démotique d'un certain arbre (איץ בורו = פישרו, II R. 22, 35*a*).

de». 3° Le régime de tendance est רא; il représente la préposition démotique אנא «à, vers». Ces régimes se combinent quelquefois et produisent les formes *da-ab, ta-an, da-ra, ra-ab* en imitant ainsi les combinaisons des prépositions démotiques[1]. Ajoutons que la position des régimes et mêmes des formantes n'était pas immuablement fixée, car certains scribes avaient l'habitude de les mettre après le radical, mais tout ce détail avec les exemples nécessaires est réservé pour l'introduction.

Lignes 14—15. איכתום est le premier aoriste de כתם «couvrir, envelopper», hiér. תול.

איתאנאשאשו, iphtanaal de אשש «détruir, démolir» joint au suffixe de la troisième personne, singulier, masculin. L'origine de son équivalent hiératique, שא־שא déterminé par כא, n'est pas claire.

D'ici à la ligne 20 il n'y a que des expressions connues.

Ligne 21. Dans או אוב־כא = dém. איכבישומא «et il lui dit», le signe או rend l'explétive מא tandis que אוב représente la préformante impersonnelle; la vocalisation avec *u* a été amenée par le או qui précède. Le régime direct est supprimé.

Lignes 22—23. Le commencement du verset hiératique se rétablit avec certitude d'après T. 108, 54 : א־נא איב־אנ א־נא]בי = dém. כינא איבוש האר שואתו «ce qu'il doit faire cet homme (ne le sait pas». On voit par là que le démonsratif hiératique א־נא tout aussi bien que son type démotique אנו se dit à la fois des hommes et des choses, ce qui explique son emploi comme préformante personelle (voyez p. 113). Notons le sens de futur du premier aoriste איבוש amené par la forme du second aoriste du verbe parallèle איפאשאהו «il guérira», littéralement «il sera transféré» (r. פשח). L'hiératique בא־ני־איב־נא־נא, mot-à-mot «il le transfère», rend à la ligne 44 le verbe איפאל «il répondit».

Lignes 24—25. Restituer אן א־א au début du verset hiératique. — Je transcris איפאל avec פ bien que la racine en soit אבל (voyez p. 29); cette prononciation me semble justifiée par les dérivés

1 Parmi les parties du discours du prétendu accadien c'est le verbe qui a été le plus maltraité par les assyriologues. Les 74 pages in quarto que M. Lenormant a consacrées à ce sujet dans L. P, C. (p. 180—253) constituent une théorie tellement fantastique que les accadistes eux-mêmes se sont bien gardés de l'adopter. Dans un système verbal qui n'indique que le sujet et le régime et cela d'une manière très rudementaire, M. Lenormant a su découvrir 3 conjugaisons, 10 voix, 16 modes et par dessus le marché 5 noms verbaux pour chaque voix!

anciens se servaient pour renverser les murailles d'une ville assiégée» (héb. איל, כר) et לולמו synonyme de אנצאבתים (phén. héb. נְצִיב ar. נצב ibid. 40, 3 verso 40ab) «cippe, stèle, pilier» héb. (איל).

L'idée de «massacrer, égorger», assyro-sémitique טבח, est rendue par l'idéogramme (־)מא שום [1] qui dérive d'une racine שמם «combattre» (cf. héb. שמם «désoler», ar. תם «fouler aux pieds») laquelle a produit le substantif שאשמו (contracté de שאשאמו pour שאמשאמו) synonyme de תוקונתו (pour תוקומתו, תוקמאתו) «soulèvement, combat» dont le correspondant hiératique est לאל. Grâce au jeu de synonymes si fréquent dans la formation des phonèmes hiératiques, la particule assyrienne שומא «si, étant posé» (r. שום) a pour équivalent sacerdotal שו גאר תור לאל בי «en fait de combattant», mot-à-mot «main faire du fils du combat en». Et la preuve que cette analyse est la vraie nous est fournie par une glose des plus curieuses, d'après laquelle ce complexe bizarre doit se prononcer תו־קונ־די בי; or תו־קונ־די constitue une très légère altération du mot תוקונתו «combat» que nous venons de mentionner comme synonyme de שאשמו dont la racine שמם est en même temps le type de l'hiératique שום. La façon artificielle de ces phonèmes et de leur lecture saute tellement aux yeux qu'il me paraît inutile d'y insister davantage.

Ligne 11. A איתיסי, iphtaal de נסא (héb. נסע) partir, s'en aller» correspond ici le complexe בי־דו qui peut signifier mot-à-mot «entièrement s'en aller».

Lignes 12—13. Le sens de l'adjectif צירו, f. ציריתום nous est donné par l'hiératique ליב כוש «cœur tranquille, paisible» mais l'étymologie en demeure obscure à cause de l'ambigüité du signe ציר qui peut aussi représenter la syllabe סיר.

איתאזיז «il s'est placé, il se tient», iphtaal de נזז, a pour correspondant hiératique בא־דא־דו mot-à-mot «il y se tient». A ce propos il sera bon de remarquer que le système sacerdotal peut exprimer trois sortes de régimes au moyen de particules insérées entre la préformante impersonnelle et le radical. 1° Le régime direct est indiqué par les consonnes *n* et *b* diversement vocalisées ou bien par des composés de ces consonnes *nn*, *bb*, *nb* en faisant abstraction de la voyelle intermédiaire. A cela il faut ajouter le composé *šì-in* (voyez p. 111) vocalisé aussi *ša-an* (l. 14). 2° Le régime de repos et de départ est הא ou דא, particules qui répondent à la préposition assyrienne אינא «dans,

1 Lisez ainsi dans T. 30, 9 au lieu de תאך מא.

nuits. C'est une conception parallèle à l'image du fil tissé, á laquelle la poésie hébraïque compare la vie de l'homme (Isaïe xxxviii, 12· Job vii, 6). Mais le moyen principal paraît avoir été la plante sacrée que nous connaissons d'ailleurs mais qui reçoit ici les épithètes divines : grande, sublime, souveraine, déstructrice de l'anathème. L'opération se termine comme toujours par l'invocation de Maroudouk qui, après avoir chassé le démon, remet le patient entre les mains de son dieu gardien.

I

Recto. Col. 1 Lignes 1—2. J'ai dit plus haut que l'assyrien אראת «malédiction» aussi bien que son synonyme hébreu מְאֵרָה viennent d'une racine ארר dont le sens primitif de «couper, retrancher» subsiste en éthiopien. Cette étymologie se confirme par l'idéogramme équivalent אשׁ qui vient sans doute de la racine אשׁשׁ «déraciner, démolir» qui figure à la ligne 15.

Lignes 3—4. A l'idéogramme לוב répond d'habitude en démotique סארו (héb. סָר) «détourné, rebelle, adversaire», ce doit être à peu près le sens du mot כורו dont l'étymologie reste douteuse. La vocalisation נא pour ני dans l'hiératique מוח־נא = dém. אילישו «sur lui» est apparemment due à la proximité des phonèmes mûs par *a* : נאר־רא.

Lignes 7—8. אי־אן marque l'unité. Pour les poids et mesures on fait précéder le signe תא.

Lignes 9—10. Le mouton ou l'agneau, en assyrien אימירו (phén. אמר, aram. אימרא, ar. אמר), est désigné en hiératique par la syllabe לו, abrégée, non comme je croyais autrefois, de לואו qui signifie «bœuf» (אלבו = אלפו) et qui vient probablement de la racine לח «être humide» puis par métaphore «avoir de la sève, être jeune et fort», mais de לו-לים = dém. לולימו «bélier», pour לומלימו, au propre «ralliant, joignant» (r. לם «joindre, rallier». Cf. ar. לם «grouper, rallier, rassembler», למלם «rassembler, réunir»), désignation convenable du bélier qui conduit le troupeau. Les hiérogrammates babyloniens ont indiqué ce sens d'une façon ingénieuse par le rébus לו-לים (écrit לו-שי) littéralement «mouton de devant» et cela a suffi pour induire en erreur les accadistes qui y voient un composé de deux mots non sémitiques. Un peu de réflexion leur aurait cependant montré que deux autres mots assyriens de forme bien différente se rattachent également à la racine sémitique לם, למלם, ce sont : לולנתו תאהאזי (pour לולומתו, לומלומתו ii R. 25, 52*gh*) «bélier, machine de guerre dont les

IX

22—23 Incantation. Au m[ilieu . . . ?
24—25 Ištarit . . . dirigera
26—27 une femme . . . on placera,
28—29 laquelle surmontera (?) son fuseau d'une pièce d'étoffe blanche et d'une pièce d'étoffe noire, non lavées.
30—31 Plante sublime, plante grande, plante souveraine, plante qui anéantit l'anathème,
32—33 bouche qui consume l'anathème mauvais des hommes,
34—35 . . . . les malédiction des dieux,
36—37 , . . . qui anéantit l'anathème,
38—39 . . . . lui liera les mains et les pieds,
40—41 Maroudouk le grand d'Eridou, le seigneur, le chassera de ses mains sacrèes ;
42—43 qu'il fasse sortir la pousse de l'anathème dans un endroit pur du désert,
44—45 que l'anathème mauvais se place dehors,
46—47 que cet homme brille, qu'il soit éclatant de pureté,
48—49 qu'il soit confié aux mains propices de son dieu !
50 Exorcisme *qui dissipe l'anathème.*

La souscription semble indiquer que les neuf formules qui précèdent, quoique pourvue chacune du titre *incantation* forment néanmoins une seule pièce déprécatoire qui devait être récitée intégralement si l'on voulait obtenir tout le résultat qu'on en attendait. Les parties les plus importantes sont les numéros 1 et IX Le premier offre comme d'habitude une description des souffrances que la malédiction exerce sur le corps du malade et de l'intervention de Maroudouk pour l'en délivrer. La cérémonie de purification a lieu dans le péribole (?) d'un temple, dédié paraît-il à Nirba le dieu de l'agriculture, où le malade est transporté. Le prêtre tenant dans la main un ail (?), une datte (?) et un autre fruit mûr, peut-être une figue, donne l'absolution en dépeçant successivement ces fruits et en les jetant au feu. Pendant cet acte symbolique le patient récitait les formules II, III et IV. Cette opération semble avoir été de rigueur, mais le prêtre, désirant d'en augmenter l'effcacité, avait coutume de répéter sa manipulation sur quatre autres objets: de la laine, du poil de chèvre, de la charpie et des grains de pois, qu'il dispersait et jetait également au feu pendant que le malade récitait le formules V, VI, VII, VIII. Le numéro IX qui contient la cérémonie finale est malheureusement trop mutilé pour en saisir lė détail. On remarque seulement la présence d'une magicienne dont la quenouille est chargée de matières à filer, à l'état brut, mêlées de blanc et de noir. On est tenté d'y voir une représentation allégorique de la vie humaine, composée de jours et de

44 le mal qui est dans ma peau, dans mes chairs, dans mes veines,
45 qu'ils soient dissipés comme ce poil de chèvre,
46 que les Feu les brûle en ce jour,
47 que l'anathème sorte et que moi je voie la lumière !

VII

48 Incantation. L'anathème se dissipera comme cette charpie de toile ;
49 le Feu la brûlera ;
50 le nouveau marié ne l'étendra pas en guise de couverture ;
51 on ne la présentera pas pour un vêtement d'un dieu ou d'un roi.
52 Le serment, l'anathème, le . . . , l'imprécation,
53 la douleur (qui provient) d'une négligence, d'un délit, d'une transgression, d'un crime, d'un péché,
54 la mal qui est dans ma peau, dans mes chairs, dans mes veines,
55 qu'ils soient dissipés comme la charpie de cette toile,
56 que le Feu les brûle en ce jour,
57 que l'anathème sorte et que moi je voie la lumière !

VIII

Verso. Col. 1, 1 Incantantion, (Comme ce) grain de pois . . .
2 il sera dissipé (?) et la flamme . . . ? . . .
3 Le serment, l'anathème . . .
4 le . . . l'imprécation . . .
5 le mal (qui provient) d'une négligence, d'un délit, d'une transgression, d'un crime, d'un péché,
6 nuisible à mon cœur, nuisible à mes chairs, quoi que ce soit,
7 la sorcellerie, le sortilége, les nœuds (?), les maléfices,
8 qu'ils soient brûlés par le feu avec ce grain de pois ;
9 l'agriculteur ne l'ensemencera pas dans (un endroit) pur ;
10 on ne le placera pas dans un lit d'un ruisseau ou d'un canal ;
11 la terre ne recevera pas ses racines,
12 son étamine ne se lèvera pas, le Soleil ne songera pas à lui.
13 Que . . . ne se forme pas dans mon intérieur,
14 que . . . ne prenne pas un aviron (?),
15 que . . . aucun dieu ne remue ma barque,
16 Le serment, l'anathème, le . . . , l'imprécation
17 le mal (qui provient) d'une négligence, d'un délit, d'une transgression, d'un crime, d'un péché,
18 le mal qui est dans ma peau, dans mes chairs, dans mes veines,
19 [qu'ils soient détruits comme ce grain de pois],
20 que le Feu les brûle en ce jour,
21 que l'anathème sorte et que moi je voie la lumière !

12 Le serment, l'anathème, le . . . l'imprécation,
13 le mal (qui provient) d'une négligeance, d'un délit, d'une transgression, d'un crime, d'un péché ;
14 le mal qui est dans ma peau, dans mes chairs, dans mes veines,
15 qu'ils soient arrachés comme cette datte (?),
16 que le Feu le brûle en ce jour ;
17 que l'Anathème sorte et que moi je voie la lumière !

IV

18 L'anathème fondra comme cette figue (?) ;
19 le Feu la brûlera;
20 ses branches ne retourneront pas à son tronc,
21 elles ne serviront pas à faire des fagots.
22 Le serment, l'anathème, le . . . l'imprécation,
23 le mal (qui provient) d'une négligeance, d'un délit, d'une transgression, d'un crime, d'un péché ;
24 le mal qui est dans ma peau, dans mes chairs, dans mes veines,
25 qu'ils fondent comme cette figue (?),
26 que le Feu les brûle en ce jour ;
27 que l'anathème sorte et que moi je voie la lumière !

V

28 Incantation. L'anathème se dissipera comme cette laine ;
29 le Feu la brûlera ;
30 elle ne retournera pas sur (le dos de) son mouton ;
31 on ne la présentera pas pour (la confection d')un vêtement d'un dieu ou d'un roi.
32 Le serment, l'anathème, le . . . l'imprécation,
33 le mal (qui provient) d'une négligence, d'un délit, d'une trans gression, d'un crime, d'un péché,
34 le mal qui existe dans ma peau, dans mes chairs, dans mes veines,
35 qu'ils soient dissipés comme cette laine,
36 que le Feu les brûle en ce jour,
37 que l'anathème sorte et que moi je voie la lumiére !

VI

38 Incantantion. L'anathème se dissipera comme ce poil de chèvre ;
39 le Feu le brûlera;
40 il ne retournera pas sur (le dos de) sa chèvre ;
41 il ne servira pas à faire des paquets.
42 Le serment, l'anathème, le , . . . , l'imprécation,
43 le mal (qui provient) d'une négligence, d'un délit, d'une transgression, d'un crime, d'un péché,

22—23 «Je ne sais pas ce que doit faire cet homme, ni par quel moyen il guérira».
24—25 Ia répond à son fils Maroudouk:
26—27 «Mon fils, que ne sais-tu pas, que veux-tu que je t'ajoute ?
28—29 Maroudouk, que ne sais-tu pas, que veux-tu que je te dise encore ?
30—31 ce que je sais, tu le sais.
32 Va mon fils Maroudouk,
33—34 prends-le à la maison du . . . sacré,
35—36 dissipe son anathème (et) délie-le,
37—38 (dissipe) le mal troublant de son corps:
39 que ce soit la malédiction de son père;
43 que ce soit la malédiction de sa mère;
41 que ce soit la malédiction de son frère aîné;
42—43 que ce soit la malédiction destructive d'un homme inconnu;
44—45 que l'anathème, par la parole d'Ia,
46 soit dépouillé comme un ail,
45 qu'il soit arraché comme une datte (?),
48 qu'il soit décomposé comme un fruit mûr!
49—50 O Anathème, rappelle-toi le serment du ciel, rappelle-toi le serment de la terre!

II

51 Incantation. L'anathème sera dépouillé comme cet ail;
52 le feu le brûlera:
53 on ne le plantera pas dans un jardin;
54 on ne le placera pas dans le lit d'un ruisseau ou d'un canal;
55 la terre ne recevera pas ses racines.
56 Son étamine ne se lèvera pas, le Soleil ne songera pas à lui;

Col. II, 1 on ne le présentra pas au repas d'un dieu ou d'un roi.
2 Le serment, l'anathème, le . . . l'imprécation,
3 le mal (qui provient) d'une négligence, d'un délit, d'une transgression, d'un crime, d'un péché,
4 le mal qui est dans ma peau, dans mes chairs, dans mes veines,
4 qu'ils soient (dépouillés) comme cet ail,
4 que le Feu les brûle en ce jour,
5 que l'Anathème sorte et que moi je voie la lumière!

III

8 Incantation. L'anathème sera arraché comme cette date (?);
9 le Feu la brûlera;
10 elle ne retournera pas au rameau d'etaché;
11 on ne le présentera pas sur le plat d'un dieu ou d'un roi.

IV

INCANTATIONS MAGIQUES CONTRE LA MALÉDICTION

K 65

Les Assyriens se figuraient la malédiction comme un démon très-malfaisant qui s'empare de l'homme à qui elle s'adresse et lui inflige mille maux aussi douloureux qu'irrémédiables. On en distinguait deux sortes: la malédiction simple, אראתו[1], lancée dans un moment de colère et l'anathème, מאמית, prononcé à l'occasion d'un acte solennel et public. On remarquera que cette מאמית est précisément la puissance mystérieuse et infaillible qui conserve et maintient l'ordre dans l'univers d'après les idées des Babyloniens et que l'expression *Serment* que nous lui avons substituée jusqu'ici etait évidemment trop faible.

Incantation I (T. 30, 1—35, 50)

Cette formule se compose d'une pièce principale, rédigée à la fois en hiératique et en démotique et de petites formules en grande partie fort analogues l'une à l'autre, rédigées en démotique seul. Le tout porte une souscription. Les deux dernières formules ont beaucoup souffert.

I

Recto. Col. I, 1—2 Incantation. La malédiction mauvaise, semblable au Gal, s'est emparée de l'homme;
3—4 la voix fatale s'est attachée à ses pas;
5—6 la voix défavorable s'est attachée à ses pas;
7—8 la malédiction mauvaise, le Gal, le Mal-de-tête;
9—10 la malédiction mauvaise égorge cet homme comme un agneau;
11 son dieu a quitté son corps;
12—13 sa déesse paisible, s'est placée dehors;
14—15 la voix fatale l'enveloppe comme un vêtement et l'assomme.
16 Maroudouk voit cela;
17—18 il entre dans la maison, auprès de son père Ia et lui dit:
19—20 «Mon père, la malédiction mauvaise s'est emparée de l'homme!»
21 Il lui dit cela deux fois:

rétablissement en devient impossible à cause de la lacune qui suit. Le sens du signe 525 est également inconnu. Je suppose que le sorcier est comparé à un roseau dur dont on fait des flèches ; c'est ce qui me semble résulter des mots דיש שׁיתי דארגו «qui foulent ou serrent (דרג, héb. דרך) la corde de l'arc». Le sens de «corde» pour שׁיתו ressort de l'hiératique כא.

Lignes 14, 15—16, 17. צאאיראת est un participe, singulier, féminin de צאר, sém. צער «faire du mal, affliger» ; l'équivalent hiératique כא קאק־א signifie mot-à-mot «face faire». — Sur ריגמו «cri, voix» voyez à la page 36. — Le verbe איראכ[ים «il lie, attache» est rendu par l'idéogramme שׁור ou סו «étendre».

Lignes 18, 19—20, 21. Au démotique אינאזאז «il coupe, arrache» répond le complexe hiératique אוש נו־און־גיר qui semble signifier mot-à-mot «morceau (?) ne coupe pas». La présence de la négation a lieu de surprendre. Peut-être, sommes-nous en présence de נו, indice de l'idée d'une personne comme dans la combinaison נו איץ־סאר «homme de jardin, jardinier». Du reste la syllabe גיר n'est pas tout-à-fait sûre à cause de la lacune qui suit immédiatement et il reste une possibilité bien que peu vraisemblable pour le signe פור.

Lignes 23 et 24. Il s'agit de l'acception d'une victime (תור est mis en parallélisme avec נאז) ; ני־איב־לו est mot-à-mot : «il le prend (לו se lit aussi דיב). Le sujet du verbe a disparu dans la lacune.

Lignes 27—28. Le mot תי דיש est fort douteux.

Lignes 29 03. איש אניתי, littéralement «dans celles-ci» signifie «dans ces jours» ; la même ellipse se présente dans l'hiératique ני־אי תא. L'orthographe analytique ני־אי pour ני a pour objet d'écarter la lecture ביל dont le signe ני est susceptible.

Lignes 31—32. Conformément à T. 16, 25, on complète après בי les signes זא־א־גאן. Voyez à la page 77.

Ligne 34. Le sens des idéogrammes פאר איש נו רו qui commençaient la première formule de la XVIIe tablette, m'échappe entièrement.

66 que Assour et Belit lui infligent
68 un châtiment dur et cruel et détruisent de la terre son nom et sa postérité !

Cette incantation semble dirigée contre les sorciers, aux maléfices desquels on attribuait certaines maladies. On les considérait comme des hommes pervers, toujours prêts à nuire, surtout par leur régard pernicieux, avec l'appui des Šed et des dieux mauvais. Ces funestes influences paraissent avoir été contrebalancées par le sacrifice de jeunes bestiaux et l'invocation au Soleil. La mutilation du texte nous laisse dans l'obscurité sur plus d'un détail.

Lignes 5—6. Remarquer la forme d'état construit לימין s'échangeant avec celle de l'état absolu לימנו (écrit ישנו) ; dans le premier cas l'adjectif est envisagé comme un nom propre. On sait que les noms propres araméens sont très-souvent privés de la terminaison א־ et cet emploi s'étend quelquefois aux noms communs (Cf. Daniel II, 10 *passim*). En assyrien, les noms de lecture des caractères cunéiformes et plusieurs noms d'hommes et de dieux ne prennent pas d'ordinaire la terminaison ו־ Les exemples de cette dernière catégorie sont : אשור «Assour», רובאת «Dame (titre d'Ištarit)». מאמית «Anathême, Fatum», Voyez l'introduction.

Lignes 7—8. איש נישי לימון, littéralement parmi les hommes mauvais» signifie «le plus mauvais des hommes» ; l'expression hébraïque הַיָּפָה בַּנָּשִׁים (mot-à-mot «la belle parmi les femmes») «la plus belle des femmes» est tout analogue.

Lignes 9—10. Je ne réussis pas à mettre d'accord l'hiératique אין תור נאם־האר־אורו־לו avec le démotique איש שאשור נישי. Le premier semble signifier «Seigneur de la foule des hommes», le second nous offre un mot inconnu שאשור, au sujet duquel il est difficile de de décider s'il signifie «foule, multitude» ou «seigneur, gouverneur». Cette dernière interprétation me parait néanmoins la plus vraisemblable et j'incline à comparer le talmudique כרסור intermédiaire, courtier». Encore plus obscure est la signification du verbe אונאנו et du correspondant hiératique תיך גיל כא נא. Faute de mieux je vois dans le verbe démotique un aoriste paël de קנא «agir avec zèle et ardeur, s'emporter».

Lignes 11—12. Les signes אי שא ריש ne sont pas sûrs et le

1 Les caractères syllabiques ont deux sortes de noms : un nom de lecture qui indique le son qui lui est propre, et un nom conventionnel d'un caractère purement mnémonique. Ainsi, les lettres françaises *l, m, n, x, z* dont les noms de lecture sont *le, me, ne, xe, ze* portent encore les noms conventionnels : *Elles, Emme, Enne, Ixe, Zède*. Sur la différence capitale des ces deux sortes de nom pour les caractères cunéiformes, voyez l'introduction.

Incantation VI (T. 29, 15—30, 36)

Les divisions de cette formule ne sont pas faciles à distinguer à cause des nombreuses mutilations qui déparent surtout les fins des lignes. La grande majorité des versets est en doublé rédaction. La rédaction exclusivement hiératique s'étend aux lignes 22, 23, 24. 31, 32, 33. Cette dernière ligne forme le titre de la formule. La ligne 34 donne le titre d'une formule qui commençait la tablette qui suivait celle-ci. Enfin la ligne 36 offre le numéro d'ordre de la présente tablette dans la série des incantations contre les Oudouk. Le tout se termine par une souscription générale du roi Assurbanipal.

5—6 Incantation. Mauvais, cet homme est mauvais ;
7—8 cet homme est le plus mauvais des hommes, mauvais, mauvais ;
9—10 dans la foule des hommes, c'est un serpent furieux (?)
11—12, 13 cet homme est parmi les hommes (comme le roseau .. ? qui serre la corde de l'arc (?),
14, 15—16, 17 La crainte qu'il inspire fait mal, son cri remplit l'homme de terreur ;
18, 19—20, 21 il (élargit ?) sa plaie . . , il retranche son cœur.

22, Šed, œil mauvais, dieu mauvais, . . .
23 Prends (?) les bestiaux . . .
24 Prends (la victime . . .
25—26 . . . personne . . .
27—28 . . . à son cœur . . ? ne . . .
29—30 Soleil, en ces (jours) . . .
31, 32 Mon roi, Bel, . . .
Exorcisme. *Dieu mauvais qui maudit* (?)
34 Incantation. jour . . . non . . .
36 XVIe tablette (de la série) *Les Oudouk mauvais.*
38 Palais d'Assurbanipal, roi des légions, roi du pays d'Assour,
40 qui se confie en Assour et en Belit,
42 à qui Nebo et Tašmit
44 ont accordé une vaste intelligence,
46 et qu'ils ont doué d'une vue éclairée (pour exécuter)
48 la fonte des types,
50 dont aucun parmi les rois, mes prédécesseurs
52 n'avait compris la fabrication ;
54 par le pouvoir de Nebo, ce recueil de documents de toutes sortes
56 je l'ai fait écrire sur des tablettes, imprimer et publier,
58 et pour que je puisse les voir et les lire,
60 je les ai placées dans mon palais.
62 Puissant, toi, qui connais ce qui est caché, ô Assour ;
64 Celui qui gouvernera (ultérieurement) et qui à la place de mon nom inscrira le sien,

verner» d'où פאשישו (= hiér. פא־תי־סי) «gouverneur». De l'équivalent sacerdotal שין־תאב (ou רוק־תאב) je ne comprends que le dernier élément, תאב, qui signifie «suivre, accompagner». — L'hiératique סי זי me semble devoir être corrigé סו־שי = סו־לים, en conformité avec T. 26, 40.

Lignes 41—43. Les syllabes כין־ני sont certainement dues à une confusion de signes analogues, la forme correcte du corespondant de תור מירי est régulièrement כין־נא.

Lignes 43—44. Pour נאם־רו = שיבתום ou mieux שיפתום voyez à la page 76. — נא־רי־נא est pour נאם־רי־נא. — נאריא est l'infinitif נארו «jeter» joint au suffixe possessif de la première personne, singulier; il signifie littéralement «mon jeter».

Lignes 45—46. אידו, ac. אידא «asphalte» se ramène à une racine היט qui entre dans le nom de la ville de Hit située sur l'Ephrate et dont les puits d'asphalte ont été signalés par Hérodote. L'équivalent hiératique כיל־ויר א, mot-à-mot «eau destructive des semences» fait allusion à la stérilité des terains imprégnés d'asphalte. Comparez l'expression hébraïque אֶרֶץ מְלֵחָה «terrain imprégné de sel» pour «désert» Le nom assyrien de l'Éthiopie, מילוחי, exprime probablement la même idée que le מְלֵחָה hébreu. Les Egyptiens appliquaient ordinairement à l'Éthiopie le surnom de mépris *Khest* «mauvais, stérile». Sous le mot «asphalte» l'auteur entend évidemment des murs construits avec des briques jointes par de l'asphalte.

Le complexe hiératique איץ־ליב־בא־נא, mot-à-mot «bois du milieu de la porte» désigne apparemment les barres des portes, en démotique entre autres, סיבורו. Pour le sens de «jeter, renverser» du verbe רמא voyez à la page 115, note.

Les lignes qui suivent ne donnent lieu à aucune observation.

Incantation V (T. 27, 55—29, 4)

Petit fragment; douze à quatorze lignes sont presque entièrement perdues. Les quatre lignes conservées, rédigées en hiératique, contiennent des versets connus avec la souscription.

55 Incantation. (Prends) le poil d'une chèvre [qui a un chevreau

12 ou 13 lignes mutilées.

Col. VI, 1 Ils n'entreront pas dans le palais;

2 ils ne s'approcheront pas du roi.

3 «Rappelle-toi le serment du ciel, rappelle-toi le serment de la terre»;

4 Exorcisme. «Le poil d'une chèvre qui a un chevreau»

J'expliquerai plus loin l'idéogramme de la chèvre, מאך־באיב, le reste ne contient que des termes connus.

ני־שוך ou ני־סיך «roseau de marais» est צוצו (r. sém. צוץ «pousser»): la correspondance s'établit par plusieurs passages des textes historiques[1]. Le roseau qui reçoit ici les épithètes de «sacré» et de «grand» semble être le calame de scribe porté par plusieurs dieux et tout particulièrement par Nabou, comme symbole d'omniscience.

Lignes 38. Par איר־אורוד, littéralement «ville d'airain» précédé de איץ «bois», déterminatif des instruments et des ustensiles, on doit entendre sans doute le «disque ailé» qui sert de véhicule au dieu suprême dans les monuments figurés de l'art assyro-babylonien. Le nom démotique du disque est פאשירו, mot qui signifie encore «grand plateau servant de table, plat, vase d'une grande capacité.» C'est l'araméen פָּתוֹרָא et l'arabe פאתור. Les documents lexicographiques énumèrent diverses sortes de disques propres aux dieux et aux principales monarchies asiatico-africaines (II R. 46, 46—51) nommément l'Egypte (מאכאנו), l'Éthiopie (מילוחו[3]), Šumer (שאמרו) et Accad (אכאדו) ou la Babylonie[4]. L'élément איר «ville» qualifie le disque comme une personnification de l'État et cette conception est aussi attachée au terme hébréo-araméen עִיר qui signifie à la fois «ville» et «ange gardien». Le mot עִיר שֶׁל זָהָב «ville d'or» désigne encore dans la Mischna un petit disque d'or qui parait la coiffure des femmes; c'est probablement le פאשור שא כאקאדו «disque de la tête» des Assyriens (*ibid.* l. 15*cf*).

Lignes 39—40. פאשתי vient peut-être de פשש «dominer, gou-

1 Voyez la 3e partie des „Notes de lexicographie assyrienne" de M. St. Guyard (J. As. Janvier 1880, p. 37). Dans III R. 52, 31*a* on trouve l'expression הא סוך „un poisson d'étang ou de marais".

2 Ces diverses significations sont aussi propres au grec *diskos*.

3 Dans les textes historiques, les idéogrammes מאך־כאן et מי־לוח répondent toujours à מוצור et כוסי, appellations ordinaires de l'Egypte et de l'Éthiopie, héb. מִצְרַיִם et כּוּשׁ. Comparez par exemple Asb. 15, 51. 37, 69. 52. 61. L'essai de M. Lenormant d'identifier le pays de Makkan avec la péninsule sinaïtique (Transactions of the Society of biblical archaeology vol. IV part, p. 400 suiv.) pèche donc par la base. Plus étrange encore est la découverte du même auteur que grâce à la „lecture accadienne" בים du signe מי, les מי־לוח équivalent aux כַּסְלֻחִים de la Bible (Gen. X, 14) et représentent une population de la partie occidentale du Delta. Malheureusement, ce nom s'orthographie aussi מי־לוח (Chors. Sarg. l. 30?) ce qui prouve d'une façon péremptoire que les Assyriens ne lisaient pas autrement que *Miluh* ou *Meluh*.

4 Le disque assyrien ne différait pas de celui des Babyloniens, c'est pourquoi il n'est pas spécifié à part.

en même temps une version interlinéaire en démotique.

39 Incantation. Roseau sacré, roseau grand, roseau de l'étang sacré,
38 disque sacré des dieux,
39—40 sceptre de domination qui consolide la paix,
41—42 je suis l'agent de Maroudouk;
43—44 quand je récite l'incantation sacrée,
45—46 je renverse les murs (littér. l'asphalte) avec les verrous des portes.

II

47—48 Que Ia demeure dans la maison!
49 Que l'Oudouk bienfaisant, le dieu bienfaisant entrent dans la maison!
50 «Que l'Oudouk mauvais, [l'Al] mauvais, l'Ekim mauvais,
51 le Gal mauvais, le . . , mauvais,
52 ne s'approchent pas du roi»!
53 «Rappelle-toi le serment du ciel, rappelle-toi le serment de la terre!».
54 Exorcisme [*Roseau sacré.*

La première partie de cette formule consiste en une curieuse invocation à trois des insignes les plus usuels des divinités babyloniennes: le calame ou le roseau de scribe, emblème d'omniscience, le disque ailé, symbole de protection et de secours, et le sceptre métallique qui représente le suprême arbitrage de la vie et de la mort. On voit par là que ces emblèmes ont été considérés comme des êtres divins, doués d'une vertu mystique et antidémoniaque. Puis vient une phrase, dans laquelle le prêtre thaumaturge déclare être le messager de Maroudok et opérer à sa place. Son but est visiblement d'intimider les démons et à cet effet il prévient ces derniers qu'il dispose d'une incantation capable de renverser les murs les plus solides avec les lourds verrous qui barrent les portes. Dans la seconde partie, le dieu Ia et les génies bienfaisants sont invités à s'établir dans la maison du roi, tandis que les démons malfaisants reçoivent l'ordre d'en sortir. A cette incantation devait succéder la récitation de deux formules déjà connues.

Lignes 36. L'idéogramme גי répond à קאנו (héb. קָנֶה) «canne, roseau»; son type démotique est גינו. Le passage d'Esarhadon סילולאת גינו כיבא אי־תיר אק־נא אישאכהירא גיביר בא־מיש־ני (Nor. 168) doit se traduire comme il suit: «j'ai fait entourer toutes les portes de vastes (mot-à-mot: comme une forêt divine) plantations de roseaux. Je crois reconnaître dans גינו l'espèce de roseaux mangeables appelés *gongi* par Bérose et qui croissaient en grande nombre dans les marais de la Babylonie. Un autre nom de roseau, indiqué en hiératique par

paraît avoir le sens de «seigneurial» (r. בעל), — L. 12. Le signe que d'après les gloses nous transcrivons שודן signifie נירו[2] au sens double de «joug» et de «nère» (dix fois 60 ou 600). — L. 13. Le signe כא[1], composé de חו־נא[1] a été expliqué plus haut. — L. 14. כאנוכאן «qui que ce soit» est une forme parfaite; les formes contractées כאנכאן ou מאמאן sont plus fréquentes. — אינאמבי et אימבו (l. 16) viennent de נבא «appeler, nommer». — Remarquer la terminaison hiératique איש[2], rendant le régime direct שונותי «eux» aux lignes 15 et 17 et même à la ligne 13, où ce régime est supprimé dans la rédaction vulgaire. — L. 18. אושאדירו est probablement le second aoriste de שטר «écrire»; l'idéogramme גי «roseau» semble appuyer cette conjecture. — L. 20. Le verbe שחט = hiér. פא־גא signifie «briser, déchirer, arracher». — L. 30. L'idéogramme אל équivaut à הולותא «troubler»; ce terme démotique fait la base de l'idéogramme חו־לות qu'on rencontre maintes fois dans nos textes. — L'équivalence de שא־דאן־גא (prononcer שא אג־גא) et שא חול n'est qu'approximative. — L'hiératique אור־שאק est rendu ici par באבו רישו «enfant premier», ce qui offre un parallèle à רישתאנו et son dérivé hiératique שאק־תאן. — Je considère או[2] comme un idéogramme répondant à ביל[2] «seigneur» et je vois dans שיבתי ou mieux שיפתי l'état oblique de שיפתו «incantation» (r. אשף). Si cette conjecture est fondée on pourra compléter à la fin du verset hiératique: אן־[אן[2]] נאם־רו כית. — L. 37. Le signe שי fait certainement partie du complexe חול qui, comme on le sait, se compose des signes שי־אור.

Incantation III (T. 28, 34—36)

Petit fragment de trois lignes hiératiques dont la dernière est la souscription.

34 Ton sortilége, sortilége qui soulève, qui fait mal.
35 «Rappelle-toi le serment du ciel, rappelle-toi le serment de la terre».
36 Exorcisme *«dieu mauvais qui disperse (?).»*

Lignes 34. כא־בי[2], mot-à-mot «bouche mauvaise» rend souvent le démotique כישבו (héb. כשפים) «magie, sortilége»,

Lignes 36. Le sens de «disperser» que j'attribue au complexe תאר־רו־דא est fort hypothétique.

Incantation IV (T. 28, 37—54).

Les deux premiers versets de cette formule ne sont qu'en hiératique; c'est également le cas des six derniers versets; le reste offre

19—20 . . . ils arrachent.

11 lignes détruites

33—34 fais reculer le malin, premier-né, seigneur des incantations.

II

35 Prononce une adjuration sur (une branche de) châtaîgner (?), (ou sur celle d'un) chêne fort;
36 Ajoutes-y l'incantation d'Eridou, (et les deux suivantes;)
37 «Au jour de la révolte, ces sept dieux mauvais»,
38 «Rappelle-toi (*bis ?*) le serment de Bel».

III

39—40 Ils ne se placeront pas] devant toi;
41—42 ils n'iront pas] derrière toi;
43 ils n'enteront] pas dans la maison;
44 ils ne s'approcheront] pas des gonds;
45 ils ne resteront] pas dans la ville ;
46 ils n'entoureront] pas la maison.

(Réciter ensuite les morceaux suivants :)

47 «Aux jours de la révolte ces sept dieux mauvais»,
48 «Ce sont des Oudouk mauvais»,
49 Ce sont des Gal mauvais»,
50 «Rappelle-toi le serment du ciel, rappelle-toi le serment de la terre !»

18 lignes perdues

Les divisions du texte se discernent fort bien, malgré les lacunes qui le déparent. La première partie, composée primitivement de 28 lignes, décrit comme de coutume les méfaits qu'exercent les démons et se termine par une prière à Maroudouk, le seigneur des incantations, à l'effet de chasser le *malin.* La seconde partie recommande de prendre une branche de certains arbres, consacrée au préalable par une prière magique et de réciter l'incantation d'Eridou avec deux autres formules qui nous sont plus connues. La troisième division enfin, qui n'est qu'une variante de la formule finale de l'incantation précédente, se termine par le premier verset de trois formules dont l'un figurait déjà dans la seconde division. La récitation de ces formules devait dont clore toute la cérémoie.

La mutilation du texte empêche d'en saisir le sens intégral et nous devons nous borner à expliquer sommairement les quelques mots nouveaux dont l'existence nous semble certaine. — L. 8. Le mot פאלתי se trouve aussi dans la Descente d'Ištarit (recto, 61) où il

faisceau». L'origine de l'idéogramme נו redoublé demeure encore obscure. Le verset hiératique qui suit n'a pas besoin de commentaire.

Lignes 37—38, 39. Il y a lieu de croire que le verbe אובאלו est l'aoriste paël de כלא, sém. כלי «contenir, renfermer». Pour le correspondant hiératique שו־אול, on peut se demander si le signe שו est le déterminatif usuel de l'action, ou bien un élément essentiel. Dans ce dernier cas la racine sacerdotale serait שול et l'orthographe analytique n'aurait d'autre but que d'écarter la lecture דון dont le signe שול est susceptible. L'expression «qui renferme l'âme (ou le souffle) du pays» qualifie le roi comme celui qui distribue la vie et le bien être à ceux qu'il dirige.

Lignes 40—41. Le verset hiératique est très-clair: le roi assimilé au puissant dieu Feu (ביל) est figuré comme relevant (גא־טו־רו [1]) la paix (סו שי prononcé סו־לים, du démotique סולמו ou שולמו) par un mouvement de sa tête (שאק בי). La transcription du verset démotique est rendue difficile aussi bien par les lacunes que par les fautes qui se sont glissées dans l'édition anglaise, On s'attendrait à כימא אן־ביל נאנארי (קארדי ?) רישישו שאלומאתו נאשי.

Les lignes qui suivent jusqu'à la fin du poëme sont conçues en termes connus; les lacunes qu'elles présentent sont irrémédiables, sauf un petit nombre. Contentons-nous d'y ajouter quelques remarques: Lignes 60, חול est probablement corrompu de או־מי־ני־גאר le correspondant usuel de שוכונמא «pose». — Ligne 67, on complète sans hésitation גאל־און לא תור אן־]נא. — Ligne 74, il faut corriger מא en לא et ajouter [גאל־און. — Ligne 76, les signes צי א semblent fautifs; peut être y avait-il גאל־אי]אי־, auquel répondait à la ligne 77 דישׁ איבא]לי.

Incantation II (T. 26, 6—28, 50)

La formule a subi des pertes irréparables tant au commencement qu'a la fin des lignes; onze lignes du milieu sont entièrement détruites. Plusieurs versets ne sont rédigés qu'en hiératique.

I

6—7, 8 Incantation. Ils sont . . ,
9—10 Ils sont . . .
11—12 Ils sont . . . ? le joug . . .
13—14 . . . dans le ciel, aucun dieu ne les nomme;
15—16 . . . Bel les a nommés;
17—18 . . . ils obscurcissent (?) le ciel;

2 גא־טו־רו se prononce d'ordinaire גורו mais suivi d'un second complément. א, comme c'est le cas dans notre passage, il doit avoir une autre prononciation.

Lignes 32—33. שאמלינו, ac. שאמלינא, l'hébreu שִׂמְלָה et l'arabe שמלה «drap, longue pièce d'étoffe servant de manteau» est le type du correspondant hiératique יטאם־לי-אין déterminé par כו «vêtement».

L'adjectif féminin בורומתו «bariolée» vient de la racine ברם qui a été expliquée à la page 65. Son équivalent hiératique טאר vient de טארו, nom d'un oiseau bariolé. A אוניכו «chevreau, biquet» répond exactement l'arabe עֲנאק. Le verset hiératique se complète avec certitude, d'après T. 14, 42: צו כאר איש נו זו.

בופאתו «agneau femelle» se prononce בוהאתו pour בוהאדתו; le masculin בוהאדו figure dans T. 61, 12. Je ne sais comment analyser l'hiératique מאל־פא.

Le sens de «prends» que nous avons attribué à l'impératif דימי n'est qu'appoximatif. La nuance exacte est «dresser» comme le prouve le substantif דימו, דימתו dont la signification de «poteau, perche, barre, colonne, pyramide» ressort de II R. 22, 11*abc*, où l'idéogramme איץ־סו, mot-à-mot «bois long» est expliqué par נאשישו et דימ[ו ou דימ]תו et des syllabaires qui interprètent l'idéorgramme דים par מאכותו, variante de מאכאתי «tronc, barre, perche» (Voir J. As. 1876, s. v. מך). Dans les textes historiques, on lit souvent דימתו ארזוק (Nor. 257) «j'ai amoncelé (les têtes des rebelles) en forme de pyramide», כימא דימתי נאדו (*ibid.* 986) «dressé comme une colonne». Le pluriel figure dans Sm. Asb. 60, 2: אינא דימאתי סיחירתי איר אלול פאגריישון «j'ai pendu leurs cadavres sur des poteaux aux environs de la ville»[1]. On doit probablement y voir une racine דמא équivalente à l'arabe דמע «cerveau, tête» et à l'éthiopien דמאה «sommet» et qu'il ne faut pas confondre avec un autre דמא, sém. דמי «ressembler» qui a produit le mot דימיתום (T. 35, 2) «ressemblance, apparition, esprit, génie (héb. דמות, דמיון)» d'où la particule hiératique דים (écrit כים), דאם (T. 51, 28) «semblable à, comme». Toute différente est la racine תאם «joindre, réunir, lier» qui forme les vocables תואמו «jumeaux» et תימו (pour תיאמו) «corde, lien. Ce dernier mot donne naissance à l'idéogramme תים (prononcé דים ou תים) expliqué par רוכסו «corde, noeud,

1 Le signe דים, תים a été traité d'une manière très-confuse dans E. S. C. p. 154. Le „plaisant de l'affaire", c'est que l'auteur non seulement s'est avisé à contester le sens de „pieu, colonne" pour l'assyrien דימו, דימתו, mais ne s'est pas même aperçu que le soi-disant accadien דים „comme" descend directement du „vrai mot sémitique" דימו „ressemblance" (*ibid.* note 2).

démotique כישארו «cou» signifie encore «nuque» et «bord», ces significations sont également transportées sur l'idéogramme תיך. Enfin, par une autre métaphore non moins naturelle, ce même idéogramme désigne en outre l'espace limité, le pays (מאתו), l'univers (נאפחארו), Au sujet de ces expressions figurées il sera bon de rappeler un fait analogue dans les langues sœurs de l'assyrien : le mot ענק, suivant les dialectes, signifie tantôt «collier» (hébreu) tantôt «cou» (arabe).

L'épithète נאנארו, ét. obl. נאנארי a été expliquée aux lignes 59—60. Les fins des versets se rétablissent comme il suit, d'après les lignes 73—74 de la première colonne : hiér. בא־אן־לוב-בי-איש, dém. אילתאנאמו «ils se placèrent».

Lignes 71—72. Il faut probablement corriger dans le verset hiératique א ני כו en איד־ני כו et compléter א בא-איב־נא־נא־איש. Le verset démotique peut se restituer ainsi : אירלא אן־פאר אן]־אים קאר[ארו דייש אידישו אותירו. Le tout conformément aux lignes 74—75 de la première colonne.

La suite du récit est perdue dans la cassure qui embrasse sept lignes de la colonne II et vingt-six de la colonne III.

II

Col. III. Lignes 27—28, 29. Le verset hiératique est presque entièrement détruit ; le verset démotique n'a conservé que les commencements des lignes. On reconnait néanmoins qu'il y est recommandé de placer dans la demeure royale certains objets probablement les statues de certains dieux pour la sauvegarder des démons, — באלתו (r. sém. בעל) et מישריתו (héb. מִשְׂרָה, r. שרי) signifient tous les deux «seigneurie, domination», Les mots אישו מילאמי signifient «doué de majesté». מילאמי sera expliqué plus loin. אישו est le premier aoriste qal de la racine sémitique ישי, ושי «posséder» d'où l'hébreu יש «possesion ; il y a».

Lignes 30—31. L'idéogramme בא «porte», démotique באבו (= aram. בָּבָא, ar. באב), me parait être la réduction du phonème בא־נא, réduit lui-même et en partie déguisé du démotique כאנאבו «battant d'une porte». Sur איכאלו «palais» (héb. הֵיכָל) et son idéogramme-rébus אי גאל «maison grande», voyez à la page 48. On recommande, parait-il, de placer dans la porte du palais deux espèces de plantes antidémoniaques. קא est l'accusatif de קו = נואו «plante, pousse» (Cf. héb. נאה «pousser, croitre, grandir») d'où l'idéogramme נו. La fin des versets est entièrement perdue.

si l'idéogramme de l'homme que nous transcrivons provisoirement ḥאר[1] n'est pas plutôt ציר, mais tout cela n'est pour le moment que simples hypothèses. J'ajouterai seulement que la valeur לו que les gloses attribuent aux signes synonymes ḥאר[1] et און «homme» semble reposer sur un mot démotique לורו «jeune homme», lequel se rattache probablement au mot לירו qui, suivant les gloses, constitue la lecture de שובאל «jeune homme, serviteur». Un mot לירו figure aussi II R. 31, 58*f*, mais nous en ignorons la signification.

Lignes 65—66. A אבובו «vent, tempête, averse» compare l'arabe אבאב «flot», r. אב «remuer, agiter». L'hiératique א־מא־בא־תו, mot-à-mot «eau du vaisseau du couchant», représente un rébus sur אמאתו, forme féminine de יאמו (II R. 41, 45*a*) ou אמו (II R. 46, 46*g*) «mer, fleuve, flot».

La fin du verset hiératique se rétablit comme il suit: זי און־מא באן־און־תי[2] «ils s'approchent de l'âme du monde». La rédaction démotique omet l'expression «âme du monde» qui est une épithète royale (voir aux lignes 37—38, 39) appliquée à Sin, et porte simplement תי[2]־מא (prononcez אידחומא) «ils s'approchent».

Lignes 67—68. מיחי[2] est l'état oblique de מיחו; le sens en est déterminé par l'idéogramme אים מיר «vent tournant, tourbillon». Les fins de lignes se restituent aisément, hiér. זי]און־מא בא־און־תי[2], dém. תי[2]]־מא comme dans le verset précédent.

Lignes 69—70. A מאחרו, ét. obl. מאחרי «le devant, la face, le front» répond ici l'idéogramme דוף שאק, littéralement «tablette de la tête». Dans l'article lexicographique II R. 36, 63—66, ce mot est rendu par l'idéogramme תיך, tandis que le complexe דוף־שאק et son proche דוף־שאק־מאל répondent respectivement à קודמו (r. קדם) et à מותו (r. מנא, sém. מני). Au premier aspect, il paraît étrange qu'un idéogramme qui désigne principalement le front, puisse indiquer en même temps les idées si diverses de cou, de nuque, de bord et de pays. Mais le mot démotique תיבו qui lui sert de type en fournit l'explication. Le vocable assyrien, proche parent de l'araméen תִּיבָא «chaînette» et de l'arabe תכה «lacet, ganse» désigne au propre un cordonnet ou une chaînette entourant la tête en forme de fronteau ou bien noué autour du cou en forme de collier. Par une métaphore des plus naturelles le signe commun au fronteau et au collier embrasse simultanément l'idée de «front» et de «cou» et comme le vocable

celui de «s'engager dans une affaire» (arabe. Cf. לחט «observer du coin de l'œil», לחץ «épurer, résumer»). Le paël תולאחאץ se trouve dans T. 111, 18, mais le sens précis ne nous en est pas encore connu.

Lignes 59—60. Dans la traduction, j'ai prête au mot טימי le sens de «parole, chose» et adverbialement «quant à» (= héb. על דבר), mais dans ce cas rien n'y répondrait dans la rédaction hiératique, laquelle aurait à son tour l'expression אוד כאר sans correspondant démotique. Pour obvier à cette difficulté, il faudrait peut-être voir dans טימי un adjectif de טעם «ordonner, commander». Les mots טימי תור־יא אן־כין se traduiraient alors «(quand au) commandeur, mon fils Sin». En ce qui concerne l'expression hiératique ci-dessus, il faut remarquer que le complexe איד סאר גאל «grand אוד־כאר» précédé du déterminatif d'instruments et d'ustensiles, איץ «bois», équivaut à סאחירו (II R. 21, 10*cd*). Malheureusement le sens de ce mot qui entre aussi dans l'épithète סאחירו דאפקאתי (I R. 37, 6) n'est pas bien clair, Cette correspondance, abstraction faite du déterminatif איר «lumière», représente évidemment un simple jeu d'orthographe, car le signe כאר a aussi la valeur de סאחאר (*ibid.* l. 25*c*, glose). Un autre correspondant démotique de אוד כאר est אזכארו (T. 122, 37—38 *passim*), mais il ne nous apprend pas davantage, sa signification étant encore inconnue.

Lignes 61—62. נאאטור ou plutôt נאאדור «obscurcissement, éclipse» et son équivalent hiératique סו־מו־אוג־גא ont été expliqués aux lignes 32—33. L'impératif רוא]מא vient de la racine רוח «soulever, enlever, troubler» ; le ח s'affaiblit souvent en א. Notons que la rédaction hiératique rend le mot «ciel» par l'idéogramme du Tigre, באר־תיג־גאר ; c'est que le sens général de «fleuve rapide» qui est propre à cet idéogramme (voir p. 28) convient tout aussi bien au ciel, lequel dans les idées de l'antiquité renferme l'océan supérieur, source des pluies qui tombent sur la terre.

Lignes 63—64. L'hiératique האר כאר־בי־גא־מיש «les hommes mortels», montre clairement que dans le démotique ציר מיתותו, le mot ציר a en dehors de la signification ordinaire de «serpent» celle d'«homme» et que מיתותו est le pluriel de מיתו «mort, mourant». Mon essai de traduction «messagers de la mort, inexorables» se fonde sur le rapprochement de l'hébreu ציר «messager» ; après un nouvel examen, je pense que les mots ציר מיתותי peuvent bien former le régime direct de לא אדין]רי, ainsi : «(Ces sept dieux mauvais) qui n'épargnent pas les hommes mortels». Il y aurait alors une espèce de composition, où le premier élément reste invariable, analogue à l'araméen בית קדשַׁא «sanctuaires, temples». Dans ces cas on pourrait encore se demander

côté», c'est à dire à l'endroit éloigné où réside le dieu de l'Océan. L'équivalent hiératique חאל-בי a une formation analogue; j'en conclus que חאל signifie aussi «côté».

Le verbe mutilé . . אן . . א n'est pas aisé à rétablir; je pense néanmoins qu'en rattachant le א à la fin de אחינא qui se transcrirait אחינא, on pourrait restituer אישאני «il annonça»; ce serait alors le même verbe que שוני de la ligne 43. Dans ce cas, le verbe hiératique se restituerait שו[א אש]נא-אן־רי comme à la ligne 42.

Lignes 52—53. Remarquer la forme complète אן־אן בי בא כית au lieu de la forme abrégée אן־אן בי כית; elle prouve que l'idéogramme בי «endroit, lieu, terre» vient de ביכו «étui», ainsi que nous avons supposé à la page 114. Après בא בי [2] «cette parole» il y avait probablement איץ-מו־און־תוך comme T. 11, 47.

Lignes 54—55. שאפאתסו «sa lèvre» est contracté de שאפתושו (שאפתו = héb. שָׂפָה, ar. שפה). En hiératique la lèvre est désignée par כא סא «lien» ou «serrure de la bouche».

On peut se demander pourquoi le verbe אישוב[כא [2] «il mordit», r. נשך est indiqué dans le système sacerdotal par le complexe כא תאר qui signifie mot-à-mot «bouche séparer». L'énigme s'explique facilement quand on se rappelle que תאר désigne encore l'idée de שוקו «marché publique». Il y a là un jeu d'homophonie entre les sons שוך et שוק qui n'ont rien de commun l'un avec l'autre.

La seconde moitié de ce verset, qui offre des lacunes dans l'édition anglaise, se restitue comme il suit : en hiératique אוח-א כא-[בי מ־] ני־אן־סי; en démotique: אוח א פי[שו אימ]תאלי, mot-à-mot «de soupirs sa bouche se remplit». אוח א est une interjection d'affliction identique à l'hébreu אָח.

Lignes 56—57. אימי «il dit» est contracté de אישמי, r. שמא; le correspondant hiératique est ici כא מו־און-דיב־בא littéralement «prendre parole».

Du mot qui suit, il ne reste qu'un א initial; peut-être y avait-il אא, mot qu'on pourrait considérer comme une interjection d'appel semblable à l'hébreu הוי «holà!».

שולחאץ est probablement l'impératif šaphel de לחץ, verbe qui partant du sens de «serrer» (hébreu, arabe) aboutit entre autres à

1 Lisez ainsi dans T. 24, 52 au lieu de כא בו.

2 Lisez ainsi dans T. 24, 55 au lieu de אישוק.

L'équivalent hiératique n'est pas clair tout entier, un signe étant effacé et quelques autres étant douteux ; il n'y a que l'élément «faire» qui soit absolument certain.

Lignes 46—47. Ici et aux lignes 52—53, les mots איש אפבי «dans l'océan» sont rendus en hiératique זיק[1]־רא כית «de l'océan» ; on s'attendrait plutôt à זיק[1]·רא תא ; y-a-t-il une faute de copie ?

בורידו «rapidité, impétuosité, fureur» est pris ici au sens adverbial «rapidement, immédiatement». Le sens de ce mot résulte de T. 125, 45 : איש פי : בורידיבא כאנו איבארא־שיד (c'est-à-dire איש פיבא ou איש בורידיבא) «à ton impétuosité (var. «ton attaque»), qui peut résister ? (littéralement : être sauvé ?)». Le verset difficile כיבא אישבובא איש בירית בורידיישו (Déluge IV, 34) semble aussi devoir se traduire «quand il était assis et au milieu de sa course rapide». La racine פרד «s'en aller vite» au propre «se séparer» figure également dans l'adverbe לא נאפארדא «sans cesse, incessamment». Le complexe hiératique כור־הא־ל que nous avons expliqué à la page 63 est ici augmenté du déterminatif ניר «pied».

אילאך «il va». L'emploi du second aoriste à la place du premier : איליך, peint l'instantanéité de l'exécution. On trouve le même principe quoique d'une façon inverse dans T. 13, l. 14, 16. Voir à la page 64.

Lignes 48—49. רובו, ét. obl. רובי «grand» (r. רבא) est rendu par l'idéogramme נון dont le type démotique semble être נונו, sém. נון «poisson», lequel, comme c'est le cas en arabe, semble avoir désigné tout particulièrement un poisson de larges dimensions, si ce n'est pas précisément un cétacé. De là, l'idée de grandeur inhérente à cet idéogramme.

מאשלו «souverain», héb. מֹשֵׁל a pour correspondant hiératique מאש־תיר, littéralement «vainqueur (מאשו «combattre, vaincre» cf. T; 103, 34) de multitude» (תיר = כישתו r. כנש) peut bien n'être au fond qu'un déguisement orthographique, car il est possible que le signe תיר ait encore la valeur d'une des syllabes *la, li, lu*.

Dans l'épithète hiératique d'Ia, אן־נו־כים־מית־רא, on ne saurait dire si la syllabe רא est un complément phonétique ou bien la particule de direction connue qui rend souvent la préposition אנא «à, vers». Le sens de l'épithète n'est pas non plus très clair ; le mot-à-mot «maître des familles engendrées» nous semble assez probable.

Lignes 50—51. Noussouk porte l'ordre (בא') de son seigneur (hiér. : de son roi) אחינא (mot-à-mot «côté ce» voir p. 23) «de l'autre

1 Ajoutez cette syllabe dans T. 24, 50 après אן־פא־בו.

Lignes 38—39. Dans בִּילִי, impératif, masculin, singulier de אבל (יבל) «produire, porter» l'*i* final n'est qu'un faible écho de l'*i* précédent, la forme correcte étant בִּיל. Notons l'hiératique דו־מא־אב signifiant «porte-le» (דו־מא־בי se traduirait «son apport» ou «comme apport»); דו־מא représente une autre orthographe de l'idéogramme transcrit habituellement תוּם² (תוּם־מא² T. 18, 28—29), et qui répond au verbe démotique אבל, car la syllabe דו se prononce aussi תוּם (gloses)[1].

Lignes 40—41. טִימוּ, ét. constr. טֵים est l'araméen טְעֶמָא «parole, nouvelle». L'expression מָארִיא «mon fils» n'est qu'un terme d'affection, car Sin est le fils d'Ia.

Au lieu du démotique מארציש אאטרו «douloureusement obscurci» la rédaction sacerdotale offre כו־מו־אוג־גא בי גיג־גא «obscurément affligé». Cette divergence revient aux lignes 59—60.

Lignes 42—43. J'ai corrigé שוּנִיכַאמא en שוּנִימַא; c'est l'impératif pael de שנא «répéter, annoncer». Le précatif figure dans la Descente d'Ištarit, Recto, l. 24: לו אולתאשמוכי לושאני אנא סארתי אן־מיש גאל־מיש «que j'annonce tes paroles (mot-à-mot: ce que tu as fait entendre) à la reine des grands dieux». Le premier aoriste se trouve dans le récit de la création (K. 3437, verso, l. 5) מאחור איטימי אושאני טינשא «elle ordonna la bataille, annonça son ordre». Il serait strictement possible d'y voir le šaphel de אנא (sém. ענא) dont dérive le substantif אנו qui se présente souvent dans la locution אינא אני «par l'ordre» ou אניכינו אינא «par votre ordre» et qu'il ne faut pas assimiler à l'hébreu חֵן «grâce», comme on l'a fait jusqu'à présent; le correspondant de ce mot hébreu serait en assyrien הינו ou אינו. Les préfixes hiératiques qui suivent le déterminatif שו «main» sont douteux.

Lignes 44—45. איתאאיד, iphtaal de נאד «accueillir, écouter» racine que j'incline à assimiler à l'arabe נחד (נאחד) «faire alliance» plutôt qu'à נהד dont le sens «attaquer avec imprétuosité, s'élancer» ne convient pas. Le nom propre נאבו נאאיד (écrit אן־אא־אים־תוך) semble aussi signifier «Nabou accueille favorablement, écoute, exauce».

1 Cette correspondance est des plus étroite, car תוּם² exprime à la fois toutes les trois significations qui sont propres au verbe אבל, savoir, celle de „porter, emporter" celle de „répliquer, répondre" et celle de „régner, gouverner (T. 179, 51 *passim*)", auxquelles il faut ajouter le sens de „mêler, mélanger" qui repose sur l'homophonie rudimentaire de אבל et בבל pour בלבל (Syllabaires).

(prononcé בו-א, allusion à בו = אשיבו) et décadence, destruction» ; c'est le résultat de l'homophonie entre les racines אשף «pronostiquer» et אזב (sém. עזב) abandonner, négliger».

איתאנאראו «ils ourdirent», iphtanaal de ארר, héb. ערר «agiter, bouleverser». Cf. ar. ער «déshonorer», éth. ערר, ארר «couper», L'hiératique אור dans בא-אור-אור־רא[1] représente la même racine.

Lignes 28—29. אישתיניאו «ils cherchaient à affirmer» c'est-à-dire à mettre en exécution ; c'est l'iphtanaal de la racine שיא que j'ai expliquée à la page 95 ; l'hiératique כין est déjà connu.

Lignes 30—31. Une des lectures du signe ליב «cœur, milieu» est עא (syllabaires) qui, comme le prouve le complément נא, est la réduction d'une syllabe qui se terminait par une gutturale ou une palatale. On songe involontairement au mot שאקו qui désigne une partie d'un champ (II R. 30, 12).

איתיבוני, iphtheal de תבא «courir, se précipiter». Voir à la page 12.

Lignes 32—33. La syllabe אנ du mot נאנטור(שו) «son assombrissement» m'est assez suspecte ; il se peut que la forme véritable soit נאאטור (נאאדור).

Lignes 34—35. A noter la forme hiératique שי גאב אוד־דו, littéralement «œil en avant sortir» rendant le verbe אמר «voir». Dans T. 5, 2 (voyez p. 95) nous avons trouvé שי גאב correspondant à אמירו «agent, messager». C'est un nouvel exemple du transport sur le phonème sacerdotal de toutes les nuances de son équivalent démotique.

Lignes 36—36. שובאלו «serviteur, ministre» vient de la racine שבל qui, en hébreu et en arabe (תבל) a un sens privatif : «perdre un enfant». Le substantif assyrien semble signifier au propre «jeune homme, garçon». Cf. héb. נער «jeune homme» et «serviteur». L'hiératique לאח est l'abréviation de לאחו = פירחו (II R. 23, 1*cf*), aram. פִּרְחָא (cf. ar. פרח «poussin») «jeune homme». Pour le dieu Noussouk, אן־פא-כו, voyez p. 36.

אישיםי est pour אישאםי, second aoriste de שבא (hiér. כא די) «parler» ; le premier aoriste אישםי, ou contracté אםי, serait plus correct.

précieront à sa juste valeur l'étrange prétention d'un accadiste à corriger, au moyen de ce mot chimérique, les résultats de leurs recherches (L. P. C. p. 308 *note*).

1 Lisez ainsi T. 24, 26 au lieu de בא־תוך־תוך־רא.

le caractère artificiel du système tout entier. Cette induction acquiert la force d'une preuve mathématique par une autre observation dont l'importance n'échappera à personne. Je viens de m'apercevoir qu'une loi tout analogue régit les trois autres catégories de consonnes. La voici formulée très succinctement avec les exemples nécessaires.

1° Les finales labiales ב et פ sont indiqueés par ב. Exemples : ליב «cœur», (dém. ליבו) אף «trou» (aram. אפתא) font ליבבא, אבבא.

2° Les finales dentales ד, ט, ת sont représentées par ד. Exemples : אוד «éclat, lumière», גוט «bœuf», מאת «pays», de אודו (r. נדא), גוטו, מאתו, font אודדא, גודדא, מאדא.

3° Les finales sifflantes : ז, ס, ש, ץ, deviennent indistinctement ז. Ainsi : גאז «sacrifice», de גז «couper» fait, גאזזא et les abréviations des mots כוסו «trône» (r. כרס), אושו «quartier de viande» אצו «pousse» qui devaient être כוס, אוש, אץ se transforment en גוזא, אוזו (écrit אס-בי[2]), אזא.

On le voit, en dehors des liquides *l*, *m*, *n*, *r* qui ne subissent pas de changement, le phonème hiératique se termine le plus souvent par un des quatres lettres douces *g*, *b*, *d*, *z*, une pour chaque catégorie de consonnes[1]. Cet usage parcimonieux des consonnes et la tendance à les confondre l'une avec l'autre, sont une image fidèle du caractère vague et flottant qu'avaient la plupart des consonnes dans la prononciation des Assyro-Babyloniens[2].

Au lieu de איש כי que porte l'édition anglaise, il faut lire נו כי = dém. אול אשיב «n'était pas assis». Le verset qui suit ne fournit pas matière à observation.

Lignes 26—27. מוראב ריש חולתים, littéralement «coup (r. רפף «frapper», aram. «frotter») de tête de méchanceté» désigne un complot, une machination secrète pour le mal. Dans l'hiératique שאק חול חא, mot-à-mot «(de) la tête de méchanceté le coup», le membre déterminant précède les membres determinés. Ajoutons que le signe חא, déterminatif habituel des poissons à cause de sa valeur primitive נון[3] (du démotique נונו, sém. נון), signifie encore «oracle, prophétie»

1 Il est bien entendu que ces réductions ne sont que facultatives et que le scribe pouvait s'il le voulait donner la finale vraie du mot, Ainsi par exemple l'idéogramme בי avec complément, peut être tantôt בי-בא, tantôt בי־נא, sans compter la forme בי־בו, conservée intacte afin d'obtenir le rébus „lieu d'habitation". Voyez à la page 114.

2 Ce fait a été signalé pour la première fois dans J. As. Mars-Avril 1876. Il mériterait d'être repris et traité à fond d'après nos connaissances actuelles,

3 Cette valeur est prouvée par un passage d'une tablette inédite qui offre l'équation חא־נא כו = אנא נוני „au poisson"; חא־נא doit se lire נון־נא. Un mot accadien חאן „poisson" n'existe absolument pas, et les philologues touraniens ap-

Lignes 22—23. A noter l'emploi de l'accusatif אורא au lieu du nominatif אורו «la planète», le sens exact est «quant à la planète»; l'hébreu emploie une construction tout analogue en faisant précéder le nominatif de la particule d'accusatif, אֵת.

אטיר «obscurci»; l'orthographe avec ט se fonde sur la forme נאנטירשו qui figure à la ligne 30. Etymologiquement, il faudrait partout un ד seconde radicale, aussi bien à cause de la forme אידורו «ils ont fait défection, évité, décliné» si fréquente dans les textes historiques, qu'à raison de la racine sémitique. עדר, עדר «faire défection, manquer» dont il faut certainement le rapprocher. Le verbe hébreu חשך qui signifie à la fois «manquer» et «être obscur» offre une bonne analogie. Il y a plus, l'arabe עדר «faire défection» à la 4e forme signifie aussi «s'obscurcir». L'équivalent hiératique ני־כו־מו־אינ־נא, si l'on retire le préfixe ני et le complément נא, se réduit à סו־מו־אונ, phonème que, malgré le changement de la sifflante, il est impossible de séparer du démotique שומוך «la partie visible du ciel, firmament» (au propre «couverture») que nous avons expliqué aux lignes 59—60 de la première colonne. L'éclipse est envisagée comme une lumière couverte momentanément d'une enveloppe opaque qui l'empêche de rayonner au dehors. Au point de vue des terminaisons hiératiques, le changement de ך en נ nous révèle une loi fort importante, à savoir que les terminales gutturales démotiques ך, ק, נ, ח, א peuvent être représentées uniquement par נ en hiératique. On comprend maintenant pourquoi des idéogrammes tels que שאק (כאק), תיך, כי (pour כיך) זי (pour, זיק) אואלאך, שי (pour שיא), רי (pour ריח) qui viennent respectivement des termes vulgaires שאקו «tête, sommet», תיכו «cou», זיקו «choc, éclat, bourrasque», אשלאכו «ouvrier en argent, orfèvre», ריחו «trouble, soulèvement», שיא «pousser, croitre, prospérer», lorsqu'ils affectent un complément phonétique, deviennent שי־נא, רי־נא, אוזאלאך־נא, זי־נא, כי־נא, תי־נא, כאנ־נא. Je ne connais que deux exceptions à cette règle, ce sont idéogrammes le לאח «laver» et כאח «sublime», dérivés de לאחו (héb. לח «humide») et כאחו (sém. מח «crâne, cerveau») qui forment toujours לאח־חא et כאח־חא, exceptions qui, du reste, s'expliquent parfaitement par la nécessité de les distinguer de לאך «enfant» et כאך «vaisseau» qui viennent des mots démotiques לאכו et כאכו. La dépendance du système hiératique de l'idiome assyrien éclate ainsi à tous les yeux, car qui d'autres qu'un scribe assyrien pouvait savoir que des syllabes simples telles que כי, רי, שי, cachent une consonne finale? Mais d'autre part, l'uniformité de la terminaison en montre clairement le caractère factice et purement conventionnel et par conséquent

גי «terre, pays» est déformé de כיבו (cf. אין־גאר de איקארו) et ne doit pas être séparé en deux éléments comme nous l'avons cru jusqu'à présent.

Le singulier du verbe אירמי a lieu d'étonner, puisque les Sept forment le sujet de la phrase (l'autre verbe איכאבותו peut strictement être considéré comme étant au pluriel, bien que la forme hiératique correspondante s'y oppose); il faut donc constater que les écrivains assyriens se permettaient parfois des écarts contre la grammaire. Du reste, ces verbes présentent encore d'autres irrégularités, car אירמי est visiblement contracté de אירימי «ils enlevèrent», r. רום[1], et le second aoriste איכאבותו qui a le sens du présent est employé à tort pour איכבותו, premier aoriste indiquant le passé. Ajoutons que le sens propre du verbe כפת que nous traduisons ici «usurper», est «ramasser, réunir, assembler» (hiér. איר), comme le prouve le membre de phrase suivant: אימוק לא ניבי אוכאפיתו (Asb. 96, 85) «ils réunirent une armée (au propre: «force») innombrable»; cf. aram. כפת «lier, attacher». Notons, enfin, la construction décousue et libre אן־איש־תאר . . . שובתו כו־תים אירמימא littéralement «Ištarit . . . la demeure sacrée ils enlevèrent», au lieu de שובתו . . . שא אן־איש־תאר כו־תישא אירמימא. Cette construction vulgaire est souvent employée en hiératique, où le mot déterminant précède le mot déterminé contrairement à la règle d'état construit.

Les 19 lignes que contient la colonne. II sont dans un regrettable état de mutilation. Parmi le petit nombre de mots restés visibles, on remarque ריש שאתי פישו אי[לו «à la disposition de sa bouche sacrée»; שאתי semble venir de la racine שות «poser, mettre», connue aux langues sémitiques du nord. Une tablette lexicographique donne le nom שית פי «disposition de bouche, parole, ordre».

Lignes 20—21. אידאליה «il fut troublé», niphal de דלה; le sujet est Sin, mentionné dans le verset précédent.

שאקימיש «comme de la terre», adverbe formé de שאקימאתו «terre, poussière», avec l'abandon du ת féminin. Serré par les démons, le disque lunaire devint (mot-à-mot: il était assis, אישיב) opaque comme «une masse de terre». L'équivalent hiératique כא גא est connu.

1 J'aime mieux maintenant le rattacher à la racine רמא, sém. רמי „lancer, pousser, renverser". Notre passage doit donc se traduire: „ils renversèrent le siége sacré d'Ištarit".

supports des consonnes. Quant à la façon de vocaliser les préfixes sacerdotaux et de les harmoniser, soit entre eux, soit avec les voyelles des mots avoisinants, les hiéragrammates babyloniens se laissaient sans doute guider par des sentiments phonétiques qu'on pourra probablement préciser un jour. En attendant, on y distingue déjà cette influence prépondérante de l'attaction des voyelles qui imprime à l'idiome assyrien un cachet tout particulier. Voyez l'introduction.

Lignes 76, 77—78, 79. Le titre hiératique איכיל בית (אירשא בית) = נין ליל «dame des Lil» désigne Belit, épouse de Bel, lequel est notoirement «le seigneur des Lil». Faut-il en conclure que la déesse planète dont il s'agit dans ce récit est une autre qu'Istarit fille de Sin, le dieu lunaire ? Non, car au verset 63—64 elle est rangée avec Sin, et Šamaš parmi les enfants d'Ia, ce qui ne convient qu'à la fille de Sin. Mais tout doute disparaît grâce à une donnée importante d'un fragment mythologique publié dans III R. 53. l. 36, 37, qui nous apprend que Ištarit représente la planète de Vénus à son apparition matinale et Belit à son apparition nocturne (אול רובאת איש אן אודדו אן־XV מול־מיש . . . איל רובאת איש אן אודשו אן־בילית אן־מיש). Les deux déesses représentent donc deux phrases différentes d'une même étoile, c'est-à-dire, que les noms d'Ištarit et de Belit désignent une même divinité planétaire, qui est à la fois fille de Sin et épouse de Bel[1].

L'idéogramme כי כו = dém. שובתו «habitation, demeure» que j'ai regardé jusqu'ici comme se décomposant en deux éléments: כי «lieu, endroit» et כו «demeure», peut bien n'être que le mot démotique כיבו, כובו «châsse, étui, fourreau». On lit I R. 39, 55 (שו דיש־אן־צור־אוד־תור־אוש־סי־נא) . . . אן־מיש מאשאל מאת־שו אנא ביבושונו אידבימא בירוב איך־מאן־מיש אושארביב (dans un passage analogue: כובושונו) «(Lui Maroudouk-pal-idin) . . . ramassa dans leurs étuits les dieux souverains de son pays et les fit embarquer dans des vaisseaux». L'araméen כיבא (héb. p. כוך) «caveau» (ar. כיבה «œuf»?) et «cabane», rend parfaitement compte du sens de «demeure» propre au כיבו assyrien. Une transition tout analogue nous est offerte par l'hébreu זְבוּל «demeure», lequel est identique à l'araméen זְבִילָא (cf. ar. זביל) «fourreau». Ajoutons que le mot כיבו figure dans un syllabaire quadripartit comme nom du signe כי, ce qui revient à dire que la valeur כי est due à l'abréviation de כיבו. Il y a lieu de supposer que l'hiératique כי־אן־

1 Après une nouvelle réflexion, je suis moins affirmatif à cet égard, attendu que les diverses phases d'une étoile pouvaient bien être considérées comme la manifestation de déesses différentes. Il semble même que l'identité de l'étoile du soir avec celle du matin n'a été reconnue que bien posérieurement à la formation de la mythologie.

Lignes 74—75. Le suffixe singulier de אידישׁו se rapporte à Šamaš, le personnage principal de la phrase. La locution «faire revenir quelqu'un à sa place» veut dire «repousser, faire fuir quelqu'un». Dans l'hiératique אי־ני בו = dém. דיש אידישׁו «à son endroit», il y a une contraction pour אי־דא־ני בו. L'idéogramme איד vient de אידו «main, endroit», sém. יד.

אותירו aoriste iphtaal de תור «retourner, revenir» ; c'est une contraction de אותאוירו. L'équivalent hiératique doit appeler notre attention à cause de son préfixe א־בא qui, en remplaçant la forme habituelle בא, nous en révèle l'origine. On sait que comme le préfixe מו־און, le préfixe בא désigne chacune des trois personnes du discours et cela suffit pour donner lieu de croire que son type est un pronom indéterminé ; mais quel est ce type et quelle source faut-il lui attribuer, sacerdotale ou vulgaire ? La réponse nous est donnée par la forme employée dans notre passage : בא (=בי, בי, אב, איב, אוב) n'est que l'abréviation de א־בא, phonème qui répond notoirement au démotique מאנו «qui», lequel, comme on a vu plus haut, constitue lui-même le type du préfixe hiératique מא־אן, מי־אן, מו־אן que nous venons de mentionner, On peut donc établir comme règle générale que toutes les sept séries des suffixes impersonnels hiératiques reposent sur des pronoms indéterminés empruntés aux deux systèmes de rédaction, ainsi : 1°, le démotique מאנו, מינו, composé de מ «quoi» et אנו «ce», produit trois séries de préfixes hiératiques : savoir, en négligeant les voyelles variables, la série complexe מן et les deux séries simples מ et נ. 2°, le démotique מא־אל «quoi que ce soit», composé de מ «quoi» et d'un démonstratif אלו «ce, cela», produit deux séries, une complexe, מאל, et une simple, אל. 3°, le relatif זי «qui, lequel[1]» donne naissance à la série ז, qui marque le plus souvent la seconde personne, singulier. 4°, enfin, le sacerdotal א־בא, équivalent du démotique מאנו «qui», donne naissance à la série ב qui s'emploie tantôt seule, tantôt combinée avec les autres séries, excepté celles de מאל et אל qui, autant qu'on peut voir, demeurent toujours isolées. Voilà le procédé des préfixes hiératiques dans toute sa simplicité, procédé artificiel s'il en fût, mais restreint à une seule catégorie de types et conforme, en tout point, à ce trait caractéristique de la phonologie sémitique qui consiste à considérer les voyelles comme de simples

1 זי, ét. oblique de זו, figure en qualité de pronom relatif dans T. 194, 59. On y lit: מיליך שא אן־אנון זי איתאבים מאנו „Qui est ce qui peut comprendre la disposition (mot-à-mot: „le conseil") des dieux Anoun?" ; c'est le ז, ד, ד des autres langues sémitiques.

cation rend mieux compte de la vocalisation, mais la première qui y voit la 3e personne de l'aoriste de נזן semble corroborée par l'équivalent hiératique מאל־אי בא־דו־בא «il établit». Indépendamment de la question du sens du vocable assyrien, la forme hiératique a cela d'important qu'elle nous fournit le phonème מאל־אי comme indice de la 3e personne. Nous savons déjà qu'il représente en même temps la première et la seconde personne (T. 31, 30—31), ce qui le caractérise comme l'indice d'une personne indéfinie analogue au préfixe מו-און. Il se ramène visiblement au pronom indéfini démotique מאלא «quel qu'il soit, quoi que ce soit» composé de la particule indéfinie מ, et du démonstratif ל qui forme la base de אולו «celui-là» אחולו (pour אחו אולו) «de l'autre côté, au delà». Comme son synonyme מו־און qui se simplifie en און, il apocope son premier élément מ et se réduit en אל : אל-דו, אל־פא. Ce אל n'est donc pas une modification de אן comme nous l'avons supposé plus haut à la page 62.

נאפארכא adverbe formé du Niphal de la racine פרך «se briser, cesser» ; son équivalent hiératique est סוח דו[1] «rupture (r. נסח) aller».

Dans l'hiératique מו־און-ני-שי-אן-אבא־גי־איש qui répond au démotique אובאאיר שונותי «il les envoya», l'élément ני semble n'être qu'une variante de l'idéogramme נא «envoyer», lequel a aussi la puissance de ני. L'élément אבא, écrit ראם, parait faire fonction de déterminatif.

Lignes 72—73. L'adverbe démotique איש מאחאר «au devant» est paraphrasé en hiératique : כא שאק תא, littéralement «face-tête-en».

Dans אן־סים-רי, la dernière syllabe est un complément phonétique et le tout se lit נאנארי «le puissant, le chef». Voyez à la page 99. La rédaction hiératique emploie un composé אוד סאר qui dans plusieurs passages de notre texte répond au mot assyrien נאנטאל «fort, puissant», r. אטל, sém. עטל.

L'hiératique סור־בי[2] = dém. איזיש a été expliqué plus haut.

אילתאנאמי. 3e pers. pl. de l'aoriste de l'iphtanaal d'une racine למם «venir, se placer». Dans le récit du déluge II, 41 on lit : אילאמא אישתו אישית אן־אי אורפאתום צאלימתום «survint du fondement du ciel un nuage noir» et IV, 23 אילאמא אן־בי דייש ליבי איץ־מאך «Bel se rendit au milieu de l'arche». Son équivalent hiératique est לו-בי (lu ריב-בי), idéogramme qui signifie encore «prendre».

[1] Lisez ainsi dans T. 22, 65 au lieu de שוח.

[2] Lisez ainsi dans T. 22, 72 au lieu de תאם כאר.

איכתינו, iphteal de כין «faire demeurer (hiér. נאר), placer». L'origine du préfixe אים־מא sera expliqué au verset suivant.

Lignes 61—62. Remarquer la forme דא pour תא, au sens de איתי «avec», comme à la ligne 56.

L'hiératiqué כיש est l'abréviation de son équivalent démotique כישאת pour כינשאת «multitude, assemblée, légion» r, כנש.

Dans l'hiératique מו־און־ני־שי־אין־חאל־חאל־רא, dém. איזוסונותי (pour איזוזסונותי) «il leur affirma», on distingue le signe חאל «fort, violent, rapide» (dém. אזז, sém. עזז), l'indice du régime direct, שי־אין, et le préfixe personnel מו־און־ני, ou ני n'est que le complément. Je viens de trouver enfin sur l'origine et la fonction de ce préfixe énigmatique une explication qui me semble tout-à-fait satisfaisante et je m'empresse de la donner à cette occasion. Ce préfixe a deux particularités fort caractéristiques, celle de désigner indistinctement les trois personnes; celle de se prononcer indifféremment avec toutes les voyelles: מי-אין, מא-אן, מו־און. Ces particularités nous engagent à le ramener au type démotique מאנו, מינו «qui, quoi», lequel se compose de מא «quoi» et de la démonstrative אנו «ce». En vertu de sa signification primitive il ne peut désigner l'idée de la personne que d'une façon vague et indéterminée. Quant à sa forme, on peut s'attendre à ce qu'il reproduise fidèlement les variations vocaliques de son modèle. De là les préfixes hiéraques usuels מא־אן, מי־אין ou מי־אין, מו־און. Puis chacun de ces éléments donne naissance à des formes simples à voyelles initiales d'une grande variété. Ainsi, l'élément מ produit d'une part מו, מי (מי), מא, de l'autre אום, אים, אם (prolongés, אים־מא, אם-מא, אום-מא). L'élément ן produit de même און, אין (אין), אן (prolongés, און־נא, אין-ני, אן־נא] d'un côté, et נו, ני (ני), נא de l'autre.

Lignes 63—64. ני־ני est apocopé de אי-ני-ני. — La forme תור־ני־ני־איר «à ses fils» est pour תור־ני-ני־רא, le signe רא étant une des des particules hiératiques qui marquent le datif.

Ligne 55, 56—57, 58. L'adverbe אורא «jour» est rendu en hiératique par אן־ביל «dieu Feu ou Lumière».

La forme איזוז est quelque peu embarassante. Elle a tout d'abord l'apparence d'un dérivé de la racine נזז «se tenir debout», et peut être ou le premier aoriste du qal, au lieu de la vocalisation habituelle איזוז (pour איזוז) ou bien un infinitif qal pour אוזוז «position». Mais on peut aussi songer à la racine זוז «se mouvoir, aller, marcher» et alors אוזוז serait un aoriste paël pour אוזאאוז. Cette dernière expli-

«de transport») et on les amena jusqu'à la porte du temple». Le šaphel אושאלדידא, אושאלדידוני est fréquemment employé dans les textes historiques. L'idéogramme de שדד est בו ou בו־אי.

Lignes 56, 57—58. L'idéogramme de איתי «avec» est ici דא au lieu de תא. Ces deux homophones permutent aussi quand ils servent de préfixes.

Le sens de מאסו, ét. obl. מאסי, est difficile à déterminer; je pense néanmoins qu'il faut y voir un adjectif formé de מאסו, synonyme de כאבתו (héb. כָּבֵד) «foie, entrailles» et sans aucun doute identique à l'hébreu postérieur מסס «estomac» dont dérive encore le mot מסו «suc gastrique, pepsine». Ce qui confirme ma manière de voir c'est que l'idéogramme de כאבתו est ordinairement מאס (écrit באר) ce qui fait déjà supposer un type démotique מאסו. Il me paraît donc très-vraisemblable que מאסו, aussi bien que l'adjectif כאבתו (héb. נכבד) signifie «honoré, vénérable». L'expression hiératique מאס־סו, littéralement «entrailles vastes» joue visiblement sur le démotique מאסו, mais comme sa formation est très analogue au composé ליב־סו, mot-à-mot «cœur vaste» qui rend le démotique רימינו «miséricordieux», il montre du moins qu'il s'agit d'une des parties intérieures du corps.

Le verbe אימתאליך, iphteal de מלך «prendre conseil, consulter», racine qui a le même sens en araméen, est rendu en hiératique par אד גא, mot-à-mot: «père tourner ou devenir». La devinette s'explique par ce fait que l'idéogramme אד, abrégé de אדו (= héb. עֵדוּת) contient primitivement l'idée générale d'alliance et de pacte, ce qui le rend apte à désigner les plus proches parents, surtout le père, le fils et le frère (Voir J. As. 1876 s. v. אד); or, comme un des mots assyriens pour «fils, enfant», מילכו, signifie aussi «conseil» (= aram. מַלְכָא), cette seconde signification passe naturellement à l'idéogramme אד; c'est tout-à-fait conforme à l'esprit du système sacerdotal.

Lignes 59—60. Il me paraît presque certain que dans l'hiératique סי־די־אי־ני qui rend le démotique דיש שותישורי «pour diriger», le signe ני n'est pas l'indice du pluriel, mais le remplaçant de la postposition écrite habituellement כו = דיש ou אנא «à, pour», car le signe ני se lit aussi כום, כו (syllabaires). On doit probablement envisager de la même manière à la ligne 46 la terminaison ני dans זיק ביח רא אי־ני qui répond au démotique דיש נארי «vers le fleuve».

En comparant T. 23, 42, 46 et 52, on est tenté de supposer que le groupe זיק בית רא qui rend le mot נארו «courant d'eau vive, fleuve» doit être corrigé en זיק רא בית, cependant ce n'est pas absolument nécessaire, car בית peut ne fonctionner ici que comme idéogramme de שא et le sens propre dudit groupe serait «courant qui coule». Ajoutons que la locution נירתו דיש נארי «antilope (au propre: «pied») vers le courant d'eau» présente l'interprétation de l'idéogramme des antilopes: ניר־א־ישי que nous avons discuté à la page 78 et dont le mot-à-mot est: «pied-eau-source». Ceci nous fait penser que le mot דיתאנו qui explique cet idéogramme vient peut-être d'un nom דיתו ou דותו, comparable au terme דות qui désigne la citerne ou le réservoir en hébreu postérieur.

שאק בי תא[1], le correspondant de איש מאחרי «en avant» signifie littéralement «à la tête». Le verset hiératique se terminait vraisemblablement par לאח־גא מיש et le verset démotique par שונו.

Lignes 48. 49—50, 51. Poussés par leur rage de destruction, les infidèles serviteurs d'An s'emparèrent (au propre se placèrent, איזאזו, hiér. לאח־גא־מיש) des vastes cieux, qui servent de demeure (שובאת, hiér. כי־כו) au roi des dieux, avec l'intention sacrilége (mot-à-mot «hostile») de détrôner leur maître, ce qui aurait tout d'un coup mis fin à l'existence de l'univers. Dans l'exécution de leur mauvais dessein ils ne trouvèrent personne qui leur resistât. Le mot מאחירא a été expliqué plus haut,

Lignes 52, 53—54, 55. אינושו mot-à-mot «son temps (אינו = ar. אאן) est pris adverbialement «en ce temps-là, alors». L'équivalent hiératique אוד־בי־א se compose de אוד «jour», idéogramme du temps et de בי־א forme allongée du suffixe de la 3e personne בי «son».

טימו, ac. טימא est l'araméen טְעֵם «parole, chose, nouvelle». L'équivalent hiératique כא־חי littéralement «parole bonne» se lit כים־מו (gloses); c'est un composé de כין «envoi» et מו «nom, appel». Sur hiér. איך־תוך = dém. שימו «entendre», voyez p. 49.

La locution אמאתא דיש ליבישו אישדוד signifie proprement «il prit la chose au cœur». Le sens primitif du verbe assyrien שדד est «prendre, serrer (ar. שד)», puis «emporter, apporter, amener», cf. héb. שדד «emporter, piller». On lit dans Asb. 302, 11—14: אן־מיש א־ית בית איך־534 איך שא שאדי אושאצבית סונותי ארי כא אי־כור אישדודו «j'ai fait placer les dieux de Bit-Kit sur des chariots (mot-à-mot

1 Lisez ainsi T. 22, 46 au lieu de שאק כאש תא.

Lignes 33—34. אירפיתום «nue, nuage», hiér. איםדיר «air sombre» vient de la racine sémitique עָרַף «couler, égouter» d'où l'hébreu עֲרִיפִים «nues» et עֲרָפֶל (pour עֲרַף־אֵל ?) «brouillard». On trouve aussi la forme אורפאתום (Déluge col. II, 41).

Je ne comprends pas le mot שאפיתום, hiér. בו רא. Peut-être le signe פי est-il corrompu de צאב ou ביר; le mot vrai serait alors שאבירתום «qui brise»,

L'hiératique שי־חי qui répond au démotique שאאומאתו (pour שאחומאתו) «noirceur, obscurité, ténèbres« veut dire mot-à-mot «œil-trouble» car חי a aussi le sens de ריחו (syllabaire).

Lignes 35—36, 37. L'hiératique פי־גא qui équivaut à נאמרו «clair, serein, brillant» doit probablement se corriger en צאב־גא prononcé לאנ־גא.

איטותו ac. איטותא «ténèbres» vient de la racine sémitique עטי, עָטִי «couvrir, s'assombrir, être obscur».

Lignes 40—41. Le verset hiératique se compose de signes trop ambigus pour qu'on puisse l'analyser avec certitude. En revanche le verset démotique est des plus clairs. ריחיצתי «averse, inondation» a pour racine רחץ, ar. רחץ «laver, tremper». תישו est la 3e personne, féminin du premier aoriste de אשא (sém. ישי, ושי) «avoir, posséder».

קארדותי (pour קארדותי) est l'état oblique de קארדותו «force, vigueur».

Lignes 42—43. אימיתו «droite», ét. obl. אימיתי, est pour אימינתו, héb. יָמִין. Le verbe mutilé . . . איל se complète facilement en אילאכו «ils vont» comme à la ligne 47. Je reviendrai plus loin sur l'équivalent hiératique לאח־גא[1].

Lignes 44—45. On complète sans hésitation dans le verset démotique . . . איתא en איתאנאבריקו «ils foudroient» et dans le verset hiératique מו־און־גיר־גיר־רי־איש d'après T. 13, 3—4. Voyez p. 59.

Lignes 46—47. Le sens d'antilope que j'attribue à נירתו se base sur l'équivalent hiératique דאר dont le type démotique דארו figure dans T. 59, 10 avec le sens de gazelle ou d'antilope. נירתו ou נירתו (l. 11) se ramène à נירו «pied», allusion à la course rapide de ces animaux.

1 Il faut lire ainsi T. 22, 42 au lieu de לאח־תאב.

Lignes 27—28. Le mot שאאומאתו, ac. שאאומאתא prête à de sérieuses difficultés. Il figure encore à la ligne 34, où il est assimilé avec l'hiératique, חי שי, qui aux lignes 35—36, 37, correspond au démotique איטותו «obscurité, ténèbres», mais ce sens ne convient guère dans notre verset, où il a pour correspondant hiératique le complexe אן־גא[1] qui semble indiquer l'idée de soulèvement et de commotion. D'un autre côté, un substantif דאאומאתו avec le sens d'obscurité, ténèbres, figure dans T. 77, 28; or, devant la grande analogie de forme entre les signes cunéiformes דא et שא ne peut-on pas se demander si le mot שאאומאתו dans ce dernier sens n'est pas le résultat d'une confusion ? Faisons cependant remarquer que, en ce qui concerne la première difficulté, elle peut s'aplanir en admettant que שאאומאתו vient du même type que l'adjectif סאמו «noir», c'est-à-dire de la racine sémitique שחם, סחם, laquelle signifie en même temps «noircir» et «inspirer des sentiments de haine». La seconde difficulté qui n'est au fond qu'un doute, disparaît également quand on ramène דאאומאתו à la racine דהם d'où l'arabe דהאם «noir, couleur noire», et ce qui corrobore cette étymologie, c'est que l'assyrien possède en effet un adjectif דאאמו au sens de «noir». On lit par exemple dans II R. 18, 31 אוד־מי דאאמו שא־[1]נון «jour d'assombrissement ou d'éclipse du seigneur (Sin),

Lignes 31—32. אאו «vent» se ramène à la racine sémitique הוי «tomber de haut en bas. s'abattre, souffler», d'où le nom arabe de l'air, הוא.

שותום «le sud», talm. שותא, vient de la racine שאי «détruire, dévaster». Du complexe hiératique הא־מון, le premier élément donne aussi l'idée de destruction. Le second élément מון «insecte», dém. מונו, semble faire allusion à la destruction des insectes ocasionnés par ce vent.

Dans ce verset et le suivant, la particule hiératique du génitif, כית, a le sens du relatif démotique שא «qui, lequel». Comme substantif, sans ou avec לאל, il signifie «sable, poussière». Voir p. 96.

סור[2] se lit aussi שור (syllabaires), il correspond à איזו «fort».

Le verbe איצאנונדו[3] a été expliqué à la page 96.

1 Tout le long exposé de L. B. S. C. p. 210—212 repose sur la fausse lecture de אי au lieu de נון que donne le texte.

2 Lisez ainsi T. 21, 31 au lieu de כוש.

3 Lisez ainsi T. 21, 32 au lieu de איצאראדו.

tions. La forme אִיסִ֫גַאלוֹ se trouve dans I R. 17 19, où le roi Assurnaṣirpal s'intitule אוּסִ֫גַאלוֹ אִיכַדוּ «lion fort». La racine de ce mot est sans aucun doute שְׂגַל, סְגַל au sens de «distinguer, préférer» qu'il a en hébreu et en araméen. L'équivalent hiératique נאל־פור, littéralement «grand seul», rend très-bien l'idée de distinction inhérente au verbe démotique. Mais cela n'est qu'un seul aspect du complexe hiératique, car נאל־פור constitue en réalité une inversion à moitié déguisée des syllabes fondamentales du vocable démotique אישו(מ)גאל attendu que le signe פור a aussi la valeur אישו (syllabaires). A moins, de fermer les yeux volontairement, il est impossible de méconnaître le caractère artificiel d'une pareille formation. Pour l'histoire de la zoologie mythique chez les Sémites, il importe de remarquer que nous trouvons ici pour la première fois l'idée que le lion est le roi, ou, pour parler avec les hiérogrammates babyloniens, l'autocrator des animeaux.

Le mot כַאמַא doit probablement se compléter en כַאמַאן (pour מאן־מאן) «qui que ce soit». Il s'agit d'un lion féroce à la gueule (כא) béante (?), déchirant quiconque se trouve sur son chemin.

Ligne 17—18. Le troisième (שאלשו, var. שאלשי) ressemble à un léopard, נימרו, héb. נָמֵר, ar. נִמְר. Ce carnassier ne le cède en force qu'au lion; en hiératrque le léopard est indiqué par le complexe ניר תור רוש littéralement frappeur (רוש) aux pieds (ניר) minces (תור)».

Lignes 19—20. Le quatrième (ריבו, héb. רביעי) à la méchanceté d'un serpent, ציר.

Lignes 21—22. Le cinquième (האמאישא, héb. חֲמִישִׁי) ressemble à une vipère, איצבו (héb. צֶפַע) vindicative, נאטרו, héb. נוֹטֵר. De l'indication hiératique de la vipère il ne reste que le signe ניר «pied»; du correspondant de נאטרו, il reste נא qu'il faut compléter en ישו זי־נא comme T. 9 22.

Lignes 23—24. Le sixième (שישו, héb. ששי) renverse tout comme l'ouragan תיבו, hiér. איס־[זי־נא et ne se soumet ni au dieu ni au roi. Le relatif שא se rapporte au démon.

Lignes 25—26. Le septième (סיבו, héb. שְׁבִיעִי) détruit tout comme la bourrasque, מִיהוּ. C'est ainsi qu'il faut certainement lire au lieu de מִיריאו que porte l'édition anglaise. Dans le verset hiératique il faut aussi corriger חאר en רא et compléter איס־מיר־[רא d'après T. 25, 67—68.

Lignes 27—28. Le mot תור מִירי doit se lire אמִירי «agents, messagers». Voir à la page 94.

comme butin. Il y a plus, la correspondance de פאדר avec זיכארו nous fait comprendre pourquoi le verbe assyrien זכר «se souvenir, se rappeler» est rendu par l'hiératique פא־די, abrégé פא. Ces nouveaux exemples de jeux de mots feront peut-être réfléchir les partisans de l'accadisme.

שומך ét. constr. de שומכו, héb. שְׂמִיכָה «couverture», cf. ar. סמך «toit»; l'équivalent hiératique אול נאן semble aussi signifier mot-à-mot «hauteur-couverture» (נאן, r. ננן). L'expression «couverture du ciel» désigne la partie de devant du ciel, celle qui est visible au premier aspect; c'est l'hébreu רְקִיעַ הַשָּׁמַיִם «étendue, firmament».

A איבאנו «ils ont été créés» répond ici l'hiératique סינ־(נא).

Lignes 6—7. Dans כארושתו ét. obl. מארושתי «coup, plaie, fléau» qui vient certainement de רוש «frapper» (cf. héb. מַכָּה), le מ est une lettre servile; donc, quand la rédaction hiératique le rend par גיג l'idéogramme usuel de מורצו «maladie», elle met en œuvre deux procédés également artificiels: 1° elle considère מארושתו comme un mot simple dérivé d'une racine מרש; 2° elle représente la racine fictive מרש par le correspondant de son homophone מרץ.

Lignes 8, 9—10, 11. Les commencements des deux versets démotiques reviennent, l'un col. II ligne 27, l'autre col. I ligne 47 et nous les expliquerons à cette occasion. La comparaison de ces passages fait voir que la ligne 8 équivaut à la ligne 10, et la ligne 9 à 11; נירתו désigne probablement le cerf ou la gazelle, hiér. שאק איץ «tête-bois». Quant au groupe אוד שו אוש (l. 8), on sait qu'il équivaut à איד־מו אובותום (T. 5, 65—66) «jours sombres ou nuageux».

Lignes 12—13. L'idéogramme פור qui se lit aussi ביר, פול, rend très-souvent le verbe פשר «défaire, résoudre»; comme substantif il équivaut à אידישו «seul» (syllabaires). Pour obtenir un sens satisfaisant, il faudrait attribuer à «seul» la nuance de «premier, principal», ce qui n'est pas sans quelque difficulté. La perte du correspondant démotique nous empêche de savoir sous quelle forme animale le mythe imaginait le chef des Sept.

Lignes 14—15, 16. Le second (שאנו = héb. שֵׁנִי) démon avait la figure d'un אישומ]גאלו; la restitution de ce mot est garantie non seulement par les syllabaires, mais aussi par plusieurs passages de nos textes. Un de ces passages (T. 49, 61—62) montre que c'est un animal qui se nourrit de cadavres et de sang. On pense tout de suite aux fauves de l'espèce féline; je crois que c'est le lion adolescent pour lequel les langues sémitiques ont un grand nombre de désigna-

interrompu à cet endroit par une fracture de la tablette, mais nous savons par d'autres documents que Maroudouk eut pour auxiliaire le dieu Iš (Feu) devant l'éclat duquel les génies des ténèbres aveuglés et troublés prirent honteusement la fuite. Tel est en peu de mots la substance de ce mythe naturaliste qui, quoique placé au moment de la création se renouvelle sans cesse à chaque éclipse de lune, car en leur qualité de personnifications des forces ténèbreuses et malfaisantes de la nature, les démons sont aussi éternels que les dieux, lesquels personnifient les forces lumnieuses et bienfaisantes.

La seconde partie de notre chant est trop mutilée pour qu'on puisse préciser les moyens employés pour amener la guérison. On reconnaît néanmoins que le liage, l'enveloppement avec de la laine et la récitation de l'incantation d'Eridou faisaient partie de l'opération.

I

Lignes 1—2. מותאקבו pl. מותאכבותום, est au lieu de מיתאקאבו, participe iphteal de תקף, תכף «se précipiter, courir rapidement». Appliqué au temps, il paraît signifier «passé, écoulé». Les «jours passés [1]» dont il s'agit ici sont ceux de la création, auxquels se rapporte le mythe qui fait l'objet du récit.

Lignes 3—4, 5. לא פאדותום est le pluriel de לא פאדו; le féminin singulier לא פאדיתום figure dans T. 152, 53 ; la séparation des mots est garantie par l'équivalent hiératique איש נו כא־גאר qui contient la négation נו = לא. La signification d'«invincible» (au propre : «qui ne se retire pas», r. sém. פדי «séparer, retirer de l'éclavage, racheter») ressort de plusieurs passages des textes historiques. Assurnaṣirpal s'intitule : איץ־כו לא פאדו מושאמכית מאת כור־מיש־שו (I R. 17, 34) «guerrier (mot-à-mot : arme) invincible qui dévaste le pays de ses ennemis» et dans la même inscription (l. 7) on trouve איזו לא פאדו «fort, invincible» parmi les épithètes des dieux. Reste à savoir comment cette idée a pu être rendu par l'hiératique איש נו כא־גאר qui signifie littéralement דאמו לא איכאלו «sang ne mange pas». On trouve le mot de l'énigme quand on se rappelle qu'en démotique דאמו signifie encore זיכארו au sens de serviteur, esclave» et que איכאלו (r. כלא), homophone de איכאלו (r. אכל), a le sens de «il arrête, il empêche» (T. 2, 30). Tout est maintenant très-clair : le vaincu פאדו, est d'après les idées de l'antiquité un esclave que le vainqueur retient

1 Non „les jours qui reviennent en cycles" (die im Kreislauf wiederkehrenden Tage. Delizsch CH. G. p. 308); la racine תקף, תכף n'a jamais le sens de „revenir, retourner".

70—71 n'entreront pas [dans le palais;
72—73 ne s'approcheront pas de . . . du palais;
74—75 ne s'approcheront pas du roi;
76—77 n'entoureront pas le . . .
78—79 n'entoureront pas . . .

Col. IV manquent 4 lignes
5 Exorcisme . . . .

Le chant qui précède se distingue tout particulièrement par sa première partie qui contient un très-intéressant récit mythologique relatif à l'origine et aux péripéties de l'éclipse lunaire. L'imagination poétique des Babyloniens a établi un rapprochement entre le roi, entouré de ses ministres et dignitaires qui surveillent l'ordre dans la machine compliqués de l'état et la lune qui semble diriger la marche des planètes et des étoiles qui ont pour fonction d'éclairer les ténèbres de la nuit et de chasser les terreurs qui les accompagnent. Dans cet ordre d'idée la maladie du roi ressemble d'autant plus à l'éclipse de la lune que l'origine de ce phénomène céleste était attribuée aux mêmes sept démons qui produisent des maladies chez les hommes. Partant de là, les mages babyloniens ont trouvé tout naturel de guérir le roi malade en récitant sur lui la légende sacrée de l'attaque des Sept contre le dieu Sin et de leur défaite par les dieux bons. Ils espéraient ainsi que le souvenir d'une défaite aussi honteuse abattrait le courage des démons et que, les autres moyens aidant, ils seraient obligés de quitter le malade. Quant au mythe même, on reconnaît à certains traits qu'il se rapporte à la création des planètes. Les Babyloniens s'imaginaient que la partie supérieure du ciel était au commencement le domaine exclusif du dieu suprême An (Jupiter), tandis que sa partie inférieure ou firmament servait d'arène aux courses des sept démons, monstres hideux, ayant le caractère si non la forme d'animaux féroces tels que le lion, le tigre, le serpent et la vipère. Ceux-ci, serviteurs et agents d'An, s'avisèrent un jour de détrôner leur maître afin de s'emparer du gouvernement du ciel. Bel ayant eu connaissance du complot, se concerta avec Ia, le sage des dieux, et celui-ci chargea ses trois enfants, Sin (Lunus), Šamaš (Soleil) et Ištarit (Vénus) de surveiller dans le firmament du ciel les agissements des démons. Cela hâta l'explosion de l'insurrection, et les génies malfaisants, après avoir repoussé Šamaš et Ištarit ainsi que le dieu de l'atmosphère, Raman, qui était accouru au secours de ses confrères, se ruèrent furieusement sur Sin dont ils cherchaient à éteindre la lumière. Le vaillant Sin tint longtemps contre ses assaillants, mais affaibli par une lutte inégale, il perdit graduellement son éclat et s'éclipsa. Bel terrifié fit parvenir cette triste nouvelle à Ia dans l'océan et celui-ci envoya son autre fils Maroudouk à la rescousse de Sin. Le récit est

38—39 «Mon serviteur Noussouk, va porter ma parole à l'Océan ;
40—41 la nouvelle de mon fils Sin qui est violemment assombri dans le ciel,
42—43 annonce-là à Ia dans l'océan».
44—45 Noussouk obéit à l'ordre de son maître,
46—57 chez Ia dans l'Océan rapidement il se rendit ;
48—49 au grand souverain sublime, seigneur . . .
50—51 Noussouk annonça la parole de son maître.
52—53 Ia dans l'océan entendit cette nouvelle,
54—55 il se mordit les lèvres et sa bouche se remplit de soupirs.
56—57 Ia dit à son fils Maroudouk : debout !
59 va mon fils Maroudouk ;
59—60 quant à mon fils Sin qui est assombri dans le ciel,
61—62 fais disparaître son assombrissement dans le ciel;
63—64 ces sept dieux mauvais, messagers de la mort, inexorables,
65—66 ces sept dieux mauvais qui surviennent comme l'orage,
67—68 qui surviennent sur le pays comme le tourbillon,
69—70 en face de Sin le puissant violemment ils se sont placés ;
71—72 le noble Šamaš avec Raman son guerrier, [ils l'ont repoussé ..

7 lignes détruites

Col. III, Manquent 26 lignes

II

27—28, 29 dans la maison de domination et de grandeur (?) . . douée de majesté . . ;
29—31 dans la porte du palais . . .
32, 33—34, 35 étends sur un drap bariolé la laine d'une brebis intacte, (ou) le poil d'une chèvre (?) intacte ;
36 attache les membres du roi, fils de son dieu ;
37—38, 39 le roi fils de son dieu qui, semblable au puissant Sin contient l'âme du pays,
40—41 comme le puissant Iš, devant son dieu, sa face se [levèra en] paix . . .

Manquent 18 lignes

60—61 . . . mets sur sa tête ;
62—63 récite [l'incantation d'Eridou ;
64 . . . fais sortir ;
65—66 . . . rends-le brillant ;
67 . . . qu'il brille, qu'il resplendisse !
68, 69 L'Oudouk mauvais, l'Al mauvais, le Gal mauvais, le Maskim mauvais,

29—30 ils soulèvent les villes, l'une contre l'autre ;
31—32 ils sont le vent du sud qui chasse fortement dans le ciel ;
33—34 ils sont le nuage destructif qui cause des bouleversements dans le ciel ;
35—36, 37 ils sont le choc des vents rapides qui font des ténèbres au milieu des jours sereins ;
38—39 ils courent avec le vent mauvais, l'ouragan néfaste ;
40—41 ils sont l'averse de Raman, douée de force ;
42—43 ils se placent à la droite de Raman ;
44—45 au fond du ciel ils foudroient comme l'éclair ;
46—47 comme l'antilope (altérée va) vers la source, ils vont en avant ;
48, 49—50, 51 dans les vastes cieux, demeure d'An le roi, ils se placèrent hostilement ; ils n'eurent point de rival.
52, 53—54, 55 En ce temps-là, Bel entendit cette nouvelle (et) prit une détermination dans son cœur ;
56, 57—58 il se concerta avec Ia, le vénérable sublime des dieux ;
59—60 Ia chargea Sin, Šamaš et Ištarit de gouverner le firmament du ciel ;
61—62 avec An, ils leurs transmit l'empire des cieux ;
63—64 ces trois dieux, ses enfants,
65, 66—67, 68 il les établit jour et nuit sans interruption, et les envoya.
69—70, 71 En ce temps-là, ces sept dieux mauvais coururent dans le firmament du ciel ;
72—73 ils se placèrent violemment en face du puissant, le roi Sin ;
74—75 Ils repoussèrent le noble Šamaš, le guerrier Raman ;
76, 77—78, 79 à Ištarit et à An le roi, ils enlevèrent la demeure sacrée et usurpèrent le royaume du ciel.

Col. II 8 lignes détruites.

9—10 En ce temps-là, ces sept [dieux mauvais
11—12 . ? . .
13—14 du mal . . . .
15—16 à . . . sa bouche sacrée . . . .
17—18, 19 Sin le roi . . . . homme . . . . du pays ;
20—21 . . . . se troubla et demeura (opaque) comme de la terre ;
22—23 la planète éclipsée ne demeura plus dans la demeure de sa royauté.
24—25 Ces dieux mauvais, agents d'An le roi,
26, 27 ourdirent un mauvais complot,
28—29 (et) affirmèrent le mal ;
30—31 du milieu du ciel, ils fondirent sur la terre.
32, 33—34, 35 Bel vit l'assombrissement du noble Sin dans le ciel ;
36—37 Bel appela son serviteur Noussouk :

III

LA SIXIÈME TABLETTE

DES

INCANTATIONS CONTRE LES DÉMONS

K 4870

Cette tablette contient des formules magiques ayant pour but de chasser les démons de personnes royales malades. On y observe une foule d'allusions mythologiques qu'on chercherait vainement ailleurs. Le nombre d'ordre de la tablette est donné à la fin.

Incantation I (T. 20, 1—26, 41).

C'est la formule la plus importante de la tablette pour son étendue et à raison du récit mythologique qui lui sert d'introduction. Autant qu'on peut voir, la formule tout entière était en double rédaction interlinéaire, sauf toutefois la 28ième ligne de la deuxième colonne, où le verset démotique coupe en deux le verset hiératique. Des lacunes étendues et fort regrettables déparent les commencements et les fins des deux dernières colonnes. D'autres mutilations très graves affectent un grand nombre de lignes conservées. L'ensemble porte la souscription habituelle, כא־כא־מא «exorcisme».

I

1—2 Incantantion. Aux jours passés, ces dieux méchants,
3—4, 5 ces Sed invincibles qui sont nés dans le firmament du ciel,
6—7 commettaient des violences;
8—10 un mauvais complot. . . ;
9—11 comme l'antilope (altérée va vers) la source . . ;
12—13 le chef de ces sept est un . .
14—15,16 le second est un lion [féroce qui n'épargne] personne;
17—18 le troisième est un tigre . . . ;
19—20 le quatrième est un serpent . . . ;
21—22 le cinquième est une vipère vindicative, qui . . ;
23—24 le sixième est un vent rapide qui n'obéit ni au dieu ni au roi;
25—26 le septième est un tourbillon, un vent mauvais qui (brise tout ?);
27—28 ces Sept sont les agents d'Au, le roi;

terre dure» (בור = אבנו et פאחארו). D'autre part, que ces dénominations se rapportent toutes deux à la ville de Šamri. En effet, les syllabaires donnent à plusieurs reprises l'équation בור־בור־כי (c'est-à-dire אבּאדו) = שאמרו, tandis que les documents lexicologiques identifient סים־און־כי, l'idéogramme usuel de שומירו, avec שאמרו. Ainsi: איץ־מאך סים־און־כי est expliqué par שאמריתו (II R. 46, 3 *cd*) «vaisseau de Šumer», et איץ־איר־אורוד סים־אין־כי par שאמרו (*ibid.* 50*cf* «disque de Šumer»; dans ces deux passages, שאמרו précède immédiatement אבּאדו et remplace ainsi le nom habituel de שומירו. L'identité de ces mots nous est encore attestée par deux autres idéogrammes de Šumer, savoir: כא־מי־כי (forme babylonienne) et כא־מי־כו (forme assyrienne). La première forme signifie littéralement: «surface (כא) noire (מי=גיג), la seconde «surface (כא) étant (מי) noire (כו=גיג[1]), c'est une épithète de la terre absolument analogue à l'expression si fréquente צאלמאת קאקאדי, hiér. שאק־בו־גא ou מי־גא (lus גיג־גא) «à la surface noire». Or, il est hors de doute que ces diverses représentations se basent sur le sens de «noirceur» inhérent au mot שאמרו. De ces données formelles il ressort avec évidence que la ville antique représentée actuellement par les ruines de Moughéir, consistait primitivement en deux localités distinctes dont l'une portait le nom de שאמרו, et l'autre celui de אבּאדו; que ces deux localités ont prêté leurs noms à la division territoriale de la Babylonie connu sous la forme de Šumer et Accad, et enfin, que la dénomination collective de la Babylonie, pays de Šumer et d'Accad, est également empruntée au double nom de la ville unie. Après cet exposé, il me paraît tout-à-fait inutile de m'arrêter aux explications qu'on a proposées jusqu'ici pour le mot Šumer à l'aide du prétendu idiome non sémitique, par exemple celle qui y voit une modification d'un mot imaginaire *sun-gir* (Lenormant) ou celle qui le fait venir de deux mots *su* et *mer* signifiant «main forte» (Delitzsch); le bon sens suffit pour en faire justice[2].

1 La valeur גיג pour כו résulte de la glose II R, 39, 17*cf*, où מי־גא, c'est-à-dire: גיג־גא a pour équivalent כו־גא.

2 Je dois faire remarquer que les mots שאמוראתו, שומיראתו et סאמור peuvent se lire שאהאראתו, שוהאראתו, סאהאר. Mais cela n'infirmerait point le résultat principal de cet article. Il faudrait seulement rapporter l'épithète „face noir" à l'idéogramme de Sumer, כי־אין־גי „terre".

appliqué contre, pour ainsi dire collé», שמר «rassembler», héb. סמר «durcir, se fixer (d'où מסמר «clou»)». On lit dans I R. 41, 64: כים תיב מיחי שאמרי אנא האר-כור אזיק «je me précipitai sur les ennemis avec la rapidité (lit. «comme le vol») d'un fort tourbillon» et dans Asb. 221, 20: אנו שאמרו «un fort courant». Le même sens appartient aussi au substantif שיתמורו, formé de l'iphteal de la racine שמר qui exprime l'idée de «garder, surveiller (cf. héb. שמר «garder», ar. סמר «veiller») préserver», comme le prouve, le membre de phrase שומורו איכאלום (Asb. 8, 30) «soit gardé le palais». Ajoutons que les mots assyriens שאמוראתו «terre (alluviale)» et שאמרו «fort» sont parallèles aux mots hébreux שְׁמָרִים «résidu, lie» et שָׁמִיר «pierre ou plante dure». La détermination du sens exact de ces deux mots a tout d'abord une conséquence bien inattendue. C'est que la ville babylonienne, nommée אורו ou אורי dans les textes cunéiformes et qu'on a identifié avec Our des Chaldéens, patrie d'Abraham, s'appelait en réalité *Šamrou* ou *Šamri* (le signe אר se lit aussi שאם) «garde» (cf. les noms de villes sémitiques שוֹמְרוֹן, מנצורה). La désignation hiératique de cette ville סים־און־כי־מא, abrégé ensuite en סים־און־כי (prononcé (סים־בא־לא־(מא) signifie «garde (נאצארו=סים, sém. נצר) du pays (און־מא = און־מא = כאלאמא. Le signe כי «terre» est un déterminatif aphone)». De même, la désignation de la lune, אן־סים־כי, ne signifie pas «Illuminateur de la terre» par allusion au mot אורו «lumière» comme je l'ai cru un instant, mais «gardien, aide» et répond exactement à נאנאר[1] (contracté de נאנראר), nom qui vient de נרר «aider, secourir» et nullement de נאר «lumière». Ceci établi, l'interprétation des noms de Šumer et d'Accad qui désignent la Babylonie change entièrement de face. Il est maintenant sûr d'une part, que שומירו, hiératique כי־אין־גי forme une variante des mots שומורו et שאמוראתו «terre alluviale et cultivable» (héb. אֲדָמָה), par opposition à אכאדו, hiér. בור־בור «pierre,

1 On rencontre aussi la forme נאניר, une fois même נאמניר appliqué à Ia (Nor. 1068). Ceci me fait penser que נאנארו vient plutôt de נאר (héb. נָאַר) „fouler, soumettre", racine qui produit aussi les mots נירו „pied" et נירו „joug, force, souveraineté"; ce mot répondrait encore à שאמרו, mais au sens de „fort, puissant". Dans la 2e tabblette de la création l. 12, אן־סים־כי־רו doit se lire נאנארו et non אורו.

grand du ciel et de la terre remplisse les canaux de sable et les alentours de cadavres» ; א־אנ . . . . שא אולתו אור־ום ריבותו אינאטומא שיחאת איש־זון איזאנומא אימלו סאביבי (I R. 52, n° 4, 11—18) «Le canal . . . qui depuis longtemps était tombé en ruine, qui était encombré d'amas (?) de terre et rempli de sables [1]». Le verset T. 10, 4 et 11, 42 שונו זאביקו מותאשראביטותי שונו (ou שון) se traduit donc: «ce sont des sables qui se répandent», c'est-à-dire : ils se propagent comme le sable ou la poussière et non par voie d'enfantement comme les autres créatures vivantes. Il devient clair à présent que les Lil dont l'idéogramme כית־לאל équivaut à זאביקו, sont des démons terrestres, habitant le sable du désert. Le nom de démon arabe עִפְרִית «lutin, esprit follet» offre une analogie remarquable, car ce nom vient de עפר «poussière».

P. 44. Je doit modifier ce que j'ai dit à propos de סיסו : le verset T. 10,11 et 11, 50 סיסו שא איש שאד־י אירבו שונו veut dire «ce sont des pucerons qui ont grandi dans la montagne». Je compare סיסו à סאסו «ver rongeur, artison, gerce», héb. סָס, ar. סוס.

P. 47. La ligne 8 doit être rétablie comme suit: תידיחי est la 2e personne, singulier, du second aoriste qal de דחא ; la rédaction etc.

P. 48. La lecture נאקבי כא־שו אופתא est fausse; il faut transcrire נאקביכא שופתא «fais ouvrir tes canaux». Ceci rend fort hypothétique l'existence d'un mot démotique ניגאבו au sens de «portier».

P. 70. Le sens exacte de שאמוראתו ou שומוראתו est «terre (alluviale), sol, poussière», témoin les passages suivants: מי בורי כארפאתו שומוראתו מולימא . . . (T. 127, 35) «remplis d'eau de puits . . . . un vase de terre», מוה אגאר־מיש־שון קירצותי שאמוראתום אתבוק (Sm. Sen. 48, 16) «j'ai répandu sur leurs champs des masses de terre», . . . איץ־מיש כיריב שומורושו איתאשא אוקוף (*ibid.* 148, 57) «J'ai planté dans son sol (plusieurs) rangs d'arbres» ; שא אן־אים שומוראסו איבאאו אן־אי (Déluge II, 49) «La poussière (soulevée par) Raman atteignit le ciel». De l'idée de terre et de poussière dérive le sens de couleur sombre, de noirceur propre au mot שאמרו ou סאמרו ; II R. 32, 18*ab* donne סאמור אור־מי «assombrissement du jour» comme équivalant à לילאתי «soir» héb. לַיְלָה «nuit»; cf. ar. סמר «être brun, noirâtre». Un autre dérivé de la même racine, שאמרו, a le sens de «force», au propre «cohésion serrée, fixité», cf. ar. שאמיר «fortement

envoyés, messagers». On connaît les expressions אמיר דאמי «agent, sanguinaire» et אישבורא האר אמיריישו (Nor. 36) «il envoya ses messagers» (Oppert). Il en résulte que les idéogrammes א־כין et תור מירי sont de simples rébus sur le démotique אמירו. Le verset T. 5, 2 doit se traduire : «Au jour de malheur, ils sont le vent mauvais qui agit». L'hiératique שי־נאב signifie au propre «en avant tourner» et dans II R. 36, 9*ab* il est rendu par האאטו שא דאגאלי «courier de secours (?)». Remarquons en passant que dans T. 6, 3, il faut lire שי־דו «en avant aller» au lieu de שי־נאב.

P. 30. L'idéogramme בית־לאל = ליל־לו ne signifie pas «abîme» comme nous l'avons cru d'après les autres assyriologues, mais «débris, éclat de pierre, sable». Voyez plus loin.

ibid. La lecture איצאראדו (T. 6, 12) est fautive ; le texte porte איצאנונדו «ils chassent» ; c'est une contraction de איצטאנונדו, iphtaneal de צאדו, sém. צוד «chasser, dévaster». Le נ avant le ד joue un rôle purement euphonique. En hiératique, l'idée de chasser s'exprime par ניגין «assembler» ; l'arabe כנס réunit aussi cette double signification.

P. 31. D'après le contexte, le mot כאשיאותי (T. 6, 17) doit signifier «régions, contrées» ; il se rapporte peut-être à la racine כישה «mesurer».

P. 40. Le sens de שא דאאו אישתאתי (T. 19, 24) semble être «qui boivent le pus» ; דאאו serait formé de la raciné דוי «couler».

ibid. Les idéogrammes שי־תיר, littéralement «blé multipliant» désignent le dieu des canaux אשנאן, proche parent du dieu de la moisson, indiqué d'ordinaire par שי־סי־איר et dont le nom démotique נירבא paraît se ramener à la racine רבא «multiplier».

P. 41. תומי est l'impératif du paël de תכא «rappeler». L'expression «rappelle-les» (sous-entendu «au serment») équivaut à «conjure-les». La rédaction hiératique a או־מי־ני־תאר «juge-les !»

P. 43. J'ai eu tort d'adopter l'opinion des autres assyriologues qui traduisent זאביקו (bab. סאביקו) par «écoulement d'eau». Le vrai sens est «débris de pierres, caillou, sable». Outre le passage que j'ai cité dans J. As. Mars-Avril, 1876 s. v. זק, il y en a deux autres tout-à-fait décisifs : אן־אים ני־ני גאל אן־אי או א־זוק־מיש סאביכי לימילי או תאמיראתי לימלא בוקורתו (III R. 43, IV, 3—5) «Que Raman, le dieu

1 Voyez à ce sujet la 3e partie des Notes de lexicographie assyrienne de M. St Guyard (J. As. Janvier 1880).

blement du ר. Le sens sera «ils font retourner (vers eux)» c'est-à-dire: «ils enlèvent».

P. 14. Dans II R. 29, 64 on trouve l'équation: hiér. איש־סא = dém. כודינו «mulet» (cf. aram. כודניתא «mule»). Le sens propre du composé hiératique: «mâle (איש) lié (סא)» fait allusion à la stérilité du mulet. Il se peut donc que «la parole néfaste qui lie la partie postérieure de l'homme» soit le sortilège qui suivant la croyance populaire paralyse l'aptitude génératrice des époux et rend le mariage stérile.

ibid. Au lieu צירתיאו דאלתא (T. 2, 45), il faut transcrire מושתיאו ריתא. Le premier terme est le participe iphteal de שיא «s'établir, s'affirmer». On lit dans une inscription de Nergalousour: אשארשו לאבירי אשתיאימא «j'ai rétabli son lit ancien». A ריתא on peut comparer l'araméen et samaritain ריתא «repos, bienêtre, miséricorde». L'expression מושתיאו ריתא דיש האר semble vouloir dire mot-à-mot: «qui établit le repos, le bienêtre pour l'homme». Cette interprétation est corroborée par l'hiératique כין «ferme» et surtout par le déterminatif או idéogramme de la nourriture. Il y a un rébus sur la racine שיא qui comme substantif désigne la substance nutritive par excellence, le blé.

ibid. Le mot כורומאתו (T. 2, 47) figure dans le récit du déluge (IV, 45 *passim*) avec le sens de «coiffure»; cela nous fait croire que le sens général de «couverture, manteau» que nous lui avons attribué dans la traduction n'est pas loin de la verité.

P. 20. Le mot אודו «mer» que nous avons emprunté à M. Delitzch est faux: il faut lire תאמדו. C'est une prononciation populaire du mot usuel תאמתו; l'adoucissement du second ת en ד est due au voisinage du מ. Quant à l'hiératique אוד־דו, il vient du substantif אודו «illumination, éclairage» (r. נדא). Le récit de la création (Tabl. 2, l. 16) porte: קארני נאבאתא דיש אודו שאמאמי «des rayons lumineux pour éclairer le ciel». Une inscription de Sennacherib donne כים אוד־מי אודי (Nor. 331) «comme le jour clair».

P. 25. L'idéogramme ני־גאב (T. 5, 49) répond d'ordinaire à קיבו (pl. קיפאני) «gardien», cf. ar, قوف, قفا «suivre pas à pas. être au trousses de quelqu'un, ne pas le quitter». Dans ני־גאב־ותי, les deux premiers éléments sont probablement des idéogrammes et le tout est à lire קיבותי «garde, surveillance».

P. 29. La transcription אשיב שיבתי (T. 5, 2) est inexacte et le commentaire est à rayer. Il faut lire simplement אמירותי «agents

bèle est intitulée איר נאראם ליבישא, ce qui semble signifier «ville aimée de son cœur (d'Ištarit)». L'idéogramme équivalent אבא = ראם fait quelque difficulté, car il est habituellement employé dans le sens de hauteur.

P. 8. Je crois avoir trouvé la vraie étymologie du signe du pluriel מיש = מי־איש. Dans ce composé, איש marque le pluriel, et מי représente le verbe «être». Sa signification propre est «appel, nom», קולו, (syllabaires) et n'est qu'une légère modification de מו «nom». On dit en assyrien נין שומשו «quel que soit son nom» pour «quel qu'il soit». car dans les langues sémitiques l'expression «nom» équivaut à «existence».

P. 9. Le verbe נשר veut dire primitivement «se détacher»; le participe qal נושר est très-usité dans la Mischna. C'est aussi le sens propre de l'idéogramme באר.

P. 10. Je ne me rappelle pas d'avoir rencontré le mot אגו dans le sens de «roseau»; il serait donc possible de l'identifier avec l'araméen אִינָא «bassin, étang, lac» (voir p. 70). Les mots איגו et איבו seraient des formes secondaires de אגו.

ibid. Le second aoriste איסארו (T. 4, 35) prouve que le mot vient d'une racine concave סור. On peut y voir le sémitique סור «décliner, s'en aller, disparaître» et au sens actif «s'élancer, pousser, repousser, enlever».

P. 11. אותאר est l'aoriste paël de תור; c'est un contraction de אותאיאר.

P. 12. Je pense maintenant que les mots איזיקו (איזיק T. 140, 16. איזיקא *ibid.*, 41) et איזאקו sont respectivement le premier et le second aoristes d'une racine זיק «se précépiter, fondre, se jeter» et non «souffler» comme je l'ai cru jusqu'ici avec les autres assyriologues. Le verset T. 2, 35 אי[זא]קו[1] איש[2] צירי בימא שארי [אש] doit se traduire: «ils fondent sur les gonds comme le vent» pour les ébranler. Parmi les substantifs dérivés du verbe זיק, nous signalerons זיקום «courant» type, de l'idéogramme des fieuves א־זיק, et זינאתו (II R. 32, 19) «averse». Cf. héb. זִקִּים, זִיקִים, זִיקוֹת «projectiles, étincelles» et aram. זִיקָא «vent, orage»,

אותארו[3] est peut-être l'aoriste paël de תור malgré le redou-

1 Lisez ainsi au lieu de אי[זי]קו.

2 La locution si fréquente dans les annales de Sennachérib בימא שארי איזק ne signifie pas non plus „je soufflai comme le vent“ mais „je me précipitai comme le vent“, c'est-à-dire: avec la rapidité du vent.

3 Lisez ainsi p. 12 et T. 2, 37.

au moyen de la terminaison אנו qui s'abrége souvent en נו. Le sens exact de שׁובארנא serait ainsi «activement, rapidement, vite»; cela s'accorde très bien avec l'expression hiératique אִשׁ «un» qui figure plus haut dans le sens de אִישׁתאנו «une fois, sans cesse» (T. 5, 56; 10, 1). Il y a lieu de penser que l'araméen אָסְפַּרְנָא (Esdras v, 9 *passim*) «vite, rapidement, promptement» est au fond identique au vocable assyrien.

Lignes 31—32. Je crois que le signe נא qui suit מארצי dans le verset hiératique est une corruption du signe רו qui doit être complété en רוכוס[מא «lie, attache»

Ligne 33. Le premier באר est visiblement du à une inadvertence, soit du copiste soit du scribe assyrien.

Ligne 34. A propos de נאן־אין־לאח־לאח־גי־איש [1] «qu'ils arrivent», il faut remarquer que le ג avait en assyrien le son du *ghain* (ע̄) arabe, à peu près comme le ג *raphé* des Hébreux [2]. Grâce à sa prononciation aspirée, le ג peut servir de complément au son ה.

Ligne 35. מִי est expliqué dans les syllabaires par קולו «voix», קאלו «crier», פארצו «proclamation, sentence»; comme participe, il signifie «dit, appelé, nommé». Sa parenté avec מו «nom» ne semble pas douteuse. זאך בי־לא בי כו «jusqu'à la fin» répond à l'expression démotique אנא פאר גימירישו, littéralement «jusqu'à la limite de sa totalité».

Le texte de la souscription générale sera donné plus loin, où je donnerai également le commentaire.

PS. Une nouvelle étude faite sur les textes expliqués jusqu'ici, m'a montré l'opportunité d'y introduire quelques améliorations, soit dans la transcription hébraïque, soit dans l'explication de certaines termes. Je crois nécessaire de les donner immédiatement ci-après, au lieu de les réserver à la fin du livre.

P. 7. Il est possible que le substantif נאראם soit formé de la racine רחם «aimer»; les mots נאמתארו מארו נאראם אן־אין־כית mot-à-mot: «Namtar enfant, amour de Bel» signifierait alors «Namtar enfant aimé de Bel». Ce titre conviendrait parfaitement au caractère sombre de cet homonyme du Baal phénicien qu'on cherchait souvent à fléchir par des sacrifices humains. Dans III R. 22, 19 la ville d'Ar-

1 Lisez ainsi dans T. 20, 34 au lieu נאן־אין־לאח־הי־איש.

2 Voyez mes Notes assyriologiques dans les Mémoires de la Société de Linguistique.

vient une souscription génerale de toute la série, recueillie par les soins du roi Assurbanipal.

8—9 Incantation.] , . . . fait sortir (?)
10 . . . . fait sortir (?)
56 . . . . ?
27—28 noue promptement deux fois le noeud des Sept ;
29—30 récite l'incantation d'Eridou ;
31—32 serre la tête du malade ;
33 l'Oudouk mauvais, l'Al mauvais sortiront dehors ;
34 l'Oudouk bienfaisant, le Šed bienfaisant arriveront.
35 Onzième tablette dite *les maux de tête* jusqu'à la fin.
37 Palais d'Assurbanipal, rois des légions, roi du pays d'Ašour,
39 qui a confiance en Assour et en Belit,
41 à qui Nabou et Tašmit] ont accordé une prompte conception
43 et doué d'une vue éclairée. La collection des livres
45 dont aucun de mes prédécesseurs n'avait entrepris
47 la tâche, par la force de Nabou, une quantité de documents de toute sorte,
49 je les ai fait copier sur des tablettes, imprimer et distribuer,
50 et pour que je puisse les voir et les lire, je les ai placés dans mon palais.
56 Ašour roi des dieux,
55 quiconque écrira son nom à la place du mien,
57 il le punira et détruira de la terre son nom et sa descendance.

Les fins de lignes que je n'ai pas données dans T. 20 sont: 11 ליש. 12 אי. 13 דו. 14 א. 15—16 אירחו = תי אור־דו «il approche». 17—18 אירחו = מו־און־נא־תי «il approche». 19—20 שי־מא־אן]סי = איפא]ליסמא «il voit». 21—22 שו־מי־תי = ליכימא «prends». 23—24 שו־]או־מי־תי = לי]קימא «prends». 25 נו . . .

La partie conservée de ce fragment n'a rien qui ne soit connu par les formules précédentes.

Lignes 8—9. Les signes épars איד כית זא־ני du verset démotique doivent peut-être se lire איתאצוני «il sort».

Ligne 26. Les quelques signes qui restent de ce verset ne donnent aucun sens acceptable.

Lignes è7-28. שיבארנא me parait être un adverbe formé d'un nom שוברו ou שופרו = שיפרו «action travail» (au propre «mission»[1])

1 Cf. héb. מְלָאכָה „travail" de éth. לאך „envoyer".

60, 61 un . . . en haut un fleuve impétueux, en bas un fleuve impétueux, sa véhémence ;
62 publiquement . . . ? mêle-le ;
63 avec ta main sacrée mêle-le ;
Col, IV, 1 . . . . à gauche ;
2 . . . . . attache ;
3 . . . . . enlève (?) ;
4 . . . . . à gauche ;
5 . . . . . sa place attache-le ;
6 le génie malfaisant] ne retournera plus à sa place ;
7 il (le malade)] sera remis [aux mains propices ee son dieu.

C'est une des rares formules qui devaient se réciter seulement en hiératique. Quant à la rédaction démotique, si elle a jamais existé, on l'a considérée comme tellement inutile qu'on ne s'est pas donné la peine de la publier. Cette circonstance, fort indifférente pour les scribes babyloniens qui connaissaient la valeur des combinaisons hiératiques par une tradition ininterrompue autant que par une longue pratique du système, nous enlève tout moyen de comprendre le texte, car, grâce à l'effrayante ambigüité des idéogrammes, jointe à l'imperfection originelle du système sacerdotal en ce qui concerne les pronoms et les modifications verbales, tout texte hiératique dont les éléments n'ont pas leurs valeurs déterminées par une version démotique restera toujours lettre close pour nous[1]. Ainsi de notre texte, bien que chaque signe pris à part soit parfaitement connu, nous ne pouvons comprendre que les groupes que nous avons pu contrôler à l'aide de textes assyriens. Cela ne suffit pas pour en donner une traduction quelque peu intelligible et, pour connaître le sens de l'ensemble, il faudra bien attendre jusqu'à plus ample informé. Une explication détaillée de cette pièce, nous semble inutile puisque les groupes intelligibles sont déjà connus.

Incantation VI (T. 20, 8—35).

Pièce en double rédaction : les trois premiéres lignes sont mutilées au commencement, des quinze suivantes il ne reste que quelques lettres à la fin. Depuis l. 36 à 35 le texte n'a pas beaucoup souffert. Les lignes 33 et 34 sont rédigées en hiératique. C'est aussi le cas de la ligne 35 qui constitue la souscription de la tablette, après laquelle

1 M. Oppert reconnaît lui-même qu'il est impossible de comprendre un texte sumérien qui n'est pas accompagné de sa traduction assyrienne (L'immortalité de l'âme chez les Chaldéens p. 26 note 1) sans s'apercevoir que la même impossibilité devait exister également pour les assyriens si, comme il croit, le sumérien était l'expression d'un idiome différent. Cette contradiction n'a pas échappé à M. Rénan qui s'en étonne à juste titre (J. As. Juillet 1875 p. 41).

Le nom du cuivre, בִּיבִּאשִׁי (au pluriel ?), se ramène au verbe בּמישׁ, כמס «serrer, cacher ; l'hébreu כֶּתֶם «or» vient aussi de כתם «cacher, couvrir». Son équivalent sacerdotal פּאר־בּא־מאשׁ se compose de בּא־מאשׁ, légère altération du terme démotique, et du déterminatif פאר «brillant, luisant». D'après les syllabaires, ce complexe se lit צא־באר, ce qui constitue encore une altération de l'autre nom du cuivre צִיפִּרוּ, צִיפּארוּ, צִיפִּירוּ que nous avons déjà comparé plus haut à l'arabe צפר «cuivre jaune».

Lignes 44—45. On sait déjà que l'hiératique שׁאק דאן, littéralement «chef fort», n'est en réalité qu'un déguisement orthographique du mot רישתאנו «premier-né, chef», ar. ריש, sém. ראשׁ «tête, chef». Son synonyme אשׁארידו vient de שׁרד ; cf. héb. שָׂרִיד «celui qui s'échappe le premier, réfugié, reste», conception qui fait aussi le fond de l'expression צִית לִיבִּי «ce qui sort du cœur» pour dire «enfant, fils».

En face du démotique פּיקידסומא «remets-le, confie-le», la rédaction hiératique présente : סו־נא אוּ־מי־ני־סי, mot-à-mot : «son corps donne».

Lignes 46,47—48, 49. שׁאלמוסו est pour שׁאלמותסו «sa paix, son bienêtre», racine שׁלם ; la forme régulière serait שׁאלמוסו, mais le *daguech* se perd très souvent en assyrien. L'équivalent hiératique, די־מא, se lit סילים־מא (syllabaires) et ce סילים n'est qu'une légère altération de la même racine שׁלם.

Incantation V (T. 19, 50—20, 10).

La formule est tout entière en hiératique. La ligne 56 contient les trois débuts de phrases habituels relatifs à la démarche de Maroudouk. Les sept dernières lignes sont mutilées au commencement. Le verset final semble identique à celui du morceau précédent.

50 Incantation. La tête baissée (?) . . . . ? il ne le connaît pas ;
51 . . . . ? comme (?) l'homme, il le couvre (?)
52 l'homme qui n'a pas de dieu . . . ?
53 l'image . . . ? ne . . ?
54 comme un serpent d'eau, un serpent d'eau, un serpent qui dresse (?) la tête subitement (?)
55 il ne repose (?) pas le jour (?), il ne repose (?) pas la nuit.
56 Maroudouk voit etc. ;
b ce que je sais, tu le sais etc.
c va, mon fils etc.
57 dans un champ vaste, un serpent . . ?
58 la nourriture de l'homme, . . . ?
59 la semence des champs . . ? dieu Adar, ta bouche ;

סובורו, ét. obl. סובורי, signifie sans aucun doute : «bétail» ; toutes les autres interprétations proposées jusqu'ici pour ce mot difficile doivent être définitivement abandonnées. Comparer l'araméen כובר «nourrir, soigner». La lecture כובורא du complexe hiératique équivalent est empruntée au terme démotique. Je reviendrai plus loin sur l'analyse de ce complexe.

Lignes 34—35. L'idéogramme תאנ qui rend ici le démotique פקד «remettre, confier», signifie d'habitude לאפאתו «tourner, retourner, remuer».

Lignes 36—37. ליליל, précatif de אלל «être pur et brillant», sém. הלל, voir p. 58.

Lignes 38—39. Le mot שיזבו est féminin, comme le prouve la forme féminine du déterminatif, שואתו. — A ליתאבּיב, précatif itaphal de נבב «briller» répond l'hiératique נאן־אין־איל־לא, dont le radical איל est abrégé du démotique אילו «le pur, le brillant».

Lignes 40—41. צארפי צורותו «argent (r. צרה) pur» (צזר, sém. צהר) est au pluriel ; le singulier serait aussi correct. Dans l'hébreu postérieur on rencontre de même le pluriel כספים. Le nom hiératique de l'argent, כו־פאר, signifiant littéralement «(métal) pur, brillant» ou «blanc» n'est en réalité qu'un déguisement orthographique de l'hiératique א־זא־לאנ, altération du démotique אשלאבו (r. שלך «retirer, arracher») «ouvrier en argenterie, orfèvre». En effet, le signe כו se compose des syllabes אוּ־זא fort peu différentes de א־זא et le signe פאר se lit aussi לאח = לאנ. Cet idéogramme se prononce כו־בא־באר pour כו־באר־באר (syllabaires) quand il est suivi de רא et א־זא־לאנ quand il a נא pour complément phonétique. Il ne semble pas qu'il y ait de lacune après ce mot.

רושו, hiér. מו בו «nom vaste», semble signifier «renommée, gloire». ליתאנביט vient de נבט «briller». Le changement de נאן = חי en חו dans l'hiératique חו־אומ־תא־צאב a été déterminé par le voisinage de la syllabe אומ.

Lignes 42—43. Le sujet du précatif ליכאשיש «(certes) coulera, se répandra (r. משש, héb. מסס «fondre, couler»)» est la gloire, רושו du verset précédent. L'hiératique ajoute אימ סו־אוב תא «dans un lieu de fusion». L'idéogramme סו־אוב est une légère altération de la racine assyro-sémitique זוב «couler» et rend ordinairaiment, outre le verbe משש, le verbe synonyme נסך «fondre, liquéfier», mais par un de ces jeux d'homophonie si recherchés des hiérogrammates babyloniens, il désigne encore les verbes analogues נשך «mordre» et נשק «baiser, embrasser». C'est un fait que je recommande tout particulièrement aux réflexions des accadistes.

et גאן־אִיב־תא־אן־זי־זי־אִי־נִי «certes, ils le chasseront». Au commencement du verset manque visiblement la préposition אִשׁ «de» répondant à l'hiératique תא, perdu dans la lacune.

III

Ligne 26—27. Je ne sais que faire des fragments de ce double verset, dont la transcription n'est nullement garantie. Le dernier débris כוּם se complète en אירכוּם[1], d'après l'hiératique בא־אן־סאר «il ou on a lié». Il s'agit vraisemblablement de l'opération du liage qu'on fait subir au malade avant de lui administrer le breuvage enchanté.

Lignes 28—29. חִימִיתוּ. ac. חִימִיתא est l'hébreu חֶמְאָה (orthographié aussi חֵמָה Job xixx, 6) «crème, beurre». L'hiératique ־נִי (נין־נא) a été expliqué à la page 16. A noter la préposition du datif: דישׁ = אנא devant l'accusatif; c'est une redondance tout araméenne. Cf. p. 34. Le beurre doit venir de troupeaux purs. תארבאצו, ét. obl. תארבאצי (r. רבץ «se coucher, s'accroupir»), hiér. תוּר, lecture empruntée à l'idéogramme תור que nous avons déjà souvent expliqué. On voit par T. 135,49 que les Babyloniens nourissaient des bestiaux consacrés aux dieux; nous reviendrons là-dessus à l'occasion. Notons le désaccord d'état dans la construction de nom et d'adjectif: תארבאצי אִילוּ, régie par אישׁתו; on s'attendrait à תארבאצי אִילִי.

אִיבְלוּנִי est contracté de אוּבִילוּנִי, 3e pers. pl. de l'aoriste paël de la racine אבל ou plutôt ובל «porter, apporter, emporter», héb. aram. יבל. L'hiératique מו־און־תום־מא[2] est au singulier, ce qui serait également possible en assyrien. La syllabe נִי se joint souvent à l'aoriste comme ן en hébreu mais sans produire une nuance aussi sensible que l'aoriste énergique arabe.

Lignes 30—31. Le nom ordinaire du lait, שִׁיזְבוּ, pourrait se transcrire aussi שִׁיסְבוּ ou שִׁיצְבוּ. Il est remarquable que les racines arabes שזב, שזף, שסב, שסף, שצב, שצף ont en commun l'idée de «maigre, desséché»; cela ferait croire que le mot assyrien désignait primitivement le lait écrémé, le petit lait[3]. La désignation du lait en hiératique est גא.

1 Dans T. 18, 27, lisez איר]כוּם au lieu de רו]כוּם.

2 Lisez ainsi dans T. 18, 28 et 30 au lieu de מו־און־צום־מא.

3 C'est aussi le sens propre de l'arabe לבן. On connait le dicton populaire: אלחליב ללאחבאב ואלראיב ללארבאב ואללבן ללאכלאב „le lait frais pour les amis, le lait caillé pour les parents, et le petit lait pour les chiens".

sémitique מנא, מני «compter, destiner, estimer» (cf. l'hébreu מְמֻנֶּה «préposé, chef»), se trouve dans I R. 23, 135: אַן־אַ־א מאנו «la, chef suprême» et son abréviation מאן est devenu un idéogramme de «roi». Quant à l'expression א־בא, dans laquelle on reconnait sans hésiter le titre honorifique אבא «père» dont l'usage s'est répandu même en dehors des pays sémitiques [1], elle figure souvent dans les textes cunéiformes. Une liste de dignitaires (II R. 31, 64—65) mentionne un Aba ou chef du pays d'Ašour (אבא כאת אשור־אא) et un Aba ou chef du pays d'Aram» (אבא מאת ארמאא). Dans III R. 46, n° 4, l. 27, et 86, le titre de אבא est porté par un archonte et par un signataire d'un contrat: ליםו דיש סי־מאן־כור דו אבא מאת «Archontat de Sin-sar-ouṣour, Aba de la région», שי דיש מו־אא די אבא «devant Souma, Aba». Comme on le voit, l'hiératique א־בא ne doit son assimilation avec l'interrogatif מאנו qu'à l'homophonie de ce dernier avec le substantif מאנו «chef, préposé». Cet exemple est d'autant plus intéressant qu'il rend évident que la formation des particules hiératiques repose sur les mêmes procédés que celle des noms.

Les verbes אינאסיח [2] et אושאתבא, le premier, second aoriste qal de נסח, le second, aoriste šaphel de תבא, ont en commun le sens de «arracher, enlever» et sont tous deux rendus en hiératique par זי־זי (voir p. 12). Le chœur céleste veut savoir les noms des dieux qui entreprennent de chasser le démon. La réponse suit immédiatement.

Ligne 21. L'idéogramme d'Ištarit, שור־דיש a ici le complément נא, le complexe se termine donc par un *n*; sera-t-il à lire נין?

Ligne 22. Je vois dans אין־כור־נין־מי, mot-à-mot probablement: «seigneur qui protége les maîtres des batailles» (? מי pour כי [3] ?), la désignation de Nergal, de préférence à Adar qui est également un dieu de guerre et fils de Bel. Cela me semble ressortir de l'épithète נון סאר־בי «seigneur de la mort» (Sur סאר־בי = סאר־באת voyez p. 9—10), qui ne convient qu'à Nergal, époux d'Allat, dame des enfers.

Lignes 24—25. . . . מותאל se complète aisément en מותאליכי = hiér. כור־חאל «périssable, mourant». Les fragments שאתבא . . et hiér. . . . גאן־איב־תא se restituent concurremment: . . לו אושתאבו

1 C'est l'origine de notre *abbé*.

2 Dans T. 18, 20 il faut lire אינא[ס]יח au lieu de אתא[נ]יר.

3 Il sera peut-être mieux de prendre מי dans le sens de „renommée, gloire".

«maison, demeure» et calquent ainsi le verbe démotique שׁכן «faire» dont le sens primitif est également «demeurer, habiter».

Lignes 13—16. L'hiératique (א-)אי־חי־לי(-א «maison de splendeur» (חי־לי = כוכבו T. 51, 19—20, 21) paraît rendre le démotique נוּחִי אולצו «gîte de joie (? אלץ = hébreu עלץ ?), tandis que le double groupe mutilé commençant par נאם, savoir נא . . . נאם נא תא־נאם־ני exprime le terme אולמאנוּשׁוּ qui me semble signifier «son palais». Je rapproche provisoirement אולמאנו de l'hébreu אַרמוֹן (une fois même: אַלְמוֹן. Isaïe xiii, 22) «palais». Le premier groupe, (א־)נאם־ני, peut signifier «hauteur, élévation».

Le complexe sacerdotal (בי־)לא־בי נו האר־נו qui correspond ici à מאמאן (pour מאן מאן, *quisquis*) «qui que ce soit», veut dire mot-à-mot: «homme non entièrement». — אושׁירידא «il fait descendre», šaphel de ארד, sém. ירד, ורד «descendre». Les méfaits du démon obligent Ištarit à descendre de la montagne sacrée pour protéger l'homme malade.

Lignes 17—18. J'incline à croire que le sujet du verbe אידהימא est Ištarit. La rédaction hiératique a de nouveau le pluriel כו־און־נא־תי־איש. — Le mot בינאתו, ét. constr. בינאת désigne probablement un lit fait de roseaux; cela semble résulter de l'équivalent hiératique נא־ני חו ני (איץ), mot-à-mot: «(bois) roseau (où) oiseau pose. Cf. aram. בינא «saule».

Ligne 19. Ce verset difficile, en ce qui concerne la partie démotique semble devoir se lire ainsi qu'il suit: (ou אמילו א איתימיד איתיזיז), littéralement: «l'homme qui mettra debout?». Je considère א comme une forme contractée du pronom interrogatif אאו «qui?». איתימיד ou איתיזיז est l'aoriste itaphal de אמד «être debout, se tenir ferme» (voir p. 77) ou de אזז, sém. עזז «être fort». Dans le verset hiératique, on recconnaît tout de suite l'idéogramme איש «mâle, fort»; שאק־מאל paraît répondre à אמילו «homme», mais que signifie זא אות? Peut être faut-il corriger זא en א, et y joindre le signe בא du commencement de la seconde moitié; on obtiendrait ainsi l'interrogatif hiératique א־בא «qui», équivalent habituel du démotique אאו.

Cette correction semble se corroborer par le parallélisme du verset suivant.

Ligne 20. Pour comprendre la raison de l'équivalence de מאנו et א־בא, il est nécessaire de se rappeler que ces expressions s'emploient aussi comme substantifs avec la signification commune de «chef, préposé». Le vocable démotique qui vient de la racine

l'homme libre, maître de force, sa force») parcequ'elle est d'un fréquent usage dans la rédaction hiératique. Sans inversion, cette dépendance d'état construit pourrait être exprimée, soit à la façon hébraïque איכוק אידלי ביל איטובי «la force de l'homme libre, maître de force», soit avec la redondance araméenne איטובישו שא אידלי ביל איטובי, mot-à-mot : «sa force de l'homme libre, maître de force».

איתאתי me semble être un aoriste itaphal du verbe נתא pour נטא «baisser, affaiblir»», héb. נטה «incliner, baisser» ; la signification est garantie par l'hiératique בי «mort, faible», voyez p. 58.

Lignes 9—10. Le mot ארדאתו, féminin de ארדו «esclave, serviteur» qui désigne au propre la servante, la femme secondaire, la concubine, en un mot celle qui est soumise à la femme légitime, אשאתו, est souvent pris dans le sens de femme en général sans la moindre nuance de mépris, témoin l'équivalent hiératique כי־איל qui veut dire littéralement «endroit pur» et auquel on peut comparer idéogramme de la mère, מאל־אן, «maison divine». Sur דאמיקתו, voyez p. 78.

איסא est contracté de אידסא, pour אידשא «sa force», au propre : «sa main»:

אותארא, second aoriste de תור «revenir» mais avec un sens actif «faire revenir». La forme אותאר figure déjà dans T. 2, 31, où lui répond l'hiératique און־נא, tandis qu'ici, il y a מו־און־שי־אין־נא־נא, mot-à-mot: «il (מו־און) la (שי־אין) fait revenir (נא־נא)». Le déterminatif שי enclavé entre le sujet et l'objet se trouve encore à la ligne 3 du morceau précédent dans le précatif נא־אין־שי־אין־נא־נא (dém. ליפאקיד) littéralement: «qu'il (נאן־אין, lu היאין) le (שי־אין) fasse revenir».

Lignes 11—12. אישאכנו, contracté de אישאכינו, est au singulier comme le prouve le verbe parallèle אושירידא du verset suivant. Néanmoins, la rédaction hiératique a le pluriel (מי־ני־אין־גאר־רי־איש). J'ai déjà dit plus haut que les idéogrammes du verbe «faire», מאל et גאר, viennent des types מאלו = ביתו et גארו (héb, גר) qui signifient

[1] La prétendue quatrième forme de accadien qui serait caractérisée par la préfixation des particules שן et שי (L. E. A. I, 1, p. 133—135) n'existe pas. Elle repose sur deux erreurs capitales: 1°, ces signes, lorsqu'ils précèdent un autre radical, sont de simples déterminatifs, non des particules modales. 2°, שי incorporé et suivi de אין n'est pas une modification de l'hiératique שן „main, don, bienfait", mais du démotique שי „lui". Voir l'introduction.

Cette formule tripartite se distingue des precédentes aussi bien par sa disposition que par le moyen employé pour chasser le démon. La première partie représente le démon comme un être puissant qui porte partout la destruction mais s'acharne tout particulièrement contre les hommes, sans égard à leur position ni à leur sexe et se loge dans leur corps pour mieux les tourmenter. Ces méfaits finissent par alarmer Ištarit la mère compatissante du genre humain, laquelle est obligée de quitter la montagne divine et son palais inaccessible et de se rendre auprès du malade pour lui rendre courage. La seconde partie contient une demande et une réponse du chœur des dieux qui veulent savoir lesquels d'entre eux seront chargés de combattre le terrible démon. Il leur est répondu que les divinités auxquelles incombe ce devoir sont Ištarit, Nergal (?) et Maroudouk. La troisième partie, enfin, fait connaitre le moyen de la guérison. Elle consiste en une incantation qu'on récite sur un mêlange de beurre et de lait très-pur et venant de bestiaux consacrés aux dieux. D'autres textes nous apprennent que cette boisson enchantée est absorbée par le malade. Celui-ci étant débarassé du démon qui le souillait et ayant acquis un haut degré de pureté est réintegré dans les mains de ses divinités gardiennes par l'intermédiaire du dieu Soleil qui, en sa qualité d'arbitre suprême, peut absoudre le pécheur repentant.

Lignes 5—6. Les expressions אש אן־אי — אש בי־תים «au ciel et sur la terre» veulent dire «en haut et en bas». Le participe ראבים «liant, attachant» paraît avoir ici le sens de «dominer, tyranniser, opprimer».

אינאסאח, second aoriste [1] du verbe נסח «arracher, renverser, bouleverser» (voir p. 33 et 65) ; le premier aoriste [1] est איסוח.

Lignes 7—8. A l'hiératique דון (abrégé de דונו «force»), synonyme de דאן, qui correspond au démotique אידלו (voir p. 12) «homme libre», on peut comparer le terme hébréo-araméen pour homme, גֶּבֶר, גַּבְרָא, גִּיבְרָא qui vient de la racine גבר «être fort».

Le mot אימוקו, ét. constr. אימוכי, quoique dérivé de la racine commune sémitique עמק, ne signifie pas «profondeur» mais «force, vigueur», hiér. איד (voir p. 17 et 38). Sur תוך, voyez p. 10. Notons l'inversion poëtique qui met le membre de phrase déterminant avant le nom déterminé (שא אידלי ביל אימוכי אימוכישו, littéralement: «de

1 Nous nommerons désormais ainsi les deux formes de l'aoriste que nous avons appelées jusqu'ici, aoriste et présent, cette dernière appellation étant trop précise pour la conception du temps dans les langues sémitiques. Pour nous conformer à l'usage des grammairiens, nous réservons le nom de prétérit à la forme verbale, assez rare en assyrien, dans laquelle les suffixes personnels sont postposés.

Ligne 3—5. ליפאקיד «il sera confié «précatif niphal de פקד «être chargé de quelque chose, soigner, protéger».

Incantation IV (T. 18, 5—19, 39).

Cette pièce, d'une conservation assez satisfaisante, présente une double rédaction complète. Aux lignes 19—23 le verset démotique est enclavé entre deux portions du verset sacerdotal. Le commencement et la fin sont indiqués par le signe אין «incantation».

I

5—6 Incantation. Le (démon) Mal-de-tête opprime en haut, ravage en bas ;
7—8 il affaiblit la force de l'homme libre vigoureux ;
9—10 il ne laisse pas revenir la force de la femme pure ;
11—12 il se loge dans le corps du malade ;
13, 14—15 la déesse Ištarit dont le palais, séjour de délice,
16 est inaccessible, il la fait descendre de la montagne ;
17—18 elle s'approche du lit de l'homme mourant.

II

Chœur des dieux.

19 Qui rétablira l'homme ?
20 Qui est-ce qui emportera (?), qui est-ce qui chassera (le démon) ?
21 C'est Ištarit, fille de Sin ;
22 c'est Nergal (?), fils de Bel ;
23 c'est Maroudouk, seigneur d'Eridou ;
24 ce sont eux qui le chasseront du corps de l'homme mourant.

III

26—27 . . . . . attache ;
28—28 on a apporté le beurre d'un troupeau pur ;
30—31 on a apporté la lait d'un bétail pur ;
32—33 sur le beurre sacré (qui vient) d'un troupeau pur, récite une incantation ;
34—35 l'homme, fils de son dieu, sera protégé ;
36—37 cet homme brillera comme le beurre ;
38—39 il sera éclatant de pureté comme le lait ;
40—41 sa gloire resplendira comme l'argent purifié ;
42—43 il reluira comme l'airain ;
44—45 confie-le au Soleil, le premier-né des dieux ;
46—47 le Soleil, confiera sa paix aux mains propices de son dieu. Incantation.

Lignes 48—48. L'hiératique הּאר־רא ליב = dém. דייש־אמילי «à l'homme» est évidemment une faute pour הּאר־רא תא comme T. 16, 27.

Lignes 50—51. Les idéogrammes אי כיון équivalent au démotique בית ליביתי «maison de briques»; cette expression me paraît désigner le tombeau où le cimetière. Faute de pierres, les Babyloniens enterraient leurs morts dans des compartiments faits avec des briques.

La lacune qui suit ne permet ni de reconnaître l'objet de la comparaison, ni de restituer le mot mutilé ביתאשו (?) . . .

ראכבאת est un participe féminin de רכב «monter», hiér. בו. — L'idéogramme רו rend ici le verbe איתאשיב, ittaphal de אשב, sém. ישב être assis, rester, demeurer»; pour les autres racines homophones, voyez plus loin.

Lignes 52—53. תור־רא est pour נאם־תור־רא, dém. טורצו «mal, maladie». — לו אובים ou לובים, second impératif de נכם, «couper, retrancher, briser», hiér. אפ.

Lignes 56—57. חו־לוח־חא «troubler» représente souvent la racine דלח, — לושאליט second impératif de שלט «dominer, dompter».

Lignes 66—67. אושוק, impératif de נשק «baiser, baisser»; l'équivalent hiératique רו sera expliqué plus loin.

Lignes 58—69. La colombe סומאתו est indiquée en hiératique par תו חו «oiseau qui revient ou rentre».

אפתו forme féminine de אבו (אפו) «creux, trou», signifie «nid, cellule. lucarne, fenêtre». Cf. aram. אפתא. Le mot-à-mot de l'hiératique לאל-(ou אפ) אב est «nid (= creux: אפ abrégé de אפו) — incliné ou suspendu». Sur לאל voyez p. 58.

Lignes 70—71. אריבו, ét. const. אריבי «corbeau», héb. עֹרֵב, aram. עוּרְבָא, ar. غراب. L'équivalent hiératique נאם-צאב signifiant au propre «multitude» (צאב, abrégé de צאבו, héb. צָבָא «armée, multitude») désigne à la fois le «corbeau» et la «sautrelle»; c'est le résultat de l'homophonie entre les mots אריבו «corbeau» et איריבו «sautrelle», héb. אַרְבֶּה, compliquée d'une fausse étymologie qui rattache ces mots à la racine רבא «se multiplier». Le caractère factice de la formation de ces phonèmes hiératiques saute tellement aux yeux que tout commentaire est inutile.

Col. III. Lignes 1—2. ליתאפראש «il s'envolera» précatif de l'ittaphal de פרש «s'envoler», idée que la rédaction hiératique rend par le signe תאל=רי «lever, élever».

צית, état constr. de ציתו «sortir», a pour racine אצא = sém. יצא ; c'est l'hébreu צֵאת.

איריבו «entrée, descente, coucher du soleil», héb. עֶרֶב. L'équivalent hiératique שׁו exprime surtout l'idée de «descente».

Lignes 35—36. La forme exacte du verbe mutilé . . אירָאשׁ est douteuse, l'hiératique הּאר-דו, littéralement «viscères-aller», semble indiquer l'idée de bruit.

Le verbe שׁאסו «crier, parler» est rendu par l'idéogramme די «annoncer» précédé du déterminatif כא «bouche».

Lignes 38—39. צִיהִירוּתוּ, ét. constr. צִיהִירוּתִי est le pluriel de צִיהִירוּ = צאחרו «jeune, petit»; c'est l'hébreu צָעִיר et l'arabe צְעִיר. L'hiératique תור-תור-לאל pour תור-לאל-תור-לאל offre le pluriel par redoublement de l'idéogramme תור «petit» suivi de לאל «faible».

La construction אנִי אילאך présente un manque d'accord, le nom étant au pluriel et le verbe au singulier. Le démon est censé soulever des vagues énormes, אגו ראבּוּתִי (l. 40), devant lesquelles les vagues ordinaires paraissent infiniment petites et passagères. Par cette image l'auteur veut probablement peindre à la fois la force du démon et la violence de la douleur qu'il cause.

Ligne 41. Maroudouk est désigné ici par le complexe hiératique (א־)בור־נון־סי «Antilope aux grandes cornes», épithète qui se rattache à celles que nous connaissons déjà (voir p. 78), tandis que la rédaction démotique le mentionne sous le tirte de ראפּשׁא אוזני «doué de vastes oreilles» c'est-à-dire «exauçant les prières des hommes», par opposition aux démons que la prière ne peut fléchir. Les deux doubles lignes qui suivent semblent être les paroles que Maroudouk se dit à lui-même comme pour motiver la mesure qu'il va prendre contre le démon.

Lignes 44—45. Les mots כִּיץ לִיבִּי «à qui on a arraché le cœur» expliqués plus haut (p. 64) semblent avoir ici le sens spécial de «fou, insensé» ; c'est l'hébreu חֲסַר־לֵב. La rédaction hiératique emploie ici l'idéogramme (גא־)כִּיר qui est formé de ליד־ליב, littéralement «naissance(?)-cœur».

Lignes 46—47. Le sens des idéogrammes לי־תאר est déterminé par T. 13, 9—10, où ils sont rendus par פאבידא «qui cure, commande, soigne, protége» etc. Comme substantif לי־תאר signifie probablement «avis, nouvelle». Je ne sais comment rétablir le verbe mutilé נאלישׁו . . . qui signifie «adresser la parole, répondre» comme le prouve le correspondant hiératique.

50—51 comme un . . . qui monte vers son . . . il reste sur lui;
52—53 aie pitié de lui ?], anéantis sa maladie!»
54—55 Son père Ia ?] lui répondit:
56—57 «Va mon fils Maroudouk ?] retranche [la maladie ?] qui le trouble

Lacune de huit lignes.

66—67 . . . . . . joins [derrière ?] lui;]
68—69 le (démon) Mal-de-tête [s'en ira ?] comme une colombe (qui s'en va) vers son nid;
70—71 comme un corbeau, [il s'en ira] vers le ciel;
Col. III, 1 comme un oiseau, il s'envolera vers les vastes espaces;
2 il (le malade), sera confié aux mains propices de son dieu».

Ce chant se compose en partie de formules connues. Le démon est représenté comme remplissant de ses hurlements la terre et la mer et les douleurs qu'il produit sont compareées à de grosses vagues. Le dieu Maroudouk reçoit la remarquable épithète de dieu «aux vastes oreilles» c'est-à-dire prompt à écouter les prières. Les lacunes nous empêchent de connaitre le remède indiqué par Ia. On voit par le verset final qu'après le départ du démon le patient est de nouveau confié aux mains de son dieu gardien qui doit le protéger contre le retour du génie malfaisant.

Lignes 29—30. Le mot דיאו doit être pris ici dans le sens propre de «serrement, oppression», L'expression מורוץ דארא parait signifier «mal de poitrine» mot-à-mot «mal des deux mammelles». Je prends דארא pour le duel de דארו «mammelle» cf. héb. דַּד. On lit dans II R. 16, 51—52*a*: נאקו שונוקא אודארא, ce qui signifie peut-être «la nourrisse allaite le nourrisson». L'équivalent hiératique offre l'idéogramme כא א = dém. מאשארו (II R. 27, 47—48*cf*) «fibres» (cf. ar. מסר «corde faite avec des filaments de palmier, fibres ligneuses») précédé de תיך, déterminatif du cou et du torse». La chaleur excessive de la tête cause une agitation pénible à la poitrine.

Lignes 31—32. Sur l'idéogramme (א-)א־מי «vague, onde», voyez plus haut à la page 10. La lecture א־גו que les gloses attribuent à cet idéogramme, vient de son équivalent démotique, אגו.

L'idée de «depuis», en démotique simplement אישתו «de», est rendue en hiératique: תא כו, phonème qui équivaut à une expression אנא אישתו «à de»; ces compositions de prépositions sont très-usitées en assyrien, exemples: אנא אילי «au dessus», אנא איתי «avec» etc. En hébreu, la préposition מִן «de» dans le sens de «depuis», se combinant avec ל «à», donne de même naissance à la forme לְמִן.

רישתו «premier-né», adjectif formé de רישתו (héb. ראשית) «commencement» (hiér. שאק = ריש) au moyen de la terminaison ו, l'hébreu י. Pour אפסו «océan» et son équivalent hiératique זו־אף, voyez p. 52. בונו figure souvent dans nos textes dans le sens d'image et de symbole, absolument comme בונאנו (p. 40) ; son correspondant hiératique תאך־תאך-לי est obscur. Pour דומוקו «pureté, faveur» voyez page 34.

כומא «à toi, tien» adjectif formé du suffixe de le 2e personne כא, de la terminaison ו que je viens de mentionner et de l'explétive מא. L'hiératique זא־אן־גאן montre le même procédé de formation, sauf l'explétive. Les autres personnes se complètent probablement comme suit: אומא «à moi», שומא «à lui», נומא «à nous» כונומא «à vous», שונומא «à eux».

Incantation III (T. 16, 27—18, 4).

La pièce tout entière est en double rédaction. Aux lignes 67, 40 et 41, le verset démotique est enclavé entre deux tronçons du verset sacerdotal. La seconde moitié de la formule est défigurée par des lacunes irrémédiables. Point d'invocation à la fin.

27—28 Incantation. Le (démon) Mal-de-tête s'empare de l'homme;
29—30 le serrement, le mal de poitrine s'empare de l'homme;
31—32 le (démon) Mal-de-tête accourt comme la vague;
33—34 le (démon) Mal-de-tête (accourt) depuis le lever du soleil jusqu'au coucher du soleil;
35—36 le (démon) Mal-de-tête gronde et hurle,
37 sur mer aussi bien que sur la vaste terre;
38—39 les petites vagues sont des vagues passagères;
40 les vagues à lui (au démon) sont des vagues énormes.
41 (Le dieu) aux vastes oreilles, seigneur d'Eridou [voit cela et dit dans son cœur:]
42—43 Le (démon) Mal-de-tête court comme un taureau;
44—45 «Le (démon) Mal-de-tête court comme un fou»!
46—47 Il s'approche de son père et lui adresse ces paroles (?)
48—49 «Mon père, le (démon) Mal-de-tête s'empare de cet homme;

ce dernier et אמאר־אוד de l'autre, comme aussi la vraie signification du nom de Maroudouk, qu'on a pu écrire: „Maroudouk . . tout local et très-secondaire (comment le sait-on ?) fut assimilé à l'accadien Silik-moulou-Khi (qui dispose (non!) le bien pour les hommes) . . . Mais jamais le texte primitif accadien des livres religieux ou magiques, non plus que les inscriptions les plus anciennes, n'établissent d'assimilation et de confusion entre Silik-moulou-Khi et Amar-Oudouki dont le nom accadien a produit la forme Maroudouk des documents sémitiques; l'assimilation n'apparaît que dans les versions assyriennes, notablement postérieures au texte accadien (L. D. B. A. p. 15). La prétention de savoir mieux l'accadien que les scribes assyriens n'est vraiment pas sérieuse.

ferme». En hiératique, cette idée est rendue par le phonème אוד־די «sortir» déterminé par פא «mémoire, mention».

Lignes 23—24. L'épouse d'Ia porte en hiératique pur le titre דאם גאל־נון־נא «souveraine grande (et) excellente». En style mixte, elle est désignée par דאם־בי־נא, phonogramme qui signifie «souveraine de vérité ou de fermeté». On ne connait pas encore la prononciation démotique de ce nom. La prononciation *Dauké* transmise par Damascius me fait croire que la forme assyrienne était Damkit, דאמכיתו «la pure, la propice», féminin de דאמקו «pur, propice (voir p. 34)» et que le complexe דאם־בי־נא est le résultat d'un rébus où l'on a pris la première syllabe דאם pour l'idéogramme de «souveraine, épouse» et rapproché la seconde syllabe כית du substantif כיתו «vérité, fermeté», féminin de כינו; de là, le phonème בי־נא.

לישתישיר précatif ištaphal de la racine commune sémitique אשר «diriger, commander, rendre propice». Son équivalent hiératique habituel est סי־די, phongramme formé du verbe שידו, שאאדו (ar. סיר) synonyme de אשר. Dans T. 148, 14 on lit: דיני דינא אלאכתי שידא «juge mon jugement, dirige ma marche», Ici le complexe סי־די est précédé du déterminatif פא.

Lignes 25—26. Du nouvel idéogramme de Maroudouk שיליך־אלים־נון(־נא) signifiant «vainqueur, antilope prodigieuse» nous connaissons déjà le premier élément (p. 69); le dernier élément נון veut dire «grand, prodigieux». Le signe que, d'après une glose, nous transcrivons אלים s'orthographie ניר־א־שי, littéralement «pied-eau-source» désignation métaphorique des antilopes (דיתאנו II R. 6, 7*cd*) que leurs courses rapides altère très-vite et oblige à rechercher les sources. Dans les hiéroglyphes égyptiens la soif est représentée par un veau debout auprès d'une source. La comparaison des dieux avec des antilopes est fort usitée dans la poésie assyrienne. Voir p. ex. T. 51, 19—20, d'où il résulte avec évidence que l'idéogramme ordinaire de Maroudouk, צור־אור (transcrit אמאר־אוד[1]), veut dire en réalité «antilope éclatante» et nullement «lumière du soleil» comme prétendent quelques assyriologues. On le voit, les deux phonogrammes complexes qui désignent le vainqueur des Oudouk (מאר־אודוכי, d'où l'orthographe hébraïque מראדך) ne sont que des variantes d'une même conception[2].

1 La transcription de צור־אור par *Amar-Outouki* (Lenormant) n'est pas prouvée, attendu que la glose *Outouki* (II R. 48, 34*a*) appartient à un autre signe. Si elle l'était, on devrait regarder *Amar-Outouki* comme un rébus sur le démotique *Mar-Oudouk* „seigneur ou vainqueur des Oudouk.

2 Ainsi tombent les spéculations de haute fantaisie que les accadistes ont fondées sur la soi-disante dualité des dieux babyloniens. C'est en méconnaissant le rapport primitif entre שיליך־האר־הי et שיליך־אלים־נון d'une part et entre

main, hiér. זי פא־ני, mot-à-mot peut-être «proéminence de pourtour». On pourrait croire que l'acception de «tronc» se cache aussi dans le sémitique נֶפֶשׁ, נפס au sens de pierre funéraire, en supposant que cette pierre représentait primitivement le tronc du défunt. Il faut cependant remarquer que dans l'hébreu postérieur, נפש désigne plutôt un monument couvert, sous lequel on peut se mettre à l'abri (נשרים ונפשות שיש בהן בית דירה, Erubin 53*a*), ce qui convient parfaitement au sens ordinaire du verbe נפש qui est «se reposer».

Ligne 12. Au tronc sont opposés les membres qui forment comme des appendices du corps, מישריתי, racine probable שרא = héb. סרח «traîner», Le sens de cet mot est indiqué avec évidence par l'hiératique איד שו ניר «main droite, main gauche, pieds».

רוכים, impératif du paël de רכם: «attache fortement». L'intensité de l'action exprimée par cette forme verbale n'est pas rendue dans la rédaction hiératique, laquelle offre simplement le qal כאר.

Lignes 13—14. Le lit ou gîte, אירשו, héb. עֶרֶשׂ, est indiqué par les idéogrammes (איץ־נא־דא(בית «bois de repos». Le verbe אשב sém. ישב «être assis» dans לישיבמא est rendu en hiératique par le signe ניגין qui signifie «assembler, réunir».

Lignes 15—16. L'hiératique מוח qui exprime l'idée de אילי «sur, dessus» est abrégé de מוחו «hauteur, élévation, le dessus»; la racine מחה «être grand, haut, élevé» a aussi produit l'adjectif מאחו «haut, élevé, grand, sublime» synonyme de צירו.

Lignes 17—18. Le sens de תארימאני תיניחתי nous échappe; la séparation même des mots est incertaine. On voit néanmoins par l'expression hiératique אים דו־בא qu'il s'agit de quelque chose (אי־ני «poussière ?) enlevée par le vent. Dans ליזיובא, on observe l'emploi du regime direct avec le sens du regime indirect: ליזיז פאנובא «il s'en ira devant toi». Cf, l'hébreu יְצָאוּנִי pour יָצְאוּ מִמֶּנִּי.

Lignes 19—20. Ici, il est au contraire question d'un objet qui descend en bas. Du nom de cet objet et de l'adjectif qui le déterminait, il ne reste que les fragments כותי . . אירי . . que nous ne savons comment restituer. S'agit-il de torrents? Les idéogrammes équivalents א־קיד פאל־אי־ני littéralement: «eaux de l'abime (?) qui passent» le feraient supposer.

Lignes 21—22. אמאתו «ordre» ét. constr. אמאת, vient de la racine אמא, sém. ומי «conjurer, adjurer»; l'équivalent hiératique בא «bouche» en exprime bien insuffisamment l'idée. לישתימאת, mieux לישתימאר, précatif ištaphal de la racine אמד, sém. עמד »être debout

Lignes 4—5. La devineresse, זינישתו פאריצתו[1], est désignée en hiératique par les idéogrammes ראך הו או דא גא־א, mot-à-mot «femme oiseau faisant déplacer», ce qui rappelle le phonème de la prophétie dont nous avons parlé à la page 51. L'oracle, expression de l'ordre immuable des dieux, se dit en assyrien פיריצתו (T. 98, 49). On connait maintenant quelques uns des oracles prononcés par des devineresses officielles sur la demande de personnages royaux (T. 198—200).

ליתציב est probablement une forme contractée de ליתאציב, précatif iphteal de la racine נצב «planter, fixer, placer»; toutes ces significations ont passé à son équivalent hiératique, סאר. Les mots אימנא et שומילא, héb. יָמִין et שְׂמֹאל, doivent s'entendre adverbialement «à droite, à gauche». L'idéogramme de la droite est איד זי־דא «main ferme» (Cf. p. 55); la gauche s'exprime par איד כאב(בו), voulant dire peut-être «main lourde» (כאב abrégé de כאבתו? Cf. p. 68).

ליזיב «qu'elle suive, qu'elle répète», précatif d'une racine אזף comparable à l'arabe וזף[2]; ce sens résulte de l'équivalent hiératique תאב que nous avons expliqué à la page 65:

La racine assyrienne כצר répond à l'hébreu קשר «lier». L'hiératique כא־סאר «bouche-lien» est un rébus sur le démotique כיצרו, ét. constr. כיציר «noeud, lien». Cf. p. 69.

Ligne 7. שיבאת est l'état construit de שיבתו ou שיפתו (racine אשב, אשף, d'où l'hébreu אַשָּׁף «charmeur»), Talmud. שיבתא «charme»[3]. L'hiératique שוב(נאם־) vient de la même racine. Ajoutons que la lecture possible, נאם־רו, conduit aux vocables רואתו et רוהו qui sont synonymes de שיבתו. L'incantation recommandée est rapportée à איר־חי, complexe qui signifie «ville bonne» mais qui, en réalité, déguise le nom de la ville d'Eridou, אירידו, située dans la basse Babylonie et célèbre par le grand et antique temple consacré à Ia et à Maroudouk. En effet, le signe חי a entre autres la valeur דו, laquelle est l'abréviation de דוג. L'orthographe hiératique pure, איר־חי־גא indique cette origine par l'adjonction du complément גא,

אידי, impératif de נדא, «jeter, poser», sém. נדה hiér. סי, abr. de סימו, sém. שים «poser».

Ligne 11. נאפישתו semble désigner ici le tronc du corps hu-

1 Lire ainsi dans T. 15, 5 au lieu de פאריישתו.

2 Ou bien faut-il penser plutôt à l'hébreu יסף = וסף „ajouter, répéter" et transcrire ליסיף?

3 Les commentateurs entendent sous ce mot une sorte de génie malfaisant.

9 entoure la tête du malade ;
10 entoure le cou du malade ;
11 entoure son tronc ;
12 serre ses membres,
13—14 (et) qu'il (le malade) s'asseoie sur son lit.
15—16 Asperge-le (alors) avec l'eau enchantée ;
17—18 (et) le Mal-de-tête, semblable à . . . . s'enfuira au ciel devant toi ;
19—20 semblable à . . . . il s'en ira vers la terre.
21—22 L'ordre d'Ia prévaudra !
23—24 Damqit aura le gouvernement !
25—26 O Maroudouk, fils aîné de l'Océan, l'image propice est à toi !

La perte de la première partie du poëme empêche de reconnaître le caractère de l'introduction. La seconde partie prescrit à peu près le même moyen que la précédente incantation ; on exige de plus, l'assistance d'une devineresse et l'aspersion avec de l'eau enchantée. Dans la troisième partie le départ du démon est représentée comme une victoire remportée par Ia et son épouse Damqit ; c'est que l'incantation à l'aide de laquelle on obtient ce résultat, tire son origine de la ville d'Eridou, dans la basse Babylonie, le siège principal et antique du culte d'Ia et de son fils Maroudouk. Une invocation à ce dernier dieu termine la formule.

Lignes 52—53. Je ne suis pas en état d'analyser le verset hiératique dont la lecture même n'est pas tout-à-fait certaine. Même incertitude pour quelques signes du verset démotique. Pour אידיש voy. p. 70. Les mots נוּשׁו לא נאטו, littéralément «sa hauteur ou fierté ne baissant pas» signifie peut-être «implacable, inexorable».

On ne peut rien tirer des lambeaux de phrases qui restent à la fin de cette colonne ; remarquons cependant la correspondance de l'hiératique און־דא־אן־גא־נא au démotique אינאשׁי «il enlève».

Col. II. Ligne 1. Il s'agit, semble-t-il, d'un enlèvement de troupeaux ; on connait l'idéogramme אוח mais nous ne saurions expliquer dans l'état actuel de nos connaissances ni l'à propos de cette image, ni l'emploi des trois א qui suivent ledit idéogramme.

אוד־מישאם, lu אומישאם, est un adverbe formé du substantif אומו, sém. יום «jour» : il signifie «chaque jour, tous les jours, journellement». Une formation analogue s'observe dans שאתישאם «chaque année, tous les ans, annuellement», de שאתו «an», héb. שָׁנָה, aram. שַׁתָּא.

אושתאבארי ištaphal de la racine ברר, apparentée à פרר, פרס, ברץ, פרץ (voir p. 53) «séparer». Son correspondant hiératique ני־ני doit se lire איל (syllabaires) r. אלא, sém. עלי «lever, enlever».

באישו «qui est dans le corps de l'homme». Dans le membre de phrase hiératique, le signe סו «corps» devait se trouver avant האר אורו-לו בית «(dans) le corps de l'homme». Peut-être n'y avait-il qu'un blanc après ce signe sans lacune. Pour la fin de la phrase, on observe que la version populaire a simplement ליתּאסיה «qu'il disparaisse, qu'il s'éfface» tandis que la version sacerdotale offre א כים גאן-אים-מא-רא-אן-זו-זי «qu'il disparaisse comme l'eau».

Lignes 49—50. Dans le verset démotique il y avait peut-être כימא א]ילתי «comme une feuille (אילתו serait l'équivalent de l'hébreu עָלֶה)», ou bien כימא ג]ילתי «comme un fétu, une paille»: comparer l'araméen נְלָא, נילא. Ce dernier rapprochement me paraît plus vraisemblable. L'équivalent hiératique a disparu dans la lacune.

שארו «vent, ouragan» est rendu ici par le phonogramme אים-רי-א «vent soulevé». Au verbe אובלא (pour אובילא), aoriste paël de אבל, ובל «emmener, emporter» répond l'hiératique שו. Il ne semble pas qu'il manque rien après le signe כים.

Incantation II (T. 15, 52—16, 26).

Les vingt premières lignes sont en grande partie détruites; le reste, en double rédaction, est assez bien conservé. Aux lignes 2, 3, 8, 9, 10, 11 12 la phrase démotique est insérée au milieu de la phrase sacerdotale qu'elle coupe en deux. La ligne 2 renferme les mêmes commencements de versets hiératiques qu'on a remarqués dans l'incantation qui précède. Cette pièce manque à la fois de refrain et de souscription.

52—53 Le (démon) Mal-de-tête . . . . pays, seul, inexorable,
54—55 . . . . . . s'empare de l'homme.

Manquent 10 lignes

66—67 . . . . . n'enlève pas.

Manquent 4 lignes

Col. II, 1 . . . . tous les jours, il enlève (?) des troupeaux (?).
2 Le dieu Maroudouk voit etc.
a. Ce que je sais etc.
b. Va mon fils etc.
3 Prends la laine d'une jeune brebis intacte;
4—5 qu'une devineresse l'attache à droite, qu'elle fasse de même à gauche.
6—7 Noue deux fois le noeud des Sept;
8 récite l'incantation d'Eridou;

la peau sert à fabriquer les outres à lait, comme il ressort de T. 135, 52, 53. Ce trait exclut le gros bétail et plus encore les grands pachydermes comme la chamelle. La forme אוניבי nous laisse l'embarras du choix entre les racines אנק, ינק, חנך et d'autres encore.

La jeune femelle doit être לא פיתיתי «intacte» mot-à-mot «non ouverte». L'édition anglaise porte לא צאבתיתי, ma correction repose sur T. 135, 53. La rédaction hiératique emploie la tournure אוש נו זו «qui ne connaît pas de mâle (אוש abr. de אושו «membre viril» et par synecdoque «mâle, serviteur»).»

Ligne 45. קאקאדי מארצי est une négligence pour קאקאד מארצי, hiér. שאק האר תו־רא כית «la tête du malade». — רוכוס impératif qal de רכס «lier, attacher», hiér. סאר.

Ligne 46. בישאדו, ét. constr. בישאר, signifie «cou» (éth. כסאד) et par extension, «encolure, bord, rive». Le verbe כשד signifie tantôt «aborder, entrer», tantôt «entrer en possession, acquérir, conquérir, prendre, posséder». De là, les substantifs כישודו «possession, avoir, bien» et כישיתו (pour כישידתו) «acquisition», ar. כַשֶׁד «gain», כַאשֶׁד «gagnant». Il est probable que l'ethnique כַּשְׂדִים «Chaldéens» veut dire au propre : «riverains (de l'Euphrate)». Le nom national des Hébreux, עִבְרִים, formé de l'expression géographique עֵבֶר הַנָּהָר «côté ou rive du fleuve [1]», n'est peut-être qu'un simple synonyme de כַּשְׂדִים. Cette explication résoudrait d'une façon naturelle toutes les difficultés auxquelles le nom hébreu a donné lieu jusqu'ici.

La signification de l'impératif écrit רוסומא est certaine, grâce à l'hiératique או־מי־ני־סאר «attache, lie». Mais faut-il en conclure que la signe סו se prononce aussi כוס et lire le verbe en question רוכוסכא, parallèlement à la forme רוכוסמא du vers précédent ? Je n'ose l'affirmer pour le moment, attendu que nos textes présentent plusieurs fois un substantif רוסו dans le sens probable de «lien». Notez surtout dans T. 182, 12—14 le parallélisme des mots רוסי, רוחי et ביציר, dont le dernier signifie certainement «lien».

Lignes 47—48. La lacune des commencements de lignes se rétablit facilement : hiér. שאק־גיג, dém. מורוץ קאקאדי «le mal de tête». La restitution du membre de phrase qui suit n'est pas aisée. On lirait volontiers dans le vers démotique שא איש סו [אמי]לי

1 Sur le sens de cette expression, voir mes Mélanges d'Epigraphie et d'Archéologie sémitiques p. 72 suiv.

aurore», répond la périphrase hiératique איד־תיך זי־גא mot-à-mot «près de la voûte (céleste) apparaissant». Cette correspondence est aussi donnée dans II R. 27, 12*cf.* Le mot לאם qui suit et qui n'a pas de correspondant hiératique, semble être un synonyme de שירו et signifier «matin». Ce sens convient parfaitement dans le passage suivant: איש II אור־מי לאם (var. לאאם) אן שא־מאש נאפאחי כים אן־אים שא מוח־שונו אשגום (ou ריר־צי) ניר־פאל (Norris 685) «Pendant deux jours dans la matinée, au lever du soleil, je les assaillis comme un orage».

Ligne 40. מאנזאזו, ét. constr. מאנזאזי «endroit où l'on se tient (= hier. כי־דו־בא), gite, place» vient de נזז «se tenir debout». Le verbe qui doit répondre à l'hiératique אר־מי־ני־בו «étends» ou «répands» présente dans la lithographie anglaise les syllabes שא־שו־שו. En prenant les deux premières syllabes pour l'idéogramme habituel de אידירו (voir p. 39), on obtient la forme אידירשו «entoure-le» ou peut-être «retourne-le, verse-le».

Ligne 41. L'hiératique אר־מי־תי précédé de קאת=שו «main», revient dans la ligne suivante, où lui correspond le démotique ליכימא «prends», impératif de לאקו, héb. לקח «prendre». La restitution dans la phrase vulgaire de מא . . . en ליכי[מא s'impose donc d'elle-même. Le mot כורום בא qui précède, constituant le régime du verbe «prendre» et représenté par le signe 399 que la glose adjacente ordonne de lire אנא [1], est certainement défectueux. Je suppose כורוםו, forme contractée pour כורכישו «ses fibres», ar. שרש, ou bien «ses racines», hébreu שרש. Remarquons cependant que le mot usuel pour «racine» est שוריש avec deux chuintantes (T. 32, 55).

Ligne 42—43. שארתו, ét. constr. שאראת signifie en assyrien non «cheveu» comme le sémitique שער, mais «laine, poil et charpie». Son idéogramme est סיך, abrégé probablement de סיבתו «couverture» r. סכך. Cette signifiation résulte de T. 33, 28—35, 38—45, 48. Le cheveu ou la chevelure se dit en assyrien פארסיגו ou בארסיגו (Déluge, Col. V, 26) r. פסג.

אניבו ét. constr. אוניבי, hiér. צו באר, semble désigner une jeune femelle du menu bétail, une jeune brebis ou une jeune chèvre, avec

1 אנא se rattache vraisemblablement au signe אן, dans le sens particulier de שובולתום ou שי אנתום שא (II R. 29, 70,71 *ab*) „épi de blé".

texte oblige encore à prendre ce verbe, ainsi que son équivalent sacerdotal פאר, dans le sens actif de «faire sortir, cueillir;» ceci soulève de sérieuses difficultés, mais je n'ai rien de mieux à proposer [1].

Lignes 34—35. En assyrien la particule de comparaison כימא détermine les verbes et prend alors le sens de «aussitôt que, lorsque, quand». En hébreu כְּ détermine tout au plus l'infinitif; devant les verbes définis on emploie כַּאֲשֶׁר = aram. כַּד (pour כַּר). Devant l'impératif כימא, a le sens de «et, aussi»; nous en avons un exemple dans le verset suivant. Le système hiératique emploie invariablement l'idéogramme כים et n'a aucun égard aux variations du sens, nouvelle preuve de sa dépendance absolue de l'assyrien.

L'idéogramme שא־מאש, formé de שאמשו, ne s'emploie que dans le style mixte. L'idéogramme proprement hiératique, אן־פאר, a déjà été expliqué à la page 23.

איריבי, présent qal de ארב «entrer»; le prétérit est אירוב. Le soleil rentre chez lui tous les soirs; sa demeure nocturne se trouve dans la barque qui navigue sur l'océan de la lune (Voir page 22—23).

כותימא «couvre» se compose de כותים, impératif paël de כאתאמו «couvrir» et de l'explétive מא. En assyrien le verbe «couvrir» régit deux accusatifs, celui de l'objet qu'on couvre et celui de l'objet avec lequel on couvre, de là, la construction צובאתא קאקאדכא כותימא, mot-à-mot: (avec) un mouchoir (turban ?) ta tête couvre». צובאתו, acc. צובאתא (r. צבת «prendre») désigne toute espèce de vêtement et de coiffure ou de voile. Pour son équivalent hiératique כו et sa triple significaton de «flamme» de «demeure» et de «vêtement» voy. p. 13 et 39.

כימא est ici un adverbe de temps: «et en même temps, et aussi».

איצירמא est composé de איציר, impératif de la racine אצר = sém. עצר «retenir, enfermer, serrer» et de l'explétive מא. En hiératique, le verbe dont il s'agit est rendu par l'idéogramme de l'anneau et des viscères, האר (abrégé de הארו «trou, creux»). L'explétive est exprimée par la conjonction או préposée; c'est que la particule מא, prononcée peut-être וא, sert souvent de conjonction, surtout dans la langue populaire des dépêches officielles (IV R. 54, n° 1, l. 9, 22, 24, 25, 27, 28, 30 etc.).

Lignes 38—39. A שירו, ét. obl. שירי, l'hébreu שַׁחַר «aube»,

1 Après un nouvel examen, je pense que אצו est tout de même un participe déterminant la plante, mais qu'il faut suppléer le verbe „être". La traduction exacte de ce verset est donc: „(il est) un . . . qui pousse isolé dans le désert".

prime l'idée de «regarder», en démotique איפאלים, niphal de פלם.

Sur le pronom hiératique מאל־אי voyez l'introduction. L'impératif «va» est rendu cryptographiquement par דו־נא = גיז־נא ou גי־נא, car le signe דו se lit aussi גי. Remarquons seulement que cette valeur rend compte de la forme כי־אין־דו «terre», sur laquelle nous avons laissé planer un doute à la page 9. כי־אין־דו cache le phonogramme habituel כי־אין־גי = dém. מאתו «pays plat traversé de ruisseaux», mot-à-mot: «terre (כי) aux courants d'eau (אין־גי, déformé de איבי, pl. de איבו, syr. אִיְנָא, éth. אִיְנ «courant d'eau, lac, étang»)

Le groupe כי־אין־גי a une fonction spéciale, c'est de désigner la basse Babylonie qui était traversée de nombreux canaux et appellé habituellement מאת שומירים «pays des courants d'eau»[1]. C'est la partie la plus fertile de la Babylonie et elle est mentionnée dans le Talmud sous le nom de חביל ימא «contrée des courants d'eau». La haute Babylonie, moins riche en terres alluviales et par conséquent moins fertile, portait le nom de מאת אכארים «pays d'Accad», soit à cause de la dureté de son terrain (cf. ar. אכד), soit d'après la ville du même nom (héb. אַכַּד). Le nom d'Accad est devenu dans la suite l'appellation de la Babylonie tout entière[2].

Ligne 32—33 Nous ne pouvons pas analyser le groupe hiératique חול תי ביל־לא, employé en commun dans les deux rédactions. Je crois qu'il s'agit d'une plante; cela me semble ressortir du terme אגאר = hiér. אן «champ». La plante recherchée se trouvait isolée (אידישישו est formé du suffixe שו et de l'adverbe אידיש, lequel vient de אידו = איחדו «seul, unique») dans le désert (צירי, hiér. אגּ זין־נא אן־נא דין־נא. Voir aux lignes 1—2).

Si l'on prend le mot אצו pour le participe de אצא «sortir», se rapportant à la plante, la phrase entière reste sans verbe et l'on ne sait plus ce qu'il faut faire avec la plante. Je ne vois pas d'autre moyen pour obtenir un sens raisonnable que de considérer אצו comme un impératif formé sur le modèle de אכול «mange», אמור «vois» et de quelques autres verbes qui ont un aleph pour première radicale bien que la première radicale de אצא soit en réalité un ו. Le con-

1 Le sens de „courant d'eau" pour שמר résulte avec certitude de II R. 38, 21—25, où le terme שאמוראתו est donné comme synonyme de מיחו et אבובו.

2 Je ne sais comment les assyriologues sont parvenus à changer ces divisions territoriales en désignations ethniques et linguistiques. Sans ce malencontreux quiproquo, la question de savoir si la prétendue langue non sémitique de Babylonie doit s'appeler accadienne ou sumérienne, n'aurait jamis été posée et l'assyriologie aurait quelques milliers de pages de moins à jeter au panier.

chement superficiel de mots homophones qui n'ont l'un avec l'autre aucun rapport, étymologique. Voilà un fait qui est de nature, ce me semble, à convaincre les plus difficiles.

A נאמירו f. נאבירתו «complet, parfait, entier» de גמר «terminer parachever» correspond à l'hiératique בי־לא, prononcé תיל־לא. Notons une divergence apparente entre les deux rédactions au sujet de la place du suffixe possessif. Dans le démotique איתאשו נאמירתו, le suffixe se joint au premier terme, tandis que dans le correspondant hiératique שי־אום בי־לא בי il se joint au second. J'ai dit que la divergence n'était qu'apparente, attendu que cette construction, quoique rare, n'en est pas moins correcte en assyrien, par exemple אום דאמיקתישו (T. 68. 48) «sa tablette pure» ou «propice». Dans ce cas, l'adjectif est envisagé comme un nom.

מארכאסו est pour מארכאסשו, de מארכאסו «lien» r. רכם. L'équivalent hiératique כא־סאר est un déguisement du démotique כיציר ét. abs. כיצרו, qui signifie également «lien». Cf. la forme cryptographique צא־באר qui vient de ציפרו [1], ét, const. ציפיר «cuivre» ar. צִפְר.

Ligne 30, Cette ligne contient le début de trois versets hiératiques qui se trouvent dans presque toutes les formules analogues à notre poëme. Je les ai restitués en les simplifiant et dans la traduction seulement, d'après T. 30, 16—31, 32. Ils disent comment le dieu Maroudouk, s'appitoyant sur le sort du malade, va demander à son père Ia, ce qu'il faut faire pour le guérir. Après un échange de compliments entre le père et ls fils, le dieu de l'océan lui indique un moyen efficace pour chasser le démon. Je me borne pour le moment à expliquer les quelques idéogrammes nouveaux qui figurent sur cette ligne.

La désignation hiératique de Maroudouk, שילך־האר־חי ou plus analytiquement: איר־שי־האר־חי, a pour premier élément le complexe איר־שי, lu שילך et expliqué par שא נאבורו «qui vainc, vainqueur» [2] le second élément האר־חי signifie littéralement: «homme bon». Cette appellation lui est évidemment donnée par allusion aux combats que le dieu livre aux Oudouk en faveur des malades.

שי «œil» combiné avec סי (abrégé de סימו, sém. שים «poser») ex-

1 Forme secondaire סיפירו (syllabaires).

2 Le féminin שא נאבוראת se trouve dans II R. 57, 14c. On y lit שא VII נאבוראת אן „qui vainc les dieus Sept“. La traduction de שילך par „qui dispose“ (Lenormant) ne peut pas se justifier.

cette étymologie est confirmée par II R. 36, *3ab*, où שאק־גיג correspond à דיהו. Il en résulte en même temps que l'élément שאק dans שאק־גיג joue le rôle d'un simple déterminatif[1].

אימבארו (pour איבארו), ét. constr. אימבארי «tourbillon, orage» se rattache au sémitique עפר, עבר, עבר «poussière» et tout particulièrement à l'arabe עבאר «tourbillon de poussière»; l'équivalent hiératique, אים־באב, signifie au propre «vent lourd, chargé». באב, avec complément באב־רא, est l'altération de באבתו, hébreu כבד «lourd, chargé».

אלאבתו «marche, allure, pas, chemin» (r. הלך אלך) est rendu en hiératique par א־דו, expression identique avec le démotique ארו (r. ארא, sém. עדה «marcher») qui signifie «pas, fois» (voy. p. 50). Suivant une glose, א־דו se lit א־רא; cette lecture vient du verbe assyrien ארו, אארו qui signifie également «aller, marcher» et auquel il faut rattacher désormais l'adjectif לא ארי dont le vrai sens est «impraticable». Cf. ar. עאר (עיר) «errer çà et là»[2].

כאנמא «qui que ce soit» se compose de כאנו «qui» et de l'explétive מא; la paraphrase hiératique équivalente, חאר נא־מי, signifie mot-à-mot «homme-possession»; נא־מי vient du mot נאמו dont il a été question un peu plus haut.

Lignes 29—30. L'idée de «force» qui réside dans le mot איתו (pour אידתו) est certainement due à son type primitif אידו qui, en assyrien comme en hébreu, signifie à la fois «main» et «force». L'équivalent hiératique שי־אום dont le sens de «appui, force» est connu par d'autres passages, représente presque sans altération le nom démotique du blé, שיאום. Cette énigme cryptographique s'explique aisément quand on sait que le blé se dit encore en assyrien איתו pour איטתו, héb. aram. חטה, חטתה, arabe חנטה. Il y a donc un rappro-

1 M. Delitzch, suivi par M. Lenormant, voit à tort dans דיאו qu'il lit טיאו la désignation de la folie. La description poétique qu'on vient de lire ne peut s'appliquer qu'à une affection douloureuse qui peut devenir mortelle, ce qui est le cas des céphalalgies si fréquentes dans les pays chauds. Il est à peine besoin de remarquer qu'il n'y a dans le poëme nulle trace de maux extérieurs, d'ulcération du front par exemple; l'opinion contraire (Lenormant) repose sur la fausse traduction de l'idéogramme סא par „ulcère".

2 L'identification de ארי avec לא אמארי que nous avons supposé aux pages 10 et 42 n'est plus admissible. Voir les intéressantes remarques de M. Stanislas Guyard dans le Journal Asiatique de mai–juin 1879, p. 436.

11 de l'incantation qui suit. Il exprime souvent le pronom réfléchi «soi, se, même» au lieu de l'expression usuelle ראמאני.

איתאכאל présent iphtaal de אכל «manger, dévorer, consumer», La rédaction hiératique fait précéder le phonogramme de «manger» כא־נאר (voir p. 26) du déterminatif אור «animal carnassier». Ce procédé pour fortifier le sens d'un verbe, impraticable dans un idiome réel, fait bien ressortir le caractère factice de la rédaction sacerdotale. La lecture כו de l'idéogramme en question nous fournit une autre preuve de ce fait, car כו, abrégé de כוכו (héb. כוה), signifie au propre «brûler, consumer»; c'est que le sémitique אכל «manger, consommer» s'applique aussi au feu en prenant la nuance de «brûler, consumer»[1].

Les mots איתי כותי ne signifient pas «avec les morts», mais «avec la mort»; cela résulte de l'hiératique כי נאם־כי. On sait que l'idéogramme נאם ou נא (abrégé de נאמו «produit», ar. נבא) forme des noms abstraits. La locution איתי כותי ראכים «il est lié avec la mort»[2] signifie «il est lié avec les liens de la mort», autrement dit: «il est près de mourir». Au sujet de ראכים, il est intéressant de remarquer que l'assyrien semble employer le participe פאעיל indifféremment avec le sens actif et passif suivant l'occasion; du moins, je ne connais jusqu'ici aucune forme qui corresponde au participe passif des langues congénères.

Lignes 27—28. L'hiératique שאק גיג (= dém. מורוץ קאקאדי) nous apprend que son équivalent démotique דיאו est un autre nom du mal de tête et du démon qui le personnifie. Pour l'étymologie, le mot דיאו nous laisse l'embarras du choix parmi les racines hébréo-arabes דאי «planer», דהי «survenir (un malheur)», דיח «pousser», דען «pousser», דוע «ravager, anéantir» d'où דועה «épidémie, fléau», sans compter quelques racines à lettre faible initiale qui se prêteraient aussi à à un rapprochement. L'ambigüité grandit encore par la possibilité de lire טיאו et de comparer la racine hébreo-araméenne טעי «errer». Heureusement le membre de phrase דיאו שא שאק־דושו = hiér. שאק־גיג נא שאק־מאל qu'on lit T. 109, 21—22 nous montre que le seul rapprochement exact est celui de דחא «serrement, souffrance, douleur», et

1 Notons à titre de curiosité que M. Lenormant (Transactions of the society of biblical archaeology Vol. VI, p. 192—193) compare כו aux verbes qui signifient „manger" dans quatorze idiomes turco-finnois et mandjou, verbes dont pas un seul n'a ni la consonne *k* ni la voyelle *ou*!

2 Dans la traduction p. 54, l. 25—26, lisez: „il est lié avec (les liens de) la mort" au lieu de „il se rattache aux morts".

que le suffixe de שׁוּ-מישׁ-II-שׁי ne se rapporte pas à l'onagre mais au malade. שא האמרא est donc un adjectif formé comme שא הולתים (p. 29) «mauvais» (mot-à-mot «de mal») et dont le sens de «étendu» est déterminé par le phonogramme בּי-בּי-דא = (בו-בו-(דא (prononcé ניד-ניד-דא. Voir aux pages 43—44). Le poëte compare la victime du démon à un onagre agonisant, étendu comme une masse inerte et dont les yeux se couvrent des ténèbres de la mort. האמרו, accusatif האמרא, rappelle l'hébreu חמר «tas, monceau» et l'araméen חמרא «tas, décombres, ruine».

אובו, pl. אופי pour אובי «ténèbres» vient de אוב, sém. עוב «être couvert d'un épais nuage, s'obscurcir», racine à laquelle se rapporte probablement aussi le mot אוביתים[1] dont il a été question à la page 39. En hiératique l'idée de «ténèbres» s'exprime entre autres par le signe דיר, dont la lecture est due à l'abréviation de son nom démotique דירינו = ar. דַרְקָא «nuage». Le א de מאלא «pleins» est la désinence du duel, amené par le duel du substantif II-שי = אינא (héb. עֵינַיִם) «(deux) yeux». Notons que le duel ne s'emploie en assyrien que pour les objets doubles par leur nature, principalement pour les membres doubles tels que les yeux, les mains et les pieds, et que souvent, même en ces cas, il est remplacé par le pluriel. Idéographiquement le duel, s'indique par le chiffre II auquel se joint souvent le signe מיש, indice ordinaire du pluriel.

Lignes 25—26. איתי «en, dans, avec» est pour אידתי cas obl. de איתו = אידתו, féminin de אידו «main, endroit», héb. יָד, éth. אֶד. Le système hiératique se conforme autant que possible à l'étymologie en rendant d'habitude איתי par כי תא «dans l'endroit». Notons cependant qu'un seul de ces idéogrammes suffit parfaitement; dans notre membre de phrase c'est תא qui est employé, tandis que dans le suivant on trouve כי. Comme on voit, le איתי assyrien n'a étymologiquement rien de commun avec l'hébreu אֵת «avec», lequel est contracté de la forme אנת, qu'on rencontre en éthiopien.

L'assyrien נאפישתו qui répond au sémitique נֶפֶשׁ, נפס «âme, substance, essence», au propre «souffle» (ar. נפס), ne s'emploie à ma connaissance que dans un sens matériel. Voyez plus loin à la ligne

[1] Il est vrai que ce mot peut aussi se lire ארבותום; l'accusatif, ארבותא, se trouve dans Sm. Sen. 48, 15 et semble signifier „ténèbres, obscurité", r. עָרַב ou עָרַף.

איתאנאבראנא «se tord», iphtaneal de ברר «tourner, faire un mouvement tournant», ar. كر «revenir sur ses pas.» Le correspondant hiératique נור־נור est déjà connu (voir p. 41).

Lignes 19—20: L'idéogramme זי, représentant la dernière réduction du démotique זיקו, זינו «vent, ouragan», exprime ici l'idée de «emporter, enlever», en démotique נאסאחו, aram. נסח, ar. نسح. La forme נאכחו semble avoir un sens passif. Pour le quadrilitère פלכת et son équivalent sacerdotal פאל, voyez p. 11.

Lignes 21—22. נאדו «large, vaste, grand» me semble répondre à l'arabe ندّ «élargir, dilater, donner de l'ampleur»; cf. héb. נדה «disperser». Pour le phonogramme גיד־דא écrit בו־דא, voy. p. 60.

איתתאמאר ou אותתאמאר, iphtaal de חמר «se crisper, se contracter, se resserrer», signification que le verbe חמר a aussi dans l'hébreu postérieur: נפלה לאור ונחמרו בני מעיה (Houlin 56.) «elle est tombée dans le feu et ses intestins se sont crispés ou contractés (par la chaleur)». Cf. ar. حمّور «feu couvant». La rédaction hiératique exprime ce verbe par l'idéogramme תאב, abrégé de תאבו (pour תאבאו) «associé, compagnon inséparable», r. תבא, ar. تبع «suivre»; c'est une autre façon de rendre l'idée primitive de «resserrer, contracter».

Lignes 23—24. בורימו, ét. constr. בורימי «onagre», héb. פרא, ar. فرا, est rendu en hiératique פאם זין־נא «âne du désert, âne sauvage». Je crois que le מ du vocable assyrien est radical, et je le rattache à la racine ברם dont l'acception primitive de «tresser, tordre, tortiller» (arabe) aboutit à celle de «rayer, bigarrer». Il importe de remarquer que la racine פסם, type de פאם, idéogramme de l'âne et ensuite des gros pachydermes, a suivi une marche analogue en assyrien même. On lit dans T. 69, 29: נארבאבתי שואתי אופאסאסומא חוראצא רושא «on entourera ce char de tresses d'or battu (?)». L'acception de «rayure» ou de bigarrure» s'observe dans le nom d'oiseau פאספאסו «faisan ou paon» (Del. As. St. p. 105). Ces coïncidences remarquables prouvent d'une façon absolue l'origine assyrienne de l'idéogramme פאם.

De prime abord on est tenté de réunir שא האמרא à שי־מיש־II־שי et de traduire: «(comme l'onagre) aux yeux rouges» (mot-à-mot: que rouges (r. חמר) ses deux yeux)», mais, outre la difficulte d'y rattacher les mots אופי כאלא qui viennent après, la rédaction hiératique qui place la particule comparative כים avant שי־נא nous avertit

כימא אוד־מי (prononcé : כימא אומי), mot à mot «comme le jour» est une locution adverbiale qui signifie «à l'instant, sur le champ, tout de suite»; l'hiératique אוד כים calque purement et simplement l'idiotisme assyrien.

איחציב qal prétérit de la racine חצב «frapper». L'emploi de ce prétérit succédant immédiatement à un présent אישאבין, ajoute une grande énergie à l'expression : à peine l'attaque-t-il qu'il l'a déjà frappé. Pour l'hiératique רו־אוש voy. p. 52.

אידוכמא est un prétérit, parallèle au verbe du verset précédent. Le sens est : à peine l'attaque-t-il qu'il l'a déjà frappé et tué». Il se peut toutefois que le signe דוך ait aussi la valeur de דיך ou דאך; nous aurions alors la forme du présent, temps qu'affecte également l'équivalent hiératique בא-אן־גאו־איש «il le tue» (גאו de גזז = קצץ «couper, tuer»). Disons, en passant, que la désinence איש, n'étant pas la marque du pluriel, devait se prononcer אי et rentre par suite, dans la série des syllabes composées devenues syllabes ouvertes par suite de l'oblitération de la consonne finale. La constatation de ces faits établit définitivement que la méthode de l'acrologisme observée dans les hiéroglyphes est aussi le principe constitutif de la formation des valeurs phonétiques dans les cunéiformes assyriens. Ce principe est la clef des lectures phonétiques, et l'on doit rejeter toute explication qui s'en écarte. Contentons-nous de citer un seul exemple. Avant de connaître le rapport entre איש et אי que je viens de constater, je croyais pouvoir considérer la lecture אי (= אי) du signe בית «maison» comme l'équivalent de l'hébreu אִי «île, endroit habité» (voir p. 10), maintenant cela n'est plus admissible, car אי n'est que la réduction de איש. Quant à איש, il constitue une des valeurs du signe אב ou אפ (abrégé de אבו «creux, grotte, caverne», aram, אפתא «cellule, lucarne») et qui signifie ביתו «maison». En d'autres termes : אי est un phonogramme au lieu d'être un mot réel.

Lignes 17—18. On peut douter si le mot כיץ qu'on peut lire aussi כים vient d'une racine כוץ (קוץ) כצץ (קצץ) ou de נכם, נכץ ; le sens ne sera pas changé, car toutes ces racines signifient «couper, trancher». Le mot-à-mot de שא כים ליבי «celui à qui on arrache le cœur» est «celui de la coupe du cœur», ce que la rédaction hiératique simplifie en שא ליב דיב־בא «celui au cœur coupé ou enlevé». Nous avons relevé plus haut une simplification analogue au sujet de כורוץ קאקאדו.

de là, le nom royal babylonien אֱוִיל-מְרֹאדַךְ = אמיל מארודוכ̈י «homme de Maroudouk».

מותאליכ̈ו, ét. obl. מותאליכ̈י, est le participe iphteal du verbe אלך «aller» qui prend la nuance de «s'en aller, passer vite, périr». En hébreu, la racine הלך aboutit aussi à l'idée de dépérissement et de disparition (Job XIV, 20. Psaumes LVIII, 9). Dans le הלך arabe cette acception est devenue prédominante au point que le sens primitif d'«aller» s'est entièrement effacé. מותאליכ̈ו répond ainsi très-exactement à l'hébreu בֶּן־חֲלוֹף (Proverbes XXXI, 8—9) «fils de l'évanouissement, du dépérissement», expression qui désigne en particulier l'homme malheureux, l'homme en proie à la soffrance, comme les mots parallèles עָנִי, אֶבְיוֹן. L'équivalent hiératique כור²־חאל (lu באב־חאל) composé d'éléments forts ambigus, signifiant entre autres, le premier «nocuité (כור² = חול T. 7, 51, 52), le second «rapide» (חאל = חאשו, héb. חָשׁ) est expliqué dans les syllabaires d'Assurbanipal par trois mots: איתאלוכ̈ו, בוֹשׁקו et בורידו. Le premier est un substantif formé de la même racine et de la même voie verbale que notre מותאליכ̈ו; il signifie donc «passage rapide, disparition, évanouissement». Le deuxième exprime avec plus d'énérgie l'idée de dépérissement et de souffrance, comme il résulte de l'expression אורחי פאשקותי ou שאדי פאשקותי «chemins ou montagnes de perdition, pleins de danger, impraticables». Cf. ar. פסק «perdition (au figuré) = dérèglement, désordre moral», héb. et aram. פסק «cesser, interrompre». Le troisième mot a exclusivement le sens de «rapidité» et d'«impétuosité» comme je le démontrerai plus loin dans mes remarques sur T. 24, 46—47.

מיחרי «en face» état construit et adverbe formé de מיחרו «le devant, la face» r. מחר (voy. p. 45). Dans l'équivalent hiératique גאב־רי־א־ני, la terminaison א־ני, suffixe de la 3e personne, remplace la forme usuelle בי (voy. p. 13). Quant à גאב־רי, qui s'emploie indistinctement comme nom, comme verbe et comme adverbe, il ne dissimule que les deux premières lettres de la racine, car גאב, idéogramme signifiant «devant», ne joue ici que le rôle d'un déterminatif; il est même possible que le signe גאב se soit prononcé égalememt מיח ou מאח, de sorte que le déguisement se réduirait à un simple échange de signes homophones. Dans le style mixte on trouve parfois גאב־רא comme équivalant à מאחירו avec les significations diverses de «celui qui se met en face, qui se mesure avec quelqu'un, rival, compétiteur» et de «texte primitif, original».

אישׁאבינכ̈א «il se place», sur la racine יָשַׁב et son équivalent hiératique גאר voy. p. 52.

des peuples primitifs de durcir leurs projectiles au feu afin de les rendre plus résistants. Le synonyme de כאבאבו est le terme מולמולו qui figure dans la phrase de Sennachérib que j'ai citée tout à l'heure, et chose singulière, la racine מלל a elle aussi le double sens de «rôrir» (arabe) et de pelottonner (hébreu talmudique). Après ces rapprochements, il est bien permis de considérer l'idéogramme de l'étoile, מול, comme une simple abréviation de מולמולו.

שאמאמו «ciel» est une forme poétique au lieu de שאמו, héb. שָׁמַיִם, ar. סמא, éth. סַמַאי. Le מ prononcé ו représente peut-être la troisième lettre radicale.

איזארור «il s'évanouit» présent de la racine זרר «se dissiper, disparaître» apparentée à סור (voir p. 5 et 11). Des formations analogues sont : אידאמום, איבאלוט de דמם, בלט. L'hiératique שור ou סוד représente cette même racine.

מושי état oblique de מושו «nuit» doit être pris adverbialement : «de nuit, pendant la nuit». Cela ressort de la rédaction hiératique qui place la particule de comparaison כים (prononcé דים de דמה «ressembler») après א «eau» : l'expression «comme les eaux de la nuit» serait rendue en hiératique א מי-א כים. L'idéogramme de la nuit : מי, lu גיג, signifie au propre «brûlé, sombre, noir» ; pour l'étymologie voir p. 35.

איאלאך qal présent de אלך, sém. הלך «aller, s'en aller, périr» etc. Son équivalent hiératique דו, ou redoublé דו דו, est déjà connu. A noter la préformante אל au lieu de אן. Le changement de *n* en *l* se constate aussi en assyrien ; en voici deux exemples certains. Le premier est le nom du lion, נישו, répondant aux formes לַיִשׁ, לית de l'hébreu et de l'arabe. Le second est le pronom indéfini מאלא «quel que soit» qui entre dans les locutions מאלא באישו «quel qu'il soit» מאלא שום «quel que soit le nom de» : sa forme primitive est sans aucun doute מאנא accusatif de מאנו «qui, quel». Il est d'ailleurs possible que le signe אל ait aussi la valeur de אן ou de אין.

Lignes 13—14. Sur l'hiératique האר et אורו-לו «mortel», voyez p. 12 et 14. Le démotique אמילו «homme» signifie au propre «faible, périssable, mortel», r. אמל «faiblir, périr» ; le synonyme אישו, hèb. איש de la racine אנש «être faible, débile, impuissant», laquelle a donné aussi les adjectifs אינשו, אנשו «faible, impuissant» : האתין אינשי (T. 97, 41) «qui fortifie les faibles», מיתותו אנשי (*ibid.* 99. 2) «des morts impuissants». En Babylonie le mot אמילו se prononçait אוילו,

nourri, pâtir». Toutes ces qualités conviennent très-bien au ricin. On sait que cette plante éphémère, en hébreu קִיקָיוֹן (d'où le grec *Kiki*), a été introduite par l'auteur du récit de Jonas pour confondre le dur égoïsme du prophète. Le correspondant hiératique גִי־חא־אן, mot-à-mot «plante du poisson divin» n'est naturellement qu'un rébus sur le mot vrai גיחינו.

אוסאלית présent paël du verbe סלת dont on ne constate en hébreu que le substantif סֹלֶת «farine fine» mais qui est fréquemment usité dans le Talmud avec le sens de «hacher, couper en morceaux»; כאן דסלית סילתי (Schabbat, p. 44) «celui qui coupe de petits morceaux de bois», השתא סלותי מסלתינן בחולו של מועד (Bêṣâ p. 19) «nous nous permettons maintenant de couper de petits morceaux de bois dans les demi-fêtes». Cf. arabe סלת «extraire, couper». Quant à l'équivalent hiératique סיל (écrit תאר), on ne doit pas le rattacher à un mot démotique סילתו identique à l'araméen סילתא «copeau, menu morceau de bois», mais à son synonyme סילו (syllabaire) héb. p. סול, aram. סילוא mot qui dérive de la racine primitive סלא, héb. סלה «percer, écraser». Grâce à la loi d'homophonie, l'idéogramme סיל désigne aussi la racine שלט (II R. 39, 14*gh*).

Lignes 9—10. La rédaction hiératique donne à la déesse Ištarit (איקיל) le titre de «mère» (כאל־אן).

פאכידא pour פאקידא «protectrice» de פקד «avoir soin. être chargé du quelque chose». L'orthographe פאכידא au lieu de פאכידאת fait voir que la chûte du ת féminin si fréquente en hébreu n'est pas étrangère à l'assyrien. Dans la stèle de Mêschâ, la prononciation se montre déjà flottante à cet égard.

אושאחאה prés. paël de la racine שות ou שחה qui figure à la ligne 4 et dans le passage de Sennachérib: אינא אוצי מולמולי אושאחא (I R. 41, v, 67, 68) «J'ai brisé (les ennemis) avec des flèches et des traits». La forme apparentée: סחה, se rencontre dans la phrase שא . . . בונאניא אוסיחו (Norris III)) «celui qui détériorera mes statues». Il se peut toutefois que le signe סיח (= ביח) ait aussi la valeur de שיח et même celle de שאח. L'équivalent hiératique est ici le signe פא répété et suivi du complément נא.

Lignes 11—12. כאכבו «étoile» héb. כּוֹכָב, vient de la racine כבב signifiant tantôt «renverser, culbuter, rouler en forme de pelotte ou de boule»[1], tantôt «griller, rôtir», a aussi produit l'assyrien כאבאבו «balle, projectile de bois[2]». Ce rapport de sens découle de l'habitude

1 De là, l'éthiopien כבב „être rond“.
2 Voir plus loin le commentaire de T. 39, 9—10.

«honneur» etc. qui remplacent les pronoms dans le style épistolaire de l'hébreu postérieur.

קאנו ét. obl. קאני ou קאני[2] (héb. קָנֶה, ar. קנא) «roseau» est rendu par l'idéogramme ני, abrégé de נין = dém. נינו, simple variante de קאנו. Cet idéogramme désigne toute espèce de plantes et d'arbrisseaux, en assyrien אצו «ce qui sort (de le terre)» et, par homophonie, l'idée générale de mouvement et d'allure qu'exprime le verbe זאזו. En hébreu de même, les produits de la terre se nomment צֶאֱצָאִים (r. יצא) et זִיז[1] (Psaumes L, 11). — Un point grammatical à noter, c'est que la comparative כימא «comme» régit habituellement l'état oblique: כימא אני «comme un roseau», כימא שארי «comme le vent» כימא בורימי[2] «comme l'onagre».

איתחאצי, iphteal présent de חצא, «briser» héb. חצה (= חצי) «partager en deux moitiés». Pour la forme, comparez איקתאבי «il dit» de קבא (= héb. קבב «maudire») «dire, parler»; la transcription אותחאצי serait strictement possible, car la vocalisation או se trouve aussi dans la même forme verbale, comme dans אומתאצי «il touche», אוכתאתום «il se couvre, il se ferme» etc. En hiératique, l'idée de «briser» s'exprime, symboliquement peut-être, par אנ, abrégé de אנו «roseau», lequel idéogramme marque en outre l'idée de «construire, faire». ce rapport s'explique aisément par le fait que les constructions primitives consistaient en cabanes de roseaux.

Lignes 7—8. Le mot בואנו qu'on est tenté de rapprocher de l'hébreu בּוּעָה «ampoule», me semble avoir plutôt le sens de «veine» L'idée fondementale, conservée dans l'arabe באע (בוע), est celle de «s'allonger, s'étendre au loin», de là, le sens d'«étendre» qui est propre à l'idéogramme בו. D'autre part, la lecture ניד dont cet idéogramme est susceptible fait susposer un terme démotique נידו avec le sens de «veine», identique à l'hébreu ניד. Les veines, qui semblent ficeler le corps de toute part sont convenablement désignées par l'idéogramme סא «cordon, ficelle»[2].

ניהינו, ét. obl. ניהיני est sans aucun doute l'arabe נחנה «ricin». La racine נחן employée en araméen signifie «se baisser, ramper» d'où l'hébreu נָחֹן «ventre (de reptile)»; en arabe נחן signifie «être mal

1 La racine זיז si fréquente en assyrien et en hébreu postérieur est peut-être contractée de זעזע „trembler, s'agiter". laquelle représente le redoublement de זוע. Voir p. 12.

2 En assyrien ריכסו (II R. 48, 28*gh*), r. רכס „lier"; cf. ar. חבל „corde, veine" Les syllabaires expliquent aussi סא par שאטנו = ar. שַׁטַן „longue corde". La constatation du sens véritable de בואנו־סא enleve toute base aux interminables études que quelques assyriologues ont consacrés à ces expressions.

là; תכיפה «action continue, ininterrompue» et תֵּכֶף «immédiatement après, tout de suite» tandis que תקף prend la nuance de «serrer, attaquer avec force, prendre» etc.

איזאקא «il souffle» qal présent de זקק répond ici à l'hiératique רי־רי; dans T. 2, 34—35 il est rendu par זאלאחי, mot dont le sens a été expliqué à la page 12.

Lignes 3—4. בירכו, ét. ob. בירכי (pour בירקי) l'hécreu בָּרָק «éclair, foudre» vient de la racine ברק «jeter des étincelles, darder des rayons brillants», d'où איתאנאבריק «il darde, il éblouit, il foudroie» et en hébreu הבריק «être ébloui, aveuglé». L'hiératique rend l'idée de l'éclair par נום־גיר (ou נים־גיר) qui se compose de נום ou נים «élévation» et de גיר abrégé de גירו «épée, poignard en forme de flèche»; cf. aram. גירא «dard, flèche». La réunion de la signification de flèche et d'éclair s'observe aussi dans l'hébreu חֵץ. Le phonème נום ou נים ne fonctionne que comme déterminatif, l'idée fondamentale réside dans גיר qui, redoublé, équivaut au verbe איתאנאבריק.

Ce même idéogramme נום (נים) pris adverbialement, équivaut au démotique אילייש «en haut», idée rendue par אן תא dans T. 2, 9—11. L'idée de שאפלייש «en bas» qui correspond d'ordinaire à כי תא (*ibid.*) a ici pour équivalent hiératique le signe שו répété. Ce complexe rend aussi le verbe איתאנאישוחו, iphtaneal de la racine שחח, שוח «courber, abaisser» qui s'emploie aussi en hébreu avec le même sens.

Lignes 5—6. A פאליח «celui qui craint» participe de פלח «craindre, adorer» (cf. aram. פלח «servir, adorer») répond en hiératique le composé אים תי(־נא) mot-à-mot «crainte-prendre». La syllabe אים rappelle immédiatement l'hébreu אֵימָה «crainte, terreur», אָיֹם «terrible», la syllabe תי = תי semble apocopée de תין, l'idéogramme habituel de «force»; comparez, quant au sens, l'hébreu החזיק «saisir, tenir» qui vient de חָזָק «force». Ajoutons que grâce à cette correspondance on obtient le sens véritable du pronom refléchi hiératique אים־תי, abrégé אים «même»: il signifie au propre בולוהתו «crainte, adoration, respect»[1] etc. C'est donc un pronom honorifique, analogue au démotique ראמאנו qui signifie proprement «hauteur» et ce n'est point le calque même de ce pronom comme je le croyais jusqu'ici. Un autre pronom hiératique de civilité est כי־דאן littéralement «endroit-fort»; cf. les mots רום «hauteur, élévation», מַעֲלָה «mérite», כָּבוֹד,

1 Ceci ruine la tentative plus que téméraire de voir dans תי un suffixe du cas inessif, identique au turc *da, de* (Lenormant L. P. C. p. 176).

l'adjectif féminin אוּלַאתו (T. 38, 27) «qui s'en va» rendu également par l'idéogramme שור. Mais l'assyrien possède deux autres racines אלל qui répondent aux racines עלל et הלל des langues sœurs et dont l'usage est beaucoup plus fréquent. La première a ordinairement le sens de «suspendre, accrocher, pendre» ; ainsi, qal présent : איץ-זיריקא אילאלכא (II R. 14, 18) «il accroche (ou suspend) l'outre (ou le seau)». Le prétérit se trouve entre autres dans la phrase si fréquente dans les inscriptions hiératiques פאגרישונו אילולו אינא גאשישי «ils pendirent leurs cadavres à des poteaux (= talm. גִשִׁישׁ «longue barre de lois»). Parmi les substantifs qui en dérivent, les plus importantes sont אלאלו «tige, pousse, jeune plante» ; (cf. héb. עוֹלֵלוֹת «pousses», עוֹלֵל «jeune enfant», ar. עַלאלה «restes, seconde traites»), לאלו (d'où l'idéogramme לָאל) ou לולו formés par l'aphérèse du א comme לידו de אלד, ציתו de אצא (cf. héb. דעת de ידע ; aram. חד de אחד, נש de אנש) «objet qui pèse, précieux, magnifique» fréquent dans la locution לאלו מאלו ou לולי מאלו «plein de magnificence». Quand on considère que le sens principal de עלל (f. i.) en arabe est «être malade, être indisposé» absolument comme אלל en araméen, on ne peut s'empêcher de supposer l'identité primitive de ces deux racines. L'idée de mouvent suivi concilierait très-bien toutes ces significations, depuis celle de la maladie conçue comme un vacillement et de la jeune pousse qui apparait après les anciennes, jusqu'à celle de pendre et de peser qui se résume dans une suite de mouvements balancés, comme le prouve par exemple le verbe תלה qui signifie «pendre» en hébreu et «suivre» en arabe. Enfin, l'assyrien possède une troisième racine אלל qui, d'accord avec le sémitique הלל dont le sens fondamental de «commencer à paraître, se montrer à l'horizon» est conservé en arabe, donne les idées apparentées de «briller» et de «louer». Ainsi par exemple : אוּליל (pour אואליל) «je loue» ליליל (pour ליאליל) «qu'il brille». Les substantifs אילו «métal brillant» et אוּלו «l'eclatant, le pur» donnent lieu aux idéogrammes איל et אול. Ce dernier, désigne non seulement l'étoile brillante mais aussi, dans un sens général, l'épanouissement et l'allégresse (dém. אילצו, héb. עלץ). Il ne serait pas impossible de rattacher cette racine aux deux autres, mais quel qu'en soit le rapport primitif, le rapport entre les expressions démotiques et leurs équivalents hiératiques respectifs est incontestable.

Le correspondant démotique de אול-אול est ici איתאקיף qal présent de תקף ou peut-être mieux תכף. L'incertitude des deux dernières radicales vient de ce que les syllabes קיף, קיב, כיף, sans compter גיב, גיף, sont exprimées par un même signe. En hébreu c'est la racine תכף qui a tout particulièrement le sens de «se hâter, se presser», de

דבר, qui a en éthiopien le sens de hauteur, élévation, montagne. A comparer aussi le nom arabe du grand désert אל אחקאף «montagnes ou dunes de sable mouvant». Il semble donc que les termes assyriens צירו, צירו viennent tous deux de la racine צור qui signifie en éthiopien «lever, porter» racine qui a donné naissance à l'hébreu צַוָּאר «cou, col» littéralement: «qui porte (la tête)» et vraisemblablement aussi צוּר «rocher, éminence»[1]. Il est même très-vraisemblable que l'idée de proéminence et de relief fait le fond de la racine commune sémitique צור, ציר «modeler, donner une forme, former, dessiner» etc. Le second élément (זין(־נא vient sans aucun doute de l'adjectif démotique זינו (f. זיניתו) «écarté, éloigné», cf. l'hébreu זנה. On lit T. 64. 9. זינוּ ליתורא «que celui qui s'est retiré retourne!». אן־איקיל־מו זיניתום (T. 60, verso 2) «ô ma déeesse retirée». Le désert est comme le disaient les Hébreux אֶרֶץ גְּזֵרָה «un pays retiré, écarté» du «pays habité» אֶרֶץ נוֹשָׁבֶת. Conformément à cette conception, l'idéogramme זין est formé des signes נאב־צאב «de côté (c'est-à-dire écarté) des gens» et remplace parfois l'idéogramme איגיר (= dém. ארכי) «derrière» avec lequel il a une grande analogie dans la forme: on sait que ce dernier complexe se compose des signes איב־צאב. Par tout ce qui précède il ressort 1° que le sens de l'hiératique אן(־נא)־זין(־נא)=צירו renferme deux idées: d'abord l'idée de hauteur, conception primitive de son équivalent démotique צירו, analogue à l'hébreu מִדְבָּר, à l'araméen דַּבְרָא et à l'arabe אחקאף; puis, l'idée d'endroit écarté, laquelle dans les langues sémitiques s'attache à l'idée du désert; 2° que l'idéogramme principal du désert, זין, exprime par sa composition cette seconde idée. Le génie sémitique déborde pour ainsi dire par tous les pores du terme sacerdotal et je défie qui que ce soit d'expliquer cet ensemble de faits, dans l'hypothèse des accadistes, sans admettre l'absurdité aussi grossière que ridicule que la race sémitique tout entière a emprunté aux Accads, non seulement des mots et des racines toutes faites, mais aussi la manière de penser et de concevoir des idées.

Nous avons dit précédemment que l'idéogramme אול «se déplacer, se mouvoir rapidement» se rattache à la racine אלל, source de la négative assyrienne et hébraïque אול, אַל comme des substantifs hébréo-araméens אֱלִיל «idole, néant», אלילותא «infirmité, faiblesse». Comme verbe, cette racine n'a été constatée jusqu'ici que dans איתאלאלו (T. 2, 33) «ils s'élancent» rendu par l'hiératique מו־און־שור־שור־אי־ני et dans

1 צוּר forme parallélisme avec גִּבְעָה „colline“. Nombres, XXIII, 9.

palais soumarin pour lui demander le moyen de guérir cet homme. Le sage des dieux, tout en donnant la preuve de la plus exquise politesse envers son divin fils et collègue, lui indique un moyen simple qui paraît avoir été très-usité chez les mages de la Babylonie. L'enchanteur cueillait une certaine plante dans un endroit désert et l'enveloppait dans son turban au coucher du soleil. Le lendemain, au point du jour, il étendait cette plante sur le gîte du malade, auquel il avait soin d'entourer la tête et le cou avec de la laine prise d'une brebis intacte. L'opération magique se terminait par la récitation d'un poëme dont la fin contenait le refrain sacramentel. Le sens de l'opération est des plus clairs. On voit d'abord que la croyance à la vertu antidémoniaque de certaines espèces de plantes et d'essences n'était pas étrangère aux Babyloniens. Puis, le symbolisme sémitique de la pureté corporelle et morale a trouvé son expression la plus significative dans la laine de l'innocente brebis entourant la tête du pécheur que ses dieux protecteurs ont abandonné aux fureurs du démon : n'est pas lui montrer d'une façon saisissable le modèle sur lequel il doit former sa conduite s'il veut échapper au mal qui l'accable ? Cette conception que nous trouvons ici cachée dans la pénombre d'un symbole, est mise encore mieux en relief dans d'autres formules de ce genre que nous étudierons successivement.

I

Col. 1. R. Lignes 1—2. Au lieu de «maladie de la tête, מוּרוּץ קאקאדי (מוּרוּץ ét. constr. de מורצו), la rédaction hiératique a «tête malade» שאק גיג. Ce גיג a pour base גיגו formé de la racine אגג «brûler, souffrir» de la même manière que p. ex. לידו «enfant» de אלד «naître, enfanter»; cf. amh. לְדֿ de ולד. Un autre dérivé de אגג est נוגו, mot qu'on rencontre dans les phrases suivantes : גוגו ליבאבונו לינוהא (T. 60, 10) «que l'emportement de votre cœur se calme», אן־מו גוגו ליבאבא לינוהא (*ibid.* verso 1) «mon dieu, que l'emportement de ton cœur se calme» et auquel se rattache l'hiératique גוג.

On rapproche communément le nom assyrien du désert, צירו, ét. obl. צירי, de l'expression arabe צַחְרַא (d'où le nom du «Sahara»), mais pour que ce rapprochement fût probable, il aurait fallu démontrer que l'assyrien צירו signifie «blanchâtre, gris, couleur fauve» comme le sémitique צחר. La véritable étymologie nous est révélée par l'équivalent hiératique אן־נא זין־נא mot-à-mot «hauteur-écartement». Le premier élément, négligé d'habitude, fait penser immédiatement au mot assyrien צירו «élévation, hauteur» et rappelle en outre le nom hébreu et araméen du désert, מִדְבָּר, דַּבְרָא, qui vient de la racine

31 Le dieu Maroudouk voit cela,
a il se rend chez son père Ia, entre dans la maison et lui dit:
b «Mon père, le Mal-de-tête a pris possession de cet homme» !
c Il lui dit cela deux fois:
d «Je ne sais ce que doit faire cet homme, ni par quel moyen il guérira».
e Ia répond à son fils Maroudouk:
f Mon fils, que ne sais-tu pas, que veux-tu que je t'ajoute?
g Maroudouk, que ne sais-tu pas, que veux-tu que je te dise encore?
h Ce que je sais, tu le sais.
31 «Va mon fils Maroudouk,
32—33 cueille (?) un . . . . qui pousse isolé dans un endroit désert,
34—35 couvre ta tête d'un mouchoir aussitôt que le soleil sera rentré dans sa maison,
36—37 puis enveloppes-en le . . . et serre-le;
38—39 à l'aube du jour (?) avant le lever du soleil,
40 répands-le dans l'endroit où il (le malade) se tient;
41 prends les racines (de la plante);
42—43 prends aussi la laine d'une jeune brebis intacte;
44—45 entoure la tête du malade;
46 entoure le cou du malade;
47—48 le Mal-de-tête qui réside dans le corps de cet homme (?) s'en ira imédiatement;
49—50 comme une feuille que le vent emporte, il ne retournera plus à sa place».
51 Rappelle-toi le serment du ciel, rappelle-toi le serment de la terre!

Cette pièce ouvre une série d'incantations dirigées contre le démon qui produit le mal de tête ou comme disaient les Babyloniens, le démon Mal-de-tête. Rien ne les frappait autant que l'attaque aussi imprévue que violente de ce mal mystérieux qui rend l'homme fou de douleur et le met subitement à deux doigt de la mort. Aussi l'imagination populaire n'a-t-elle pas manqué d'y voir l'effet d'un génie malfaisant de la pire espèce, accourant du désert avec la rapidité du vent et foudroyant d'un coup sa victime. La poésie religieuse a donné à ce thème des développements vraiment remarquables. Elle décrit d'une manière saisissante les dangers que court l'homme qui, par sa mauvaise conduite, s'est aliéné la faveur de ses divinités protectrices: il devient infailliblement la proie du terrible démon et subit d'atroces souffrances. C'en serait fait de lui si, à ce moment extrême, le dieu miséricordieux par excellence, Maroudouk, ne le prenait en pitié. Pénétré de compassion pour la pauvre victime, le dieu va chercher son père Ia dans son

II

INCANTATIONS MAGIQUES CONTRE LE MAL DE TÊTE.

K 3169

Incantation I (T. 13, 1—15 ,51).

Presque tout le poëme est en double rédaction. Le refrain et la ligne 31 ne sont qu'en hiératique. Cette dernière ligne est formée du début de trois versets dont la forme complète figure T. 30, 16. 31,30, 32 ; ces fragments de versets sont séparés par deux coins. Aux lignes 40, 41 et 46, le verset démotique est intercalé entre les deux moitiés du verset hiératique.

I

Col. 1 R. 1 Incantation. Le (démon) Mal-de-tête accourt du désert, soufflant comme le vent ;
3—4 il foudroie comme l'éclair, il rase en haut et en bas ;
5—6 il brise comme un roseau (l'homme) qui ne craint pas son dieu ;
7—8 il déchire ses veines comme le ricin ;
9—10 il broie la chair de (l'homme) qui n'a pas de déesse protectrice ;
11—12 celui-ci s'évanouit comme une étoile du ciel, disparait la nuit comme l'eau.

II

13—14 Il attaque en face l'homme mortel et le frappe à l'instant :
15—16 il tue cet homme ;
17—18 cet homme se tord (de douleur) comme celui à qui on arrache le cœur ;
19—20 il s'agite (douloureusement) comme celui dont le cœur est emporté ;
21—22 il brûle comme un objet (tombé) dans un grand feu ;
23—24 ses yeux sont remplis de ténèbres comme un onagre agonisant ;
25—26 il se consume dans son âme, il s'attache aux morts ;
27—28 le (démon) Mal-de-tête semblable à un fort orage, personne ne connait sa marche ;
29—30 personne ne connait sa force entière, non plus que (la durée de) son attaque.

קרקר, racine קרר «courber» ; l'hiératique שאק־מאל, ainsi qu'il a été dit plus haut, vient de שאקו «hauteur, élevation».

Lignes 13—14. Dans ces versets mutilés on ne reconnaît avec certitude que les idéogrammes נאם = dém. שימתו «sort» (r. שום «poser, établir») et בו־גי (prononcé אזאגי ou אזאגי) «or». L'absence de la version démotique ne permet pas de préciser les autres idéogrammes.

Ligne 23. On complète aisément אא אי[רובוני] «qu'ils n'entrent pas».

Lignes 24—25. Au lieu de גיגים, il faut certainement lire אודוך; ces signes complexes ne diffèrent que par la différence de hauteur d'un seul clou et se confondent aisément.

La restitution de l'expression démotique qui correspond à l'hiératique כו אן־א־ני «sa résidence divine (?)» prête à difficulté, les traits qui en restent n'étant pas certains.

Je crois que l'expression אש אחאתי veut dire «dehors, au dehors, à côté, à l'écart». אחו semble désigner le bord d'un courant d'eau, la côté, le côté ; de là אחינא (pour אחי־אנא) «de ce côté-ci, en deçà» et אחולא (pour אחי־אולא) «de l'autre côté, au delà». L'équivalent hiératique באר rappelle d'une façon frappante l'araméen בַּר «dehors, en dehors» et l'arabe בר «terre ferme. pays, champs, campagne».

Le démotique ליזיז «qu'il se tienne» permet de restituer en hiératique נאן־אים־תא־ [דו. Cf. T. 30, 12—13.

Ligne 27. La comparaison du verset parallèle T. 45, 44, rend évidente la correction de גיגים en אודוך. Ce même verset nous apprend encore que כי נא est une faute de copie pour שי־צאב־נא «pur, propice, favorable» et que l'hiératique גאן־אין־לאח־לאח־גי répond au démotique לובאאן «qu'il se place», c'est-à-dire : qu'il remplace l'Oudouk malfaisant. C'est un nouvel exemple de l'équivalence de l'idéogramme לאח et de la racine démotique בין.

Ligne 28. Pour בי «mort» voyez page 48.

remarquer que la contraction n'a jamais lieu quand le nom est précédé d'une préposition. On dit ainsi au nominatif et à l'accusatif קאסו «sa main», שיפשו «son pied», קאקאסו «sa tête», mais דיש קאתישו «à sa main», דיש שיפישו «à son pied», דיש קאקאדישו «à sa tête». Cette règle qui exige l'insertion d'une voyelle entre le suffixe et la dernière radicale du nom régi par une préposition, est observée non moins rigoureusement en hiératique, où la postposition remplace parfois la préposition: nominatif et accusatif שו־ני [1] «sa main», ניר־ני «son pied», שאק־מאל־ני «sa tête», mais שו־א־ני כו «à sa main», ניר־א־ני כו «à son pied», שאק־מאל־א־ני כו «à sa tête». La communauté d'une loi d'euphonie aussi caractéristique rend évidente et palpable l'origine purement assyrienne du système sacerdotal.

Grâce à l'ambigüité du signe médian, le verbe transcrit אימהאצסא peut se lire encore אימתארמא et אימקותמא sans changer de signification, car les racines מתר,מחץ, מקת ont toutes les trois le sens de «frapper, couper, trancher» ; l'équivalent hiératique est רא.

J'ai déjà signalé plus haut l'équivalence de l'idéogramme גאר (r. גור «errer, habiter temporairement un endroit) non seulement dans le sens de «habiter, demeurer», héb. שכן, mais aussi dans le sens d'«agir» et de «faire» héb. סכן. La locution «il a agi sur sa main, sur son pied, sur sa tête» désigne sans doute le mal fait à ces membres par les coups du démon.

Lignes 9—10. שיבו (pour שיפו) «pied» vient de la racine שוף «fouler, frotter» ; la racine synonyme נאר produit le nom נירו qui désigne à la fois le pied et le joug, d'où l'idéogramme du pied, ניר.

Lignes 11—12. קאקאדו «crâne, tête» est pour קאדקאדו, héb.

1 שו „main" se prononce le plus souvent קאת ou גאת ; ces phonèmes ne sont autre chose que l'abréviation du démotique קאתו, גאתו. Le remplacement de ק par ג avait lieu surtout en Babylonie. Comme pour une foule d'autres syllabes composées, le ת final s'élide souvent et il n'en reste que קא et גא. De là trois conséquences: 1° l'expression hiératique est indubitablement sémitique. 2° elle nous retrace fidélement la variété de prononciation qui caractérise l'assyrien; 3° elle n'est que le débris d'un mot assyrien plus complet. Ces trois faits réunis prouvent d'une façon irréfragable le caractère à la fois assyrien et artificiel du système sacerdotal. Les assyriologues ne s'émeuvent cependant pas pour si peu M. Lenormant assure que l'assyrien גאתו, קאתו est emprunté aux Accads et trouve de sérieuses probabilités pour voir dans l'échange de ק et de ג „un fait *d'accadisme* ou de *sumérisme* resté dans le pays, où une notable partie des habitants descendait de l'antique population non sémitique" (J. As. mai—juin 1879 p. 521). La découverte de lois phonètiques restés dans l'air après la disparition de la langue et se communiquant aux nouveaux colons absolument comme la peste ou la petite vérole, n'est-elle pas admirable? Espérons que les accadistes nous donneront bientôt l'analyse de ces étonnants miasmes glottiques!

aussi le fond de la démonologie hébraïque. Une notion non moins importante qui semble ressortir des lignes 5—6, c'est que les génies malfaisants n'ont pas de corps, ce qui explique naturellement pourquoi ils sont si avides d'entrer dans le corps des hommes. C'est encore une idée qu'on retrouve intacte chez les docteurs talmudiques.

I

Ligne 1—2. On restitue avec certitude l'idéogramme אין[1] «incantation.». Après ce signe, il pouvait y avoir tout au plus un second אודוך הול, en démotique אודוכו שינו.

איתארוש, aoriste itaphal de la racine רויש, רשש «frapper», passée également en hiératique. Pour les formantes מו-און-דא, voir l'introduction.

Lignes 3—4. Je suis porté à restituer dans la ligne 3 les signes האר[1] מו נו et dans la ligne 4 les mots שא ש]ומי[3 2] «dont le nom». L'idée de נאבו[2] «mentionné, prononcé» (r. נבא «parler, prophétiser») est rendue en hiératique par מא[1], qui se compose des signes הו-נא[1] mot-à-mot «oiseau-reposant», allusion aux prophéties qu'on tirait des diverses attitudes des oiseaux.

אירתידישו[2 3] «il l'a arrangé, disposé», en mauvaise part: «accablé, violenté», iphtheal de רדא, héb. רדה. La rédaction hiératique rend cette idée par le signe איש qui signifie «jeune homme, enfant»; c'est que «jeune homme, enfant» se dit en démotique רידו, au propre «descendant» (r. ארד = ירד). Comme on voit, l'assimilation ne repose que sur une analogie superfecielle et porte un caractère des plus factices.

Lignes 5—6. Dans le verset hiératique il faut restituer le relatif שא. Le nom שובו[2] semble venir de אשב = ישב «démeurer, habiter, se fixer, s'établir»; il exprime souvent l'idée de l'existence comme par exemple dans le membre de phrase שא בימא מול אן-אי[2] שובו (Norris 945) «qui sont établis comme (= qui sont comme) les étoiles du ciel»; l'hiératique איד-דו-ני[2] est d'autant plus vague qu'il exprime d'ordinaire l'idée de «sortir».

Lignes 7—8. קאסו «sa main» est contracté de קאתסו; la forme absolue est קאתו «main», au propre «manche» (héb. קָנֶה, קַת), de קאנתו, forme féminine de קאנו «canne, tuyau». Le נ radical se perd souvent en assyrien; ex.: פאתו pour פאנתו «face, visage» (r. פנא) מאדאתו «impôt» pour מאנדאנתו, r. נדן «donner», héb. נתן. Faisons cependant

Ligne 58—59. ארי pluriel de ארו «pas. fois», d'où l'hiératique א־דו, r. ארא, sém. ערה «marcher, fouler». Cf. l'hébreu פַּעַם qui a également ces deux significations.

Ligne 60. On lit comme T. 8, 35, גאן-פא־ני־איש au pluriel ; ני représente certainement la syllabe די modifié du singulier פא-דא à l'effet d'éviter la diphthongue *ae*.

Incantation VIII (T. 12, 1—13, 35).

C'est la dernière de la tablette, la cinquième de la série des incantations dirigées contre les Oudouks, série enregistrée dans la bibliothèque d'Assurbanipal sous la rubrique *Oudouk méchant.* Cette formule se distingue par l'absence du refrain et présente une double rédaction sauf aux lignes 26 et 27, qui ne sont qu'en hiératique. La ligne 28 donne le verset sacerdotal qui formait le début de la sixième tablette.

I

Col. VI, 1—2 Incantation. L'Oudouk méchant a frappé [cet homme] ;
3—4 celui dont [le nom] n'est pas prononcé lui a fait violence ;
5—6 celui qui n'est pas revêtu d'un corps lui a fait violence ;
7—8 il a frappé sa main et en a pris possession ;
9—10 il a frappé son pied et en a pris possession ;
11—12 il a frappé sa tête et en a pris possession ;

II

13—14 son sort . . . de l'or . . .
6 lignes détruites.
21—22, 23 que l'Oudouk méchant n'entre pas dans la maison !
24—25 Que l'Oudouk méchant [quitte son corps ?] et s'en aille !
26 Que l'Oudouk bienfaisant et le Šed bienfaisant viennent !
27 Exorcisme *Oudouk méchant.*
28 Incantation. Oudouk malfaisant, Oudouk, mort (?) hostile etc.
35 Cinquième tablette (de la série) *Ce sont des Oudouks méchants.*

Les nombreuses lacunes qui déparent cette pièce ne permettent pas d'en déterminer les divisions avec exactitude. La formule ne laisse cependant pas d'être intéressante. C'est la première fois que nous entendons parler d'Oudouk et de Šed d'un caractère bienfaisant. La mythologie babylonienne n'admettait donc pas le mal absolu même parmi les êtres les plus dangereux, mais, s'appuyant sur l'expérience quotidienne, elle laissait place à des exceptions qui, en définitive, ne font que confirmer la règle générale. Le caractère populaire et primitif de cette conception saute aux yeux et elle fait

Lignes 39—40. La rédaction hiératique renforce la négation נו־נו = dém. אול־אול, en préposant la conjonction אוֹ aux deux phonèmes ראך «femelle» et איש «mâle». Ce renforcement n'a pas lieu dans la rédaction populaire; de plus, le mot «mâle» y est placé avant «femelle».

Comme le pronom pluriel שונו détermine זיכארו (var. זיכרו) et זינישׁ־אתי, var. זיניש־אתים (pour זינישׁאתי, זינישׁאתים), on est porté à supposer que ces deux mots sont aussi au pluriel. Pour le dernier mot, il n'y a point de difficulté, attendu que la terminaison את- peut représenter le pluriel féminin. La chose est moins aisée pour le mot זיכארו, car il faudrait admettre qu'en dehors de pluriel י־ et אני־, l'assyrien possédait un pluriel ו־, différencié peut-être du singulier par la prolongation de la voyelle, hypothèse qui d'ailleurs ne présente rien d'invraisemblable: cet ו־ serait le résidu de la désinence וני־ comme י־ serait le résidu de יני־; l'assyrien posséderait ainsi les trois formes du pluriel qui caractérisent les trois groupes sémitiques: hébréo-araméen (ִים־, ִין־), éthiopien (אן־) et arabe (ון־). Ceci admis, le désaccord qui nous choquait tant dans les membres de phrase . . גוּאלו שונו, זאביקו מוּתאשׁראבּיטוּתוּ, מארו ניתמאלותום, etc. fait place à l'accord le plus parfait. Quoi qu'il en soit du reste, il est à remarquer que dans ce cas, la rédaction hiératique emploie le plus souvent la forme du singulier, chose naturelle, puisque ce système artificiel n'a aucun égard à la quantité des voyelles.

זינישׁתי pl. זינישׁאתו «femme» est probablement composé de זי «souffle, âme, personne (r. זוע)» et de נישתו «femme», féminin de נישו «homme (cf. héb. איש, אִשָּׁה). C'est à peu près le *Weibsbild* ou *Weibsperson* des Allemands.

Lignes 45—46. Nous avons expliqué plus haut les diverses acceptions du mot אידירו, ac. אידירא. Son équivalent hiératique אשׁ שו, littéralement «ce qui (est de) main» désigne au propre un objet de prix et s'échange avec מאכרו ou נאמכורו (r. מכר) dans les textes historiques. Le phonème qui correspond à נאמבאלא, accusatif de גאמבאלו «récompense, bienfaisance», est effacé.

Lignes 47—48. Les représentants hiératiques des deux synonymes איקריבא et תאצליתא, accusatifs de איקריבו (r. קרב), תאצליתו (r. צלא, ar. צלו) «prière, supplication», sont effacés. Le verbe אישׁימו (pour אישימאו r. שמא, sém. שמע) «ils entendent, écoutent» est paraphrasé en hiératique: איץ תוך, mot-à-mot «mémoire (איץ = זיכארו) — tenir».

Lignes 55—56. כוסון doit être une faute de copie pour כולי = כולאאתו, mot expliqué à la page 36.

redoutés qu'on a changé en exorcisme en ajoutant le refrain sacramentel. La simplicité de l'expression et la limpidité du style semblent indiquer que nous avons ici le modèle sur lequel ont été composé les chants analogues qui précèdent. On remarque surtout l'importance fatidique que l'auteur attribue au nombre sept, nombre qui joue aussi un rôle exceptionnel dans l'antiquité hébraïque. On voit par là que la valeur de ce nombre ne vient pas du nombre des planètes, comme on s'est imaginé jusqu'à ce jour, mais qu'il a sa source dans une légende qui fixait à sept le nombre des démons les plus malfaisants.

Ligne 30—35. La lecture hiératique du chiffre נא־VII est שׁיישנא, phonème qui déguise le démotique סיסינו «tige, bois mince» dont le synonyme שׁיבו (Nor. 1065), talm. שׁיבא est homophone avec le nom de nombre assyrien סִיבו, sém. שֶׁבַע.

Ligne 32—33. La correspondance de l'hiératique בי avec le démotique נאקבו «trou, ouverture» (héb. נֶקֶב), ét. constr. נאקאב, pl. נאקבי nous révèle pourquoi cet idéogramme signifie d'ordinaire «mort»; cette signification a sa source dans l'analogie de נאקבו et נאגבו «mortalité, coup mortel» ét. constr. נאגאף, héb. נֶגֶף. Quant au démotique נאקבו, il me semble maintenant hors de doute qu'il faut y ramener le mot ניגאבותו «fonction de portier» ניגאבו «portier» et leurs dérivés hiératiques ניגאב et ניגאב que nous avons discutés à la page 25. Le rapprochement de l'arabe נַגִיב est à rayer. Dans la prière de Sargon à Ia, on lit נאקבי כא־שו אופּתא «ouvre les portes de sa bouche», c'est-à-dire : accorde lui une autorité incontestée, en hébreu פְּתַח פִּתְחֵי פִיו[1].

Lignes 34—35. Le démotique זואונותי ou זואונות ét. constr. pl. de זואונו me parait signifier «perturbateur», car dans le syllabaire quadripartit l'idéogramme תאג ou תאק «retourner, remuer» est rendu par זואונו. Cf. sém. צָעַן. Je ne sais comment analyser son équivalent hiératique שי־איר־כא non plus que la paraphrase sacerdotale אן־כא־ נא־נא pour «ciel».

Lignes 36—38. כומי, pluriel de כומו «palais, temple». Dans la prière de Sargon citée précédemment, on trouve le membre de phrase באנו כומיכא «qui a construit tes palais ou tes temples«. Cette interprétation est confirmée par l'hiératique אי־נון «maison grande» synonyme de אי־גאל par jeu de mot sur le démotique איכאלו, le sémitique הֵיכָל, r. יכל, כיל «contenir, renfermer» d'où aussi l'éthiopien מָאכַל «au milieu» et l'hébreu מִיכַל «lit d'un ruisseau».

1 Voir *La nouvelle évolution de l'accadisme* p. 16—18.

est pour בא־רא־נו, c'est-à-dire que la négative נו pouvait aussi être insérée entre les préformantes et la racine. Notons en passant que dans notre passage le ני de גא-גא-ני ne peut être qu'un complément phonétique, ce qui ramène le phonème גא à un type גאן ou plutôt גין car il y a lieu de croire que la vraie lecture dudit phonème est גי. Naturellement, גין n'est autre chose que le signe כין qui représente ordinairement la racine תור «tourner, retourner, remettre» etc.

תידיתי est la 2e personne singulier de דחא au paël; la rédaction hiératique se sert fréquemment de la 3e personne à la place de toutes les autres.

Ligne 27—28. איסי, impératif de נסא «partir, quitter», héb. נסע «aller d'un endroit à l'autre, voyager»; son équivalent hiératique (בי־(דא, prononcé probablement באּרא ou בארא, vient de la racine assyriennne ברא (ar. בדו «errer»)«s'en aller, quitter, partir».

א־גא est synonyme de איגיר, dém. ארכו «derrière».

Incantation VII (T. 11, 30—12,61).

Double rédaction, sauf le refrain et la souscription qui ne sont rédigés qu'en hiératique. La ligne 58 intercale le verset démotique entre les dieux moitiés du verset sacerdotal.

30—31 Incantation. Ils sont sept, ils sont sept;
32—33 dans le creux de l'abîme ils sont sept;
34—35 perturbateurs (?) du ciel, ils sont sept;
36—37 ,38 ils ont grandi dans le creux de l'abîme, dans le palais (souterrain);
39—40 ils ne sont ni mâles ni femelles;
41—42 ce sont des torrents qui se répandent;
43—44 ils ne prennent pas de femme, ils n'engendrent pas d'enfant;
45—46 ils ne connaissent pas la pitié, la bienfaisance;
47—48 ils n'écoutent pas la prière, la supplication;
49—40 ils multiplient les haines dans les montagnes;
51—52 ils sont les ennemis d'Ia;
53—54 ils sont les agents des dieux;
55—56 perturbateurs des places publiques, ils se tiennent dans les rues;
57 ils sont ennemis, ils sont ennemis;
58—59 ils sont sept, ils sont sept, ils sont deux fois sept.
60 Rappelez vous le serment du ciel, rappelez-vous le serment de la terre!
61 Exorcisme *Oudouk méchant.*

C'est un véritable chant populaire sur les sept démons les plus

répétition du signe דו qu'on superpose à lui-même. Le signe דו représente habituellement le verbe אלאכו «aller».

Lignes 21—22. Du groupe hiératique אש־רים פאר-רא je ne comprends que la syllabe פאר «brillant»; l'équivalent démotique נאמראצית «puissance» vient de la racine connue: מרץ. L'attribut «seigneur de la puissance» appliqué à la lune est le synonyme de son nom habituel אן־אכו (II R. 58, 48*ab*), car cet אכו n'est à son tour qu'une légère variante du mot אגו «puissant» que nous avons expliqué à la page 35. Il entre dans la composition des mots tels que שאכאנאכו ou שאכאנאכו «chef», de שאכאנו אכו mot-à-mot: préfet-puissant», אישאכו et son synonyme נישאכו «intendant, prince», qui se composent respectivement de אישו־אכו «possédant-puissant» et נישו-אכו «homme-puissant», אבאראכו «compagnon» f. אבאראכאתו (T. 177, 15) «compagne» composé de אבארו-אכו «compagnon» (héb. חָבֵר) -puissant».

Lignes 23—24. On voit par le verset démotique que l'invocation a en vue le dieu Feu, אישום; cette considération m'a engagé à changer au verset hiératique אן־פא en אן־באר, lequel serait pour אן-איץ־באר. Il se peut cependant que l'idéogramme פא ait aussi le sens de «feu».

A première vue on est tenté de prendre le mot נאקיר pour un dérivé de la racine נקר «creuser», mais l'hiératique שאס מאל אובארא «chef secourable (אובארא = ניראורתו «secours» S. G. p. 24, 277)» montre clairement que c'est une orthographe vicieuse au lieu de נאגיר, état construit de נאגירו «officier, ministre».

סוכי, ainsi que son équivalent hiératique תאר (prononcé סיל) désigne habituellement les places publiques (sém. שוק), mais l'expression «hautes (שאקומי = שאקותי) places publiques» a quelque chose d'insolite. On ne comprend pas non plus quel rapport il y a entre le feu et les places publiques. Peut-être le mot סוכי a-t-il ici le sens de סוקתי «sommet». On lit par exemple Nor. 453: כימא ארמי אנא סוקתי שאקותי צירושון אילי «semblable aux rêms (qui montent) vers les hautes montagnes, je montai vers eux». Dans ce cas, nous aurions un dérivé de la racine סקא = שקא et non de שוק.

Lignes 25—26. Le verset hiératique est identique avec le verset T, 5, 63 qui a en plus les signe סו «peau, corps» et son correspondant démotique confirme définitivement l'opinion que nous avons émise avec quelque doute page 27—28 sur la valeur négative des deux membres de phrase בא־רא-אן־תי־מאל־דא et בא־רא-אן־גא־נא־אי־ני. Dans notre poëme, le premier répond à לא תידיהי «n'approche pas», le second à לא כור כור «ne moleste pas». Il faut donc admettre que: בא־רא־א:

hiératique אוד-דו (= אי) l'expression habituelle de l'idée de «sortir» manque de précision et ne peut être compris sans le secours de la rédaction démotique.

Lignes 16—17. סולאאתאם ne paraît pas différer de סולי ou סולי dont le sens de «marché» résulte du membre de phrase : אא (אי)בור-

שאבום סולי כא אן-רא-כי (1 R: 56, 38, 39) «A-ibur-šab marché de Babylone» ; aussi trouve-t-on souvent ce mot combiné avec סוקו «place publique» et en compagnie de ריביתאם (héb. רחב) «rue» (Voir p. ex.

T. 126, 1—5). Cette interprétation est encore corroboré par ce fait que l'expression hiératique איבורא qui répond ici à סולי rend aussi le mot סוגו, variante de סוקו (*ibid.*l. 2—3). Enfin l'étymologie du terme sacerdotal conduit également au sens que nous attribuons à son équivalent démotique, car איבורא rapelle naturellement l'hébreu postérieur עִבּוּר «endroit situé en déhors des barrières et occupé par des magasins et des boutiques, foire suburbaine».

Pour les autres mots du verset démotique, il est à remarquer que l'idéogramme תאר représente d'ordinaire le mot סוקו «place publique», héb. שוק, ar. סוק. Notez aussi l'orthographe דאלאחי pour דאלאחי et איתאנאמזאזו pour איתאנאזאזו.

Lignes 18—19. La racine assyrienne מחר rend toutes les significations du sémitique קדם qui, suivant les formes verbales qu'il revêt, signifie «avancer, être en avance, préceder, dépasser, présenter, combattre» etc. Le substantif מאחרו veut dire «devant», idée que rend fort vaguement l'idéogramme שי «œil, face».

La divinité déguisée sous la forme hiératique ניר-און-גאל mot-à-mot «seigneur (héb. נִיר «lot de terre, souveraineté») du pays (און = héb. מָעוֹן) grande ou vaste» c'est-à-dire du pays des morts, est le dieu Nergal נרגל (r. רגל «piétiner,épier»), mentionné dans la Bible comme particulièrement adoré par les hommes de Cutha (2 Rois XVII, 30). Cette donnée est également corfirmée par les textes cunéiformes. La conception du dieu de la guerre comme une divinité infernale rend un éclatant témoignage en faveur de l'esprit humanitaire de la race sémitique. Avec un pareil point de départ, les hommes méditatifs de la nation, surtout les prophètes hébreux, ont pu aller plus loin et condamner entièrement la guerre comme contraire à la justice et souhaiter l'arrivée d'un temps où les armes de guerre seront converties en instruments d'agriculture.

On a vu plus haut que l'idéogramme לאח désigne l'homme qu'on fait aller d'un endroit à l'autre, l'envoyé, le messager ; cette signification est transportée sur le signe homophone לאח formé par la

«étendre, répandre». L'équivalent hiératique בּי-בּי s'explique par la variante בו-בו «s'étendre».

Lignes 6—6. אחזו «ils prennent» et אלדו «ils engendrent» sont visiblement des participes écourtés dont la forme pleine est אחיזו, אלידו; c'est encore un exemple frappant de l'emploi du singulier à la place du pluriel.

אול, négative correspondant à l'hébreu אַל qui s'emploie plus souvent avec le subjonctif[1]. Elle vient de la racine אלל qui donne aussi l'hébreu אֱלִיל «vain, impuissant» et le syriaque אלילותא «faiblesse».

Lignes 8—9. תאריכתאם ou תאריכתו, var. תאריכתום vient de רכך «être jeune, tendre»; les démons, étant privés de sexe, ignorent l'amour et les sentiments qui pourraient adoucir leur férocite naturelle. Pour l'hiératique זו = dém. אידו, voir p 39.

Lignes 10—1L. Le sens de «haine» que j'attribue au démotique סיסו résulte de l'équivalence de l'idéogramme סים et de שינותי (l. 12—13) qui est l'expression ordinaire pour «ennemis». Il s'ensuit encore que l'idéogramme אוב qui rend le mot סיסו à la ligne 10, n'est autre chose que la racine hébraïque איב qui a donné les mots אֹיֵב «ennemi» et אֵיבָה «hostilité», cf. ar. אוּב «se fâcher». סיסו est probablement pour שיסו de la racine שסא «crier, parler» et désigne proprement le cri de guerre que poussent les combattants. Remarquons en passant, que l'équivalence du signe סים et du démotique שינו explique d'une façon naturelle pourquoi on a choisi ce signe pour l'indication hiératique du dieu Lunus: le choix a été déterminé par l'analogie qu'il y a entre שינו et le nom de la lune סינו.

Le signe מאת désigne tantôt le pays plat, tantôt le pays montagneux, suivant qu'il se lit מאת(ו) (voir p. 31) ou שאר(ו). Ce dernier mot vient d'un racine שדא «jeter, projeter»; la montagne est considérée comme une projection de terrain. En hiératique, il se prononce בור, de là le complément phonétique רא. La rédaction hiératique fait suivre ce signe du synonyme האר-שאק dont le premier élément est l'abréviation du substantif הארו qui dans les syllabaires traduit le complexe כי-בי «endroit mauvais ou impraticable». Le second élément, שאק, signifiant «hauteur« a été expliqué plus saut.

אירבו «ils multiplient», racine רבא, sém. רבי; le correspondant

1 אַל avec l'indicatif se trouve p. ex. Psaumes XLI, 2. Il est employé substantivement dans la locution שׂוּם לְאַל (Iob, XXIV, 25) „réduire à néant" et dans le composé אַל־מָוֶת (Prov. XII, 28) „non-mort, immortalité".

12—13 ils sont lss ennemis du dieu Ia;
14—15 ils sont les agents des dieux;
16—17 perturbateurs des rues, ils se tiennent sur les places publiques;
18—19 ce sont eux qui marchent devant Nergal, puissant guerrier de Bel.

II

20 Rappelle-toi le serment du ciel, rappelle-toi le serment de la terre!
21—22 Rappelle-toi le serment de Sin, seigneur de puissance!
23—24 Rappelle-toi le serment d'Iš, qui détruit les montagnes élevés!
25—26 N'approche pas le corps de l'homme fils de son dieu et ne lui fais pas de mal!
27—27 Pars de devant lui, pars de derrière lui!
29 Exorcisme *Oudouk méchant.*

On distingue deux divisions: l'exordre et l'adjuration commençant par le refrain habituel. L'auteur accentue, non sans une pointe d'ironie, ce fait que les mavais génies ne se propagent pas comme les autres êtres vivants en s'unissant à des femmes de leur espèce, mais qu'ils restent privés des joies de la vie de famille. C'est à cet état d'isolement dans lequel ils sont condamnés a vivre, qu'il attribue leur cruauté et leur humeur batailleuse. Ils sèment partout la haine et les ravages; les montagnes, la mer et jusqu'aux rues et aux places publiques sont témoins de leurs méfaits. Mais leur plaisir principal consiste à marcher au premier rang devant Nergal, dieu de la guerre, car c'est dans les batailles qu'ils peuvent le mieux satisfaire leur férocité naturelle. L'auteur n'oublie cependant pas d'ajouter qu'en agissant ainsi, les démons ne sont en réalité que des instruments inconscients de la justice des dieux, laquelle exige que tout péché soit suivi d'une expiation.

Col. V. Lignes 1—2. Il n'y a rien de particulier dans le verset hiératique, dont tous les phonèmes sont connus. On remarque le changement harmonique de בי en בא amené par le voisinage d'autres א. Le verset démotique prête au doute par suite de la lacune, qui ne paraît pas avoir contenu plus de deux signes, tandis que le sens en exige quatre: אישתא[נו שא אישתו]. — Le doublement du ס a été abandonné dans ריחוסונו pour ריחוסונו, forme écourtée de ריחותסינו; on sait qu'après les dentales la chuintante se change en sifflante.

Lignes 4—5. זאכיקו désigne tout écoulement d'eau en général: source, abîme, torrent, averse, inondation etc. (II R. 38, 21—25*h*), racine זקק «couler».

מותאשראביטותי, cas obl. de מותאשראביטותו, pl. de מותאשראביטו «qui se répand», ištaphal de רבט, apparenté à la racine sém. רבד, רפד

Le fragment est trop peu considérable pour qu'on puisse en reconaître la nature. Son intéret réside uniquement dans quelques mots nouveaux, dans le verset 38—38.

Lignes 37—38. האאיטו האאטו «coureur», nom d'agent et participe de la racine חאט simplifiée de חמט «aller vite, courir», idée que rend assez faiblement l'hiératique שא אוד־דו «qui sort». Dans le recit babylonien du déluge, il est dit que les Anoun parcouraient (איחאמאטו) furieusement la terre. Un courier exprès se dit en assyrien אלאכו האנטו (pour האמטו). Pour la perte du מ 2e radicale, j'ai cité plu haut l'expression לא ארי pour לא אמארי; un autre exemple est האאירו pour האמירו «amant».

מורתידו au propre «celui qui dispose, qui arrange» doit avoir ici un sens péjoratif; ma traduction «hanteur» n'est que provisoire; l'équivalent hiératique איש־בו signifie littéralement «service-élargir»; איש rend souvent le démotique רידו «serviteur».

La locution נין שומשו, mot-à-mot: «quel qui soit son nom» veut dire «quel qu'il soit. Dans les langues sémitiques le mot «nom» a le sens de «personne, individu». נין semble être une altération de מין, ét. constr. de מינו «quoi, ce que»; la forme primitive est bien conservée dans le doublet מימא (Nor. 813) composé de מין et de l'explétive מא. Disons toutefois que le signe נין pourrait bien avoir encore la valeur de מין, de sorte qu'il n'y aurait pas même de faute de prononciation. En hiératique il est exprimé par (מא) שא נאם «ce qui (est) cela».

Lignes 41—42. Le fragment du verset hiératique contient encore les mots «n'approche pas» (נו תי מאל).

Ligne 55. L'idéogramme דוף sera expliqué plus loin.

Incantation V (T. 10, 57—11, 29).

La forme tout entière, à part le refrain et la souscription, est en double rédaction et elle est bien conservée à l'exception des lignes 57—58 qui présentent une lacune de quelques mots.

I

57—58 Incantation. Ce sont des guerriers . . .
Col. V. 1—2, 3 Ceux-là qui bouleversent sans cesse, qui sont nés du bouleversement du ciel,
4—5 sont des torrents qui se répandent;
6—7 ils ne prennent pas de femme, ils n'engendrent pas d'enfant,
8—9 ils ne connaissent pas la tendresse.
10—11 Ce sont eux qui multiplient les haines dans les montagnes;

Lignes 31—32. מוּפארכותו, ét. obl. מוּפארכותי est le pluriel de מוּפארכו «qui cesse, qui s'interromp», adjectif dérivé du Niphal de la racine פרך, פרק «séparer». La rédaction hiératique le paraphrase (מו)סות־דו־ «cessant -aller».

III

Lignes 33—34. Le serment, מאמית, personnifie le sort immuable et tout puissant auquel les dieux mêmes sont soumis. Expression du pacte primordial conclu volontairement entre les dieux, le serment est d'autant plus retoutable que loin d'être une force aveugle et inconsciente comme la fatalité chez les Grecs, il agit avec une pleine conscience et une régularité sans recours. Gardien jaloux de l'ordre matériel comme de l'ordre moral, c'est lui qui, par l'intermédiaire des démons, frappe l'individu coupable de la moindre infraction à ses devoirs religieux; mais aussitôt l'expiation accomplie, il redevient favorable et confond les génies malfaisants qui s'acharnent sur leur victime. L'impératif תומי «confonds-les», au propre «achève-les, donne-leur le coup de grâce» (r. תמם) rend cette idée beaucoup mieux que l'hiératique תאר «séparer, écarter». Dans les syllabaires d'Assurbanipal le signe תום est expliqué par באבאלו «confusion, confondre».

דופכי פאתחאתי «mes régions (r. דפך, דבק ou תפך, תפק) «ouvertes» (r. פתח) équivaut à «l'éspace ou l'endroit que j'habite»; le correspondant hiératique אוב־דא «région» est connu.

גור־רו־דא, équivalent de תור «revenir, retourner»; il contient, semble-t-il, deux compléments phonétiques, attendu que גור (héb גור «errer, parcourir») est seul essentiel; cela indiquerait que le complément n'empêche pas un idéogramme de devenir allophone.

Ligne 35. Remarquer le pluriel composé ני־איש, ou plutôt איש seul, car la syllabe ני est un simple complément de פא.

Incantantion IV (T. 9, 38—10, 56).

Cette formule qui contenait 19 lignes est presque entièrement détruite, les deux premiers versets sont seuls intacts. Double rédaction; sauf le dernier verset dont les débris ne présentent que la rédaction hiératique.

37—38 Incantation. Coureur, coureur, hanteur quel qu'il soit,
39—40 . . . . terre, perturbation du ciel,
41—42 . . . . . . comme le ciel,
10 lignes perdues
53—54 La déesse . . . dame de . . .
55 qui disperse le mal . . .
56 Exorcisme . . . .

Lignes 23—24. Autant le verset hiératique est clair, autant le verset démotique laisse à désirer sous le rapport de la correction. Le premier mot, שא, un peu effacé sur la lithographie, doit être ou אכיל «qui mange» ou son idéogramme כא־גאר, comme aux lignes 31—32, à moins que l'idéogramme שא n'ait à lui seul cette signification. כות «mort», plus fréquemment א־מות «eau de cadavre« indique le sang, דאמי (sém. דם). בי autre idéogramme de »mort, sang» semble désigner ici le pus, דאו (r. sém. דוא «couler»). Enfin, אושלאתי doit probablement être corrigé en אישתאתי, iphtaal de שתא «boire». מישאונין est le šaphel de זנן «pleuvoir, dégoutter», ce qu'indique très-bien le verbe hiératique שור «tomber», doublé comme le sont également les autres idéogrammes כא־גאר «manger» et נאק «boire».

Lignes 25—26. Le premier mot du verset manque dans les deux rédactions, ce devait être un substantif en état construit avec le terme בונאנו (r. בנא) «forme, image, personne», hiér. צאלאם (de צאלמו, héb. צֶלֶם) ou לאן (de לאנו). Je suppose que c'était quelque mot comme honte, douleur, indignation etc.

Lignes 27—28. Le mythe auquel il est fait allusion dans ce verset n'est pas bien clair. On reproche aux démons de fouler (דושו r. דיש) le gîte (l'hiératique אות équivaut ordinairement au démotique רובצו) du dieu SE-TIR dans la maison du dieu de la colline sacrée. On a déjà rencontré ce dieu T. 4, 19; une liste mythologique publiée dans III R. 69, n° 1 semble rapporter les épithètes אין, אין־תול־כו־גא, אוד תי־לא et אין מי־חי־רא à une seule et même divinité, probablement Maroudouk. Nous y trouvons en outre l'orthographe אין־דא־אות־מא au lieu de אין־דא־צאר־מא que porte le texte que je viens de citer, et il y a tout lieu de croire que la première orthographe est la meilleure. Ajoutons que le mot בית qui correspond à l'hiératique אות semble incorrect.

Lignes 29—30. נאלו, nom de démon qu'on peut rapprocher de l'adjectif גאליל (T. 56, 34) «mauvais, malfaisant», r. גלל.

ני־רו littéralement peut-être «feu-restant» dénote tout objet nuisible ou de mauvais augure. Ici, il correspond à ראגו «malice, méchanceté» r. רגג, sém. רעע.

L'idéogramme ordinaire de l'idée de plénitude est סי, lequel signifie aussi «corne». Dans notre passage l'adjectif מאלו (héb. מָלֵא) est rendu par le composé תיך־סי, mot-à-mot «front-plein».

נגא «être laid»; l'hiératique l'exprime d'une façon paraphrastique: ראך־כא־גא «parole (= chose) de femme».

אידו «ils savent, connaissent» r. ידא, sém. ידע; cette idée est rendue en hiératique par זו(écourté de זו־נא) qui est l'idéogramme de la lune, c'est que la lune, le mois, se dit en assyrien אידו (cf. Hesychius s. v. Aïdô) au propre «temps fixe, fête», ar. עיד, tal. איד, עיד.

Ligne 20. כימי איכאמו, nom et verbe d'une racine qu'on a comparée à l'arabe כמע «habit, vâtement» mais, bien que l'équivalent hiératique כו ait souvent cette signification, je ne pense pas qu'il faille s'y arrêter; je crois plutôt que nous avons là la racine כמא = héb. כוה «brûler». Il faut donc traduire: «comme le feu ils brûlent» et en effet, un passage parallèle (K 1248, l. 1—2) offre le terme אישאתו «feu, flamme». Il en résulte que l'idéogramme כו équivaut au signe ordinaire du feu, ני, lequel, comme on sait, se prononce aussi כו=כום. Notons que la syllabe כאם de איכאמו est orthographiée avec le signe גאם et que le verbe hiératique כא־סי a l'apparence de כא־תו ou כא־לי dans le passage susindiqué.

Ligne 21. אידירו vient d'une racine אדר, sém. הדר «entourer, retourner» et désigne au propre «un espace entouré d'un mur d'enceinte, une ville fortifiée» comme dans la phrase שא אידירשו . . איסחורומא איליכו ריצוסו . . אצליש אונאכים (Nor. 476) «J'ai exterminé les . . qui entouraient sa forteresse et qui étaient venus à son secours». De cette conception matériellle est sorti le sens de ménagement et d'égard qu'il a dans notre passage et dans le passage analogue T. 11, 46 où il est renforceé par גאמאלו (héb. גְמוּל) «reconnaissance, gratitude, bienfaisance». Le verbe se rencontre plusieurs fois, par exemple dans la phrase: אידירשו נאפישתאשו אגמיל (N. 969) «je l'ai épargné et je l'ai traité avec bonté»; cf. héb. הָדַר «ménager, avoir des égards pour quelqu'un», ar. אהדר «laisser un meurtre sans vengeance, impuni; pardonner». Il est intéressant de remarquer que le correspondant hiératique, כאר, a suivi le même développement du matériel au figuré. Nous l'avons rencontré dans T. 119—10 avec le sens de mur; ici, il est employé avec celui de «ménagement»; le caractère sémitique de cette transition est, je crois, de nature à frapper les esprits les plus prévenus en faveur de l'accadisme.

Ligne 22. נאטרו singulier au lieu du pluriel; il vient de נטר, racine qui, en hébreu, a le sens de «être rancunier, garder rancune»; l'équivalent hiératique שו זי־גא «fortement respirer» peint très-bien la manifestation physiologique de la colère concentrée qui gêne la respiration. Le sens primitif de la racine נטר est «garder, surveiller»;

ineffable chez les docteurs talmudiques, soutien l'œuvre de la création. Le tout se termine par le refrain habituel.

I

Lignes 8—9. Il y a un mot nouveau, c'est שִׁידוּ, qui indique une certaine espèce de démons. En hébreu at en araméen le terme identique שֵׁד, שֵׁידָא désigne les démons en général. Son équivalent, l'idéogramme 4*e*, se compose peut-être du signe דיר qui signifie «sombre, obscure» dans lequel est inséré le signe בִּי «mort, sang, cadavre» etc., ce qui caractériserait la nature néfaste du démon. Le sens du phonème אלאד reste encore énigmatique.

Lignes 10—11. אִימוּקאִשׁוּ «sa force» vient de אִימוּקוּ, racine אמק; dans les autres langues sémitques la racine correspondante עמק renferme l'idéé de «profondeur». En hiératique la force est exprimée par les idéogrammes de la main, שׁוּ et איד; c'est un usage commun aux langues sémitiques.

בית ainsi que son équivalent démotique שׁא est ici la pronom relatif «qui». — Noter la forme שׁאקא pour שׁאקוּ. C'est probablement un imparfait ; le verset suivant donne le féminin שׁאקאת.

Lignes 12—13. Le démotique תאלאכתו «marche, allure». (r. הלך = אלך) est rendu en hiératique par (גא-)ניר-דו, mot-à-mot «pied (נירו) — aller».

Lignes 14—15, Sous la dénomination de אלבו «bœuf« on entend une certaine espèce de démons ; l'idéogramme du bœuf, גוד, vient de la racine גדד, קדד «courber, baisser la tête» ; son synonyme אִיכִמוּ, racine כמם, גמם a aussi le sens de «courber».

II

Ligne 16. Le seule remarque à faire sur ce verset porte sur la pluriel de אִי «maison» qui se forme par le doublement de sa désinence: אִי א א «maisons».

Lignes 17—18. אוּר = אור, au propre «nudité» (voir p. 12), répond ici au démotique בולתו (pour בושתו), ac. בולתא «parties honteuses ou sexuelles de l'homme», racine sémitique בוש «avoir honte».

אישוּ «ont, «possèdent», aoriste de אשא, sém. ישי ou ישׁי (éth.) d'où l'hébreu יֵשׁ «avoir, possession ; il y a» et תּוּשִׁיָּה «possession, conseil, reflexion, sagesse».

Ligne 19. גונוּ (ac. גונא) «parties sexuelles de la femme» rappelle naturellement le mischnaïtique גְּנַי «honte» de la racine araméenne

16, 19, 20, 21, 22 le verset démotique est placé entre les deux moitiés du verset hiératique. Peut-être devait-on les réciter dans cet ordre. La ligne 35 est tout entière en hiératique ; c'est d'ailleurs le refrain habituel des formules magiques.

I

8—9 Incantantion. Faucheur du ciel et de la terre, démon faucheur des pays,
10—11 démon faucheur des pays, à la force énorme,
12—13 à la force énorme, aux allures énormes,
14—15 Gal, Alap, Nakim, Ekim gigantesque !

II

16 Ce sont des Ekim qui traversent les maisons ;
17—18 ces sont sept Gal privés des partie sexuelles de l'homme ;
19 ils ne connaissent pas (non plus) les parties sexuelles de la femme ;
20 ils brûlent le pays comme le feu. ;
21 ils ne connaissent pas la pitié ;
22 ils portent rancune aux hommes ;
23—24 ils devorent la chair, retirent le sang et le boivent (?),
25—26 ils sont le . . . de l'image des dieux ;
27—28 ils pénètrent dans la maison du dieu de la colline sacrée qui . . . ;
29—30 ce sont des Gal pleins de méchanceté ;
31—32 se sont d'incessants buveurs de sang.

III

33—34 Serment, confonds-les pour qu'ils ne retournent pas aux régions ouvertes (que j'habite) !
35 Rappelez-vous le serment du ciel, rappelez-vous le serment de la terre !
36 Exorcisme *Oudouk mauvais.*

Les divisions sont peu accusées dans cette formule. Elle débute par des expressions fort analogues au commencement de la première incantation, mais l'objet en est le Šed, démon qui se distingue par sa force colossale, au milieu des autres démons rapidement énumérés. L'exorcisme s'adresse ensuite directement aux Sept principaux démons en signalant leur caractère de férocité et de rancune. Nous trouvons ici exprimé pour la première fois l'idée que ces terribles génies sont privés de sexe, idée développée plus au long dans la sixième et dans la septième formules. C'est le serment qui est changé de confondre ces démons, le serment, cette puissance mystérieuse qui comme le Nom

Ligne 66. Le composé פא־כו se lit נוסכו; ce nom divin vient de נסך «oindre» et coincide avec l'hébreu נָסִיךְ «chef, prince». La forme hébraïque de ce dieu devait être à peu près נסוך, forme que je crois reconnaître dans le נִסְרֹךְ de la Bible (Isaïe XXXVII, 38) qu'il faudrait corriger en נְסֹוךְ. En effet, le panthéon assyro-babylonien ne connait pas de dieu Nesroch.

לאח est abrégé de לאחו «jeune homme» (r. לח «être frais, humide»); il s'emploie comme l'hébreu נַעַר dans le sens de «serviteur, ministre»; l'équivalent démotique שוכאלו ou סוכאלו revient dans l'hébreu שכל et l'arabe ثكل «perdre un enfant, être privé de son enfant».

מאח a pour type le démotique מאחו synonyme de צירו «élevé, suprême»; la forme abstraite en est מוחו «élevation, hauteur», d'où l'idéogramme מוח.

Ligne 67. Le dieu lune est appelé אין־זו־נא «seigneur de la pluie» (זו־נא de זונו «pluie») conformément au mythe que j'ai expliqué à la page 22.

תור שאק littéralement «fils-tête» désigne l'aîné, en démotique רישתו (r. ראש) ou אשארידו (r. שרד) «aîné, chef, roi».

Lignes 68—69. Au titre démotique בילית אומאני «dame des armées (אומאנו = héb. אֻמָּה «peuple, nation»)» répond en la rédaction hiératique (נין כי סו־לו־כו גאר־(רא. mot-à-mot «dame-endroit — retraite (r. סלך) — faisant», c'est-à-dire «dame des champs de bataille».

Col. IV. Lignes 1—2. Il faut noter la forme de l'état construit ביל devant le relatif שא, cela a aussi lieu en hébreu: אֶל מְקוֹם שֶׁהַנְּחָלִים הוֹלְכִים (Ecclés I, 7) «vers l'endroit où coulent les fleuves».

A l'aide de l'idégramme כא, on peut conclure que le démotique רינמו signifie «bruit, son»; il s'agit du bruit du tonnerre, héb. רַעַם. Cf. l'éthiopien רנם «gronder, maudire».

Lignes 3—4. Le composé hiératique די־דא est formé de די, abrégé de דינו (héb. דין) «jugement» et du complément דא; la prononciation exacte de ce composé n'est pas établie.

Incantation IV (T. 8, 8—9, 36).

Double rédaction, en grande partie interlinéaire. Aux lignes

qui signifie „crier“: כימא לידתי איגאגא „il pousse des clameurs comme un enfant“.

Lignes 50—51. Pour le suffixe singulier, de la première personne, l'assyrien offre toutes les formes qui se trouvent dans les langues sœurs. La plus usitée est יא comme en éthiopien et dans certains cas en arabe. Devant la voyelle *ou* le yod s'élide d'ordinaire et il ne reste que א. Quelquefois יא est contracté en י— et devient ainsi identique au suffixe des idiomes du nord, hébreu et araméen, et au suffixe ordinaire de l'arabe. Pour l'hiératique כו, voir l'introduction.

Ligne 55. איורבוני, aoriste de la racine ארב «entrer»; cf. héb. מערב au sens de מבוא השמש «la rentrée ou le coucher du soleil, l'occident».

Ligne 59—60. בית שובתי «la maison (qui sert) de demeure» est rendu avec redondance par l'hiératique (א-) כו כי אי, littéralement «maison endroit de demeure»; l'adjonction de כי «endroit» est nécessitée par l'ambigüité de l'idéogramme כו. Voir p. 14.

La désinence ני de l'hiératique בא-תו־תו-ני· est pour ני, raccourci de אי־ני. afin d'éviter la diphthongue *oui*. Voir p. 9. Le groupe équivalent du style mixte תו־מיש־ני, se compose du radical תו, de l'indice du pluriel מיש et du complément phonétique ני.

Ligne 65. אור שאק doit se lire ראשאק; c'est l'abréviation du démotique ראשאקו «héros, vainqueur», composé de la racine רוש, רשש «fouler, écraser, vaincre» et de שאקו «haut, élevé, chef». Parmi les mots composés avec שאקו les plus connus sont les noms de fonctionaires: גאל־שאק = ראב-שאק «commandant en chef», le רַבְשָׁקֵה des Hébreux, et שופארשאק «grand officier», mot-à-mot «affaire-chef». Le syronyme de ראשאק est קארארו, r. קרר. Le titre royal ראשאנו, f. ראשאנאתו ou ראשנאתו vient également de la racine רשש.

דאן־נא «fort» (sur la racine דנן, voir p. 12) se lit אנא; les racines אנג (= ar. אג «brûler, flamboyer») et אוז (sém. עזז) désignent en commun l'ardeur, l'emportement et la colère et sont en parallélisme toutes deux. Exemples: אנא אגאגישו אנא איזזישו [1] (T. 134, 16) «devant sa colère et devant son emportement». אגיש איזיש «violemment et fortement», locution adverbiale qu'on lit souvent dans les souscriptions des tablettes d'Assurbanipal. L'aoriste de אג est איגוג, expression qu'on observe dans la locution ליבי איגוג qu'il faut traduire «mon cœur brûlait (de dépit)» [2].

1 Ce passage a certainement échappé à M. Delitzsch, autrement il n'eût pas attribué à l'adverbe אגיש une origine soi disant sumérienne (D. A. L. p. 30 no. 166).

2 Contre J. As. Mars—Avril 1876, p. 356. Ne pas confondre cette racine avec גגג

L'adjectif טאבו «bon» (héb. טוב, aram. טב) a pour équivalent un idéogramme composé des signes חי et גא et que l'on a proposé de trascrire par דונ־גא, en considérant le second signe comme un complément phonétique. Cela me paraît assez douteux, car dans ce cas on trouverait souvent חי seul avec le sens de «bon». Du reste les signes חי גא sont tellement serrés l'un contre l'autre dans les originaux cunéiformes qu'ils semblent former une unité inséparable. Dans le groupe קורו־גא, écrit שי־צאב־גא, l'équivalent du dém. דאמקו (r. דמק, דמג, éth. טמק «laver, purifier») «pur, propice», גא est certainement un complément phonétique qui indique une lecture différente de קורו et se terminant par un ג, probablement דומוג (Cf. ii R. 48, l. 33a). Le sens littéral de שי־צאב est «œil de cerf» (héb. צְבִי); la douceur du regard des cervides est opposée au regard farouche des carnasiers, שי־אור «œil de carnassier» qui se lit חול «mauvais, néfaste».

Ligne 47. Le signe composé בא־מי, littéralement «bouche-voix» signifie d'abrd «façon de parler, locution» puis, par métonymie, «langue, peuple». Exemple de la première acception: כא־מי ראך «locution de femme», c'est-à-dire «genre féminin», cf. l'hébreu לְשׁוֹן נְקֵבָה[1]. La seconde acception est la plus usitée et se rencontre souvent dans les textes achéménides.

Ligne 47—48. Tous les signes de la rédaction hiératique sont intelligibles. Remarquons seulement que גאן־רי־איב doit être corrigé en גאן־ני־איב comme la première fois. Pour cette préformante, voir l'introduction.

Le verset démotique, a une fois ליסו «qu'ils partent», préc. de נסא, sém. נסע «partir, voyager», et une autre fois ליצו «qu'ils sortent», préc. de אצא = יצא «sortir». — La terminaison verbale וני pour ו rappelle l'aoriste prolongé de l'hébreu: יָדְעוּן, יאכלון etc.

II

Lignes 49-50. Le verbe דחא, en assyrien comme en hébreu, régit l'accusatif; la préposition אנא=ריש est pléonastique; la rédaction hiératique omet fréquemment les prépositions.

La négative assyrienne אא, correspond à l'hébreu אִי, usité seulement dans la poésie; celui-ci ne constitue pas l'abréviation de אַיִן comme on l'admet communément; j'en donnerai les preuves à une prochaine occassion.

1 Une connaissance superficielle de la littérature hébraïque suffit pour comprendre le sens de ce terme technique. M. Delitzsch ne s'y est pas trompé: M. Lenormant y a trouvé la désignation d'un „idiome particulier tenant de très-près à l'accadien (J. As. août—septembre 1877 p. 126, *note*)!

L'enchanteur

61—62 Rappelle-toi le serment du ciel, rappelle-toi le serment de la terre !
63 Rappelle-toi le serment de Bel, seigneur des pays !
64 Rappelle-toi le serment de Belit, dame des pays !
65 Rappelle toi le serment d'Adar, guerrier vaillant de Bel !
66 Rappele toi le serment de Noussouk, ministre sublime de Bel !
67 Rappelle-toi le serment de Sin, fils aîné de Bel !
68—69 Rappelle-toi le serment d'Ištarit, dame des armées !
V. Col. IV, 1—2 Rappelle-toi le serment de Raman, seigneur à la voix bonne !
3—4 Rappelle-toi le serment de Šamaš, seigneur du jugement !
5—6 Rapelle-toi le serment des Anoun, dieux grands !
7 Exorcisme *Oudouk méchant.*

Un trait particulier de cette formule c'est que la seconde section est récitée par le malade lui-même ; c'est ce que prouve l'emploi constant de la première personne. Parmi les objets réputés dangereux, on remarque l'œil mauvais et la parole mauvaise ou la malédiction. On sait l'action redoutable que les Sémites prêtent à ces puissances imaginaires. Les invocations mentionnent deux nouveaux dieux : Noussouk, officier et conseiller des dieux, spécialement de Bel et d'Ia, et Raman, dieu du tonnerre, dont le bruit est considéré de bon augure.

Ligne 39—40. אינאסאחו, paël de la racine נסח «remuer, ébranler», l'équivalent hiératique est d'ordinaire זי, forme redoublée, זי-זי, et c'est ainsi qu'il faut corriger le נאם que porte la copie du recueil anglais.

Lignes 41—42. מורצי «maladie», nom formé de la racine מרץ «être malade». — דילולתו, cas obl. דילולתי, «ce qui affaiblit, ce qui assomme», héb. דַּלָּה, r. דלל. La rédaction hiératique me semble mal copiée ; je propose de lire תו-רא au lieu de אש שו רא. Le phonème תו-רא désigne à la fois le malade (T. 3, 7) et la maladie (*ibid.* 39, 56). Dans le correspondant hiératique de דילולתי on distingue l'élément שי «œil, face» ; le reste ainsi que l'idéogramme און-מא «pays, monde» est perdu dans la lacune. Le verbe qui vient après et qui répond au démotique איאשאשו (r. אשש, héb. עשש) «il amincit, il affaiblit» est זי-איר (r. זאר sém. זער, צער) qui est doublé pour marquer l'énergie de l'action.

Lignes 43—44. שירו, cas obl. שירי «chair, corps» (héb. שְׁאֵר) est vaguement exprimé par l'idéogramme סו ; de même זומרו, cas obl. זומרי «corps» au propre «entrailles» (r. זמר), est rendu par באר qui désigne souvent le foie.

אֲשֵׁרָה, r. אשר. On a vu plus haut que le nom de Theglathphalasar signifie : confiance en Adar, dieu du temple Išar ou Išrou, de sorte qu'il n'est qu'un doublet du nom Tuklat-Adar ; cependant dans l'usage ces noms sont considérés comme différents, ainsi que par exemple יְחֶזְקֵאל et יְחִזְקִיָּהוּ en hébreu, noms qui sont identiques au fond.

מי = גיג[1] est l'idéogramme de la douleur, du noir et de l'obscurité, par conséquent de la nuit, en démotique מושו, héb. אֶמֶשׁ ar. מְסִי. — מונאמירו f. מונאמירתו, état const. מונאמיראת (var. מונאמיראת), part. paël de נמר = נור «luire, briller, éclairer» ; en hiératique, cette idée est rendue par le signe פאר (voir Inc. 1 col. II l. 31—32) précédé du déterminatif שי «œil» ; le déterminatif n'est pas indispensa ble.

III

Dans cette partie il y a un idéogramme nouveau, c'est סו «peau, corps» ; il vient fort probablement du dém. סונו qui rend souvent l'idéogramme connu אור «nudité, peau, sein».

Incantantion III (T. 7, 39—8, 7).

I

L'enchanteur

39—40. Incantation. Namtar (et) Ašak qui bouleversent le monde ;
41—42 maladie assommante qui affaiblit le monde ;
43—44 douloureuse pour la chair, fatale au corps ;
45 Oudouk mauvais, Al mauvais, Maskim mauvais,
46 homme mauvais, œil mauvais, bouche mauvaise, langue mauvaise,
47—48 qu'ils partent du corps de l'homme fils de son dieu, qu'ils sortent de son corps !

II

Le malade

49—50 Qu'ils ne s'approchent pas de mon corps !
51—52 Qu'ils ne nuisent pas devant moi !
53—54 Qu'ils n'aillent pas derrière moi !
55—56 Qu'ils n'entrent pas dans ma maison !
55—58 Qu'ils ne franchissent pas mes poutres !
58—60 Qu'ils n'entrent pas dans la maison où je demeure !

1 L'origine de cet idéogramme sera expliquée plus loin.

Lignes 15—16. מאתו «pays», cas oblique מאתי, vient de la racine מתא (sém. מתח) «s'étendre», aram. מָתָא «ville; son emploi comme nom féminin, repose probablement sur l'analogie de אירציתו «terre, pays», sém. ארץ.

Ligne 17. Dans cette ligne et dans la suivante les deux rédactions se trouvent ensemble et ne sont séparés que par deux coins. — Je compare מאשׂיאותי à l'héb. p. מַשּׂוּאוֹת «flambeaux» r. נשׂא; l'équivalent hiératique (רי-)אור-איר rappelle aussi la racine אור «feu, flamme, lumière».

Ligne 18. La rédaction hiératique ne rend pas le mot כישׂאתי «contrées» (r. כנש) qui figure dans la rédaction populaire.

Lignes 23—24. ליאבו=שׂאח־ני ont été expliqués Incant. 1, col. II, l. 2.

Lignes 25—26. On signale ici l'emploi de l'état construit סיבית au lieu de l'état indépendant סיביתו.

II

Ligne 27. On distingue quelques noms nouveaux de démons; la plupart de ces noms hiératiques se reduisent facilement à leurs types démotiques, ainsi א־לאל n'est qu'une variante orthographique du dém. אלו (r. אלא = עלה); מאשכים est l'abrégé de מאשכימו (S. G. 40.) r. שכם; enfin תי־לאל ou plutôt תי־לו répond au dém. אלו (r. אלל) car תי est ici un déterminatif que complète la partie phonétique; le tout doit probablement se pronocer גאל־לו ou גא־לו. Seul le signe 216*d* transcrit d'après ses éléments פא־רים n'offre pas d'analyse satisfaisante; nous connaissons néanmoins l'équivalent démotique ראביצו (r. רבץ) qui semble signifier «aide» ou «incube».

Ligne 30. L'idéogramme בי désignant le dieu Bel n'est probablement pas autre chose que l'abréviation de בילו, état construit ביל.

Lignes 33—34. Il règne des doutes sérieux sur la lecture du nom hiératique נין־איב; il y a cependant lieu de croire qu'il désigne le dieu Adar (sém. אֲדָר ou הֲדָר) et comme la syllabe איב a aussi la valeur דאר (S. G, 42, 483) on peut attribuer au premier élément נין le rôle d'un simple déterminatif.

(רא־)אי־הי, nom d'un temple consacré à Adar, semble de prime abord, se composer de אי «maison» et de הי = שׂאר «multitude»; mais en regardant de plus près, on voit qu'il n'y a qu'un jeu de mots fondé sur le démotique אישרו, אישריתו «image, symbole», héb.

«Maroudouk a donné un fils». La seconde prononciation s'observe principalement dans les noms assyriens, comme par exemple dans תִּגְלַת פִּלְאֶסֶר (II Rois xvi, 16, 10) *Theglathphalasar*, en assyrien תוכלאת־אבאל־אישר, «confiance en le fils d'Išar, c'est-à-dire en Adar».

Lignes 7—8. Dans le démotique תור־מיש מירי mot-à-mot «enfants de message», תור est certainement l'idéogramme de «fils» comme le prouve l'idéogramme équivalent חאר־א־כין si usités dans les textes historiques. Le second vocable מירי, état construit de מירו, se lit aussi שיפרי qui est le cas oblique de שיפרו. Les verbes מאארו (r. sém. מהר «se presser, se dépêcher»)et שאפארו (r. שפר, cf. ar. סאפר «voyager») signifient l'un et l'autre «diriger, envoyer, expédier». La fonction du du messager se dit תירתום שא מירי ou plus simplement תירתום et l'idéogramme en est כין (II R. 27, 44, 47*d*). Le dérivé תירתום jette un jour inattendu sur l'origine de l'idéogramme תור «fils» lequel, comme on voit, doit être directement, identifié avec l'assyrien תור «retourner, remettre», sans l'intermédiaire des racines סחר, צחר comme nous l'avions supposé plus haut (p. 6) L'hiératique חאר־כין־גא signifie donc littéralement «homme — remise — message».

Le dieu de la mort Namtar, est désigné ici par l'épithète כית לאל דא רא dont nous ne comprenons que les deux premiers idéogrammes qui signifient «abîme».

Lignes 11—12. Le flot, l'averse, en démotique אבובו (cf ar. אבאב) est rendu en hiératique par le complexe א־מאך־תו (prononcé א־מא־תו) qui signifie en apparence «eau de la barque du coucher» et qui présente en réalité une altération du dém. אמאתו (sém. יָם mer») qui a le même sens.

Dans און־מא «pays, monde, univers» און (de אונו, אונאתו «demeure». héb. מָעוֹן) est idéogramme et מא complément phonétique ; le complexe se lit כאלאמא, dérivé du dém. כאלאמו (r. כל) «totalité, univers» ; cependant le plus habituellement l'idée de pays est rendue par le signe מאת (abrégé de מאתו «pays») qui se lit aussi כור (r. כור; cf. héb. מְכוּרָה).

איצאראדו, aoriste de צאראדו «refroidir, glacer», ar. צרד «avoir froid», tal. צרד «paralyser» ; l'équivalent hiératique ניגין «entourer, réunir, serrer» marque bien l'action du froid sur les liquides.

Lignes 13—14. סיבית, état construit de סיביתו «sept», héb. שִׁבְעָה ; on sait que contrairement aux autres noms, les noms de nombre sémitiques affectent le ת au masculin et le rejettent au féminin ; l'assyrien ne fait pas exception à cet égard. Pour la désinence hiératique א־אן voyez Incant. 1, l. 33—34.

Cette formule est dirigée tout spécialement contre les sept messagers du dieu de la mort, aussi terribles que lui et auxilaires implacables de son œuvre meurtrière. Agents de la déesse des enfers, ils pourvoient à peupler son royaume en frappant les hommes, tantôt sous forme de vents nuisibles soufflant avec violence aux jours nuageux, tantôt indirectement, par l'intermédiaire d'autres démons, voués comme eux à l'œuvre de destruction. Cet exorde est immédiatement suivi d'une adjuration, qui contient comme d'habitude de fréquent rappels aux serments des dieux. La fin reprend le début de la dernière section de l'incantation précédente, laquelle devait être récitée en entier.

I

Lignes 65—67. אובותום semble apparenté à l'hébreu עָב «nuage épais»; le type du correspondant hiératique שו־אוש m'est inconnu. — חול־כים(־מא) (littéralement «mal produisant» est une paraphrase inutile, חול seul suffit; aussi la rédaction démotique n'a-t-elle garde de la reproduire.

Col. III, 1—2. חולתום, état construit חולתים, le féminin de חולו «mauvais», s'emploie également comme nom abstrait «mal, malheur,». C'est un règle de formation commune à toutes les langues sémitiques. Cf par exemple l'hébreu בְּכוֹרָה «aînée» et «droit d'aînasse», רָעָה «mauvaise» et «mal, malheur».

L'idée de «souffler», démotique אשאבו, héb. נשב, נשף est paraphrasée en hiératique שי גאב mot-à-mot «œil, face — côtoyer», גאב vient de גאבו = aram. גב «côté». Notons la construction du verbe avec le nom אשיב שובתי, littéralement «soufflant souffle».

Lignes 3—4. אליך, participe du verbe אלאכו «aller, marcher, venir», racine sémitique הלך; son correspondant hiératique דו est connu. — מאחרי «en avant», adverbe de מאחארו «être en avant, devancer.»

Lignes 2—6. גיתמאלותום, pluriel de גיתמאלו rémunérateur», en mauvaise part: «rancunier, cruel» r. גמל. L'hiératique rend cette idée par le numéral איש «un», par allusion à l'identité, à la réciprocité de traitement qui fait le fond de la rémunération. Dans la rédaction démotique il y a désaccord de nombre entre les noms et les adjectifs, car מארו et אבלו sont au singulier.

אבלו «fils» vient de אבאלו «produire» et «conduire», la racine hébraïque יבל a également ces deux significations. La prononciation vulgaire abrégait souvent ce mot, en באל, prononcé aussi פאל. On constate la première prononciation dans le nom babylonien מְרֹאדַךְ בַּלְאֲדָן (Isaie XXXIX, 1) dont la forme exacte est מארודוך־אבלא־אידין

n'approcheront pas l'homme fils de son dieu (et) ne (le) molesteront pas». Cela se rettacherait mieux au verset qui précéde.

Ligne 64. נאן ou plutôt כאם «amoncelant» (r. כים) se joint aussi aux chiffres à l'effet de former des nombres ordinaux.

Incantation II (T. 5, 65—7, 38).

Toute la formule se présente en double rédaction, à l'exception des versets 27, 28, 37, 39. qui ne sont rédigés qu'en hiératique. Les deux derniers versets coincident d'ailleurs, sauf une légère variante, avec la début de la 4e partie du poëme précédent.

I

65—66 Incantation. Aux jours nuageux, ils sont des vents mauvais;
Col. III, 1—2 aux jours de malheur, il sont le vent mauvais qui souffle;
3—4 aux jours de malheur, ils sont le vent mauvais qui va en avant;
5—6 ils sont des enfants rancuniers, des fils rancuniers;
7—8 ils sont les messagers de Namtar;
9—10 ils sont les agents d'Allat[1];
11—12 ils sont les averses qui glacent la terre;
13—14 sept dieux des vastes cieux;
15—16 sept dieux de la vaste terre
17 sept dieux dès luminaires (?);
18 sept dieux des contrées;
19—20 sept dieux mauvais;
21—22 sept Lamas mauvais;
23—24 seps Labaṣ aux flammes mauvaises;
25—26 au ciel sept, sur la terre sept.

II

27 Oudouk mauvais, Al[2] mauvais, Maskim[2] mauvais, Gal[2] mauvais, dieu mauvais, fantôme mauvais,
28 rappelle-toi le serment du ciel, rappelle-toi le serment de la terre;
29—30 Rappelle-toi le serment de Bel, seigneur des pays!
31—32 Rappelle-toi le serment de Belit, dame des pays!
33—34 Rappelle-toi le serment d'Adar, seigneur d'Išar[3]!
35—36 Rappelle-toi le serment d'Ištarit, dame des pays, qui éclaire la nuit.

III

37 Alors (?) au corps de l'homme, fils de son dieu
38 on donnera du pain à manger, on donnera de l'eau à boire etc.

1 Déesse de l'enfer.
2 Diverses espèces de génies malfaisants.
3 Nom d'un temple.

rattache pas bien à ce qui suit; y sont-ils mis par inadvertance? Le reste n'offre pas de difficulté; il signifie littéralement «le vase d'eau de Bel (à) ta main ira; דו rend à la fois les verbes démotiques זאוז «se mouvoir, aller» et נאוזו «se tenir debout, s'arrêter».

Ligne 59. (בא-)אב-א littéralement «eau du creux ou de l'abîme (de אבו, אבתו, אפתו «trou, creux», aram. אַפְּתָא «cellule»), désigne la mer. — זון (de זוּנו «gouttes de pluie, pluie») marque souvent le pluriel. — L'expression «eaux de Sin»(pour סים, voir l. 29—30) équivaut à «pluie»; la pluie est considérée comme venant de l'océan lunaire.

Le nom du Tigre, en assyrien דיגלאת ou אידיגלאת (héb. חִדֶּקֶל) s'altère en hiératique en תיג-נאר (précédé du déterminatif באר «clair, limpide»), composé dont le sens littéral. «front ou attaque faisant» fait allusion à la rapidité de son cours.

L'Euphrate reçoit en hiératique le nom de «fleuve (א-זיק) de Sippara», פאר-כיף-נון-כי, complexe qui signifie mot-à-mot: «du soleil — contrée (de כיבּו, כיפתו «région», héb. כִּפָּה) — grande (r. נון)». Cette ville possédait un temple célèbre, consacré au soleil. כי «terre» est le déterminatif des villes et des pays. En style mixte on le désigne quelquefois par א-ראת dont le premier élément est l'idéogramme de l'eau et le second un complément phonétique, représentant ainsi, sauf la désinence, le démotique בוראתו, héb. פְּרָת, ar. פְּראת.

Ligne 60. Le contexte fait supposer au signe בֹו[2] = פור le sens de puits, ce qui permet de le ramener à בורו, héb. בּוֹר «fosse, puits». — L'idéogramme סיך «laver» rappelle involontairement l'hébreu סוך «oindre«

Ligne 61. רי = תאל donne l'idée de lever, enlever (r. תלל). — פא = חאת désigne entre autres, l'idée de crainte, de peur (r. חתת). נו «ne» devient נא devant la preformante אן. — תוך «avoir» est connu.

Ligne 62. Le signe דו a בא pour complément quand il signifie «s'asseoir» ou «rester», c'est qu'il se lit alors גוב. — Devant ב la négation נו se change en נאם; cela arrive souvent en démotique: נאמבותו, אינאמבו au lieu de נאבותו, אינאבו. — בי[3] semble présenter une variante de בי[2] = באת «mal, mort». — מאל, répond au démotique שאכאנו avec son double sens de «demeurer» (r. sém. שכן) et de «faire», cf. héb. סוֹכֵן et סְגָן «agent».

Ligne 63. Tous les idéogrammes qui composent ce verset ont été expliqués, cependant le sens qui en résulte laisse quelque peu à désirer, surtout à cause de la terminaison du pluriel qu'affecte le dernier phonogramme. Si chacun des verbes hiératiques était précédé de la négative נאם, on aurait un sens plus satisfaisant: «ils (les démons)

Lignes 51—52. On ignore le nom démotique de la déesse appelée en hiératique רויש-בי־קורו, mot-à-mot «son coup ou mouvement (r. רשש) est propice». Il est curieux de voir qu'une divinité si bénigne est l'épouse (אלתי = אשתי contracté de אשאת) du terrible dieu de la mort.

Lignes 53—54. La même obscurité règne sur l'équivalent démotique de la déesse dont l'épithète hiératique גאן-דים־כו semble signifier «nuage à la forme pure».

D'après une glose des syllabaires d'Assurbanipal, le phonogramme de l'océan זו-אפ se lit dans l'ordre inverse אפ־זו, cette forme se révèle à première vue comme un léger déguisement du démotique אפסו «mer, abime», littéralement «le vide, la fin», hébreu אֶפֶס «rien, fin». Le déguisement produit un jeu de mots[1] assez ingénieux, car אפ־זו coupé en deux signifie «maison ou demeure de la sagesse», allusion au fait que le dieu de la mer est censé le plus sage des dieux.

IV

Ligne 55. איר־לו est une variante orthographique de ארו-לו dont l'explication a été donnée plus haut.

Ligne 56. Le sens général de ce passage se dégage aisément du contexte, bien qu'il ne soit possible de rendre compte ni de la profusion des préformantes ni de la répétition multiple de la particule אין-נא qui correspond habituellement au démotique ארי «jusques», mais qui parait employée ici avec le sens de «alors».

En revanche, il ne subsiste aucun doute sur les idéogrammes רי et רי־נא dont le sens respectif de «se lever» et «respirer, vivre» est établi par de nombreux exemples.

איש אין-נא, littérallement «un alors (?)» veut peut-être dire «à la fois, du premier coup, à l'instant».

Ligne 57. En vertu de la loi de l'homophonie, l'idéogramme אן désigne à la fois איקלו (aram. חקלא) «champ» et אכלו «nourriture». L'idée de manger se rend par כא «bouche» dans lequel est inséré le signe שא = נאר «faire».

L'idéogramme de l'eau: א vient de אמאתו «flot, courant», mot visiblement apparenté à אאו «vent de pluie, flot, averse».

Ligne 58. (א-)אורוד(־איך־)כא(־א) littéralement «face-métal» (אורודו «métal rouge, cuivre, bronze»; cf. sém. ורד «rose») ne diffère peut-être pas de איר־אורוד = dém. פאשורו «disque, plat, vase».

Les mots כות זו peuvent signifier «sur toi», mais ce sens ne se

1 Les assyriologues prennent ce calambour au serieux (D. A. L. p. 28, note 5.)

תול־לא כור־רא כית «chef élevé du pays (כור héb. מכורה «demeure, habitation») ou chef des hauteurs du pays» ressemble beaucoup à l'expression שא איש מאתי שאקן (T. 77, 6—7) «qui est dans un haut lieu»; on peut y voir une allusion à l'usage de sacrifier sur les hauts lieux. (Deutér. XXII,41). L'expression démotique שאבאנאך, état construit de שאבאנאבו «chef», est composé de שאבאנו «officier» et de אבו [1] «puissant». L'autre terme: נאבי est plus obscur, on est cependant tenté de le rapprocher soit de נאקי «sacrifices» soit de נאגי «contrées»; ma traduction «chef des hauts lieux de la terre» penche vers ce dernier rapprochement.

Le signe דיש qui suit, me paraît le résultat d'une faute de copie pour שא, indice du génitif.

Lignes 44—45. J'incline à croire que איץ־זי־דא est le temple de Borsippa écrit ordinairement אי־זי־דא et dont le nom démotique semble avoir été בית כיתי (cf. T. 61, 7—8) «maison de la vérité, de la fermeté» (r. כון) [2]. La déesse de ce temple fameux était Anounit.

גוואלו rappelle involontairement l'hébreu גוזל «jeune oiseau» et l'arabe גוזל «pigeon, jeune personne, adolescent»; en assyrien, il désigne l'homme d'affaire chargé de faire les démarches nécessaires, le mandataire; ou pour employer une locution hébraïque, celui qui entre et sort, יוצא ובא. L'hiératique גו־זא־לאל n'est qu'un déguisement partiel du terme démotique, car la syllabe לאל se lit aussi לו. [3]

Les lignes 46—48 n'ont pas besoin de commentaires, tous les mots qui y figurent étant connus. Pour סיבא «sept» voyez aux lignes 13—14 de l'incatation suivante.

Lignes 49—50. On n'a pas rencontré jusqu'à présent la forme concrète ניגאבו mais elle peut être considérée comme suffisamment établie par la forme abstraite ניגאבותו qui désigne la fonction de garde-frontière, de portier. Le nom propre ני־גאב et le nom commun ני־גאב sont formés du démotique ניגאבו. Cf. arabe נגיב «généreux, noble».

1 Je reviendrai plus loin sur l'origine de ce mot.

2 Je ne sais par quelle aberration lyrique on a cru rencontrer dans איץ־זי־דא la désignation de la baguette magique et je comprends encore moins le mot-à-mot plus étrange encore „le bois vivant, le bois à la puissance propice" (L. O. C. p. 29. et L. E. S. C. p. 98, note).

3 Cela a suffi cependant pour induire en erreur les accadistes qui voient dans ce mot la désignation du porteur (לאל) du trône (גו־זא). Voir p. ex. D. A. L. p. 26. Une déesse au bois vivant qui porte le trône de la terre est une trouvaille bien singulière. Du reste le phonogramme גו־זא est lui-même l'altération de l'assyrien כוסו, héb. כִּסֵּא „trône".

semble particulier à la déesse chaotique que les Grecs transcrivent par *Tauté* ou *Tavatth*. Elle est la mère d'Ia, le Neptune babylonien; le grand temple d'Arbèles en Assyrie lui était consacré, d'où son titre ordinaire «déesse ou dame d'Arbèles (T. 200, 53—61)».

Le nom du dieu de la mer, écrit en hiératique par אין־בי־גא (abrégé אין־בי), n'est pas clair. Son nom démotique יאאו se rencontre T. 200, 59 d'où la forme אי־א usitée dans tous les styles; il procède de la racine sémitique אוי «se refugier dans un endroit» qui produit l'hébreu אִי «île, terre habitée» et l'arabe מאוי «asile, gite, demeure». La mythologie babylonienne fait sortir les dieux de la mer primordiale qui leur servit de demeure pendant un nombre incalculable de siècles. Le mythe a déterminé le choix du signe אי = בית, abrégé de ביתו «maison», héb. בַּיִת.

Lignes 38—39. La fille d'Ia invoquée ici s'écrit avec l'idéogramme de la ville de Ninive, en assyrien נינוא נינא; c'est donc la déesse éponyme de la capitale de l'Assyrie. Cet idéogramme, composé de deux signes אב־חא signifiant «maison de poisson», joue évidemment sur l'analogie de נינוא et נונו aram. נוּנָא «poisson».

מַארתי cas oblique de מארתו «fille» fém. de מארו «fils»; l'hiératique postpose à l'idéogramme de fils, תור le signe ראך = שאל, déterminatif de la femme et de la femelle des animaux. Ces lectures présentent, l'une l'abréviation du mot ראגו «faible, fragile, méchant» (Cf. héb. רעע), l'autre, celle de שאלאתו (r. שלל) «esclave femelle».

Lignes 40—41. La transcription ריאו תולאתי est incertaine, on pourrait aussi lire רי אותולאתי. Pour le sens, on peut affirmer seulement que ריאו, état construit רי, signifie «roi, souverain» au propre «conducteur, berger» (r. sém. רעי); le second élément, la תולאתי, peut se traduire, soit «hauteur», soit «naissances» selon qu'on le fait dériver de תלל «être haut, élevé» ou de אלד = ילד «naître»; la אותולאתי, il pourrait signifier «songes, rêves» d'après la racine אתל «avoir un songe, rêver». Le correspondant hiératique, renfermant deux fois le signe ליד, semble favoriser l'idée de «naissance»; malheureusement, il résiste à tous mes efforts pour l'analyser et semble même contenir quelque faute de copie; dans cet état de choses je ne suis pas à même de donner une solution définitive.

Lignes 42—43. Il s'agit sans aucun doute du dieu Feu, en assyrien אישו (= héb. אֵשׁ); le complexe rare qui le représente ici, -איק־ביל, signifie littéralement «bois-flamme»; son titre hiératique שאק־

א־זיק, mot-à-mot «eau-courante» (r. זקק «courir, couler»). Le soleil couché traverse (איבירו r. אבר = sém. עבר) l'océan qui remplit le disque lunaire et qui déverse ses eaux sur la terre sous forme de pluie (voir l. 59). J'ai montré ailleurs que la croyance au réservoir de la lune est commune à d'autres peuples sémitiques; notre passage nous apprend en outre que les Babyloniens attribuaient à la lune un volume beaucoup plus grand que celui du soleil; cela explique l'infériorité relative de l'astre du jour dans leur hiérarchie divine.

Lignes 31—32. Le soleil dont la lumière forte et pénétrante lui a valu l'épithète hiératique אן־פאר «le dieu brillant» (r. פאר apparentée à בהר, ברר) est le juge, l'arbitre suprême (דאאנו, héb. דַּיָּן) des dieux. L'idée de juge se paraphrase en hiératique: די־תאר, mot-à-mot «jugement (די abr. de דינו, héb. דִּין) — décidant (תאר r. תרר)».

Lignes 33—34. Ici commence une invocation de déesses. On signale en premier lieu la déesse Astarté, en assyrien אישתאריתו d'où par abréviation, le phonème איש־תאר(אן־) qu'emploie le style mixte, Ce mot désigne la déesse en général et plus particulièrement l'épouse divine. En hébreu עַשְׁתֹּרֶת s'applique en outre à la femelle du bétail. L'hiératique pur se sert d'un signe composé סי־חי (mot-à-mot «aux cornes multiples», allusion à la coiffure de la déesse) signe qui par une raison qui nous échappe encore se lit איקיל.

La préposition assyrienne אנא indique, non seulement le régime indirect comme le ל en hébreu, mais aussi le régime direct comme le ל en araméen. Dans ce dernier cas, il constitue un pléonasme, qu'on observe parfois aussi en hébreu, et la rédaction hiératique se dispense de le rendre.

L'idéogramme כא־גא, abrégé כא «bouche, parole, face, devant» etc. vient de כאנו, aram. כבא «mâchoire, dent molaire»; en démotique l'idée de parler se rend par כאבו (cf. héb. קבה «gronder, maudire») d'où כיביתו «parole».

אישתאנו «une fois» (avec une négative, «jamais») est formé de אישתו «base, fondement», au moyen de la désinence multiplicative אנו. La déformation analytique de cette désinence, א־אן, précédée ou non du signe de l'unité: דיש marque la même idée en hiératique.

איסארו «déclinent, désobéissent, résistent» procède de la racine סור, סרר qui a été expliquée plus haut. La paraphrase hiératique de ce verbe est שאק־מאל mot-à-mot «tête-faire»; la négation et les préformantes se joignent au second élement, ainsi: שאק נו און־מאל (־מאל), littéralement: «tête ne font».

On ne connaît pas l'équivalent démotique de la déesse nommée זיק «mer, fleuve» en hiératique; le mot ordinaire pour mer, תאמתו,

babylonienne les dieux sont doués du libre arbitre et peuvent, s'ils veulent, faire le mal en désobéissant aux conseils de leurs divinités intérieures. La légende du péché du dieu Zou[1] offre un exemple frappant de cette croyance.

Lignes 27—28. בִּילְתִי, cas obl. de בִּילְתוּ, phén. בעלת «dame». L'état construit בִּילִית serait plus régulier, mais l'assyrien est beaucoup moins rigoureux que l'hébreu ou l'éthiopien à cet égard : il se contente souvent de juxtaposer les deux noms sans rien changer dans la forme du premier, et en cela, il est d'accord avec l'arabe.

Lignes 29—30. Le nom de Sin, le Lunus babylonien, s'écrit de plusieurs façons en hiératique pur. La transcription qui figure à la ligne 29, (אן־)סים־בי, signifie «lumière de la terre» ; סים est l'équivalent du démotique אורו qui a le double sens de «ville» (cf. héb. איר, מְאוּרָה «refuge, grotte») et de «lumière» (héb אוּר, אוֹר). Dans le style mixte, on emploie le signe du nombre 30 (par allusion aux trente jours du mois) qui se lit aussi SIN ; l'orthographe analytique *si-in* se trouve dans le nom de femme סִין־בִינִשָׁא־אמור (T, 197, 9*b*).

מאך (prononcé מא), précédé du déterminatif de «bois», אִיץ, signifie אִילִבּוּ (aram. אילפא) «barque, vaisseau» ; il vient de אמאכו (r. מיך ; l'aleph est prosthétique), Cf. talmud. מכותא qui a la même signification. On lit II R. 36,71*h* שאלאלום שא אמאכי «garçon de bâteau, mousse».

La traduction de אִילִיף שאמשו par «barque du soleil couchant» me paraît certaine, mais la transcription du second terme prête au doute. Tout d'abord on s'attendrait à la forme du cas oblique שאמשי ; puis il est étonnant que le déterminatif de la divinité, אַן, ait été omis devant le nom du soleil ; enfin, la paraphrase hiératique שאק־בא־דא־א־ני mot-à-mot : «son malheur» (pour שאק־בא, voir l. 34 ; דא est un complément) semble indiquer que la finale שוּ est un suffixe. Disons toutefois que des irrégularités dans l'emploi du cas oblique s'observent aussi dans d'autres textes et que l'omission du déterminatif divin a son analogue dans le nom de femme cité plus haut qui est composé avec Sin. La forme hiératique seule demeure encore quelque peu problématique. Remarquons en passant que le soleil couché porte aussi l'épithète אורולו «de mort, mortel, infernal», à cause de son passage pendant la nuit dans la royaume de la mort, dans l'enfer ; l'expression hiératique «malheur» y fait visiblement allusion.

נארו comme l'hébreu נָהָר désigne toute espèce de courant d'eau : rivière, fleuve, mer, océan ; cette acception est la base de l'hiératique

1 Sm. G. C. p. 103.

mière ou du jour est parfaitement sémitique: cf. par exemple: ass. נארו «fleuve et lumière», héb. נָהָר «fleuve» et נְהָרָה «lumière». Quant à תי לא [1] «vie» il présente un nouveau dérivé de la racine תל et signifie proprement «rehaussement, éminence»; c'est aussi le sens primitif du terme démotique באלאטו «vie, vivre» qu'il faut rapprocher de la racine de l'hébreu postérieur בלט «être proéminent, faire saillie, avoir de la protubérance», d'où בולט ou בליטה «relief, repoussé» [2]. Ajoutons que l'adjectif hébreu חַי «vivant» s'emploie aussi avec ce sens dans la locution בָּשָׂר חַי «chaire crue, dure, résistante, faisant saillie». La nuance est encor plus sensible dans la combinaison par trop naturaliste אֵבֶר חַי opposée à אֵבֶר מֵת, où חַי signifie *erectus* et מֵת le mot ordinaire pour «mort» donne l'idée de «flasque, mou». La tentative de rattacher l'assyrien באלאטו «vie» à l'hébreu פלט «s'échapper», est peu satisfaisante, car cette racine aboutit tout au plus à l'idée de «reste» mais non pas à celle de «être conservé à la vie, survivre» [3], encore moins à celle de la «durée de la vie».

Le titre מי־חי־רא (l. 23, 24) se prête à une double interprétation. On peut tout d'abord voir dans cette forme l'altération du démotique מאחירו «combattant» ou de מיהירתו «combat». Mais on peut aussi, grâce à la valeur שאר que possède le signe חי, lire מי־שא־רא et y voir l'altération de מישארו, héb. מִישׁוֹר «rectitude, droiture». La première explication me paraît plus vraisemblable, parcequ'elle convient mieux au caractère du dieu Maroudouk, lequel prend souvent ce titre.

Lignes 25—26. בִּיל, état construit de בִּילו, héb. בַּעַל «seigneur». — אבי אומי, cas ob. de אבו אומו (héb. אָב, אֵם) «père (et) mére» signifie «parents». La copule «et» (או, או = sem. ו) est très-souvent omise en assyrien. L'idéogramme du père est tantôt א (avec dés., א־א), tantôt אד. L'origine de ces idéogrammes a été expliqué ailleurs. Notons que la rédaction hiératique a «mère (et) père». Le seigneur des parents de Bel est la divinité mâle fixée en leur intérieur et qui leur inspire l'amour du bien. D'après la croyance

1 La syllabe לא est radicale bien que, par abréviation, on trouve תִי seul avec la sens de „vie"; on ne peut donc pas en conclure que l'ancienne valeur de ce signe était תיל.

Au lieu de תי־לא on rencontre parfois תין־לא; le déterminatif תין, דין signifiant „force" (r. דנן) peut indiquer à lui seul l'idée de la „vie".

2 L'arabe בלט „pavé, dalle" conduit aussi à l'acception primitive de saillie, relief".

3 Dans Gen. XLV, 7 פְּלֵיטָה גְדוֹלָה est l'équivalent de עַם רָב (*ibid.* L, 20) que gouverne également le verbe הַחֲיוֹת (contre D. A. S, p. 20).

sommet et la terre des morts qui est la plus vaste, forme la base. Cette conception a beaucoup d'analogie avec les sept Kareshvars des légendes avestiques.

Je traduis אול-אי-ני par «étoiles» sur la foi de l'équation אול = כאכאבו notée par M. Sayce (As. Gr. p. 32). L'idéogramme אול a encore le sens de אליבו שא אץ «barque» (mot-à-mot «vaisseau de bois»); si on admet ce sens dans notre passage, on pourrait penser à des barques célestes, analogues à la barque du soleil couchant dont il sera question aux lignes 29—30. A défaut d'une rédaction démotique parallèle, nous devons suspendre notre jugement à ce sujet.

Parmi les diverses significations de l'idéogramme קור ou בור, c'est celle de surveiller, garder, ass. נאצארו (r. נצר) qui convient le mieux au contexte; קור-קור ou בור-בור (l. 15—16) semble désigner les génies chargés de surveiller les diverses parties de l'univers, et semblables aux génies des phénomènes physiques que les légendes talmudiques mentionnent sous la dénominations de שָׂרִים «chefs» ou מְמוּנִים «préposés».

Je n'ose proposer aucune interprétation pour le groupe דא-צאר-מא (l. 16—17); le sens des éléments qui le composent ne fournit pas d'ensemble satisfaisant.

Les idéogrammes תול בו-גא (l. 19—20) sont assez clairs, ils signifient «colline (תול, héb. תֵּל) pure ou sacrée» (בו-גא, prononcé אואגא. Cf. tal. אוגא «verre» r. זגג «être pur, transparent»).

L'épithète la plus remarquable de la série est certainement אין אור תי-לא «seigneur du jour de la vie». La forme du singulier montre clairement qu'il ne s'agit pas des jours qui composent la vie de l'homme, mais d'un jour solennel et d'une importance toute particulière. On pense involontairement au jour de la résurrection des morts. Cette croyance que l'on trouve formulée pour la première fois dans le livre de Daniel est un ancien dogme sémitique, longtemps repoussé par les prophètes ainsi que d'autres croyances eschatologiques qui faisaient le fond des mystères païens. Maroudouk, le vainqueur des génies de la mort, comme le dit son nom, est naturellement appelé plus que tout autre à accomplir l'œuvre de la résurrection; c'est ce qu'indique, en effet, son titre usuel מובאליט מיתותי «vivificateur des morts» et celui de son épouse מובאלישאת מיתי (T. 98, 8) «qui vivifie les morts».

En ce qui concerne les idéogrammes qui composent ce titre, il est à remarquer que אור «lumière, jour» semble abrégé de אורו «mer» (D. A. L. p. 19). La transition de l'idée de l'eau à celle de la lu-

lui ai fait conclure un pacte et prêter serment par les grands dieux».

En second lieu, les mots ניש אן־אי et ניש כי־א, comme dans le passage que je viens de citer, doivent être considérés comme les régimes du verbe תמא, et l'on doit entendre sous ces mots le serment de fidélité que les démons sont censés avoir jadis prêté au ciel et à la terre, divinités qui représentent les limites extrêmes de l'univers mythique. Cette interprétation, si conforme à la grammaire et aux croyances des peuples sémitiques, enlève toute base aux théories qu'on a construites sur la traduction de ניש par «esprit» [1]. Dans cette formule il ne s'agit pas le moins du monde d'esprits divins, de Fravashis comparables à ceux de la religion zoroastrienne. On verra plus loin que la mythologie babylonienne donnait à chaque individu, dieu ou homme, deux divinités gardiennes, l'une mâle, l'autre femelle, qui habitent toutes deux dans son corps et l'abandonnent quand il néglige d'accomplir ses devoires religieux. Ceci n'a rien de commun avec les Fravashis du Zend Avesta, qui sont le type pur de l'individu, son être abstrait.

לותאמאתא 2e p. sing, précat. parf. qal de תמא, littéralement «que tu te rappelles». Le parfait est d'un emploi peu fréquent, mais il n'en subsiste pas moins. La désinence de la 2e personne, masculin, est tantôt תא, tantôt תו qui se lit aussi תאם, tantôt, et c'est le cas le plus fréquent, ת sans voyelle finale; le féminin se forme, soit par תי, soit par ת seul. On voit que l'assyrien flotte librement entre les formes particulières aux trois types des langues sémitiques: l'hébreu, l'araméen, l'arabe.

בי־תים, prononcé אירציתים = אירציתי, état oblique de אירציתו «terre, pays», héb. אֶרֶץ, ar. ארץ, aram. ארעא. Notons que dans aucune langue sémitique en dehors de l'assyrien ce mot ne se termine par ת, bien qu'il soit d'habitude du genre féminin.

Suit une énumération de divinités reparties symmétriquement sous les épithètes de seigneur (אין) et de dame (נין). Les objets mythiques qui se rapportent à ces divinités ne sont pas tout à fait clairs; quelques uns d'entre eux permettent cependant une interprétation vraisemblable. Les conjectures qui suivent ne sont qu'une première ébauche que des recherches ultérieures pourront compléter et modifier s'il y a lieu.

כי-אי-ני (l. 11—12) «les terres», Cette expression fait voir que les Babyloniens croyaient à la pluralité des terres. C'est aussi l'opinion des Rabbins qui ne comptent pas moins de sept terres d'inégale dimension, entassées l'une sur l'autre en forme pyramidale et de manière que la terre des vivants, la plus petite de toutes, occupe le

1 Fr. Lenormant *La magie chez les Chaldéens* p. 181 suiv

L'idéogramme פא[1] se compose de שי רו, signes qui, pris à part peuvent signifier «vue ou attention — fixer». La lecture פא est empruntée à l'idéogramme פא qui répond à זיכארו (héb. זָכָר «mâle, serviteur» homophone de זיכארו (héb. זֵכֶר) «souvenir, mémoire». On trouvera plus loin de nombreux exemples de ces sortes de jeux de signes.

Les lignes 5—6 sont la répétition des deux lignes précédentes, il y seulement un mot de plus, c'est le mot שינו ou לימנו en démotique et חאר-חול-איק[1] en hiératique qui signifie «méchant, malfaisant». Ce dernier composé veut dire littéralement «homme — mal — portant».

Lignes 7—8. דיח אידחו, nom et verbe de la racine דחא «approcher, serrer de près, attaquer», héb. דחה «pousser». En hiératique cette idée s'exprime par le signe תי[2] qui se lit aussi דיח. Pour les préformantes מו-און-נא, voir l'introduction.

מארצי[2]=מארצי, cas oblique de מארצו «malade», ar. מריץ «malade, valétudinaire»; l'hiératique תו-רא sera expliqué plus loin.

תאדחי, 2e p. sing. qal de דחא, «tu presses». Le correspondant hiératique תי[2], qui avait la première fois מאל pour désinence, a cette fois נא, et l'on en trouvera plus loin d'autres encore; la variété des désinences semble indiquer diverses lectures.

Lignes 8—10. Le sens de ce verset qui forme le refrain ordinaire des formules magiques a été méconnu jusqu'à présent d'une façon vraiment incroyable. La traduction la plus usuelle est: Esprit du ciel souviens t'en, esprit de la terre souviens t'en! Tout récemment M. Lenormant, voulant rendre la phrase plus claire, l'a traduite: «Esprit du ciel conjure, esprit de la terre conjure». Cette version est linguistiquement inférieure à la première, car ni l'idéogramme פא[1] ni la racine תמא, au qal dans לותאמאתא, ne signifient «jurer» et encore moins «conjurer», verbe qui exigerait la forme paël ou šaphel. Mais ces traductions ont le double défaut d'attribuer, d'une part, le sens de «esprit» au mot ניש, de l'autre, de prendre ce nom pour le sujet du verbe תמא. L'une et l'autre de ces suppositions sont inadmissibles. Tout d'abord, ניש, état construit de נישו «élevation» (r. נשא) n'a rien de commun avec l'esprit; il désigne uniquement l'élevation de la main qu'on exécute en priant ou en prêtant serment et, par synecdoque, la prière et le serment eux-mêmes. Aussi trouve-t-on souvent l'expression ניש קאתיא «l'élevation de mes mains» pour dire «ma protestation, ma prière fervente» tandis que ניש אן désigne la promesse, la serment fait en invoquant les dieux comme témoins. On lit ainsi: ארי ניש אן-גאל-מיש אישאוכירוישומא (Asb. 264, 42). «Je

donne pas une notion bien claire. Il ne s'agit certainement pas d'une boisson chaude ou enivrante, mais peut-être d'une sueur ardente produite par la fièvre. Pour faire disparaître l'inflammation, les médecins babyloniens faisaient usage, à ce qu'il paraît, de compresses de lait. Cela semble résulter du membre de phrase «sur sa nudité, (אוֹר־רא־נא כו) du lait (נא) il fait mettre (בא־דא־אן־כו)».

III

Lignes 2—3. On peut douter si le nom du démon de la douleur, אשאבו, vient de אשק identique à la racine hébraïque עשק «violenter, faire violence» ou bien de שקק, racine qui signifie «briser» en arabe. L'une et l'autre de ces étymologies répondent bien au sens de l'hiératique איד־פא, littéralement «force» (איד = héb. יד «main, force») — abattant (פא=חאת, r. חתת «abattre»).

מאמית «serment» vient de אמא, racine usitée également en araméen avec le sens de jurer; en sabéen elle a la forme ומי. Son correspondant hiératique שאק־בא ou סאק־בא, tout en offrant le rébus «tête (שאק de שאקו «sommet, hauteur») — brisant (בא. Cf. col. I, 1)» n'est pourtant autre chose que le démotique שאקבו (racine sémitique שקף, שקב, סקף, סקב) «coup, mal, nocuité, nuisible». Cf. talm. סקבא «mal, fléau, plaie» et סרקב «faire une blessure, blesser».

Les maux qui affligent le monde terreste sont personnifiés sous le nom de «dieux (אן) gardiens (אן־נו־נא ou אנונא) de la terre basse, de l'abîme (בי, hiér. p. בית) אנונו ou אנונו signifie en assyrien «garde, observation»[1] (T. 53, 35) et «affliction, deuil». Cf. héb. p. אֲנִינָה «deuil, affliction», ar. אנא:ה «gémissement».

אושאמיכא 1e p. sing. šaphel de la racine אמא avec suffixe de la 2e p. sing., «je t'adjure». On peut aussi lire אותאמיכא «je te rappelle» forme paël de la racine תמא «se souvenir, se rappeler». La première traduction se recommande par l'usage éminemment sémitique de joindre le nom au verbe de la même racine, comme par exemple: héb. הִשְׁבַּע שְׁבוּעָה «jurer un serment» pour «jurer», ar. קאל קולא «il a dit un dire» pour «il a dit». La seconde est plus en accord avec la rédaction hiératique גאן־פא, littéralement: «qu'il se rappelle»; le suffixe régime est ordinairement négligé. Notons que la rédaction sacerdotale offre encore l'adverbe שאק־תול־בי «hautement» mot-à-mot «tête (שאק) — hauteur (תול r. תלל) — lui (בי désinence adverbiale répondant au dém. שׁ, abrégé de שו «lui, son, sa») dont il n'y a pas trace dans la rédaction démotique; cela prouve de nouveau l'indépendance réciproque des deux rédactions.

1 Sémitique ענן.

signent, nous connaissons VI-אוב־דא = כיפראת ארבא «les quatre régions» et אוד־שו־אוש = אומו אובותום, «jour nuageux»; la quadruple répétition des derniers idéogrammes me fait supposer une énumération de nuages venues des quatre régions du ciel.

Cette partie finit par une dernière énumération d'êtres dont on devine difficilement le caractère à cause de la variété des significations propres aux signes.

J'ignore le sens exact de גא־אן־תו qui se répète quatre fois aux lignes 62—65, bien que le sens de chacun des idéogrammes soit connu La même obscurité plane sur le groupe מו ני qui revient quatre fois et sur le composé אה־תאנ־גא qui figure à la ligne 1 de la 2e colonne. Le reste peut être expliqué avec une certaine vraisemblance.

Ligne 66. ליב, (de ליבו, héb. לֵב «cœur, milieu») «cœur» composé avec שא = גאר «faire», désigne peut-être le courage, l'intrépidité dans la bataille. תוך-א «qui tient, possède» sert à former des adjectifs, ainsi que l'hébreu בַּעַל et l'arabe ذو. Il s'agirait d'hommes lancés pour attaquer l'ennemi.

Le signe גא a le sens de «lait» et l'idéogramme נאק (de נאקו «couler, faire une libation») veut dire «boire»; la préformante בא-דא ou plutôt דא dénote le causatif «faire boire, abreuver». On abreuve de lait les faibles et ceux qui sont fatigués afin de restaurer leurs forces; il est à supposer que le composé מו ני désigne des personnes en cet état.

Ligne 67. כא־צאב (dém. צאלתו, תאהאזו «combat») mot-à-mot «bouche, voix — guerrier (= héb. צבא, éth. ጸብአ) se lit מֹ (de מאא, éth. מוא «combattre, vaincre»). Il m'est impossible de préciser l'objet que désignent les mots «qui possède ce qui est dans la bataille». La potion administrée n'est plus le lait mais le petit lait, גא א, mot-à-mot «eau de lait».

Col. II. Ligne 1. Le commencement est inintelligible. A cet endroit il s'agit évidemment d'un onguent fait avec du beurre, ני־גא, mot-à-mot «le gras du lait», dém. הימיתו, heb. חֶמְאָה; cette substance est ordinairement désignée par ני־נון dont le sens primitif parait être «huile ou graisse de poisson». La friction est indiquée par le composé סיך-לאם «frotter, frictionner» (mot-à-mot «étoffe-approcher»); son correspondant démotique est באשאשו (T. 128, 50).

Ligne 2. Le groupe א שאח ני תוך «celui qui possède (תוך) l'eau (א) de flamme (שאח ני = ליאבו, héb. לַהַב. T. 6, 23—24)» ne

איצבאתו(ישו) peut être un singulier ou un pluriel, car la désinence ו est la même pour les deux nombres, mais la terminaison איש du verbe parallèle hiératique indique le pluriel, et cela est conforme à la variante de K 3255 qui porte אן אן. Ceci se comprend aisément car chaque homme a dans son intérieur deux divinités, mâle et femelle, qui par leurs exhortations salutaires, cherchent à le retenir dans la voix de la vertu.

L'idéogramme דיב, écriṭ לו, signifie «bœuf (assyr. לואו — אלבו, héb. אלף), bétail (= ar. דאבה «bête de somme»)»; comme verbe il a le sens de «acheter, prendre, saisir». Cf. héb. מִקְנֶה «bétail» et מִקְנָה «achat». Le complément בא est devenu בי pour s'harmoniser avec איש.

Dans les versets qui suivent, sont énumérés divers êtres qui peuvent avoir une influence quelconque sur la production de la maladie. L'interprétation du texte est difficile à cause de notre ignorance des notions mythologiques auxquelles il fait allusion et spécialement à cause la polysémie des idéogrammes et du mauvais état de conservation de plusieurs lignes. Les remarques suivantes suffiront jusqu'à nouvel ordre.

גאן-מי־אין dém. ליבשי «qu'il soit» se compose de גאן (se lisant aussi הי) = לו (héb. לוּ «si, puisse-t-il être ainsi!») «que» et de מי־אין (altération de מינא ou מיני «quoi, ce que») indice du verbe être.

L'idéogramme compliqué de «roi» se compose des signes גאל-און «grand-homme», mais une glose massorétique ordonne de lire און-גאל «homme grand» conformément à la syntaxe assyrienne, d'après laquelle l'adjectif suit le nom. Aussi quand il y a un complément phonétique, celui-ci est לא comme l'exige la finale du premier signe, et non נא comme l'exigerait celle du deuxième. La croyance que les diverses espèces de démons sont gouvernées par des rois appartient aussi à la mythologie hébraïque. Pour les détails, voir le 2e volume.

Tous les termes démotiques correspondant à. גאן-מי, גאן-מי־א, גאן-מי־האב sont connus, ce sont לאמאסתו, לאבאצו, אהארו ou אהאזו. La signification exacte de ces mots est obcure, à l'exception du dernier qui signifie «preneur, possesseur». Il en sera souvent question dans la suite.

Après les rois des démons terrestes (?) viennent des personnages humains: נו-גיג «une jeune fille», אום «une mère», א-ישי (mot-à-mot eau-œil) «une pleureuse», האר «un homme».

Suit une série d'êtres mythiques, la plupart aériens, ayant à leur tête l'Oudouk méchant. Parmi les idéogrammes qui les dé-

L'hiératique אוש-כא signifie «attacher, nouer», démotique ראכאסו (r. רכס. Exode. XXVIII, 28); l'élément אוש paraît faire l'office d'un déterminatif, attendu que כא représente souvent à lui seul cette signification.

L'idéogramme כייש répondant à שונו «ce sont eux», est omis dans la rédaction sacerdotale.

II

Lignes 44—45. En hiératique le substantif האר[1] est souvent accompagné de deux signes se lisant אירו-לו ou איר-לו[2]; cette lecture vient de אורולו «mortel»; nous connaissons déjà la racine ארל = ערל par le nom du pays des morts, אראלי (l. 13).

ריאום «conducteur, pâtre, berger, (= héb. רועה) seigneur» s'écrit aussi ריאום[1], ריאום, ריאו; la racine ראא (=sém. רעי) signifie «conduire, amener, transporter». L'équivalent hiératique est סיב. Après ce titre devait venir l'impératif «sois», mais le rédacteur l'a supprimé, ainsi que cela arrive parfois dans la poésie hébraïque.

La séparation des mots qui suivent présente de sérieuses difficultés; cependant la lecture צירתיאו[2] דאלתא me paraît la plus vraisemblable צירתיאו[2] = צירתו (cf. נאביאום et נאבי) donne l'idée de «monticule, hauteur». D'après l'usage sémitique, la locution «hauteur de la porte» peut vouloir dire: porte haute, c'est-à-dire solidement assise sur un rocher. L'expression hiératique בין-בין mot-à-mot «ferme-ferme» (r. כון) conduit à la même conception. Remarquons seulement que le terme cryptographique est précédé du déterminatif או et suivi de la terminaison מאל variante purement graphique de אי[2].

Lignes 46—47. La changement de ני en נא dans l'hiératique אן-רא-נא (pronocé דינגירא-נא. Voir l. 14—15) est du à l'attraction de la syllabe précédante: רא. Notons la variante אן-אן-נא «ses dieux».

Les trois syllabes כו פאת כו offrent un exemple remarquable de l'agencement de la cryptographie assyrienne. Le premier כו, qui, en vertu de sa position, est un substantif, signifie d'abord שובאת (r. אשב, ישב) «résidence, habitation, demeure»; puis, grâce à la loi de l'homophonie, équivaut également à צובאת (r. צבת) «vêtement, habit»; enfin, comme particule postposée, il dénote la tendance vers un point fixe et rend la préposition ריש = אנא «à, vers, par» etc. Voir plus haut aux lignes 26—27.

Le mot-à-mot de כו פאת est «vêtement de devant» (פאת vient de פאתו pour פאנתו, forme féminine de פאנו, héb. פָּנִים «face, devant») et répond au démotique כורומאתו «manteau (?)» .Cf. héb. גְּלוֹמִים, aram. גְּרִימָא «couverture, manteau».

lieu de croire qu'il s'agit d'un endroit ou s'effectue l'enfantement ou la génération, de la chambre nuptiale. Cette considération semble corroborée par le terme assyrien איכותו qui rappelle visiblement l'hébreu יחם «être en chaleur, concevoir» (Genèse xxx, 41. Psaumes LI, 7). Dans le passage cité ci-dessus, où il est question de la femme libre, on trouve le terme analogue איבורו = héb. עבּוּר «grossesse».

אושיצו, šafël de אצא, héb. יצא «sortir»; son équivalent hiératique תול-דו signifie mot-à-mot «enlever — aller».

L'hiératique או-די doit être une particule pléonastique aisément négligeable, puisqu'il disparaît dans un passage analogue (T. 80, 3—4). Est-ce la copule או suivi d'un complément phonètique indiquant une lecture anormale?

קולו, est l'hébreu קוֹל «voix, son»; le correspondant hiératique שא מי גאר veut dire mot-à-mot: «qui bruit fait». Le sens de כורו est d'autant plus difficile à déterminer qu'il est passé dans la rédacion hiératique. Dans les versets que je viens de mentionner, il répond à l'idéogramme ליב ou לוב, lequel signifie tantôt «musique» (?) tantôt «rebelle, mauvais» (סארו D. A. L p. 18 n° 191). En partant de cette dernière acception on pourra comparer le talmudique כאיר ou כעור «laid, déplaisant, désagréable». Quoi qu'il en soit, il ne faut pas le confondre avec son homophone כורו qui signifie «pur» (T. 98, 61.).

ארכי «derrière, après» vient de ארכו = héb. יָרֵךְ «cuisse, fémur». La lecture איגיר du signe composé de תום-צאב est probablement du à une racine אגר = עקר, de laquelle dérive le mot assyrien איגירתו «fondement», au fig. «décision». Cf. hébreu יְסוֹד qui a également ces deux significations. On lit dans une dépêche assyrienne (IV R. 54, 60, 61.) איגירתו אניתו אוסרי «cette décision sera permise (= talm. שרי «permis») c'est-à-dire «approuvée par le roi[1]». — La terminaison בי est à la fois le suffixe de la troisième personne du singulier et l'indice de l'adverbe, sur l'analogie du démotique שו, ש qui remplit cette double fonction; le correspondant stricte de איגיר־בי serait ארכיש «par derrière», mais on sait que les deux rédactions sont loin d'être le calque littéral l'un de l'autre.

1: M. Lenormant (L. E. S. C. p. 150 note) compare איגירתו à l'hébreu אִגֶּרֶת „lettre, missive, dépêche"; il oublie que le mot hébreu est d'origine perse (Voir Hesychius s. v. *Angaros*). Autant vaudrait trouver une parenté entre l'allemand *gericth* et le français „guérite". Le talmudique אנגריא vient de la même source

אִיזִיקֹו. La racine זקק, rend l'idée d'un mouvement précipité tel que souffler, courir, fondre, couler; son dérivé direct est זיקו, aram. זִיקָא «vent». L'expression hiératique זא-לא-הא vient du démotique זאלאהו = סאלאהו, שאלאהו «verser de l'eau, arroser, asperger», aram. זלח.

Lignes 36—37. L'idéogramme דאם (de דאמו «semblable, parent rapproché») désigne spécialement les époux sans distinction de sexe; dans ce passage, il s'agit de la femme, אישאתו heb. אִשָּׁה, אֵשֶׁת.

אור procède de אורו «corps, peau» (héb. עוֹר), au propre «nudité»; il correspond au démotique אודלו, אוטלו «partie nue du corps, sein» qui dérive de la racine אטל = aram. ערטל «être nu».

האר, idéogramme de l'homme, vient de הארו «homme libre» héb. בֶּן חוֹרִים.

L'idéogramme בית qui suit האר aux lignes 36 et 38 est la particule du génitif = שא non exprimée dans la rédaction démotique; la rédaction hiératique néglige à son tour la syllabe תא, équivalent de la préposition démotique אש = אינא «dans, de».

La préformante verbale בא־רא amène le changement de אין en אן. — La restitution לאם est fort hypothétique; מו-ני est pour -מו-אי ני. — איתארו a pour racine תרר (arabe תר) «séparer, éloigner».

Lignes 38—39. L'orthographe חי אוב «genou», dém. בירכו (héb. בֶּרֶךְ) prouve que l'idéogramme se lit dans ce cas שאר, attendu que le complément אוב se prononce אר. Ce complément est ordinairement supprimé.

La racine assyrienne תבא (cf. ar. תבע «suivre») signifie «voler, courir rapidement», au šafël: «faire voler, enlever soudainement». En hiératique, le mouvement rapide est exprimé par זי qui procède de זיאו ou זיתו «commotion, souffle», héb. זוע «trembler, frémir», ar. זאע «dévier».

Lignes 40—41. J'ajoute דון d'après le passage parallèle T. 18, 7—8. Cet idéogramme dérive du substantif דונו «force»; la racine דנן figure aussi dans le charme talmudique דני דני (Schabbat p. 20) que les commentateurs expliquent par יוחזקו החביות «que les tonneaux soient forts». Le correspondant hiératique est אידלו = איטלו «qui n'est pas contraint au travail, homme libre». Cf. ar. עטל «être désœuvré».

Le signe transcrit אורו se compose d'un caractère qui est peut-être l'altération de ליר dans lequel sont insérés les signes או-רו. Il y a

de préposition : «de» ; le correspondant hiératique תא indique comme postposition le sens général de tendance et rend à la fois nos prépositions «de» et «à, dans».

Le signe דיש représentant la préposition אנא «à, vers» est propre à la rédaction démotique ; en hiératique on emploie à cet effet le phonème כו postposé, phonème qui, comme nom, a entre autres sens celui de «demeure, habitation».

איתאנאבלאבאתו est l'aoriste iftanaël de בלכת ou פלכת «passer, traverser, franchir» ; son correspondant hiératique פאל est connu.

Lignes 28—31. L'idéogramme באל=איק précédé du déterminatif איץ (de איצו, héb. עֵץ) «bois» désigne la porte, דאלתו (héb. דֶּלֶת), mot-à-mot «fermant, empêchant» ; le verbe באלו se trouve dans le verset démotique.

נו, idéogramme de négation répondant au démotique אול, לא «non, ne» ; il influe sur la voyelle du préfixe verbal אין, lequelle pour éviter la diphthongue *oui*, se change en און.

איבאלו dérive de כלא «empêcher, arrêter», racine qui a le même sens en hébreu. — שונותי affecte l'enclitique ת qui revient par exemple dans le sabéen המת «ces» et dans l'éthiopien *weetû* «lui», *emûntû* «ils, eux».

מדילו, en hiératique שו-דיש (avec le déterminatif איץ) désigne le verrou, cf. syr. מַדְלָא. — אותארו vient de תור «revenir, retourner, reculer».

Lignes 32—33. צירו «serpent» est le type de l'hiératique ציר. Cf. le sémitique צרע «piquer, mordre» d'où l'hébreu צִרְעָה «guêpe».

איתאלאלו, aoriste tafël de אלל «jeter, ébranler, lancer». Le qal אלול (pour אאלול) «j'ai jeté» אילולו «ils ont jeté» est très fréquent dans les textes historiques. Cf. l'hébréo-araméen עלל «jeter, renverser» d'où עַלְעוֹלָא «vent fort, ouragan». Aux versets 24—25 on a vu déjà le parallélisme de l'hiératique אול (r. אלל) et du démotique אישורו, racine שרר, סרר ; ici on observe le même parallélisme, mais dans un ordre inverse : hiér. שור, dém. אלל. Cet échange de racines entre les deux rédactions prouve d'une façon irréfragable leur unité d'origine. Pour la préformante מו dans מו-און-שור-שור-אי-ני, voir l'introduction.

Lignes 34—35. צא־רא (איץ) est déformé du terme צירו = héb. צִיר «gond». Notons que la paranomasie de צירי et צירי disparaît dans la rédaction hiératique.

אים (de אימא «espace») désigne entre autres phénomènes atmosphériques le vent ou l'ouragan : שארו, heb. סַעַר, סְעָרָה, שְׂעָרָה.

aisément; celle de «mort» repose vraisemblablement sur l'analogie graphique de באת־כא. Pour גושור = dém. גושרו «poutre», comparez l'araméen כשורא «poutre», l'hébreu גשר et l'arabe נסר «pont»; le complexe cunéiforme est formé de la syllabe ניר «force» insérée dans la syllabe מאל «demeure».

La racine רפש a en assyrien le sens de «dimension, étendue», de là l'adjectif ראפשו (f. ראפאשתו) «vaste, large, étendu» et le verbe איראפאש «il étend, élargit, multiplie». Son correspondant hiératique מאל־אן (mot-à-mot: endroit haut, vaste, étendu) se lit par un mot qui se termine par un ל, comme l'indique le complément לא.

אנו pl. אני ou אני «flot, courant roseau, couronne» se compare d'autant plus facilement à l'hebreu אֲגַם «lac, étang, ruisseau, roseau» que le מ, confondu souvent avec ו dans la prononciation assyrienne, tend à disparaitre de la racine, comme par exemple dans לא ארי «invisible» pour לא אמארי. Le synonyme אמאתו (cf. héb. p. אמת המים «canal, conduit d'eau» est le type de deux formes hiératiques: א־מאת et א־מי.

La syllabe כים «production, œuvre» se lit aussi תום (heb. תאמים «joints, jumeaux») et דים «ressemblance, forme, conformité» (héb. הַמְיוֹן); placé après le nom, elle sert de particule de comparaison et correspond au démotique כימא ou כי (héb. כְּמוֹ, כְּ).

אישורו «ils ébranlent» a pour racine שרר ou סרר, type de l'idéogramme שור, סור, זור dont il a été question plus haut. Dans le correspondant hiératique ני־אול־אול־ני on distingue le préfixe ני raccourci et modifié de אי־ני, l'idéogramme אול (de אול «éloigner, écarter; non») et la terminaison ני apocopée de אי־ני.

Lignes 26—27. Le signe בית (de ביתו «maison», héb. בַּיִת) se lit aussi אי (héb. אִי «ile, contrée habitée»; cf. arabe אוי «demeurer, habiter»); cette lecture rare est surtout usitée en hiératique.

אישתו (heb. עֶשֶׁת «pièce massive»[1]) «base, fondement» sert aussi

1. Dans le Mischna, עֶשֶׁת „pièce de métal natif" est opposé à הררה „gâteau de métal fondu" *(Kêlim 11)*. La pièce forme l'unité fondamentale du calcul commercial, de là עֶשְׁתּוֹנוֹת, עֲשָׁתוֹת „calculs, spéculations, projets", הִתְעַשֵּׁת „se raviser" et עַשְׁתֵּי (pour עֶשְׁתֵּה ou עֶשְׁתָּא) „un" dans עַשְׁתֵּי־עָשָׂר „onze". En 'assyrien on a אישתו, f. אישתאת „premièrement", אישתאנו „une fois", (écrit איש־תין) „un", אישתיניש „à la fois" etc.

par excellence. La terminaison אי־ני marque le pluriel ; c'est l'altération de la désinence assyrienne אני (ar. ין־, éth. אן־), comme dans סאראני «les rois», אלאני «les villes» etc.

Lignes 18—19. אומו=אוד־מו, héb. יום «jour» ; le *yod* première radicale devient א en assyrien.

ראבותום semble être un pluriel ; l'accord en genre et en nombre entre le nom et l'adjectif ne se fait pas toujours en assyrien,

L'idéogramme אן־אי (prononcé שאמי) «ciel» est propre au style mixte, l'hiératique pur omet naturellement le complément phonétique אי.

אישורוני est l'aoriste qal de נשר qui a entre autres le sens de «tomber, s'élancer». Cf. l'hébreu postérieur אילן שמשיר פירותיו «l'arbre qui fait tomber ses fruits». Cette idée est exprimée en hiératique par l'idéogramme באר (représentant les racines apparentées פרר, ברא, פרס, פרץ etc. «séparer, briser» etc.) «séparer» précédé du déterminatif שו= קאת (de קאתו) «main, force, endroit». littéralement: séparation de l'endroit.

Lignes 20—21. Le hibou ou la chouette (אישיבו = héb. ינשוף, r. נשב, נשף) était l'oiseau des déesses assyro-babyloniennes, c'est ce qu'on induit du nom hiératique de cet oiseau נין־בול־ביל־חו, mot-à-mot : Dame-telle-telle-oiseau». La chouette est aussi l'oiseau de Minerve.

L'idéogramme איר procède de אירו, synonyme de אורו et de אלו «ville», cf. l'hébreu עיר et ער.

Dans כא־רית נא־נא on a un nouveau phonogramme pour rendre l'idée de שגם «faire du bruit, vociférer, hurler». Il signifie mot-à-mot : bouche (כא) — émission (רית = מים = לאך etc.) — passer — passer».

Lignes 22—23. א א־רי «troubler», veut dire mot-à-mot «eau (א) — courant (א־רי, altération de ארו = héb. יאר).

A l'expression démotique אלתי «dame, épouse» répond dans la rédaction hiératique אין דו כו אור־דא dont les deux derniers éléments signifient «faire sortir, produire», mais l'incertitude de la lecture des syllabes דו כו ne permet pas d'analyser la première partie.

Lignes 24—25. La lecture hiératique du groupe כאר־באת répondant au démotique אילו (arabe עאלי) «haut, élevé», nous est inconnue, mais le complément דא prouve qu'elle se termine par un ד. Comme substantif, ce groupe signifie דורו (= héb. p. דירה, arabe דאר) «château» et מיתו (héb. מת, aram. מיתא) «mort». L'élargissement de l'idée de «château» en l'idée plus générale de «hauteur» se conçoit

L'adverbe שאפליש (r. שפל) «en bas» s'exprime en hiératique par כי־תא «terre — dans ou sur»; le sens propre de תא est «base»; le fondement de la terre s'écrirait תא כי. Il indique à la fois le point de départ, אישתו. אולתו «de, depuis, à partir de» et le point d'arrivéé אנא «à, vers», אדי «jusques», אינא «dans, sur»,

כארא accusatif de כארו «mur», l'hébreu כַּר «jetée, bastion» est le type de l'hiératique באר.

אידו, aoriste de אדא (ירה) ou נדא (נדה) «jeter bas, renverser».

Lignes 12—13. אי־ני־ני־ני «eux, ils» est le pluriel formé du singulier אי־ני en répétant trois fois la syllabe essentielle; c'est ainsi que אן «dieu» peut faire au pluriel אן־אן־אן; le démotique שונו a son analogue dans l'araméen הון; les autres langues sémitiques ont un ם pour désinence.

L'hiératique כים(־מא) «produit» vient de כימתו «famille» (Cf. arabe כימה «tas, monceau, accumulation»); le démotique בינות a pour racine בנא «construire, faire, produire».

Le nom de l'enfer אראלי (Cf. hébreu עֶרְלִים «morts») se paraphrase en hiératique אי־כור־באת «maison du pays de la mort ou des morts»; le nom du cimetiére en hébreu moderne est בֵּית הַחַיִּים «maison des vivants», euphémisme pour בֵּית הַמֵּתִים «maison des morts».

מיש signe du pluriel est composé des syllabes מי־איש signifiant «collection-tas» et remplace ici en cette qualité le verbe «être» et le pronom de la 3. pers. pl. régime direct: שונותי «eux».

Lignes 14—15. Les verbes שנם (talm. שעם) et צבר (hébreu צפר, ar. زبر) «crier, hurler» sont paraphrasés en hiératique par les idéogrammes די «annoncer», פאל (r. sémitique פלא) «passer, répéter» doublés et précédés chacun du déterminatif כא «bouche»; le doublement marque l'intensité de l'action.

Lignes 16—17. אימאת «venin, colère» vient de חמה=אמא «être chaud», d'où l'hébreu חֵמָה «venin, colère»; l'hiératique כא־באת «bouche — mort» paraphrase cette idée.

Le fiel ou la bile, en assyrien מארתו (héb. מְרֵרָה, מָרָה) a pour idéogramme צי qui semble présenter l'abréviation de צירו «serpent», et correspondre au מר sémitique qui désigne à la fois le fiel et le venin.

Dans le style mixte on exprime le pluriel «dieux» en accolant l'idéogramme אן à l'indice du pluriel מיש; dans le style pur on emploie invariablement אן־רי־אי־ני, prononcé *Dingiri-e-ne.* דינגיר vient de la racine דגר qui, en assyrien, a le sens de «secourir»; dieu est le secourable

סחר, avec laquelle la racine assyrienne צחר (= sémitique צער, זער) «être petit» est presque homophone, cela suffit pour faire attribuer à l'idéogramme תור la signification de cette dernière racine. L'emploi de «petit» dans le sens d'enfant, fils, est toute naturelle; le mot propre assyrien est מארו. Cf. l'arabe מרא «homme» et l'araméen מאר ou מר «seigneur».

Pour exprimer l'idée de נאראם (r. רום) «élévation, hauteur, majesté», l'hiératique emploie le composé כי־אנא (endroit — hauteur), augmenté de la finale אי=מאל; le premier élément, כי, n'est pas indispensable.

De la désignation de Bel, אין־כית־לאל, le premier élément אין est un idéogramme signifiant «seigneur» (בילו = בעל), les deux autres éléments, qui sont polyphones se lisent ליל־לו et présentent le déguisement cryptographique du nom des démons לילו, les לילין des hébreux. Bel était considéré comme le chef, ou plutôt le vainqueur de ces génies malfaisants, de même que Maroudouk était censé le seigneur des Oudouk. La syllabe לאל (=לו) est souvent omise.

Je ne comprends pas le sens de l'élément או dans le composé hiératique או־תו־אוד, qui désigne l'idée de naître, les deux autres signifient «entrer - sortir». Peut-être או est-il une simple copule. L'expression démotique איליתי est pour אילידתי (r. ילד־אלד).

L'épouse de Bel, Belit, porte en hiératique le nom de dame (נין) de la terre (כי) grande (גאל), c'est-à-dire du monde souterrain des morts. L'Hadès est infiniment plus vaste que la terre des vivants. Une agada talmudique déclare que la terre est relativement aux Enfers comme le couvercle comparé à la marmite qu'il couvre (כל העולם כלו כביסוי קדרה לגיהינם. Pesachim 94 *a.*). La syllabe כית qui suit le nom de la déesse dans la rédaction hiératique répond au démotique שא aussi bien comme indice du génitif que comme pronom relatif «celui qui, ce qui, ce que». Sa position après les mots qu'il détermine est due à la nécessité de la distinguer du substantif כית «abîme, averse»

Lignes 9—11. L'hiératique (אן־נא) «hauteur» est pris adverbialement «en haut», dém. אליש (r. עלה=אלא).

L'expression hiératique גור־רו־אוש (déguisement du démotique גורושו «fort». Cf. héb. קרש »solidifier») ני־אין־בו־רו־אוש (r. פרס=ברש «couper, briser») signifie mot-à-mot «les forts ils brisent»; la rédaction démotique n'éxprime pas le régime et dit seulement איקצוצו «ils brisent, détruisent». מא est une particule explétive marquant la césure; elle s'omet souvent et se fait rarement représenter en hiératique.

et ניגין־נא בא־אִ׳. La première est formée de כִּי «terre» et בא «coupant»; la seconde de ניגין «totalité» avec désinence נא, et de בא augmenté de la désinence אִ׳. La construction du régime avant le verbe n'est pas inusitée en assyrien, par exemple אִיר מוּסאפּאן (T. 149, 41) «qui détruit la ville»; comparez l'hébreu אדם אכל (Ezéchiel XIX, 6) «il dévora des hommes». Toutefois l'ordre contraire, verbe-regime, est beaucoup plus fréquent. La différence de construction entre les deux rédactions prouve seulement leur indépendance réciproque; mais, comme on le voit, la construction hiératique n'est pas en contradiction avec la syntaxe assyrienne.

Le pronom de la troisième personne, masculin singulier, est שׁוּ (sémitique הו, הוא) en assyrien et אִי־נִי en hiératique. Cette dernière forme, contractée en une syllabe, donne naissance à la particule אין, préformante verbale qui répond à l'*i* (אי) démotique: אין־אג־אג = איהתאצי (T. 13, 5—6).

La lecture אודוך de l'idéogramme 472 est l'abréviation de l'assyrien אודוכוּ, racine דוך «frapper, tuer». Ce sont visiblement les mêmes démons que l'auteur de Job mentionne sous la dénomination de מְמִיתִים (XXXIII, 22) «qui font mourir».

L'adjectif «mauvais» peut se lire à la fois שינו (r. שנא «haïr») et לימנו (cf. hébreu לון «murmurer, être mécontent» et arabe لون, au fig. «être inconstant, versatile»). Ce dernier vocable est mieux constaté que l'autre. L'assyrien emploie encore le mot חוּלוּ (hébreu חול «profane») dans le sens de «mauvais»; d'où l'hiératique חול.

Les mots ריהות «trouble» et ריהוּ «ont troublé» peuvent se lire דאלחות et דאלחו (r. דלח), mais l'existence de la racine רוח est prouvée par la forme איראח. En hiératique l'idée de «troubler» se rend par le phonogramme composé א א־רי qui sera expliqué plus loin. Notons que la rédaction hiératique a négligé le relatif שׁא et que le lapicide a oublié l'idéogramme (אן(־נא qui répond au démotique אנו, אנום «Anou» au fig. «dieu, ciel» précédé de son abrégé אן, qui est le déterminatif usuel de la divinité.

Lignes 5—8. Le dieu de la mort, נאמתארו, (la racine מתר signifie en éthiopien «couper, amputer, égorger») dont l'hiératique נאם־תאר n'est que l'abréviation, rappelle le בְּכוֹר מָוֶת de Job (XVIII, 13) et le מַלְאַךְ הַמָּוֶת des Rabbins.

L'hiératique תור qui est la racine sémitique תור «retourner, revenir» ne doit sa signification de «petit» qu'au jeu de synonymes et d'homophones si fréquent dans la cryptographie assyrienne: comme l'idée du verbe תור s'exprime aussi par la racine sémitique commune.

culièrement à détruire le bonheur intime des familles, auxquelles ils enlèvent leurs membres les plus chers, et, pour comble de cruauté, ils attachent, après l'homme la malédiction, la malechance fatale qui rend vains tous ces efforts pour réussir. A cette introduction qui est un véritable acte d'accusation contre les démons, succède une prière très-courte adressée au dieu des hommes, probablement Maroudouk, afin qu'il protége le malade contre les attaques et les mauvaises influences, de quelque côté qu'elles viennent. Dans la troisième partie, les mauvais esprits, sous la dénomination de *Ašak*, «démons de la douleur», sont directements adjurés de mettre un terme à leurs persécutions. On les invite à se rappeler le serment qu'ils ont prêté aux dieux, probablement au moment de la création, de rentrer dans l'ordre et de ne plus nuire à aucune créature. L'idée que l'ordre de la nature, le bien être, la paix, la santé etc. reposent sur un serment de fidélité, que, dès l'origine, les dieux ont fait prêter à tous les êtres subordonnés, et que le désordre et le trouble qui se produisent dans le monde sont dus à la violation de ce serment, cette idée n'est pas seulement babylonienne, mais elle forme la base même de la croyance hébraïque et de tout le système de rémunération qu'on trouve chez les prophètes et les psalmistes[1]. La quatrième partie, enfin, exprime la confiance que le malade sera bientôt rétabli et deviendra le protégé du dieu Bel.

I

Lignes 1—4. Le phonogramme א־זא־אר[2] rendu par שורובו (r. רב) «grand, souverain, tyran» est du à l'altération du mot אשטו (r. שטא) synonyme de דאנו «fort», שא רישתאן «premier, chef» et אשארידו «supérieur, premier, roi» (IV R. 70, 16—18*c*). La même déformation s'observe dans l'hiératique א־זא־לאך comparé au démotique אשלאבו (D. A. L. 2e éd. p. 55, 330).

A l'expression הארבאשו (r. חבש) «fougue, terreur» (Sen. 74, 47 *passim*) correspond le composé hiératique שא שור א, savoir: שא (relatif assyrien, l'hébreu שֶׁ, שָׁ, le phénicien אש) «qui, ce qui», שור ou plutôt סור, זור (racine sémitique commune) «ébranle, fait dévier, agite» et א (désinence assyrienne commune aux noms et aux verbes et alternant avec ו et י).

מונאשיר נאבהאר «qui fauche» (r. נשר) la totalité (r. בחר, פחר «assembler, réunir») est exprimé de deux façons en hiératique, mais le lapicide a oublié de séparer par deux coins les deux variantes כי־בא

1 Ce sujet sera traité dans le 2e volume avec tous les développements qu'il comporte.

2 Ou plutôt א-זא-אט.

31—32 Rappelle-toi le serment de Šams (Soleil) souverain arbitre des dieux !
33—34, 35 Rappelle-toi le serment d'Ištarit, à la parole de qui les Anoun jamais ne résistent !
36—37 Rappelle-toi le serment de ZIK (Mer) mère d'Ia !
38—39 Rappelle-toi le serment de Ninoua [1], fille d'Ia !
40—41 Rappelle-toi le serment de Belit (?) dame des naissances (?) !
42—43 Rappelle-toi le serment d'Iš (Feu), chef des hauts lieux de la terre !
44—45 Rappelle-toi le serment de la dame de ZI-DA mandataire de la terre !
46—47 Rappelle-toi le serment des sept portes de la terre !
48 Rappelle-toi le serment des sept verroux de la terre !
49—50 Rappelle-toi le serment de Nigab, grand portier de la terre !
51—52 Rappelle-toi le serment de RVS-bi-KVRV [2], épouse de Namtar !
53—54 Rapelle-toi le serment de GAN-DIM-KV [3], fille de l'océan !

IV

55. L'homme fils de son dieu
56 alors (?) reviendra à lui, à l'instant (?) il revivra ;
57 on lui donnera du pain à manger, on lui donnera de l'eau à boire.
58 on lui mettra dans la main un vase d'eau, . . . de Bel ;
59 avec l'eau de mer, l'eau de Sin, l'eau du Tigre, l'eau de l'Euphrate,
60 l'eau de puits, l'eau de rivière, on le lavera.
61 Il se tiendra debout (et) il n'aura aucune crainte ;
62 il s'asseyera par terre (et) il ne sera pas molesté.
63 L'homme fils de son dieu s'approchera ou s'éloignera (à son gré).
64 Exorcisme *Oudouk méchant.*

Le poème se divise en quatre parties. Le prologue nous fait connaître deux sortes d'esprits malfaisants, auteurs présumés de la maladie contre laquelle est dirigé l'exorcisme. Ces démons sont les *Oudouk,* génies féroces qui frappent et tuent l'homme et *Namtar,* sorte d'ange de la mort, tuant tout ce qui vit. Les méfaits et les dévastations de ces êtres dangereux, énumérés tout au long, s'exercent aussi bien dans les cieux que sur la terre et les dieux eux-mêmes ne sont pas à l'abri de leurs ravages, bien que leur colère se serve d'eux comme d'instruments pour punir les pécheurs. Ils s'acharnent tout parti-

1 Déesse éponyme de la ville de Ninive.
2 Ce nom hiératique semble signifier : „son coup est propice"; le nom démotique est inconnu.
3 Nom hiératique qui peut signifier „nuage à la forme pure" et dont on ignore l'equivalent démotique.

56 que ce soient les quatre régions du monde,
57 que ce soit un . . . . ?,
58 que ce soit le jour (obscurci par un) nuage [du sud (?)],
59 que ce soit le jour (obscurci par un) nuage [du nord (?)].
60 que ce soit le jour (obscurci par un) nuage [de l'orient (?)],
61 que ce soit le jour (obscurci par un) nuage [de l'occident (?)],
62 que ce soit . . . . ?,
63 que ce soit . . . . .,
64 que ce soit . . . . .,
65 que ce soit . . . . ? qui n'est pas . . ?,
66 que ce soit . . . . ? qui . . ? abreuve de lait,
67 que se soit . . ? qui . . ? dans la bataille . . ? abreuve de petit lait,
Col. II, 1 que ce soit . . ? qui . . ? frotte avec du beurre,
2 que ce soit . . ? qui au corps . . ? applique du lait.

III

3—4 O Ašak[1], je t'adjure par le serment des Anoun[2] !
5—6 Malfaisant, ô Ašak, je t'adjure par le serment des Anoun !
7—8 Ašak, toi qui presses fortement, qui presses le malade,
9—10 O Ašak, rappelle-toi le serment du ciel, rappelle-toi le serment de la terre !
11 Rappelle-toi le serment du seigneur des terres !
12 Rappelle-toi le serment de la dame des terres !
13 Rappelle-toi le serment du seigneur des étoiles !
14. Rappelle-toi le serment de la dame des étoiles!
15 Rappelle-toi le serment du seigneur des gardiens (?) !
16 Rappelle-toi le serment de la dame des gardiens (?) !
17 Rappelle-toi le serment du seigneur de . . ? !
18 Rappelle-toi le serment des la dame de . . ? !
19 Rappelle-toi le serment du seigneur de la colline sacrée !
20 Rappelle-toi le serment de la dame de la colline sacrée !
21 Rappelle-toi le serment du seigneur du jour de la vie !
22 Rappelle-toi le serment de la dame du jour de la vie !
23 Rappelle-toi le serment du seigneur des combats (?) !
24 Rappelle-toi le serment de la dame des combats (?) !
25—26 Rappelle-toi le serment du seigneur du père et de la mère de Bel !
27—28 Rappelle-toi le serment de la dame du père et de la mère de Bel !
29—30 Rappelle-toi le serment de Sin (Lune) dont le fleuve est parcouru par la barque du soleil (couchant) !

1 Démon des maladies.
2 Génies de l'abîme. Le serment par les Anoun était aussi redouté que le serment par le Styx chez les Grecs.

5, 6—7, 6 (et) c'est Namtar[1], fils du majestueux Bel, enfanté par Belit.

9, 10—11 En haut, ils détruisent, en bas, ils renversent les murs;

12—13 ils sont l'œuvre de l'Enfer;

14—15 en haut, ils vocifèrent, en bas, ils poussent des hurlements;

16—17 ils sont le venin (même) de la bile des dieux[2];

18—19 ce sont eux qui, le grand jour[3], se sont élancés du ciel;

20—21 ils sont les hiboux[4] qui crient dans la ville.

22—23 Ceux-là, qui bouleversent les cieux, sont les fils de la dame Terre;

24—25 ils ébranlent comme des roseaux les poutres les plus larges;

62—72 ils passent de maison en maison;

28, 29—30,31 la porte ne les arrête pas, le verrou ne les fait pas reculer;

32—33 ils s'élancent contre la porte comme des serpents;

34—35 ils soufflent contre les gonds comme le vent;

36—37 ils arrachent l'épouse du sein du mari;

38—39 ils enlèvent l'enfant des genoux du père;

40—41 ils chassent l'homme libre de sa chambre nuptiale;

42—43 ce sont eux qui attachent après l'homme la voix sinistre[5].

II

44—45 Dieu des hommes, seigneur, (sois) l'appui et le soutien[6] de l'homme

46—47 que son dieu a saisi par le vêtement[7];

48 que ce soit[8] le roi des Lamas[9],

49 que ce soi le roi des Labaṣ[10],

50 que ce soit le roi des Aḫar[11]

51 que ce soit la dame . . . .,

52 que ce soit la mère . . . .,

53 que ce soit une pleureuse . .,

54 que ce soit un homme . . .,

55 que ce soit un Oudouk méchant,

1 Dieu de la mort.

2 C'est-à-dire ils sont nés de la colère des dieux à son paroxysme.

3 Le jour dans lequel eut lieu le combat des démons contre les dieux, combat dont un épisode forme l'object du chant qui figure à la page 20 et suiv. du texte.

4 Le cri de ces oiseaux est de mauvais augure.

5 Le bruit que l'on entend derrière soi sans une cause sensible présage un malheur. Peut-être s'agit-il de la malédiction, de la malechance qui semble poursuivre certains individus.

6 Le mot à mot semble donner: la colline et la porte.

7 C'est-à-dire que son dieu gardien retient dans la piété.

8 C'est-à-dire que la cause de sa maladie soit etc.

9 Démons en forme de colosse.

10 Démons en forme de petite flamme, probablement le feu-follet.

11 Démons ronfleurs (?)

Documents religieux

DE

L'Assyrie et de la Babylonie.

I

INCANTATIONS MAGIQUES CONTRE LES DÉMONS.

Les incantations magiques se récitaient sur les malades à l'effet de chasser les démons possesseurs, auteurs supposés de la maladie Elles sont ordinairement précédées de l'idéogramme אין[1] (racine אנא-ענא «crier, exclamer, réciter») «invocation, incantation». La fin est marquée par le phonogramme [1] כא־כא־מא (prononcé peut-être אינימא II R. 32, 62*a*) qui exprime l'idée de שׁיפתו ou שׁיבתו (r. אשׁף) «enchantement, charme, exorcisme» (T. 18, 32—33).

1

K 3121 et K 3255

Incantation 1. (T. 1, 1—5, 64).

Cette formule présente une double rédaction, hiératique et démotique aux lignes 1—47, première colonne, et aux lignes 25—54, deuxième colonne; le reste, ainsi que la ligne 48, deuxième colonne, n'est rédigé qu'en hiératique. Il semble que les versets en double rédaction pouvaient, se réciter à volonté, dans l'une ou dans l'autre, tandis que pour les autres, la récitation en hiératique etait de rigueur.

I

Col. I R. 1, 3 Incantation. Le tyran redoutable qui fauche la totalité (des êtres),
2, 4 c'est l'Oudouk[2] méchant, le perturbateur du ciel,

1 Phonème artificiel qui ne constitue pas de mot réel. Sur les divers éléments dont se compose la rédaction hiératique, voir l'introduction.

2 Démon de la mort que combat le dieu Maroudouk, dont le nom signifie „seigneur des Oudouk"

DOCUMENTS RELIGIEUX

DE

L'ASSYRIE & DE LA BABYLONIE

TEXTE ASSYRIEN (EN CARACTÈRES HÉBREUX)

TRADUCTION ET COMMENTAIRE

PAR

J. HALÉVY

PREMIÈRE PARTIE CONTENANT LE TEXTE COMPLET ET UNE PARTIE
DE LA TRADUCTION ET DU COMMENTAIRE

PARIS
MAISONNEUVE ET Cie, LIBRAIRES-ÉDITEURS
25, QUAI VOLTAIRE, 25
1882

N. B. — Cette partie était imprimée en 1880, mais par des circonstances indépendantes de la volonté de l'auteur, ce n'est que maintenant qu'elle a pû être mise en vente.

La *deuxième partie* contenant la fin de la traduction. du commentaire et la préface, est en préparation.

DOCUMENTS RELIGIEUX

DE

L'ASSYRIE & DE LA BABYLONIE

3 1761 03553 1797